

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

LAURELL K.
HAMILTON

a novel
DIVINE
MISDEMEANORS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İlahi Kabahatler

Merry Gentry 8. Kitap

Laurell K. Hamilton

BİRİNCİ BÖLÜM

OKALİPTÜS KOKUSU BANA HER ZAMAN

Güney Kaliforniya, evimden uzaktaki evim; şimdi sonsuza dek kan kokusuyla sarmalanmış olabilir. Yüksek yaprakların arasından hışırdayan garip sıcak rüzgârla birlikte orada durdum. Yazlık elbisemi bacaklarımın etrafında dolaştırıyor ve omuz hizasındaki saçlarımı kızıl bir ağ gibi yüzüme yayıyordu. Görebilmek için saçlarımı avuçladım, belki de görememek daha iyi olurdu. Plastik eldivenler saçımı çekti. Onlar Kanıtları kirletmemek için tasarlanmıştı, rahatlık için değil. Etrafımız uzun boylulardan oluşan neredeyse mükemmel bir çemberle çevriliydi, soluk ağaç gövdeleri. Bu doğal çemberin ortasında cesetler vardı.

Okalıptüsün baharatlı kokusu kan kokusunu neredeyse gizleyebiliyordu. Bu kadar çok yetişkin insan cesedi olsaydı Okalıptüs'ün hiç şansı olmazdı ama bunlar yetişkin boyutunda değildi. İnsan standartlarına göre çok küçüktüler, oyuncak bebek boyutundaydılar; cesetlerin hiçbirinin boyu bir karış bile değildi ve bazıları beş santimden daha azdı. Parlak kelebek ve güve kanatları sanki hareketin ortasındaymış gibi donmuş halde yerde yatıyorlardı. Ölü elleri, korkunç bir şekilde yanlış giden neşeli bir oyun gibi solmuş çiçeklere .

Çok sayıda kırık Barbie bebeğe benziyorlardı, ancak Barbie bebekler hiçbir zaman bu kadar gerçekçi ya da bu kadar mükemmel durmamıştı. Hayır.

Küçük bir kızken ne kadar uğraşırsam uğraşayım, uzuvları

sert ve boyun eğmez. Yerdeki cesetler ölüm katılığından kaskatı kesilmişti ama dikkatlice yerleştirildikleri için garip bir şekilde zarif, neredeyse dans eder gibi pozlar vererek sertleşmişlerdi.

Dedektif Lucy Tate geldi. Üzerinde ceket ve beyaz bir ceket ile tamamlanmış bir pantolon takım vardı.

Lucy de benim gibi çoğu düğmeli göre fazla endamlıydı. Ama polis dedektifi değildim, bu yüzden uyum sağlamak için erkekmişim gibi davranmak zorunda değildim. Özel bir dedektiflik şirketinde çalışıyordum.

Prences Meredith olduğum gerçeğini kullanan ajans, Amerika doğumlu tek fey kraliyeti ve Grey Dedektiflik Ajansı için çalışmaya geri döndüm: Doğaüstü Sorunlar; Büyülü Çözümler. İnsanlar prensesi görmek için para ödemeye bayılıyordu, Bugüne kadar kendimi biraz ucube bir gösteri gibi hissetmeye başlamıştım. Bugün ofise dönüp, benim özel yardımına ihtiyacı olmayan ama zamanımı alacak kadar zengin bir insanın sıradan bir meselesini dinliyor olmayı çok isterdim. Burada durup bir düzine ölü fey'e bakmaktansa pek çok şey yapmayı tercih .

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Aslında cesetlerin küçük olmasına sevindiğimi, böylece ağaçların kokunun çoğunu örttüğünü düşünmüştüm ama bu zayıflığınızı kabul etmek olurdu ve polisle çalıştığınız nadir durumlarda bunu yapmazdınız. Bunu yapmak zorundaydınız. Profesyonel ve sert olun yoksa sizi daha az düşünürler, kadın polisler bile, belki de özellikle onlar.

"Dans pozlarına ve ellerindeki çiçeklere kadar bir çocuk masal kitabından fırlamış gibiler."

Lucy başını salladı. "Sadece öyle değil, öyle."

"Ne?" Ona bakarak sordum. Koyu kumral saçları benimkinden daha kısa kesilmişti ve kalın bir bantla arkada tutulmuştu, böylece ben hala kendi saçlarımla savaşıırken onun görüşünü hiçbir şey engellemiyordu. Havalı ve profesyonel görünüyordu.

Plastik eldivenli bir eliyle plastik bir çubuk uzattı. sarılı bir sayfa. Eldivenlerle bile dokunmamam gerektiğini bilmeme rağmen bana uzattı. Ben bir sivildim ve tüm bu hareketliliğin merkezine giderken polislerin arasından bunun çok farkındaydım. Televizyonda ne görürseniz görün, polis özel dedektiflerden hiç hoşlanmazdı ve ben insan bile değildim. Elbette, insan olsaydım beni en başta cinayet mahalline çağırmazlardı. Buradaydım çünkü ben bir eğitilmiş bir dedektif ve bir peri prensesi. olmadan diğeri beni polis şeridinin altına sokamazdı.

Sayfaya baktım. Rüzgâr sayfayı elinden kapmaya çalışıyordu ama o iki elini birden kullanarak sayfayı benim için sabit tuttu. Bir çocuk kitabından bir illüstrasyondur. Ellerinde çiçeklerle dans eden periler vardı. Bir saniye daha ona baktım, sonra yerdeki cesetlere baktım. Kendimi onların ölü incelemeye zorladım, sonra da resme baktım.

"Birbirlerinin aynısı," dedim.

"Sanırım öyle, gerçi çiçeklerin birbiriyle uyuşup uyuşmadığını bir çiçek uzmanından öğrenmemiz gerekecek ama bunun dışında katilimiz olay yerini kopyalamış."

Birinden diğerine tekrar baktım, resimdeki gülen mutlu yüzlere ve yerdeki çok hareketsiz, çok ölü olanlara. Derilerinin rengi çoktan değişmeye başlamıştı, Ölülerin mavimsi mor rengine dönüşüyor.

"O ya da o, onları giydirmek zorundaydı," diye belirttim. "Bu küçük kabarık elbiseler ve ne kadar çok resim görürseniz görün, peri dışındaki çoğu demi-fey böyle giyinmez. Onları üç parçalı takımlar ve resmi gece kıyafetleri içinde gördüm."

"Kıyafetleri burada giymediklerinden emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu şekilde planlamasaydık mükemmel bir şekilde eşleşmezlerdi."

"Onları bir oyunculuk rolü, bir kısa film vaadiyle buraya çektiğini düşünüyorduk," dedi.

Bunu düşündüm, sonra omuz silktim. "Belki, ama yine de çembere gelirlerdi."

"Neden?"

"Demi-fey, yani küçük kanatlı feylerin doğal çemberlere özel bir düşkünlüğü vardır."

"Açıkla."

"Hikâyeler insanlara sadece kurbağacıklardan oluşan bir halkaya ya da dans eden gerçek feylerden oluşan bir halkaya adım atmamalarını söyler, ama bu herhangi bir doğal halka olabilir. Çiçekler, taşlar, tepeler ya da ağaçlar, bu çember gibi. Çemberin içinde dans etmeye gelirler."

"Yani buraya dans geldiler ve o da kıyafetleri mi getirdi?" Bana kaşlarını çatı.

"Onları filme almak için buraya çekmesinin daha iyi olacağını düşünüyorsunuz," dedim.

"Evet."

"Ya öyle ya da onları izliyordu," dedim, "yani bazı geceler dans etmek için buraya geldiklerini biliyordu."

"Bu onları takip ettiği anlamına gelir," dedi Lucy. "Öyle olurdu."

"Film açısından bakarsam, kostüm kiralamasını ve kısa filmi için oyuncu ilanını bulabilirim." Film kelimesi için havada küçük tırnak işaretleri yaptı.

"Eğer sadece bir sapıksa ve kostümleri o yaptıysa, o zaman takip etmeniz gereken daha az ipucu var demektir."

"Erkek deme. Katilin erkek olduğunu bilmiyorsun."

"Haklısın, bilmiyorum. Katilin insan olmadığını mı varsayıyorsunuz?"

"Olmalı mıyız?" diye sordu, sesi nötrdü.

"Bilemiyorum. Diğerleri kaçmadan ya da ona saldırmadan önce altı demi-fey'i yakalayıp boğazlarını kesecek kadar güçlü ya da hızlı bir insan hayal edemiyorum."

"Göründükleri kadar narin mi?" diye sordu.

Neredeyse gülümseyecektim ama sonra istemedim. "Hayır, Dedektif, değiller. Göründüklerinden çok daha güçlüler ve inanılmaz derecede hızlılar."

"Yani bir insan aramıyoruz?"

"Ben öyle bir şey söylemedim. Fiziksel olarak insanların bunu yapamayacağını, ancak bunu yapmalarına yardımcı olabilecek bazı sihirler olduğunu söyledim."

"Ne tür bir büyü?"

"Aklımda bir büyü yok. Ben insan değilim. Diğer feylere karşı kullanmak için büyüye ihtiyacım yok ama bizi zayıf, yakalanabilir ve incitilebilir hale getirebilecek büyü hikayeleri olduğunu biliyorum."

"Evet, bu tür feylerin ölümsüz olması gerekmiyor mu?"

Küçük cansız bedenlere baktım. Bir zamanlar cevabım basitçe evet olurdu ama Unseelie Sarayı'ndaki bazı küçük feylerden bazılarının merdivenlerden düşerek ve diğer sıradan nedenlerle öldüğünü öğrenmiştim. Ölümsüzlükleri eskisi gibi değildi, ama biz bunu insanlara duyurdu. Bizi güvende tutan şeylerden biri de insanların bize kolayca zarar veremeyeceklerini düşünmeleriydi. Bazı insanlar gerçeği öğrenmiş ve bunu istismar mı etmişti? Küçük feyler arasındaki ölümlülük giderek kötüleşiyor muydu? Yoksa ölümsüzdüler de büyü bunu ellerinden mi almıştı?

"Merry, içeride misin?"

Başımı salladım ve cesetlerden uzaklaşmaktan memnun bir şekilde ona baktım. "Üzgünüm, böyle şeyler görmeye hiç alışamadım."

"Alışırırsın," dedi, "ama umarım o kadar bıkkın olacak kadar ceset görmemişsindir." Sanki kendisinin de o kadar bıkkın olmamasını diliyormuş gibi iç çekti.

"Bana demi-feylerin ölümsüz olup olmadığını sordunuz ve cevabım evet." Ona söyleyebileceğim tek şey buydu. Fey ölümleri yayılıyordu. Şimdiye kadar peri içinde sadece birkaç vaka görülmüştü.

"O zaman katil bunu nasıl yaptı?"

Soğuk demir olmayan bir kılıçla öldürülen sadece bir demi-fey görmüştüm. Onu da Unseelie Sarayı'ndan soylu kullanmıştı. Bir peri soylusu ve benim kan akrabam. Biz öldürmüştük

Her ne kadar onu öldürmek istemediğini de, bunu yapan Sidhe'ydi. Sadece onu kalbinden yaralamak istemişti, tıpkı onu terk etmesinin kalbini yaraladığı gibi - şiirsel ve romantik saçmalıklara alıştığınızda elde edeceğiniz türden kafaları olan varlıklarla çevrili olmak kesilmiş ve hala yaşıyor. Bu sonuncusu bir süredir işe yaramadı. Sidhe'ler arasında bile uzun zamandır, ama biz bunu da paylaşmadık. Kimse halkının büyülerini ve güçlerini kaybetmekte olduğu gerçeğinden bahsetmek istemiyor.

Katil bir Sidhe miydi? Nedense ben öyle düşünmedim. Daha küçük bir fey'i kibirden ya da ayrıcalık duygusundan dolayı öldürebilirlerdi ama bu olayda bundan çok daha karmaşık bir şey vardı; sadece katilin anlayabileceği bir neden.

Kendimi Unseelie Mahkemesi'nden, Karanlık Sürü'den, şüphelilerden bahsetmediğimden emin olmak için kendi mantığıma dikkatlice baktım. Bana teklif edilen mahkeme hükümdarlığı ve aşk için vazgeçilen. Magazin basını hâlâ masalsı sondan bahsediyordu ama insanlar ölmüştü, ve çoğu peri masalında olduğu gibi, aşktan çok kan ve kendine karşı dürüst olmakla ilgiliydi. Aşk sadece beni gerçekten istediğim şeye ve gerçekte kim olduğuma götüren bir duyguydu. Sanırım peşinden gidilecek daha kötü duygular da var.

"Ne düşünüyorsun, Merry?"

"Katilin hangi duygularla bunu yaptığını, yapmak istediğini merak ettiğimi düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ayrıntılara bu kadar dikkat etmek için aşk gibi şey gerekir. Katil bu kitabı mı seviyordu yoksa

Küçük Fey mi? Çocukken bu kitaptan nefret mi ediyordu? Bu onu bunu yapmaya iten korkunç bir travmanın ipucu mu?"

"Beni fişlemeye başlama Merry; bunu yapmak için para alan adamlarımız var."

"Ben sadece bana öğrettiğin şeyi yapıyorum Lucy. Cinayet her beceri gibidir; kutudan mükemmel bir şekilde çıkmaz. Bu mükemmel."

"Katil muhtemelen yıllarını bu sahnenin hayalini kurarak geçirdi Merry. Mükemmel olmasını istediler, buna ihtiyaç duydular."

"Ama asla öyle değildir. Seri katillerin söylediği şey bu. Polis onları sorguluyor. Bazıları gerçek hayattaki cinayetin fanteziye uyması için tekrar tekrar dener, ama asla uymaz, bu yüzden mükemmel hale getirmek için tekrar tekrar öldürüyorlar."

Lucy bana gülümsedi. "Biliyor musun, sende her zaman hoşuma giden şeylerden biri de buydu."

"Ne?" Ben sordum.

"Sadece büyüye güvenmiyorsunuz; gerçekten iyi bir dedektif olmaya çalışıyorsunuz."

"Yapmam gereken bu değil mi?" Ben sordum.

"Evet, ama ne kadar çok medyum ve büyücünün büyüde harika olduğunu ama gerçek tespit kısmında berbat olduğunu bilseniz şaşırırsınız."

"Hayır, yapmazdım ama unutmayın, birkaç ay öncesine kadar o kadar büyüm yoktu."

"Doğru, geç çiçek açmışsın." Ve yine gülümsedi. Bir zamanlar polisin bir cesede gülümsemesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama öğrendim ki ya neşelenirsin

ya da cinayet masasından ayrılırsın, ya da daha iyisi, polislikten .

"Çoktan kontrol ettim, Merry. Buna yakın başka bir cinayet bile yok. Grup halinde öldürülen demi-fey yok. Kostüm yok. Hiç kitap illüstrasyonu kalmamış. Bu türünün tek örneği."

"Belki , ama bana katillerin bu kadar iyi başlamadığını öğretmeye yardım ettin. Belki de mükemmel bir şekilde planladılar ve bu kadar mükemmel olduğu için şanslıydılar ya da belki de bu kadar iyi olmayan, bu kadar iyi düşünülmemiş başka cinayetler de , ama sahnelendiler ve bu hissi verdiler."

"Ne tür bir his?" diye sordu.

"Filmi sadece size daha fazla ipucu vereceği için değil, aynı zamanda dramatik bir olduğu için düşündünüz. Ortam, kurbanların seçimi, ekran, kitap illüstrasyonu; her şey gösterişli."

Başını salladı. "Kesinlikle," dedi.

Rüzgâr, mor sundress elbisemle oynadı, öyle ki elbisemin havalanıp polis hattına çarpmasını önlemek için onu tutmak zorunda kaldım
Arkamızda.

"Cumartesi günü seni böyle şeye sürüklediğim için üzgünüm Merry," dedi. "Jeremy'yi aramaya çalıştım."

"Yeni bir kız arkadaşı var ve sürekli telefonunu kapatıyor."
Patronuma kızmadım, ilk yarı ciddi sevgilisi
Yıllardır. Pek sayılmaz.

"Piknik planlamış gibi görünüyorsun."

" gibi bir şey," dedim, "ama bu da Cumartesi gününüze hiç iyi gelmedi."

Acı acı gülümsedi. "Herhangi bir planım yoktu." Başparmağını diğer polisler'e doğru uzattı. "Hamileyken seni cesetlere bakmaya zorladığım için erkek arkadaşların bana kızgın."

Ellerim otomatik olarak hala çok düz olan karnıma gitti. Henüz belli olmuyordu ama ikizlerle birlikte doktor bir gecede hiç yokken çok fazla olabileceği konusunda beni uyarmıştı.

Polislerle birlikte duran Doyle ve Frost'u görmek için arkama baktım. Benim iki adamım bazı polislerden daha uzun değildi -altı ayak ve birkaç inç o kadar da sıra dışı değil- ama

Diğerleri acı verici bir şekilde göze çarpıyordu. Doyle'a bin yıldır Kraliçe'nin Karanlığı deniyordu ve o ismine uyuyordu; derisinden saçlarına ve siyah güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerine kadar simsiyahtı. Siyah saçları sırtında sıkı bir örgü halindeydi. Kot pantolonunun, tişörtünün ve deri ceketinin siyah üstüne siyah görüntüsünü sadece kulak memesinden sivri ucuna kadar tırmanan gümüş küpeler hafifletiyordu. Sonuncusu taşıdığı silahları gizlemek içindi. O benim korumalarımın kaptanı, doğmamış çocuklarımın babalarından biri ve en sevdiğim aşklarımdan biriydi. Diğer sevgili Aşk onun yanında soluk bir negatif gibi duruyordu, teni benimki beyazdı, ama Frost'un saçları aslında gümüş rengindeydi, Noel ağacı cicili bicilisi gibi, güneş ışığında parlıyordu. Rüzgâr saçlarıyla oynayarak parıldayan bir dalga halinde dışarıya doğru süzülmesini sağlıyordu, Rüzgâr makinesi olan bir manken gibi görünüyordu ama saçları neredeyse ayak bileği uzunluğunda ve bağlanmamış olmasına rağmen rüzgârda dolaşmıyordu. Ona bunu sormuştum ve o da basitçe "Rüzgar saçlarımı seviyor" demişti. Buna ne diyeceğimi bilemediğim için denemedim.

Güneş gözlükleri tunç grisiydi ve gözlerinin soluk grisini gizlemek için daha koyu gri camları vardı, gerçekten de onun en dikkat çekici yanı buydu. Tasarımcı takımlarını tercih ederdi ama

aslında sahip olduğu birkaç kot pantolondan biriyle, ipek bir tişört ve kendi silahlarını gizlemek için gri renkte bir takım elbise ceketiyle. Aslında plaja gitmeyi planlıyorduk, yoksa Frost'u asla pantolondan çıkarıp kot pantolon giydiremezdim. Yüzü daha geleneksel olabilirdi. İkisi de yakışıklıydı ama çok fazla değildi. Yüzyıllardır oldukları gibiydiler, birbirlerinin aydınlığı ve karanlığıydılar.

Üniformaları, takım elbiseleri ve daha gündelik kıyafetleri içindeki polisler, benim iki adamım kadar parlak, canlı olmayan gölgeler gibi görünüyordu ama belki de aşık olan herkes aynı şeyi düşünüyordu. Belki de onları benim gözümde öne çıkaran şey sidhe'nin ölümsüz savaşçıları olmaları değil, sadece aşktı.

Lucy beni polis hattından geçirmişti çünkü daha önce polisle çalışmıştım ve aslında bu eyalette lisanslı bir özel dedektiftim. Doyle ve Frost değildi ve hiçbir davada polisle çalışmamışlardı, bu yüzden çizginin gerisinde, olası ipuçlarından uzak durmak zorundaydı.

"Bu tür bir büyüyle kesin bir şey öğrenirsem size haber veririm." Bu bir yalan değildi. İfade ettiğim şekilde. Feyler ve özellikle de sidhe'ler asla yalan söylememeleriyle bilinir, ama biz sizi gökyüzünün yeşil ve çimenlerin mavi olduğunu düşünene kadar kandıracağız. Size gökyüzünün yeşil ve çimenlerin mavi olduğunu *söylemeyeceğiz*, ama sizi bu kesin izlenimle bırakacağız.

"Daha erken bir cinayet işleneceğini mi düşünüyorsun?" dedi. "Eğer değilse, bu adam ya da kız çok şanslı."

Lucy cesetleri işaret etti. "Buna şans diyebileceğimden emin değilim."

"Hiçbir katil ilk seferinde bu kadar iyi olamaz, yoksa ben peri dünyasındayken yeni bir katil çeşidi mi edindiniz?"

"Hayır. Cinayetlerin çoğu oldukça standarttır. Şiddet düzeyi ve kurban farklılık gösterse de en yakınlarınız tarafından öldürölme olasılığınız bir yabancı tarafından öldürölme olasılığınızdan yüzde seksen ila doksan daha fazladır ve çoğu cinayet iç karartıcı derecede sıradandır."

"Bu iç karartıcı," dedim, "ama sıradan değıl."

"Hayır, sıradan değıl. Umarım bu mükemmel sahne katilin aklından çıkmıştır."

"Sence olacak mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi. "Hayır, istemiyorum."

"Yerel demi-fey'i dikkatli olmaları konusunda uyarabilir miyim, yoksa kurban profilini medyadan saklamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Onları uyarın, çünkü bunu ve bu tekrarlanırsa ırkçı olmakla suçlanacağız, yoksa türcölükle mi?" Başını salladı ve polis hattına doğru geri yürüdü. l Onu takip etti, cesetleri geride bıraktığı için mutluydu.

"İnsanlar demi-fey ile melezleşebilir, bu yüzden türcölüğün geçerli olduğunu sanmıyorum."

"Oyuncak bebek büyüklüğünde bir şeyle çiftleşemem. Bu çok yanlış."

"Bazılarının iki formu var, biri küçük diğeri benden çok daha kısa."

"Bir metre mi? Gerçekten mi, sekiz inç boydan bir metreye mi?"

"Evet, gerçekten. Nadir bir yetenek, ama oluyor ve bebekler doğurgan, bu yüzden tamamen farklı bir tür olduğunu düşünmüyorum."

"Gücendirmek istemedim," dedi.

"Alınmadım, sadece açıklıyorum."

Neredeyse polis sınırına gelmiştik ve erkek arkadaşlarım gözle görülür şekilde endişeliydi. "Cumartesi gününüzün tadını çıkarın," dedi.

"Ben de sana derdim ama saatlerce burada kalacağını

biliyorum." "Evet, bence senin cumartesi günün benim." Polis sonunda Doyle ve Frost'u serbest bırakırken onlara baktı.

ilerlediler. Lucy güneş gözlüklerinin arkasından onlara hayranlıkla bakıyordu. Onu suçlamadım.

Hiçbir şeye dokunmamış olmama rağmen eldivenleri çıkardım. Eldivenleri bandın bu tarafında bulunan diğer atılmış eldiven yığınının üzerine bıraktım. Lucy bandı benim için tuttu ve eğilmeme bile gerek kalmadı. Bazen kısa olmak iyidir.

"Çiçeklere, çiçekçilere bir bakın," dedim. "Çoktan

hallettim," dedi.

"Özür dilerim, bazen yardım etmeme izin verdiğin için kendimi kaptırıyorum."

"Hayır, tüm fikirlere açığız Merry, bunu biliyorsun. Seni bu yüzden buraya çağırdım." Bana el salladı ve cinayet mahalline geri döndü. Hala eldiven giydiği ve kanıt taşıdığı için el sıkışamıyorduk.

Doyle ve Frost neredeyse yanımdaydı ama sahile de hemen ulaşamayacaktık. Yerel demi-feyleri uyarmalı ve ölümlülüğün onlara da bulaşıp bulaşmadığını ya da Los Angeles'ta ölümsüzlüklerini çalabilecek bir büyü olup olmadığını anlamamanın bir yolunu bulmalıydım. Bazı şeyler vardı.

Ama kanatlıların boğazını kesmenize izin verecek pek bir şey yoktu. Onlar perilerin özüydü, hatta yücelerden bile daha çok.

saray soyluları. Eğer kesin bir şey öğrenirsem Lucy'ye söyledim ama işe yarar bir şey bulana kadar sırlarımı saklayacaktım. Ben sadece yarı insandım; çoğum saf feydi ve biz nasıl sır saklanacağını biliriz. İşin püf noktası, yerel yarı-feyleri paniğe yol açmadan nasıl uyaracağımdı. Sonra bunun bir yolu olmadığını fark ettim. Feyler de tıpkı insanlar gibidir. korkuyu anlamak. Biraz sihir, biraz ölümsüzlük, sizi korkusuz yapmaz; sadece size farklı bir korku listesi verir.

İKİNCİ BÖLÜM

FROST BANA SARILMAYA ÇALIŞTI, AMA BEN ELİMİ ONUN ELİNİN ÜZERİNE KOYDUM.

MİDE, göğsüne değemeyecek kadar kısa. Doyle, "Polislerin önünde güçlü görünmeye çalışıyor," dedi.

"Bunu şimdi görmene izin vermemeliydik," dedi Frost. "Jeremy bir fey'in fikrini alabilirdi."

"Jeremy patron ve Cumartesi günleri telefonunu kapatma izni var," dedim.

"O zaman Jordan ya da Julian Kane. Onlar medyum ve büyücüdür."

"Onlar sadece insan, Frost. Lucy bir fey'in bu suç mahallini görmesini istedi."

"Bu durumdayken bunu görmek zorunda kalmamalısın."

Eğildim ve alçak sesle konuştum. "Ben bir dedektifim. Bu benim işim ve tepede ölenler bizim insanlarımız. Belki de asla

Kraliçe, ama Los Angeles'ta onlara en yakın kişi benim. Halkı tehdit altında olan bir hükümdar başka nerede olabilir ki?"

Frost başka bir şey söylemeye başladı ama Doyle onun koluna dokundu. "Boş ver dostum. Onu araca geri götürelim ve gidelim."

Kolumu Doyle'un deri giysili koluna doladım, gerçi deri için fazla sıcak olduğunu düşünmüştüm. Frost bizi takip ediyordu ve bir bakışta etrafı tehditlere karşı arama görevini yerine getirdiğini anladım. Bir insan korumanın aksine, Frost gökyüzünden yere bakıyordu, çünkü potansiyel düşmanınız peri olduğunda, tehlike neredeyse her yerden gelebilir.

Doyle'un da gözü dışarıdaydı ama dikkati, elbiseyle harika görünen ama giymek için berbat olan sandaletlerle bileğimi burkmamı engellemeye çalışmakla bölünmüştü. engebeli zemin. Topukları çok yüksek değildi, sadece çok açıktı ve destekleyici değildi. Gerçekten hamile kaldığımda ne giyeceğimi merak ediyordum. Koşu ayakkabısı dışında pratik bir ayakkabım var mıydı?

Taht için en büyük rakibimi öldürdüğümde ve tacı bıraktığımda büyük tehlike geçmişti. Kendimi hem kimseyi baştan çıkaramayacak kadar tehlikeli hem de soylulara ve onların yaşam tarzlarına karşı zararsız hale getirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ben Gönüllü sürgün ve bunun kalıcı bir hareket olduğunu açıkça belirtmiştim. Tahtı istemiyordum; sadece yalnız kalmak istiyordum. Ancak bazı soylular son bin yılı tahta yaklaşmak için komplolar kurarak geçirdiğinden, kararına inanmakta biraz zorlandılar.

Şimdiye kadar kimse beni ya da bana yakın birini öldürmeye çalışmamıştı ama Doyle Kraliçe'nin Karanlığı'ydı ve Frost da Frost'u öldürmek. İsimlerini hak etmişlerdi ve şimdi hepimiz aşık olduğumuza ve onların çocuklarını taşıdığımıza göre

Bir şeylerin yanlış gitmesine izin vermek utanç verici. Bu peri masalımızın sonuydu ve belki de hiç düşmanımız kalmamıştı ama eski alışkanlıklar her zaman kötü bir şey değildir. Onların yanında kendimi güvende , ancak onları canımdan çok sevmeme rağmen beni korumaya çalışırken ölürlerse bir daha asla toparlanamazdım. Ölmeden ölmenin her türlü yolu vardır.

İnsan polisinin duyamayacağı bir yere geldiğimizde, onlara cinayetlerle ilgili tüm korkularımı anlattım.

"Buradaki küçük feylerin öldürülmesinin daha kolay olup olmadığını nasıl öğreneceğiz?" Frost sordu.

Doyle, "Başka günlerde olsa bu yeterince kolay olurdu," dedi.

Yürümeyi bıraktım, bu da onu durmaya zorladı. "Sadece birkaçını seçip boğazlarını kesip kesemeyeceğine mi bakacaksın?"

"Eğer kraliçem isteseydi, evet," dedi.

Ondan uzaklaşmaya başladım ama kolumu tuttu. "Beni yatağına almadan önce ne olduğumu biliyordun Meredith. Şok ve masumiyet için artık biraz geç."

"Kraliçe derdi ki, 'Karanlığım nerede? Biri bana Karanlığımı getirsin.' Sen ortaya çıkarsın ya da Ona yaklaşırsam biri kan kaybeder ya da ölürdü," dedim. "Ben onun silahı ve generaliydim. Bana ne teklif edildiyse onu yaptım."

Yüzünü inceledim ve onu okumamı engelleyen sadece siyah güneş gözlüğü olmadığını biliyordum. Her şeyi yüzünün arkasına saklayabilirdi. Çok fazla zaman harcamıştı. Uzun yıllar deli bir kraliçenin yanında, yanlış anda yanlış bir bakışın sizi Koridor'a gönderebileceği Ölümlülük, işkence odası. İşkence ölümsüz için uzun sürebilir, özellikle de iyi iyileşmişseniz.

"Bir zamanlar daha az feydim, Meredith," dedi Frost. Jack Frost'tu ve kelimenin tam anlamıyla, insan inancı ve sevdiği kadını korumak için daha güçlü olma ihtiyacı onu Öldüren Frost'a . Ama bir zamanlar sadece küçük Jackie Frost'tu, Kış'ın gücünün maiyetindeki küçük bir varlıktı. Uğruna kendini tamamen değiştirdiği kadın yüzyıllardır insan mezarındaydı ve şimdi beni seviyordu: yaşlanmayan, ölümsüz olmayan tek sidhe kraliyeti. Zavallı Frost, kendisinden uzun yaşayacak insanları sevemiyor gibiydi.

"Her zaman sidhe olmadığını biliyorum."

"Ama onun benim için Karanlık olduğu ve ondan herkes kadar korktuğum zamanları hatırlıyorum. Şimdi o benim en gerçek dostum ve kaptanım, çünkü diğer Doyle sen doğmadan yüzyıllar önceydi."

Yüzünü inceledim ve güneş gözlüklerinin altında bile bir yumuşaklık gördüm; sadece gözlüğünün içinde görmeme izin verdiği bir yumuşaklık.

Son birkaç haftadır. Savaşta Doyle'un arkasını nasıl kolladıysa, şimdi de aynısını yaptığını fark ettim. O da Beni öfkemden uzaklaştırdı ve sanki kaçınılması gereken bir bıçakmışım gibi kendini öfkenin koydu.

Ona bir el uzattım ve o da tuttu. Doyle'un kolunu çekmeyi bıraktım ve birden tuttum. "Haklısınız. İkiniz de haklısınız. Doyle'un geçmişini yanıma gelmeden önce de biliyordum. İzin verin tekrar deneyeyim." Başımı kaldırıp Doyle'a baktım, Frost'un eli hâlâ benim elimdeydi. "Teorimizi rastgele feyler üzerinde test etmemizi önermiyorsun değil mi?"

"Hayır, ama dürüst olmak gerekirse test etmek için başka bir yolum yok."

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Ben de bilmiyorum." "O zaman ne yapacağız?" Frost sordu.

"Demi-fey'i uyaracağız ve sonra da sahile gideceğiz."

Doyle, "Bunun günümüzü sona erdireceğini sanıyordum," dedi.

"Başka bir şey yapamadığınızda, gününüze devam edersiniz. Ayrıca, herkes bizimle plajda buluşacak. Bu sorunu evde olduğu gibi orada da konuşabiliriz. Neden kumun ve suyun tadını çıkarırken geri kalanımız  l ms zl ğu ve cinayeti tartışmasın?"

" ok pratik," dedi Doyle.

Başımı salladım. "Sahile giderken Fael  ay Dükkânı'nda mola ."

Doyle, "Fael sahile giden yol üzerinde değil," dedi.

"Hayır, ama oraya demi-fey hakkında bir haber bırakırsak, haber yayılacaktır."

Frost, "Peri Gilda'ya haber bırakabiliriz," dedi.

"Hayır, bu bilgiyi kendine saklayabilir, böylece Daha sonra demi-fey'i uyarmadığımı çünkü umursamayacak kadar iyi olduğumu düşündüğümü söyleyeceğim."

"Sizden gerçekten de halkını daha fazla nefret ettiğini mi düşünüyorsunuz?" Frost sordu.

"Los Angeles'taki sürgün feyler arasında egemen güç oydu. Küçük feyler anlaşmazlıkları çözmek için ona giderdi. şimdi bana geliyorlar."

Frost, "değil," dedi.

"Hayır, ama onun işini ele geçirmeye çalıştığımı düşünecek kadar."

Doyle, "Yasal ya da yasadışı, onun işlerinin bir parçası olmak istemiyoruz," dedi.

"O da bir zamanlar insandı, Doyle. Bu onu güvensiz yapıyor."

Frost, "Onun gücü insani hissettirmiyor," dedi ve titredi.

Yüzünü inceledim. "Ondan

hoşlanmıyorsun." "Hoşlanıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

Doyle "Perilerin vahşi büyüüne erişimi olan insanların zihinlerinde ve bedenlerinde her zaman çarpık bir şeyler vardır," dedi.

"Bir dileği kabul edildi," dedim, "ve bir kadın olmayı diledi. Çünkü aramızda böyle bir şey olmadığını anlamadı."

Doyle, "Kendisini bu şehirde hesaba katılması gereken bir güç haline getirdi," dedi.

"Onu , değil mi?"

"İnsanlarını devam edersen seni açıkça tehdit etti. Potansiyel bir düşman kalesini araştırdım."

"Ve?" Ben sordum.

"Bizden korkmalı," dedi ve sesi, benim için bir insan değil de sadece bir silah olduğu zamanlardaki sesiydi.

"Fael'e uğrarız, sonra da diğer vaftiz annesiyle ne yapacağımızı konuşuruz. Eğer biz ona söylersek ve o da kimseye söylemezse, o zaman biz onun kendisini daha çok önemsedğini söyleyebiliriz. kendi halkından çok beni kıskanıyor." "Zekice," dedi

Doyle.

"Acımasız," dedi Frost.

"Demi-fey'i başka bir şekilde uyarmazsam bu sadece acımasızlık olur. Aptal bir güç için başka bir hayatı daha riske atmayacağım. oyna."

Doyle, "Bu onun için aptalca değil, Meredith," dedi. "Şimdiye kadar sahip olduğu ve bundan sonra da sahip olacağı tek güç bu. İnsanlar sahip olduklarını düşündükleri gücü kaybetmemek için çok kötü şeyler yapabilirler."

"Bizim için tehlikeli mi?"

"Tam cepheden bir saldırıda, hayır, ama eğer hile ve aldatmacaysa, o zaman ona sadık olan ve sidhe'den nefret eden feyleri var."

"O zaman onlara göz kulak oluruz."

"İzliyoruz," dedi.

"Bana söylemeden insanları mı gözetliyorsun?" diye

sordum. "Tabii ki gözetliyorum," dedi.

"Böyle şeyleri önce bana sorman gerekmez mi?"

"Neden?"

Frost'a baktım. "Ona bunları neden bilmem gerektiğini açıklayabilir misin?"

Frost, "Bence size çoğu kraliyet mensubunun istediği gibi davranıyor," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Makul inkar edilebilirlik hükümdarlar arasında çok önemlidir," dedi.

"Gilda'yı dost bir hükümdar olarak mı görüyorsun?" Ben sordum.

"Kendini öyle görüyor," dedi Doyle. "Her zaman daha iyidir Biz tacı ve üzerinde oturduğu başı isteyene kadar küçük kralların taçlarını korumalarına izin vermek."

"Yirmi birinci yüzyıldaız, Doyle. Hayatımızı onuncu yüzyıldaız gibi yönetemezsin."

"Haber programlarınızı izliyorum ve günümüz hükümetleriyle ilgili kitaplar okuyorum, Merry. Hiçbir şey çok fazla değişmemiş. Sadece artık daha gizli."

Ona bunu nasıl bildiğini sormak istedim. Devletimden ve ülkemden şüphe duymama neden olacak devlet sırlarını bilip bilmediğini sormak istedim. Ama sonunda sormadım. Bir kere, beni üzeceğini düşünürse bana gerçeği söyleyeceğinden emin değildim. Ve bir diğeri için, bir toplu cinayet bir gün için yeterli görünüyordu. Frost'a arattım. eve yakın durmamız ve yabancılara karşı dikkatli olmamız konusunda kendi demi-fey'imizi uyarmam gerekiyordu, çünkü emin olduğum tek şey bizden biri olmadığıydı. Bunun ötesinde hiçbir fikrim yoktu. Casuslar ve hükümetler hakkında başka bir gün endişelenirdim, kanatlı ölülerin görüntüsü hala Gözlerimin arkasında dans ediyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FAEL ÇAY DÜKKANINA GITTİM VE DOYLE HAKLIYDI. O Herkesin beklediği sahile yakın değildi. Şehrin bir zamanlar kötü bir bölge olan ancak soylulaştırılan bir bölümünde bloklar ötedeydi.

basitçe yuppier tarafından sahiplenilen anlamına geliyordu, ancak perilerin taşındığı ve daha büyüğü hale getirdiği bir yer anlamına gelmeye başlamıştı. Daha sonra bir turist kalesi ve gençlerin ve üniversite öğrencilerinin bir yer. Gençler her zaman feylere çekilmiştir. Bu yüzden yüzyıllar boyunca en iyi, en parlak ve en yaratıcı olanları almamızı engellemek için çocuklarınıza tılsımlar taktınız. Sanatçıları severiz.

Doyle her zamanki gibi kapıyı ve gösterge panelini ölümüne kavramıştı. Her zaman ön koltukta o şekilde otururdu. Frost arabadan ve Los Angeles trafiğinden daha az korkuyordu ama Doyle kaptan olarak olması gerektiğinde ısrar ediyordu. Bunun onun için bir cesaret durumu daha da sevimli hale getiriyordu, yine de bu sevimli yorumu kendime sakladım. Bunu nasıl karşılayacağından emin değildim.

Şöyle demeyi başardı: "Bu arabayı diğer kullandığınız arabadan daha çok seviyorum. Yerden daha yüksek."

"Bu bir SUV," dedim, "arabadan çok bir kamyon." Park yeri arıyordum ve pek şansım yoktu. Burası güzel bir Cumartesi günü insanların gezmeye geldiği bir bölgeydi ve çok sayıda insan vardı, bu da çok sayıda araba anlamına geliyordu. Burası Los Angeles'tı. Herkes her yere arabayla gidiyordu.

Cip aslında Maeve Reed'e aitti, tıpkı eşyalarımızın gibi. Şoförü bizi gezdirmeyi teklif etmişti ama polis aradığı anda limuzin evde kaldı. I

polisin beni almamasıyla yeterince sorun yaşadım.

Limuzinle gelmeden ciddi bir şekilde. Bunu asla unutamam, Lucy de unutamazdı.

daha önemliydi. Bu onun işiydi. Bir anlamda diğer polisler haklıydı; ben sadece geziyordum.

Sorunun bir arabanın kendisinden kaynaklandığını . teknoloji ve metal. Bunun dışında arabası olan ve araba birkaç küçük fey tanıyordum. Sidhe'lerin çoğu büyük modern gökdelenlerde sorun yaşamazdı ve bol miktarda metal ve teknolojiye sahiptiler. Doyle uçaklardan da korkardı. Korkuyordu. birkaç zayıflığından biri.

Frost "Park yeri" diye seslendi. O işaret etti ve ben de devasa cipi oraya doğru manevra yaptım. Hızlanmak zorunda kaldım ve neredeyse park yeri için beni geçmeye çalışan daha küçük bir arabaya çarpıyordum. Doyle'un sertçe yutkunmasına ve titrek bir nefes vermesine neden oldu. Ona neden arabanın arkasında oturduğunu sormak istedim. limuzin onu bu derece rahatsız etmedi, ama kaçındı. Bir arabanın ön koltuğunda bu kadar korktuğunu belirtmenin limuzinde daha fazla korkmasına neden olup olmayacağından emin değildim. Buna ihtiyacımız yoktu.

Escalade'i paralel park etmek en sevdiğim şey olmasa da park yerini buldum. Escalade'i park etmek hiç kolay değildi ve paralel park etmek park etme konusunda yüksek lisans derecesi almak gibiydi. Bu durumda yarı römork park etmek doktora sınavı mı oluyor? Bu SUV'den daha hantal bir şey kullanmayı hiç istemedim, bu yüzden muhtemelen bunu asla öğrenemeyeceğim.

Arabadan Fael'in tabelasını görebiliyordum, sadece birkaç vitrin aşağıda. Bloğun etrafından bir kez bile dolaşmak zorunda kalmamıştık; mükemmeldi.

Doyle'un titreyerek arabadan çıkmasını ve Frost'un kemerini çözüp kapıma gelmesini bekledim. Yanımda onlardan biri olmadan dışarı çıkamayacağımı çok iyi biliyordum. Hepsi de iyi bir koruma olmanın bir parçasının da korumayı eğitmek olduğunu anlamamı sağlamıştı.

nasıl korunacağını. Sokaktayken uzun bedenleri neredeyse her dönemeçte önümü kesiyordu. Eğer bir inandırıcı bir tehdit olsaydı daha fazla korumam olurdu. İki kişi minimum ve tedbir amaçlıydı. Tedbiri severdim; bu kimsenin beni öldürmeye çalışmadığı anlamına geliyordu. Kimsenin denememiş olmasının bir yenilik olduğu gerçeği, hayatımın son birkaç yılı hakkında çok şey söylüyordu. Belki magazin basınının çizdiği gibi sonsuza dek mutlu bir hayat değildi ama kesinlikle daha mutluydu.

Frost cipten inmeme yardım etti, buna ihtiyacım vardı. İnmek zorunda kaldığımda kendimi hep çocuk gibi hissederdim.

Escalade'e inip çıkamıyordum. Ayaklarınızın sallandığı bir sandalyede oturmak gibiydi. yeniden altı yaşındaymışım gibi hissediyordum ama Frost'un kolunun altımda olması, boyu ve sağlamlığı bana artık çocuk olmadığımı ve altı yaşımdan onlarca yıl uzakta olduğumu hatırlatıyordu.

Doyle'un sesi geldi. "Fear Dearg, burada ne yapıyorsun?"

Frost hareketinin ortasında durdu ve bedenini daha sağlam bir şekilde önüme koyarak beni korudu, çünkü Fear Dearg bir isim değildi. Fear Dearg çok eskiydi, bir zamanların kalıntılarıydı. Seelie'den önce gelen peri krallığı ve

Unseelie mahkemeleri. Bu da Fear Dearg'ı en az üç bin yaşında yapıyordu. Üremedikleri için, dişileri olmadığı için, hepsi sadece o kadar yaşlıydı. Bir brownie, bir hobgoblin ve bir kâbus arasında bir yerdeydiler; bir adama bir taşın karısı olduğunu düşündürebilecek ya da denize doğru uzanan bir uçurumun

Güvenlik. Bazıları da teyzemin hoşuna gidecek türden işkencelerden zevk alırdı. Bir keresinde bir sidhe soylusunun derisini tanınmaz hale gelene kadar yüzdüğünü ve sonra onu bir köpek gibi tasmayla takip ettirdiğini görmüştüm.

Fear Dearg ortalama bir insandan daha uzun olabilir ya da benden bir karış daha kısa olabilir ve neredeyse her

arasında bir boyut. Birinden diğetine tek benzerlik, insan gibi yakışıklı olmamaları ve kırmızı giymeleriydi.

Doyle'un sorusunu yanıtlayan ses tizdi, ama kesinlikle erkekti, ama bir insanda genellikle büyük yaş anlamına gelen o tonla titriyordu. Bu tonu bir fey'in sesinde hiç duymamıştım. "Senin için bir park yeri ayırdım kuzen."

"Biz akraba değiliz ve bir park yerini kurtarmayı nereden bildin? yer var mı?" Doyle sordu ve derin sesinde artık arabadaki zayıflığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Soruyu duymazdan geldi. "Ah, gel. Ben şekil değiştiren, illüzyon kullanan bir goblinim, baban da öyleydi. Phouka, Fear Dearg'dan o kadar da uzak değil."

"Ben Kraliçe'nin Karanlığı'yım, isimsiz bir Korku Dearg'ı değil."

"Ah, işte da burada," dedi ince sesiyle. "İstediğim bir isim."

"Bu ne anlama geliyor, Fear Dearg?" Doyle sordu.

"Demek ki anlatacak bir hikayem var ve bunu en iyi Fael'in içinde, ev sahibiniz ve patronumun sizi beklediği yerde. Yoksa müessesemizin misafirperverliğini inkâr mı edeceksiniz?"

"Fael'de mi çalışıyorsun?" Doyle

sordu. "Çalışıyorum."

"Orada ne iş yapıyorsun?"

"Ben güvenliğim."

"Fael'in ekstra güvenliğe ihtiyaçı olduğunu bilmiyordum."

"Patronum ihtiyaçı hissetti. Őimdi bir kez daha soruyorum. misafirperverlięimizi reddediyorsun? Ve bu uzun uzun dűőün kuzen, çünkü eski kurallar benim türüm için hâlâ geçerli. Başka seçeneęim yok."

Bu zor bir soruydu, çünkü Şu şeylerden biri Bazı Korku Dearg'ları karanlık ve yağışlı bir gecede ortaya çıkıp ateşin önünde ısınmak istemeleriyle bilinirdi. Ya da Fear Dearg fırtınalı bir gecede tek sığınak olabilir ve bir insan onların ateőinden etkilenererek içeri girebilir. Eğer Fear Dearg'lar reddedilirse ya da onlara saygısızca davranılırsa cazibelerini kötölük için kullanırlardı. Eğer iyi davranılırsa, sizi zarar görmeden bırakırlar ve bazen teşekkür olarak evin etrafındaki işleri yaparlar ya da insana bir süreliğine şans armağan ederler, ancak genellikle umabileceğiniz en iyi şey huzur içinde bırakılmaktır.

Ama sonsuza kadar Frost'un geniş vücudunun arkasına ve kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Frost'un ününü biliyordum.

Korku Dearg'ı ve nedenden dolayı diğer feylerin, özellikle de yaşlı olanların onları umursamadığını da biliyordum. I Frost'un göğsüne dokundu ama Doyle ya da ben yaygara koparana kadar kıpırdamadı. Yabancıların önünde yaygara koparmak istemedim. Muhafızlarımın bazen benden çok birbirlerini dinledikleri gerçeğini hâlâ çözmeye çalışıyorduk.

"Doyle, bize karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı." "Onun gibilerin ölümlülere neler yaptığını gördüm."

"Türümüzün birbirlerine yaptıklarını gördüğümden daha mı kötü?"

Frost o sırada bana baktı, gelebilecek ya da gelemeyecek her türlü tehdide karşı tetikteydi. Bakış

Gözlüklerinin ardından bile mahkememizin üyesi olmayan birinin önünde aşırı paylaşım yaptığımı söyledi.

"Altın Kral'ın size ne yaptığını duyduk Kraliçe Meredith."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Altın kral, anne tarafından amcam Taranis'ti, daha çok büyük amcam ve Seelie Sarayı'nın, yani altın kalabalığın kralıydı. Büyüyü bir çocuk olarak kullanmıştı.

ve bir adli tıp bana tecavüz ettiğine dair kanıtlarım vardı. Onu tecavüz suçundan insanlar arasında yargılatmaya çalışıyorduk. Bazıları Seelie sarayının şimdiye kadarki en kötü reklamı oldu.

Frost'un vücudunun etrafından bakıp kiminle konuştuğumu görmeye çalıştım ama Doyle'un vücudu da beni engelledi. boş hava. "Ben kraliçe değilim."

"Sen Unseelie Sarayı'nın kraliçesi değilsin ama sluagh'ın kraliçesisin ve eğer Yazlık Diyar'ın dışında kalan bir saraya aitsem, o da Kral Sholto'nun sluagh'ıdır."

Peri ya da Tanrıça ya da her ikisi, o son gece bana iki kez taç giydirmişti. İlk taç Sholto'nun içindeydi.

peri höyüğü. Onunla birlikte Sluagh'ın Kral ve Kraliçesi olarak taç giymiştim, karanlık ev sahibi, perilerin kâbusları o kadar karanlıktı ki Unseelie bile onların kendi höyüklerinde sinsice dolaşmalarına izin vermezdi, ama bir savaşta her zaman ilk çağrılan onlar olurdu. Taç benden kaybolduğunda

Beni tüm Unseelie topraklarının kraliçesi yapacak olan ikinci taç başımda belirmişti. Doyle orada kraliçemin kralı olacaktı ve bir zamanlar İrlanda'nın tüm krallarının aynı kadınla, bir zamanlar her kralın en azından bir geceliğine "evlendiği" gerçek bir kraliçe olan Tanrıça ile evlenmesi gelenekseldi. Her zaman insanların geleneksel tek eşlilik kurallarına göre oynamamıştık.

Sholto taşıdığım çocukların babalarından biriydi, yüzden Tanrıça hepimizi göstermişti. Yani teknik olarak hâlâ onun kraliçesiydim. Sholto eve döndüğüm bu bir ay boyunca bu fikrin üzerinde durmamıştı; bu yeni, daha kalıcı sürgünde ayak uydurmaya çalıştığımı anlıyor gibiydi.

Yüksek sesle söylemeyi düşünebildiğim tek şey, "Fear Dearg'ın herhangi bir mahkemeye bağlılık borcu olduğunu düşünmüyordum." oldu.

"Bazılarımız son savaşlarda sluaglarla birlikte savaştı. Bu geri kalanınız olmadan ölüm acı getirmemize izin verdi iyi insanlar"-ve son cümlelerin içinde acı ve aşağılama olduğundan emin oldu-"bizi avlıyor ve doğamızda olanı yaptığımız için bizi cezalandırıyor. Her iki sarayın sidhe'lerinin de Fear Dearg'a yasal bir çağrısı yok, değil mi? Akraba mı?"

"Seninle akrabalığımı kabul etmeyeceğim, Fear Dearg, ama Meredith haklı. Nezaketle hareket ettiniz. Daha azını yapamam." Doyle'un bu cümleyi kurmaktan vazgeçmesi ilginçti.

"Prenses" kelimesini normalde tüm küçük feylerin önünde kullanırdı ama kraliçeyi de kullanmamıştı, yani Fear Dearg'ın beni kraliçe olarak kabul etmesiyle ilgileniyordu ve bu bana çok ilginç geldi.

"Güzel," dedi Korku Dearg. "O zaman seni Dobbin'e götüreceğim, ah, Robert, artık kendine Robert diyor. Kendine iki kez isim verebilmek ne büyük zenginlik. İsimsiz ve eksik bırakılmış başkaları varken bu bir kayıp."

"Hikâyeyi dinleyeceğiz Korku Dearg, ama önce Fael'de bulunan tüm yarı-feylerle konuşmalıyız," dedim.

"Neden?" diye sordu ve bu tek kelimede çok fazla merak vardı. O zaman bazı Korku Dearg'larının insan konukçularından bir hikâyeye talep ettiklerini ve eğer hikâyeye yeterince iyi değilse, onlara işkence edip öldürdüklerini hatırladım.

Hikaye yeterince iyiye, onları kutsayarak bırakırlar. Binlerce yıllık bir varlığın başıboş hikayeleri bu kadar önemsemesinin sebebi neydi ve isimlere olan takıntısı neydi?

"Bu seni ilgilendirmez, Fear Dearg," dedi Doyle. "Sorun

değil, Doyle. Yakında herkes ." "Hayır, Meredith, burada

değil, sokakta değil." Orada

Söyleyiş tarzında beni duraksatan bir şey vardı. Ama bu Frost'un elinin kolumu sıkarak ona bakmamı sağlaması, bir Korku Dearg'ının yarı-fey'i öldürebileceğini anlamamı sağladı. O bizim katilimiz olabilirdi, çünkü Fear Dearg türümüzün normal kurallarının birçoğunun dışına çıkmıştı, tüm bu sluagh krallığına ait olma konuşmalarına rağmen.

Katilimiz erkek arkadaşımın diğer tarafında mı duruyordu?

Bu uygun olmaz mıydı? İçimde bir umut hissettim ama hemen sönmesine izin verdim.

yükselmışti. Daha önce de cinayet davalarında çalışmışım ve hiç bu kadar kolay olmamıştı. Katiller, siz suç mahallini terk ettikten hemen sonra sokakta karşınıza çıkmazdı. Ama bir kereliğine gerçekten bu kadar kolay olsaydı harika olurdu.

Sonra fark ettim ki

Doyle, Fear Dearg'ın katilimiz olabileceği ihtimalini onu gördüğü anda fark etmişti; aşırı temkinli olmasının nedeni de

.

Birden kendimi yavaş hissettim ve bu işe uygun değildim.

Benim dedektif olmam gerekiyordu ve Lucy beni periler konusundaki uzmanlığım nedeniyle çağırmıştı. Ne uzmanmışım meğer.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU KORKUDAN DOLAYI DEARG BENDEN DAHA KÜÇÜKTÜ AMA SADECE BİR FARKLA.

BİRKAÇ SANTİM. Bir buçuk metrenin biraz altındaydı. Bir zamanlar muhtemelen bir insan için ortalama boyutlardaydı. Yüzü pörsümüştü, grimsi bıyıkları yanaklarından dışarı çıkıyordu.

favorileri vardı. Burnu ince ve uzundu, ve sivri uçluydu. Gözleri yüzüne göre büyüktü ve köşeleri yukarı doğru . Gözleri siyahtı ve Doyle'un ki gibi irislerinin de gözbebekleri kadar siyah olduğunu fark edene kadar irisleri yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden onları görmekte zorlandınız.

El ele yürüyen mutlu çiftlerin ve gülümseyen, kahkahalar atan ailelerin bulunduğu kaldırımda önümüzden yürüdü. Çocuklar korkuyla Dearg'a bakıyorlardı. Yetişkinler ona hızlıca baktılar ama asıl bize baktılar. Kendimiz gibi göründüğümüzü fark ettim. Bizi insan gibi göstermek ya da en azından daha az fark edilir kılmak için cazibe kullanmayı düşünmemiştim. Kelimelerle ifade edemeyecek kadar dikkatsizdim.

Ebeveynler iki kez baktılar, sonra gülümsediler ve göz teması kurmaya çalıştılar. Bunu yaparsam konuşmak isteyebilirlerdi ve demi-fey'i gerçekten uyarmamız gerekiyordu. Normalde arkadaşça çalışırdım ama bugün öyle değil.

Cazibe, başkalarının zihinlerini bulandırma yeteneğiydi, onlar gerçekte olanı değil, sizin görmelerini istediğiniz şeyi görürlerdi.

aslında orada. Birkaç ay öncesine kadar her zaman en güçlü büyüm olmuştu. Hâlâ en aşına olduğum büyü buydu ve artık benimde kolayca akıyordu.

Doyle ve Frost'a alçak sesle konuştum. "Gözler üzerimizde ve basın şikayet etmek için burada değil."

"Saklanabilirim."

"Bu ışıpta yapamazsın," dedim. Doyle'un bir tür film ninjası gibi gizlenme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Onun Karanlık olduğunu ve karanlık sizi ele geçironu asla göremeyeceğinizi biliyordum, ama bunun yüzyıllar süren bir pratikten daha fazlası olduğunu fark etmemiştim. Gölgelelerinden gerçekten sarabiliyordu.

ve saklandı. Ama bizi saklayamadı ve

etrafını saracak parlak güneş ışığından başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Saçlarımı sadece kızıl, insan kumrallığında hayal ettim, ama gerçek rengim olan lal taşı gibi değil. Tenimi solgun yaptım ama kendi tenimin neredeyse sedefli beyazını değil. Yürürken Frost'un teninin üzerinde akması için büyüü yaydım. Teni benimkiyle aynı ay ışığı beyazıydı, bu yüzden aynı anda onun rengini değiştirmek daha kolaydı. Saçlarını koyu bir griye boyadım ve hareket ettikçe koyulaştırmaya devam ettim, ta ki saçları siyahla siyah arası bir esmer tonu olana kadar. gri alt tonlar. Beyaz teniyle uyumluydu ve onu gotik gibi gösteriyordu. Bunun için yanlış giyinmişti ama nedense bu rengi onun üzerinde en kolay buldum. Yeterince zamanım olsaydı neredeyse her rengi seçebilirdim ama dikkat çekiyorduk ve bugün bunu istemiyordum. Çok fazla insan bizi biz olarak "gördüğünde", cazibe onların bilgisi altında kırılabilirdi. Bu yüzden aşağı ve kirli, yürüdükçe değişen ve Böylece bizi tanıyan insanlar iki kez bakıp yanıldıklarını düşüneceklerdi.

İşin püf noktası saçları ve cildi yavaş yavaş, yumuşak bir şekilde değiştirmek ve insanların bunu yaptığınızı fark etmemesini sağlamaktı, bu yüzden gerçekten de iki tür cazibe bir aradaydı. Birincisi görünüşümüzün değiştiğine dair bir yanılsama, ikincisi ise İnsanların gördüklerini sandıkları şeyi Obi Wan anı.

Doyle'un görünüşünü değiştirmek nedense hep daha zor olmuştur. Neden olduğundan emin değildim ama siyah tenini koyu, zengin bir kahverengiye ve o çok koyu saçlarını da teniyle uyumlu bir kahverengiye dönüştürmek için biraz daha konsantre olmam gerekti. Hızlıca yapabildiğim en iyi şey onu belli belirsiz Kızılderili, Amerikan Kızılderilisi gibi. Kulaklarının zarif kıvrımlarını küpeleriyle bıraktım, her ne kadar artık değişmiş olsam da

Derisi insan tonundaydı ama sivri kulakları onun bir peri özentisi, hayır, bir sidhe özentisi olduğunu gösteriyordu. Hepsi sidhe'lerin kurgudan fırlamış gibi sivri kulakları olduğunu düşünüyor gibiydi, oysa aslında bu Doyle'un safkan olmadığını, daha az fey olduğunu gösteriyordu. Kulaklarını neredeyse hiç saklamazdı, meydan okuyan bir jest, sarayın gözüne sokulan bir parmak. Özentiler sidhe elflerini çağırmaktan da hoşlanıyorlardı. Bunun için Tolkien'i ve onun elflerini suçladım.

Bizi biraz yumuşatmıştım ama yine de dikkat çekiciydik ve erkekler hala egzotikti ama onları tamamen değiştirmek için hareket etmeyi bırakıp tamamen konsantre olmam gerekirdi.

Korku Dearg'ın yeterince cazibesi vardı. görünüşünü de değiştirdi. Bakıp bakmamalarını umursamıyordu. Ama sonra doğru numaraya gelen bir telefon, bizi arabamıza götürmeleri için başka korumalar çağırarak zorunda kalana kadar basın üzerine çullanmasına neden olmazdı. Los Angeles'a döndüğümüzden beri bu iki kez olmuştu. Tekrarlanmasını istemedim.

Korku Dearg bizimle konuşmak için geri çekildi. "Büyüyü bu kadar iyi kullanabilen bir sidhe görmemiştim."

"Bunu sizden duymak büyük övgü," dedim. "Halkınız cazibe konusundaki yetenekleriyle tanınır."

"Küçük feylerin hepsi cazibe konusunda büyük halktan daha iyidir."

"Sidhe'nin çöpleri ziyafet gibi insanlara yedirdiğini gördüm," dedim.

Doyle, "Ve Fear Dearg'ın para yaratmak için bir yaprağa, pasta olmak için bir krakere, altın kesesi olmak için bir kütüğe ihtiyacı var. İşe yaraması için büyüü tutturacak bir şeye ihtiyacınız var."

"Ben de öyle," dedim. Bunun hakkında düşündüm. "Bunu yapabildiğini gördüğüm sidhe'ler de öyle."

"Ah, ama bir zamanlar sidhe'ler havadan kaleler ve sadece havadan ibaret olan her ölümlüyü baştan çıkaracak yiyecekler yaratabiliyordu," dedi Korku Dearg.

"Ben görmedim..." Sonra durdum, çünkü Sidhe'ler büyülerinin azaldığını yüksek sesle itiraf etmekten hoşlanmazlardı. Bu kabalık olarak kabul edilirdi ve eğer Hava ve Karanlığın Kraliçesi sizi duyarsa, şanslıysanız cezanız bir tokat olurdu, şanslı değilseniz de krallığının azaldığını hatırlattığınız için kanınız akardı.

Fear Dearg küçük bir sıçrama yaptı ve Frost Yoksa küçük fey'in üzerine basacaktı. Doyle ona hırladı, dönüşebildiği devasa siyah köpeğe uyan derin bir gümbürtü. Frost öne çıkarak Fear Dearg'ı öne çıkmaya ya da üzerine basılmaya zorladı.

"Sidhe'ler her zaman önemsiz olmuştur," dedi, sanki bu onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi, "ama siz diyordunuz ki, kraliçem sidhe'den hiç böyle bir cazibe görmediniz. Hayatın boyunca görmedin, değil mi?"

Fael'in kapısı şimdi önümüzdeydi. Tamamen cam ve ahşaptı, çok ilginç ve eski modaydı, sanki bundan onlarca yıl öncesinden kalma bir mağazaydı.

"Demi-fey'lerden biriyle konuşmam gerekiyor,"

dedim. "Cinayetler hakkında, ha?" diye sordu.

Hepimiz bir kalp atışı için hareket etmeyi bıraktık, sonra aniden adamların arkasındaydım ve sadece vücutlarının etrafındaki kırmızı paltosunun kenarını görebiliyordum.

"Oh, ho," dedi Korku Dearg kıkırdayarak. "Benim yaptığımı sanıyorsunuz. Onlar için boğazlarını kestiğimi sanıyorsunuz."

"Artık biliyoruz," dedi Doyle.

Korku Dearg güldü ve bu öyle bir gülüştü ki karanlıkta duysanız korkardınız. Acıdan zevk alan türden bir gülüştü.

"Hikâyeyi anlatmak için buraya kaçan demi-fey ile konuşabilirsiniz. Her türlü detayla doluydu. Histerikti, Ölülerin bir çocuğun giysileri gibi giyindiği hakkında gevezelik Elllerinde koparılmış çiçeklerle tamamlanmış bir hikaye." İğrenmiş bir ses çıkardı. "Her peri bilir ki hiçbir çiçek perisi bir çiçeği koparıp öldürmez. Onlara bakarlar."

Bunu hiç düşünmemiştim. Kesinlikle haklıydı. Bu bir insan hatasıydı, tıpkı ilk başta çizilen resim gibi. Bazı feyler koparılmış bir çiçeği canlı tutabilirdi ama bu yaygın bir yetenek değildi. Çoğu demi-fey çiçek demetlerini sevmezdi. Ölüm kokarlardı.

Katilimiz her kimse, insandı. Lucy'e söylemem gerekiyordu. Ama başka bir şey geldi. Doyle'u itmeye çalıştım ama bu küçük bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi; itebilirdiniz ama fazla ilerleme kaydedemezsiniz. Etrafında konuştum. "Bu yarı-fey cinayetleri gördü mü?"

"Hayır"-ve Fear Dearg'ın küçük gözlerinden görebildiğim kadarıyla

Bilge yüzü gerçekten üzgün görünüyordu - "yamaçtaki kendisine ait bitkilere bakmaya gitti ve polisi çoktan orada buldu."

"Onunla hâlâ konuşmamız gerekiyor," dedim.

Doyle ve Frost'un bedenleri arasından görebildiğim yüzünü başıyla onayladı. "O arkada Dobbin'le birlikte.

Sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler içiyor." "Ne zamandır burada?"

"Ona kendin sor. Bir yarı-fey ile konuşmak istediğinizi söylediniz, özellikle onunla değil. Neden biriyle konuşmak istediniz kraliçem?"

"Diğerlerini tehlikede olabilecekleri konusunda uyarmak istedim."

Tek gözü adamların bize bıraktığı açıklıktan bakacak şekilde döndü. Siyah gözünün kenarları kıvrılmıştı ve sırtıttığını fark ettim. "Sidhe ne zamandan beri Los Angeles'ta kaç iek perisinin kaybolduğunu umursuyor? Her yıl bir dzinesi çok fazla metal ve teknoloji yüzünden yok oluyor, ama hiçbir peri mahkemesi onları kurtarmak için bile geri dönmelerine izin vermiyor.

hayatlar." Sözlerini bitirdiğinde sırtışı soldu ve onu kızgın bir halde bıraktı.

şaşkınlığımı yüzümden uzak tutmak için mücadele ettim. Eğer az önce söylediği doğruysa, bunu bilmiyordum.

"nemsiyorum yoksa burada olmazdım."

Başını salladı, ciddi idi. "Umarım nemsiyorsundur, Essus'un kızı Meredith, umarım gerçekten nemsiyorsundur."

Frost döndü ve Doyle tüm dikkatini Fear Dearg'a vermek zorunda kaldı. Frost arkamıza bakıyordu ve küçük bir sıra oluşturduğumuzu fark ettim.

"Sakıncası var mı?" diye sordu bir adam.

"zr dilerim," dedim ve gülümsedim. "Eski dostlarla hasret gideriyorduk." Kendini tutamadan gülümsedi ve "Peki, içeride görüşebilir miyiz?" derken sesi daha az sinirliydi.

"Evet, elbette," dedim. Doyle kapıyı açtı, önce Fear Dearg'ın gitmesini sağladı ve içeri girdik.

BEŞİNCİ BÖLÜM

FAEL CILALANMIŞ AHŞAPTI, SEVGİYLE ELLE OYULMUŞ. İç mekândaki ahşap işlerinin çoğunun yıkılmakta eski bir Batı salonundan/barından kurtarıldığını biliyordum. Bitkisel ve tatlı misk cilasının kokusu zengin çay aromasıyla harmanlanmıştı ve genel olarak Kahve kokusu o kadar zengindi ki dilinizde tadına bakabilirdiniz. Bir müşteri için taze kahve öğütmeyi yeni bitirmiş olmalıydılar, çünkü Robert kahvenin üzerinin sıkıca örtülmesinde ısrar ediyordu. Tazeliğini korumak , ama daha çok kahvenin çaylarının daha yumuşak kokusunu bastırmaması içindi.

Her masa doluydu ve masalarda oturan insanlar vardı. Barın kavisli kenarında masa bekliyor ya da barda çaylarını yudumluyorlardı. Neredeyse insan sayısı fey sayısına eşitti ama hepsi küçük feylerdi. Eğer cazibeyi bıraksaydım tek Sidhe biz olurduk. O kadar çok yoktu. sidhe Los Angeles'ta sürgündeydi ama burada olanlar Fael'i daha aşağı varlıklar için bir mekân olarak görüyordu. Buradan uzakta sidhe'lere hitap eden birkaç kulüp vardı. sidhe ve sidhe özentileri. Doyle'un teninin rengini açtığıma göre, kulakları onun "elf" gibi görünmek için o sivri kulak implantlarını taktırmış olası özenti olduğunu gösteriyordu. Aslında uzakta oturan uzun boylu bir adam daha vardı. kendi implantlarıyla masaya oturdu. Sarı saçlarını bile uzatmış ve düzleştirmişti. Yakışıklıydı ama geniş omuzlarında spor salonuna çok gittiğini gösteren bir şekil vardı ve yeterince düzeltilmemiş bir heykel gibi, onun sidhe değil insan olduğunu gösteren bir pürüzlülük vardı.

Sarışın özentisi bize baktı. Müşterilerin çoğu bakıyordu ama sonra çoğu gözlerini kaçırdı. Sarışın çay fincanının kenarından bize bakıyordu ve ben bu ilgiden hoşlanmamıştım. Bu cazibeyi göremeyecek kadar insandı ama ondan hoşlanmamıştım. Nedeninden emin değildim. Sanki daha önce bir yerlerde görmüştüm ya da tanıyor olmalıydım. Sadece içimi kemiren bir histi. Muhtemelen sadece ürkek davranıyordum. Cinayet sahneleri bazen bunu yapar, her yerde kötü adamları görmenizi sağlar.

Doyle koluma dokundu. "Sorun ne?" diye fısıldadı saçlarıma doğru.

"Yok bir şey. Sadece birini tanıdığımı sandım."

"İmplantlı sarışın mı?" diye sordu.

"Hm-hm," dedim, dudaklarımı kısırdatmadan, çünkü bize bakma şeklinden gerçekten hoşlanmamıştım.

"Bu güzel sabahta bize katılmanız ne güzel." Bu, sizi selamlayan ve sizi mutlu eden, dinç ve içten bir sestti. gelirdiniz. Robert Thrasher, buğday döver gibi, tezgâhın arkasında durmuş temiz beyaz bir bezle ahşabı parlatıyordu. Bize gülümsüyordu, fındık kahverengisi yüzü yakışıklıydı. Modern cerrahinin ona bir burun vermesine, elmacık kemiklerini ve çenesini küçük de olsa zarif yapmasına izin vermişti. Bir brownie'ye göre uzun boyluydu, benim boyumdaydı, ama yine de kemikleri küçüktü ve yüzünü yapan doktor bunu akılda tutmuştu, böylece hayata sadece Burnunun olduğu yerde boş delikler ve Fear Dearg'inkine daha yakın bir yüz, hayatı boyunca bu narin, yakışıklı adam olmadığını asla bilemezsiniz.

Birisi estetik cerrah tavsiyesi istese, onu Robert'ın doktoruna gönderirdim.

Gülümsedi, sadece koyu kahverengi gözlerinden endişeli olduğu anlaşılıyordu ama müşterilerden hiçbiri bunu görmeyecekti. "Siparişiniz arka tarafta. Geri gelin ve onaylamadan önce bir fincan için."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, onun ses tonuna uymaktan mutluluk duyarak. Yapabildiğim tek sihrin büyü olduğu zamanlarda Unseelie Sarayı'nda yaşamıştım. Olmadığım şeyleri hissediyormuş gibi yapmayı biliyordum. hiç hissetmedim. Grey Dedektiflik Bürosu için gizli görevde beni iyi yapmıştı.

Robert bezi, siyah saçlarından siyah kadife mini elbisesine, çizgili hortumuna ve hantal retro ayakkabılarına kadar *Goth Monthly*'nin pinup kızına benzeyen genç bir kadına uzattı. Boynunda bir dövme ve koyu renk rujlu ağzında bir piercing .

"Benim için ön tarafa bak Alice."

", " dedi ve ona ıslıl ıslıl gülümsedi. Ah, neşeli bir Got, kasvetli değil. Olumlu tavırlar daha iyi sayaç yardımı yapar.

Korku Dearg geride kaldı ve uzun boylu insan kız için yüzünü bir gülümsemeye dönüştürdü. Kız ona gülümsedi ve yüzünde küçük feyde cazibe dışında bir şey gören bir gölge yoktu.

Robert hareket ediyordu ve biz de onu takip ediyorduk. Alice ve Fear Dearg'ın bir çift olup olmadıkları ya da en azından birlikte olup olmadıkları konusunda spekülasyonlar. O benim Bir fincan çay, ama sonra onun neler yapabileceğini biliyordum; ya o?

Başımı salladım ve her şeyi bir kenara ittim. Onların aşk hayatı beni . Ofis alanı temiz ve moderndi ama tamamen sıcak toprak tonlarındaydı ve bir duvarında tüm personel, hatta masası olmayanlar bile

aile fotoğraflarını getirin ve gün içinde görün. Robert ve ortağı güzel bir gün batımının önünde tropik tişörtlerle resmedilmişti. Goth Alice'in her biri farklı bir arkadaşıyla çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı; belki de sadece arkadaş canlısıydı. Mola alanını ofis alanından ayıran, hala ten rengi ile kahverengi arasındaki o sıcak tonda bir bölme vardı. Bölmenin etrafını göremeden önce sesleri duyduk. Biri alçak ve erkeksi, diğeri tiz ve kadınsıydı.

Robert neşeli bir sesle, "Ziyaretçilerimiz var, Bittersweet," diye seslendi.

Küçük bir çığlık ve kırılan porselenlerin sesi duyuldu ve sonra bölmenin köşesindeydik. Minderleri olan güzel deri mobilyalar, büyük bir sehpa, neredeyse oryantal bir perdeyle gizlenmiş birkaç içecek ve atıştırmalık makinesi, bir adam ve küçük bir uçan peri vardı.

"Söz vermiştin," diye haykırdı ve sesi öfkeden incelmışti, ki sanki bir böceğe benziyormuş gibi bir vızıltı vardı sesinde. "Söylemeyeceğine söz vermiştin!"

Adam ayakta , tavana yakın bir yerde süzülürken onu rahatlatmaya çalışıyordu. Kanatları bulanıktı ve ne zaman Sırtındaki kelebek kanatları değil de daha hızlı, daha ince bir şey olsun diye hareket etmeyi bıraktı. Kanatları yapay ışığı gökkuşağı renginde küçük göz kırpmalarıyla yakaladı. Elbisesi mordü, benimkinden sadece biraz daha koyuydu. Saçları beyaz-sarı dalgalar halinde omuzlarına dökölüyordu. O elimi zor doldururdu, demi-fey standartlarına göre bile küçüktü.

Onu sakinleştirmeye çalışan adam Robert'ın ortağı Eric'ti. 1.80 boyunda, ince yapılı, düzgün giyimli, bronz tenli ve Tiki bir şekilde yakışıklı. On yıldan fazla bir süredir birlikteydiler. Eric'ten önce, Robert'ın hayatındaki son aşkı

seksen küsur yaşında ölene kadar sadık kaldığı bir kadındı. Robert'ın bu kadar erken başka bir insanı sevmesinin cesurca olduğunu düşünmüştüm.

Robert sert bir şekilde konuştu. "Bittersweet, kimseye söylemeyeceğimize söz vermiştik ama buraya histerik bir şekilde saçmalayarak gelen sendin. Kimsenin konuşmayacağını mı sandın? Prenses ve adamları polisten önce burada olduğu için şanslısın."

Ona doğru uçtu, minik elleri minik yumruklara dönüştü ve gözleri öfkeyle parladı. Ona vurdu. Barbie bebekten daha küçük bir şeyin fazla yumruk atamayacağını düşünürsünüz ama yanılırsınız.

Ona vurdu ve ben onun arkasındaydım, bu yüzden yumruğun önünden ve etrafından gelen enerji dalgasını küçük bir patlama gibi hissettim. Robert havadaydı ve geriye doğru bana doğru savruldu. Sadece Doyle'un hızı onu benimle düşen adam. Yere düştüklerinde Frost beni her ikisinin de yolundan çekti.

Bittersweet bize döndü ve bir yaz günündeki sıcaklık gibi etrafındaki güç dalgalanmasını izledim. Saçları yüzünün etrafında, kendi enerjisinin rüzgârıyla yükselen soluk bir hale oluşturunuyordu. Bir "insanı" bu kadar küçük tutan büyü buydu. Bir sinek kuşu ya da sivri fareler gibi her gün kendi vücut ağırlığının birkaç katını yemek zorunda kalmadan yaşayabilir.

"Aceleci olma," dedi Frost. Teni benimkine karşı soğuktu, çünkü büyüü kış soğuşunda derimi ürpertecek şekilde uyanıyordu. Bizi kullandığım sihir düştü, çünkü kısmen onun sihri gelirken onu tutmak daha zordu, kısmen de Çünkü bunun küçük fey'in aklını başına getirmesine yardımcı olacağını umuyordum.

Kanatları durdu ve havada süzülürken minik bedenindeki yusufçuk kanatlarının kristalini görmek için bir anım oldu

engebeli bir zeminde tökezleyen bir insana eşdeğerdir. Bu Kendini tutup Frost ve Doyle ile göz hizasına gelmeden önce yere doğru eğildi. Kız de görebilmek için yana doğru döndü. Havada asılı dururken etrafındaki enerji sakinleşti.

Havada garip bir reverans yaptı. "Kendinizi gizlerseniz, Prenses, o zaman bir fey nasıl davranacağını nasıl bilebilir?"

Frost'un bedeninin etrafından dolaşmaya başladım ama koluyla beni yarı yolda durdurdu, bu yüzden onun konuşmak zorunda kaldım. "Yarı fey yarı insan olsaydık bize zarar verir miydin?"

"İnsanların giyindiği şu sahte elflere benziyordunuz."

"Özentileri kastediyorsun," dedim.

Başını salladı. Sarı bukleleri, sanki güç saçlarını daha sıkı kıvrımış gibi, güzel halkalar halinde küçük omuzlarının etrafına düşmüştü.

"İnsan özentileri seni neden korkutsun ki?" Doyle sordu.

Gözleri ona kaydı ve sonra sanki onu görmek onu korkutmuş tekrar bana döndü. Doyle yüzyıllardır kraliçenin suikastçısıydı; şimdi benimle birlikte olması geçmişini ortadan kaldırmıyordu.

Bana bakarken onun sorusunu yanıtladı. "Onları arkadaşlarımin bulunduğu tepeden aşağı inerken gördüm..." İşte durdu, ellerini gözlerinin önüne koydu ve ağlamaya başladı.

"Acı tatlı," dedim, "kaybınız için üzgünüm ama katilleri gördüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

Ellerini çekmeden başını salladı ve daha yüksek sesle ağlamaya başladı, inanılmaz bir gürültüyle bu kadar küçük bir varlıktan. Ağlamasının histerik bir yanı vardı ama sanırım onu suçlayamazdım.

Robert onun etrafından Eric'e doğru ilerledi ve el ele tutuştular. Eric Robert'a yaralanıp yaralanmadığını sordu. Robert sadece başını salladı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim.

Robert başını salladı ve gözlerindeki bir şey bana hem kimi arayacağımı hem de bunu neden bu odada yapmadığımı anladığını gösterdi. Küçük fey, benimle konuşmak istemiyor gibiydi. ve ben de polisi aramak üzereydim.

Robert ofislerin arkasındaki depoya geri dönmemize izin verdi, ama Korku Dearg'ı içeri almadan önce değil Eric ve demi-fey ile oturacaktım. Ekstra güvenlik gerçekten iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Frost ve Doyle benimle gelmeye başladılar ama ben "onunla kalın" dedim.

Doyle, kendisi benimle kalırken Frost'a bunu yapmasını emretti. Frost itiraz etmedi; yüzyıllardır diğer sidhe'lerden aldığı emirleri yerine getirmişti. Muhafızların çoğu için Doyle'un dediğini yapmak bir alışkanlıktı.

Ben Lucy'nin cep telefonunu çevirirken Doyle kapının arkamızdan kapanmasına izin verdi. "Dedektif Tate."

"Ben Merry."

"Aklına bir şey mi geldi?"

"Katilleri gördüğünü söyleyen bir tanığa ne dersiniz?"

"Dalga geçme," dedi.

"Alay etmek yok, söndürmeyi planlıyorum."

Neredeyse gülecekti. "Neredesiniz ve kim o? Aşağıya bir araba gönderip onları aldırabiliriz."

"Bu demi-fey, hem de çok küçük. Muhtemelen metal ve teknolojiye zarar görmeden bir arabaya binemez."

"Kahretsin. Sadece merkezdeki binalara girerken bile sorun yaşayacak mı?"

"Muhtemelen."

"Çifte bok. Bana nerede olduğunu söyle, biz de ona gelelim. Onu sorgulayabileceğimiz bir odaları var mı?"

"Evet."

"Bana adresinizi verin. Yola çıkıyoruz." Onu duydum
Çimlerin arasında o kadar hızlı ilerliyordu ki pantolonundan *vin*
vin sesleri .

Ona adresi verdim.

"Sıkı durun. En yakın üniformalılara bebek bakıcılığı yaptıracağım ama sihirleri olmayacak, sadece silahları olacak."

"Bekleyeceğiz."

"Trafik ışıkların ve sirenlerin önünden yirmi dakika içinde orada oluruz."

O de ben gülümsedim. "O zaman otuz dakika sonra görüşürüz. Burada trafikte kimse hareket etmez."

"Kaleyi tutun. Yola çıkıyoruz." Telefon kapanmadan önce siren seslerini duydum.

"Yoldalar. En yakın üniformalılar geldikten sonra bile burada kalmamızı istiyor," dedim.

Doyle, "Çünkü onların büyüğü yok ama bu katilin var," dedi.

Başımı salladım.

"Dedektifin sizden onun davası için kendinizi tehlikeye atmanızı istemesi hoşuma gitmiyor."

"Bu onun davası için değil. Daha fazla insanımızın ölmesini engellemek için, Doyle."

Bana baktı, sanki daha önce görmemiş gibi yüzümü inceledi. "Nasıl olsa kalacaktın."

"Bizi kadar, evet." "Neden?" diye sordu.

"Kimse halkımızı katledip bundan paçayı kurtaramaz."

"Bu şeyi kimin yaptığını öğrendiğimizde, onların insan mahkemesinde yargıldığını görmeye kararlı mısınız?"

"Yani, eski yöntemlerle onlarla ilgilenmen için seni mi göndereyim?" Yüzünü inceleme sırası bendeydi.

Başını salladı.

"Sanırım mahkemeye gideceğiz."

"Neden?" diye sordu.

Ona yapılacak doğru şeyin bu olduğunu söylemeye çalışmadım. İntikam için insanları öldürdüğümü görmüştü. Bunun için biraz geç kalmıştım. yaşamın kutsallığının arkasına saklanamayız. "Çünkü insan dünyasında kalıcı bir sürgündeyiz ve onların yasalarına uyum sağlamamız gerekiyor."

"Onları öldürmek ve vergi mükelleflerinin parasından tasarruf etmek daha kolay olurdu."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, mali açıdan sorumlu bir davranış olurdu ama ben belediye başkanı değilim ve bütçeyi ben yönetmiyorum."

"Eğer , onları öldürür müydük?"

"Hayır," dedim.

"Çünkü artık insan kurallarına göre oynuyoruz," dedi. "Evet."

"Her zaman insan kurallarına göre oynayamayacağız, Merry."

"Muhtemelen hayır, ama bugün öyleyiz ve öyle olacağız." "Bu bir emir mi prensesim?"

"Eğer öyle olmasını istiyorsan," dedim.

Bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

"Ne?"

"Artık sadece ölüm getiren biri olmadığımı ve adaletle de ilgilendiğinizi."

"Katil hâlâ bazı teknik detaylarla paçayı kurtarabilir," dedim. "Hukuk burada gerçekten adaletle ilgili değil, kanunun lafzı ve kimin en iyi avukata sahip olduğuyla ilgili."

"Eğer katil teknik bir sorundan kurtulursa, o zaman benim emirlerim ne olacak?"

"Bu aylar ya da yıllar sonra olacak, Doyle. Adalet burada yavaş işliyor."

"Soru hâlâ geçerli Meredith." Yine yüzümü inceliyordu.

Koyu renk gözlüklerinin ardındaki gözleriyle buluştum ve gerçeği söyledim. "O ya da onlar, ya hayatlarının geri kalanını hapiste geçirirler ya da ölürlər."

"Benim elimle mi?" diye sordu.

Omuz silktim ve başka tarafa baktım. "Birinin eliyle." Kapıya dokunmak için yanından geçtim. Kolumu tuttu ve ona dönüp bakmamı sağladı.

"Bunu kendiniz yapar mıydınız?"

"Babam bana, kendim yapmak istemediğim bir şeyi asla kimseden gerektiğini öğretti."

"Teyzen, Havanın ve Karanlığın Kraliçesi, kendi bembeyaz ellerini kana bulamaya oldukça istekli."

"O bir sadist. Ben olsam onları öldürürdüm."

Ellerimi avuçlarının içine aldı ve ikisini de nazikçe öptü.

"Ellerinin daha hassas şeyleri tutmasını tercih ederim."

ölüm. Bu benim görevim olsun."

"Neden?"

"Bence kendinizi kana taşıdığınız çocukları değiştirebilir."

"Buna inanıyor musun?" Ben sordum.

Başını salladı. "Öldürmek işleri değiştirir."

"Hâlâ hamileyken kimseyi öldürmemek için elimden geleni yapacağım."

Beni alnımdan öptü sonra eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Tek istediğim bu."

"Hamileyken anneye olanların bebekleri pek etkilemediğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Dalga geç benimle," dedi, boyunun hizasına kadar yükseldi ama ellerimi onunkilerin içinde tuttu. Ona batıl inançlı olduğunu söyleyebilir miydim bilmiyorum çünkü kapı çalınarak bizi böldü. Frost kapıyı açtı. "Üniformalı polisler geldi." dedi.

Bittersweet tekrar bağırmaya başladı, "Polis yardım edemez! Polis bizi büyüden koruyamaz!"

Doyle ve ben aynı anda iç çektik, birbirimize baktık ve gülümsedik. Gülümsemesi küçüktü, sadece dudaklarını kaldırdı, ama kapıdan gülümseyerek geçtik. Gülümsemeler Frost geri dönüp, "Bittersweet, memurlara zarar verme," dediğinde kaydık ve acele ettik.

Küçük fey'in büyük, kötü polisleri odanın öbür ucuna fırlatmasını çalışırken ona katılmaya gittik.

ALTINCI BÖLÜM

BÜYÜK, KÖTÜ POLISLER DEĞİLDİ. BÜYÜK, KÖTÜ POLISLERDİ. MEMURLAR, çünkü üniformalılardan biri kadındı ve ikisi de gayet iyiydi, ama Bittersweet rahatlamayacaktı.

Kadın polis Fear Dearg'dan hoşlanmadı. Sanırım hayatınızı onu GQ kapak çocuğu gibi gösteren varlıkların etrafında geçirmemiş olsaydınız, biraz korkmaya değer olabilirdi. Asıl sorun, Korku Canavarı'nın onun ondan korkuyordu. Bir gözü histerik Bittersweet'in üzerindeydi ama bir yandan da ütülenmiş üniforması içindeki sarışın kadına daha da yaklaşmayı başarıyordu. Saçları sıkı bir atkuyruğuyla arkada toplanmıştı. Üzerindeki her parça parıl parıl parlıyordu. Ortağı biraz daha yaşlıydı ve çok daha az tükürük ve cilaya sahipti. Polis teşkilatında yeni olduğuna bahse girerdim. Çaylaklar ilk başlarda her şeyi çok daha fazla ciddiye alma eğilimindeydi.

Robert, Eric'ten Alice'le birlikte ön tarafı korumasını istemişti. Ayrıca, gücünün kontrolünü tekrar kaybetmesi ihtimaline karşı insan sevgilisini Bittersweet'ten uzaklaştırdığını tahmin ediyordum. Eğer Eric'e Robert ve Doyle'a vurduğu gibi vurursa, Eric yaralanabilirdi. Histerik feylerin etrafını, saf insan kanının sizi yapabileceğinden daha sert insanlarla daha iyiydi.

Bittersweet sehpanın üzerinde oturmuş usulca ağlıyordu. Histeri krizleriyle kendini tüketmiş, enerji patlaması yaşamıştı, ve ağlamak; tüm bunların bedeli ağır oldu. Aslında gerçekten küçük bir fey için enerjisini o kadar kötü tüketmek mümkündür ki olabilirler. Özellikle peri tehlikeliydi. Bir fey'in etrafında ne kadar çok metal ve teknoloji varsa, onlar için o kadar zor olabilirdi. Bu kadar küçük bir şey nasıl Los Angeles'a mı? Neden sürgün edilmişti, yoksa sadece benzediği böcek gibi kır çiçeğini ülke boyunca takip etti mi? Bazı çiçek perileri bitkilerine çok bağlıydı, özellikle de bu bitkiler türe özgü ise. Onlar

her fanatik gibiydiniz: odağınız ne kadar dar olursa, o sadık olabilirsiniz.

Robert deri sandalyelerden birini alıp bize kanepeyi vermişti. Kanepe aslında güzeldi.

Benim ve Robert'ın boyu ile ortalama bir insan işçinin boyu arasındaki orta boy. Bu da bana yeterince uyduğu, ama muhtemelen Doyle ya da Frost'a tam olarak uymadığı anlamına geliyordu, ama onlar oturmakla ilgilenmiyorlardı, bu yüzden önemli değildi.

Frost kanepenin koluna oturdu. Doyle yarı bölmeli odanın "kapısının" yanında ve gözünü dış kapıdan ayırmadı. Korumalarım oturmadığı için

İki üniformalı da oturmak istemedi. Yaşlı polis, Memur Wright, adamlarımdan hoşlanmıyordu. Kısa kahverengi saçlarından rahat ve iyi seçilmiş botlarına kadar 1.80 boyunda ve formundaydı. Sürekli Frost'a, Doyle'a ve masanın üzerindeki küçük periye, ama daha çok Frost ve Doyle'a bakıyordu. Wright'ın bu işte geçirdiği yıllar boyunca fiziksel potansiyel hakkında bir iki şey öğrendiğine bahse girerdim. Bunu yargılayabilecek biri benim adamlarımdan pek hoşlanmazdı. Hiçbir polis, bir it dalaşı çıkma ihtimaline karşı, odadaki en büyük köpek olmayabileceğini düşünmekten hoşlanmaz.

Kadın çaylak O'Brian en az 1.80 boyundaydı, bana göre uzun sayılırdı ama ortağı ve korumalarımın yanında öyle durmuyordu. Ama bahse girerim ki polis teşkilatında buna alışkındı; alışkın olmadığı şey ise yanı başındaki Korku Dearg'dı. Ona birkaç santim yaklaşmıştı. Yanlış bir şey yapmamıştı, kişisel alanını işgal etmek dışında şikayet edebileceği bir şey yoktu, ama bahse girerim ki İnsan ve hayvan ilişkileri üzerine verilen dersleri ciddiye almıştı. Amerikalıların çoğuyla aramızdaki kültürel farklardan biri, çoğunun sahip olduğu kişisel alan sınırlarına sahip olmamamızdı, bu yüzden Memur O'Brian şikayet ederse,

Prenses Meredith orada otururken halkımıza karşı duyarsız davranıyordu. Korku Dearg'ı ona biraz daha yaklaşırken gergin olmamaya çalışmasını izledim. Korku Dearg'ına geri çekilmesini söylemenin siyasi sonuçlarını hesaplamaya çalışırken mavi gözlerindeki düşünceyi izledim.

Kapı kibarca çalındı, bu da gelenlerin Lucy ve adamları olmadığı anlamına geliyordu. Çoğu polisin kapısı çok otoriter bir şekilde alınır. Robert seslendi, "Girin."

Alice elinde küçük bir hamur işi tepsisiyle kapıdan içeri girdi. "İşte, ben senin yemeğini götürürken emirleri." Herkese bir gülümseme fırlattı ve kırmızı ağzının köşelerindeki gamzeleri gösterdi. Kırmızı ruj, siyah-beyaz kıyafetindeki tek sapmaydı. Gülümsemesi Fear Dearg'ın üzerinde biraz oyalandı mı? Gözleri biraz sertleşti mi? O'Brian'a olan yakınlığından mı? Belki, ya da belki ben onu arıyordum.

Sanki önce kime servis yapacağından emin değilmiş gibi tatlılar konusunda tereddüt etti. Karar vermesine yardım ettim. "Bittersweet'e dokunmak soğuk mu Robert?"

Robert demi-fey'in yanına oturmak için hareket etmişti ve kız hâlâ onun omzunda sessizce hıçkırıyor, boynunun pürüzsüz çizgisine sokuluyordu. "Evet. Tatlı bir şeye ihtiyaçı var."

Alice bana minnettar bir gülümseme verdi, sonra tepsiyi önce patronuna ve küçük fey'e uzattı. Robert buzlu bir pasta aldı ve küçük fey'e doğru tuttu. O bunu fark etmemiş gibiydi.

"Yaralı mı?" Memur Wright sordu ve birden daha uyanık, daha bir şey oldu. Diğer polislerin ve bazı korumalarımın da böyle yaptığını görmüştüm. Bir an orada öylece dururlar, sonra "açık" olurlar; polis ya da savaşçı olurlar. Bu

Sanki bir iç düğmeye basılmış ve aniden daha fazla olmuşlar gibi.

Memur O'Brian da aynı şeyi yapmaya çalıştı ama o daha çok yeniydi. Henüz hiper uyarı modunu nasıl açacağını bilmiyordu. Öğrenecekti.

Frost'un yanımdaki kanepenin kolunda gerildiğini hissettim. Doyle diğer tarafımda olsaydı, aynı şeyi ondan da hissedeceğimi biliyordum. Hepsi birer savaşçıydı ve diğer adama tepki vermemeleri çok zordu.

"Bittersweet çok fazla enerji tüketti," dedim, "ve yakıt ikmaline ihtiyacı var."

Alice şimdi tatlı tepsisini Frost ve bana sunuyordu. Kekle daha küçük bir şey arasında bir yerde olan ikinci buzlu keki aldım ama kreması beyaz ve köpüklüydü ve birden acıktım. Hamile kaldığımdan beri bunu fark etmiştim. İyiyken birden açlıktan ölüyordum.

Frost başını salladı. Ellerini serbest bırakıyordu. Acıkmış mıydı? O ve Doyle kaç kez Kraliçe'nin yanında bir ziyafette durmuş ve onun güvenliğini sağlarken geri kalanımız ne yedi? Bu onlar için zor muydu? Bunu sormak hiç aklıma gelmemişti ve şimdi bu kadar yabancının önünde soramazdım. Bu düşünceyi daha sonrası için bir kenara bıraktım ve kremasını yalayarak pastamı yemeye başladım.

Wright, "Zor bir gün geçirmiş gibi görünüyor," dedi.

Bittersweet'i korumak için neden burada olduklarını bile bilmiyor olabileceklerini fark ettim. Onlar sadece Korunması gereken bir tanık olduğu söylenmişti, belki de daha az. Ortaya çıkıp ona göz kulak olmaları söylenmişti ve öyle de yapıyorlardı.

", ama bundan daha fazlası var. Yakıta ihtiyacı var."
Parmağımı kremanın üzerinde gezdirdim ve parmağımın ucunu yaladım. Ev yapımı, buz gibi tatlıydı ama çok da tatlı değildi.

"Yemek mi demek istiyorsun?" O'Brian sordu.

Başımı salladım. "Evet, ama bundan daha fazlası var. Yemek yemiyoruz ve sadece acıkıyoruz, belki biraz da hastalanıyoruz. Sıcak kanlı olduğunuzda, ne kadar küçük olursanız vücut ısınız ve enerji seviyenizi korumak o kadar zor olur. Sivri fareler açlıktan ölmek için her gün kendi vücut ağırlıklarının yaklaşık beş katı kadar yemek zorundadır."

Parmağımı kullanmaktan vazgeçtim ve pastanın kremasını yaladım. Memur Wright bana baktı, sonra hızla uzaklaştı ve beni görmezden geldi. İki memur da tepsiden bir şey almadı, belki de ellerini serbest tutmak istiyorlardı, ya da perilerden yiyecek almamaları söylendi mi? Bu sadece peri içindeyseniz ve insansanız geçerli bir kuraldı. Ama bir şey söylemedim, çünkü eğer kekleri veriyorlarsa Peri büyü korkusu , Robert'a bir hakaretti.

Fear Dearg tepsiden bir parça havuçlu kek aldı, Alice'e hınzırca gülümsüyordu. Sonra bana baktı. Gözlerinin kenarından hiç bakmıyordu. sadece baktı. Feyler arasında seksi olmaya çalışırken birinin bunu fark etmemesi hakaret sayılırdı. Seksi olmaya mı çalışıyordum? Öyle bir niyetim yoktu. Sadece önce kremamı istiyordum ve gümüş çatal bıçak olmadan çok fazla seçenek vardı.

Robert buzlu pastayı hâlâ omzundaki küçük fey'e doğru tutuyordu. "Benim için, Bittersweet, sadece bir tadımlık."

"Yani sadece yeterince yemediği için ölebilir mi?" O'Brian sordu.

"Sadece bundan değil. Histeri ve büyü kullanımı, bu boyutta işlev görmesini ve hala mantıklı bir varlık olmasını sağlayan gücün bir kısmını tüketiyor."

Wright, "Ben sadece bir polisim, daha küçük kelimeler ya daha fazla kelime kullanmalısın," dedi. Bunu söylerken bana baktı, sonra

hızla uzaklaştı. Onu rahatsız ediyordum. İnsanlar arasında kaba davranıyordum. Feylerin arasında, o kaba davranıyordu.

Frost bir kolunu bana doladı, parmakları omzumun çıplak teninde gezindi. Hâlâ odayı izliyordu ama dokunuşu bana fark ettiğini ve aynı becerileri kendi bedeninde kullanmamın ne anlama geleceğini düşündüğünü gösterdi. Bu kurallara göre oynamaya çalışan insanlar genellikle bunu yanlış anlar ve bu konuda fazla cinsel davranırlar. Fark etmek kibarlıktır, ellemek değil.

Frost'un parmakları omzumda hassas daireler çizerken memurlarla konuştum. Doyle dezavantajlıydı. Bana dokunamayacak kadar uzaktaydı ama dikkatini uzaktaki kapıya vermesi gerekiyordu, o halde benim davranışımı nasıl kabul edebilir ve kötü bir gardiyan olmayabilirdi? Fark ettim ki bu

Kraliçenin onu yüzyıllardır içine soktuğu ikilem. Ona hiçbir şey göstermemiştii; soğuk, kımıldamaz Karanlık. Polisle konuşurken ve bunu düşünürken kremasını kendi haline bıraktım.

"Karmaşık bir beyni kullanmak enerji gerektirir. İki ayaklı olmak ve bizim boyutlarımızda yaptığımız her şeyi yapmak için enerji gerekir. Şimdi bizi küçültün ve Bittersweet gibi bir fey'in var olabilmesi için sihir gerekir."

"Yani büyü olmadan hayatta kalamaz mıydı?" O'Brian sordu.

"Demek istediğim, daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum, onu çevreleyen ve çalışmasını sağlayan büyülü bir aurası var. Fizik ve biyolojinin tüm yasalarına göre o imkansız; en küçüğümüzü sadece büyü ayakta tutuyor."

Her iki memur da küçük periye bakıyordu.
Pastayı krema ile kapladı ve patisine krema sürülmüş bir kedi gibi nazikçe yedi.

Alice, "Hiç bu kadar net açıklandığını duymamıştım. daha önce." Robert'a başıyla onay verdi. "Üzgünüm patron, ama gerçek bu."

Robert, "Hayır, haklısın." dedi. Bana baktı ve bu bakış öncekinden daha niyetli bir bakıştı. "Ben senin insan okullarında eğitim gördünüz. Biyoloji alanında lisans var, doğru mu?"

Başımı salladım.

"Bizim dünyamızı onların dünyasına benzersiz bir şekilde açıklayabilmenizi sağlıyor."

Omuz silkmeyi düşündüm ama sadece "Ben Altı yaşımdan beri dünyamı onların dünyasına açıklıyorum ve babam beni halk içinde eğitim almam için peri dışına çıkardı. okul."

"Bu olay yaşandığında sürgünde olan bizler, Prens Essus'un bunu neden yaptığını hep merak ettik."

Gülümsedim. "Eminim bir sürü söylenti vardır."

"Evet, ama sanırım gerçek değil."

O zaman omuz silktim. Babam beni sürgüne götürmüştü çünkü kız kardeşi, halam, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi

beni boğmak için. Eğer gerçekten sidhe ve ölümsüz olsaydım, boğularak ölmezdim. Babamın beni kurtarmak zorunda kalması ölümsüz olmadığım anlamına geliyordu ve Andais teyzem için bu, birinin safkan köpeğinin yanlışlıkla komşunun melezinden hamile kalmasından farksız olduğum anlamına geliyordu. Eğer boğulabiliyorsam, .

Babam beni ve ev halkını güvende tutmak için sürgüne götürmüştü. İnsan medyasına göre bunu yapmıştı çünkü doğduğu ülke ve sadece bir peri yarattığı olmak değil. Bu, Unseelie Sarayı'nın şimdiye kadar elde ettiği en olumlu tanıtımlardan biriydi.

Robert beni izliyordu. Buzlanma işime geri döndüm, çünkü gerçeği mahkeme dışında kimseyle paylaşmaya cesaret edemiyordum.

Aile sırları, her iki türden Sidhe'nin de ciddiye aldığı bir şeydir.

Alice tepsiyi sehpanın üzerine koymuş, Doyle'la birlikte odanın karşı tarafından başlayarak siparişleri alıyordu. Buraya ilk geldiğimizde sipariş ettiği ve evde içmeyi sevdiği egzotik bir kahve söyledi. Peri dünyasında hiç görmediğim bir kahveydi, bu da onu sevecek kadar dışarıda olduğu anlamına geliyordu. O

Ayrıca küpelerinin yanında göğüs ucu piercingi olan tek sidhe'ydi. Yine peri dışında geçirdiği zamandan bahsediyordu ama ne zaman? Hayatım boyunca hatırladığım kadarıyla kraliçenin yanından bu kadar uzun süre uzak kalmamıştı.

Onu çok seviyordum ama bu, onun hakkında gerçekten çok fazla şey bilmediğimi bir kez daha fark ettiğim anlardan biriydi.

Fear Dearg, içinde kahveden çok milk shake olan şu kahve içeceklerinden sipariş etti. Memurlar geçti ve sonra bana geldi. Ben Earl Grey istedim.

ama doktor hamilelik süresince kafeini bırakmamı . Kafeinsiz Earl Grey

Yanlış görünüyordu, ben de yaseminli yeşil çay sipariş ettim. Frost düz Assam sipariş etti ama yanına krema ve şeker aldı. Siyah çayların sert demlenmesini, sonra tatlı ve soluk olmasını severdi.

Robert kendisi ve Bittersweet için kremalı çay sipariş etti. Bu gerçek çörekler, tereyağı kıvamında kaymak ve taze çilek reçeli ile birlikte gelirdi. Fael'deki kremalı çayları meşhurdu.

Neredeyse bir tane sipariş edecektim ama çörekler yeşil çayla iyi gitmiyor. Aynı şey değildi ve birdenbire başka tatlı bir şey. Protein kulağa hoş geliyor. Aşermeye mi başlamıştım? Masaya doğru eğildim ve yarısı yenmiş keki bir peçetenin üzerine koydum. Kreması artık hiç çekici değildi.

Robert, "Memurların yanına dön Alice. En azından kahveye ihtiyaçları var."

Wright, "Görevimizin başındayız." dedi.

"Biz de öyle," dedi Doyle o derin, kalın sesiyle. "Görevimize sizin verdiğiniz değerden daha az değer verdiğimizizi mi ima ediyorsunuz, Memur Wright?"

Kahve sipariş ettiler. O'Brian önce davranıp sade istedi, ama Wright kremalı ve çikolatalı dondurulmuş kahve istedi - Dearg'ın sipariş ettiği Fear'dan bile daha tatlı bir kahve karışımı. O'Brian Wright'a hızlıca baktı ve bu bakış yeterliydi. Onun sipariş vereceğini bilseydi kız gibi bir şey olsaydı, sade kahve dışında bir şey sipariş ederdi. Yüzündeki düşünceyi izledim; siparişini değiştirebilir miydi?

"Memur O'Brian, siparişinizi değiştirmek ister misiniz?" diye sordum. Parmaklarımı başka bir peçeteye sildim. Birdenbire kremanın yapışkan kalıntılarını bile istemedim.

"Ben... hayır, teşekkür , Prenses Meredith." dedi.

Wright boğazından bir ses çıkardı. Kadın kafası karışmış bir halde ona baktı. "Fey'lere böyle söylenmez."

"Ne diyeyim?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bazı yaşlı feyler teşekkürü ağır bir hakaret olarak algılar."

Bronz tenine rağmen kızardı. "Özür dilerim," dedi ve sonra şaşkınlıkla durup Wright'a baktı.

" değil," dedim. Teşekkür etmeyi bir hakaret olarak görecektik kadar yaşlı değilim, ama biriyle uğraşırken bu iyi bir genel kuraldır. bize."

"Yeterince yaşlıyım," dedi Robert, "ama burayı herhangi bir konuda hakarete uğramayacak kadar uzun süredir işletiyorum." Gülümsedi, güzel bir gülümsemeydi, bembeyaz, mükemmel dişler ve yakışıklı bir yüz. Tüm bu çalışmaların ne kadara mal olduğunu merak ettim. Büyükannem yarı brownie'ydi, bu yüzden onun ne kadar değiştiğini biliyordum.

Alice siparişlerimizi almaya gitti. Kapı arkasından kapandı ve sonra çok sert, yüksek sesli bir vuruş oldu. Bittersweet'in sıçramasına ve buzla kaplı elleriyle Robert'ın gömleğine dokunmasına neden oldu. İşte polis buydu. Lucy davet beklemeden kapıdan içeri girdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"TEPEDEN AŞAĞI KOŞTULAR," DEDI BITTERSWEET YÜKSEK SESLE,
NEREDEYSE müzikal bir sestti, ama akortsuz bir müzikti.
Bugün. Sorulara cevap vermeye çalışırken bile stresini belli .

Robert'ın yakası ile boynu arasında saklanıyordu,
İki sivil dedektife korkmuş bir çocuk gibi bakıyordu. Belki o kadar korkmuştu, belki de boyuna göre oynuyordu. Çoğu insan demi-feylere çocuk gibi davranır ve ne kadar küçük olurlarsa, insanlar onları o kadar çocuksu görür. Ben daha iyi biliyordum.

İki üniformalı, Wright ve O'Brian, dedektiflerin onlara söylediği uzak kapının yanında yerlerini almışlardı.
dur. Korku Dearg dükkâna yardım etmek için dış odaya geri dönmüştü, ancak müşterilere ne yardımcı olabileceğini düşünmüştüm. Sipariş almaktan ziyade korkutmaya daha yatkın görünüyordu.

"Tepeden aşağı kaç kişi koştu?" Lucy sabırlı bir sesle sordu.
Ortağı not defterini çıkarmış bir şeyler . Lucy bir keresinde bana bazı insanların sözlerinin yazıya döküldüğünü görünce gerildiğini söylemişti. Bu olabilir
Şüphelilerin gözünü korkutmanıza yardımcı olabilir, ancak aynı zamanda istediğiniz son şey olduğunda tanıkların da gözünü korkutabilir. Lucy'nin ortağının sorgulama yazmasına izin vermesiyle uzlaşmaya varıldı. Arada sırada aynısını onun için de yapıyordu.

"Dört, beş. Emin değilim." Yüzünü Robert'ın boynuna sakladı. İnce omuzları titremeye başladı ve fark ettik ki yine ağlıyordu.

Şimdiye kadar öğrendiğimiz tek şey, uzun saçları ve kulak implantlarıyla tamamlanmış erkek elf özentileri olduklarıydı. Dört altı kişi arasındaydılar ama daha fazla da olabilirlerdi. Bittersweet sadece dört tanesinden emindi,

ya da daha fazla. Zaman konusunda çok bulanıktı, çünkü çoğu fey, özellikle de hala doğaya yönelik orijinal işlerini yapanlar, zamanı değerlendirmek için saatleri değil ışığı kullanır.

Robert demi-fey'e biraz daha pasta yedirdi. Dedektiflere tatlıların neden önemli olduğunu zaten açıklamıştık. Peki neden hala buradaydık? Ne zaman ayrılmak için ayağa kalktığında, Bittersweet yine histerik bir hal almıştı. Prenses ve kraliyet muhafızları insan polisleri yola getirmeden, onu karakola sürükleyeceklerine ve tüm o metal ve teknolojinin kazara onu öldüreceğine ikna olmuş görünüyordu.

Lucy'nin iyi adamlardan biri olduğuna kefil olmaya çalışmıştım ama Bittersweet yıllar önce Los Angeles'a ilk geldiklerinde sevdiği birini böyle bir kazada kaybetmişti. Sanırım ben de aşklarımdan birini polisin dikkatsizliği yüzünden kaybetseydim, ben de güvenmekte zorlanabilirdim.

Lucy tekrar denedi, "Tepeden aşağı koşan özentileri tarif edebilir misin?"

Bittersweet minik ağzına bulaşmış şekerlemeyeyle dışarı bakıyordu. Çok masum, çok kurban görünümlüydü, ancak çoğu demi-fey'in tatlılar yerine taze kanı tercih edeceğini biliyordum.

"Bana göre herkes uzun, o yüzden onlar da uzundu," dedi. küçük boru sesi. Bize bağırان ses bu değildi. İnsanlarla oynuyordu. Şüpheli olabilir ya da sadece alışkanlık olabilir, büyük insanların ona zarar vermemesi için kamuflaj olabilir.

"Saçları ne renkti?" Lucy sordu.

"Biri gece kadar siyahtı, biri dökülmeden önce akçaağaç yaprakları gibi sarıydı, biri güneşten solduğunda güller gibi daha soluk sarıydı, birinin yapraklar gibi saçları vardı.

Düştü ve başka tüm renklerini kaybetti, yağmurdan sonraki kahverengi olsa da."

Hepimiz bekledik ama o Robert'ın onun için tuttuğu pastaya geri döndü.

"Ne giyiyorlardı, Bittersweet?" "Plastik," dedi sonunda.

"Ne demek 'plastik'?" Lucy sordu. "Yemek sardığınız şeffaf plastik." "Yani streç film mi giyiyorlardı?"

Başını iki yana salladı. "Saçlarında, kıyafetlerinde ve ellerinde plastik vardı."

Lucy ve ortağının, haberin onları heyecanlandırdığı gerçeğini ele vermemek için verdikleri mücadeleyi izledim. Bu açıklama, olay yerindeki bir şeyi açıklamaya yardımcı olmalı. Bittersweet'in ifadesini doğruladı. "Plastik ne ?"

Çayımı yudumladım ve dikkatleri üzerime çekmemeye çalıştım. Frost, Doyle ve ben buradaydık çünkü Bittersweet onu insan polisinin pençelerinden uzak tutmamız için bize güvenmişti. O sarayındaki soyluların asil olacağına güveniyordu. Deneyecektik. Lucy, Doyle'un onlara tepeden bakmak yerine benimle birlikte kanepeye oturması konusunda ısrar etmişti. Ben de kanepede ikisinin arasına oturdum. Frost koltuğun kolundan gerçek koltuğa bile geçmişti, böylece o da görünmeyecekti.

"Rengi yoktu," dedi Bittersweet ve fısıldadı Robert'ın kulağında bir şey vardı. Elini dikkatlice uzatıp

İçebilmek için porselen çay fincanını kaldırdı. İçinde yıkanabileceği kadar büyüktü.

"Yani," diye sordu Lucy, "renksiz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Ben de öyle dedim," derken sesi biraz daha sinirli çıkmıştı. Sözlerine arı vızıltısı katan şey, demi-fey'in çok ama çok iyi olduğu cazibe ?

"Yani plastiğin altından giysilerini görebiliyor muydunuz?"

Bunu düşünür gibi oldu, sonra başını salladı.

"Kıyafetleri tarif edebilir misiniz?"

"Giysiler, giysilerdi, plastiğin arkasında ezilmişlerdi."
Aniden yukarı doğru yükseldi, berrak yusufçuk kanatları Hareket eden bir gökkuşağı halesi gibi etrafında vızıldıyordu.
"Onlar büyük insanlar. Onlar insan. Bana hepsi birbirine benziyor."
Kızgın uğultu daha da yükselmişti, sanki sözlerinin altında yatan bir akıntı gibiydi.

Lucy'nin ortağı "Arı sesi duyan başka biri var mı?" diye sordu.

Robert ayağa kalktı ve bir kuşu elinize konması için cesaretlendirir gibi elini havada asılı duran fey'e doğru kaldırdı.
"Bittersweet, bu korkunç şeyi yapan adamları bulmaya yardım etmek istiyorlar. Sana yardım etmek için buradalar."

Kızgın arıların sesi gittikçe yükseldi, daha da yükseldi.
Dışarıda olsaydım, koşuyor olurdum. Odadaki gerilim seviyesi çok yükselmişti. Frost ve Doyle bile yanımda gergindi, ancak hepimiz bunun meraklı büyük insanları uzak tutacak bir ses yanılsaması olduğunu biliyorduk.
küçük fey'e ya da bitkilerine çok yaklaşmak. Bu bir Sizi germek, başka bir yerde olmak sağlamak için tasarlanmış gürültü. Amaç buydu.

Kapı bir kez daha gürültüyle çalındı. Lucy, "Şimdi olmaz." dedi. Gözlerini havada asılı duran demi-fey'den ayırmadı. Artık Bittersweet'e bir çocukmuş gibi davranmıyordu. Lucy de yeterince uzun süre görev yapan herkes gibiydi; tehlikeyi sezebiliyorlardı. Tanıdığım tüm iyi polisler bunu dinler boyunlarının arkasında sürünme hissi. Bu şekilde hayatta kalıyorlar.

Robert tekrar denedi, "Bittersweet, lütfen, sana yardım etmek için buradayız."

Wright kapıyı Lucy'nin mesajını iletecek kadar açtı. Acilen ileri geri fısıldaşmalar oldu.

Doyle'un bacağı elimin altında gerilmişti, onu ileri fırlatmaya hazırdı. Frost'un vücudunun çizgisi, benimkine dokunduğu yerde, hevesli bir at gibi hafifçe titriyordu. Haklıydılar. Eğer Bittersweet, Doyle ve Robert'ı yere seren gücü dedektifler üzerinde kullanırsa, çok kötü yaralanabilirlerdi.

İlk defa Bittersweet'in korkmaktan fazlası olup olmadığını merak ettim. Bir kez histeriyle saldırıyordu, ama iki kez? Merak ettim, deli miydi? Tıpkı insanlar gibi feylerin de başına gelirdi. Bazı feyler peri sürgünündeysen biraz delirirdi.

Yıldız tanığımız katilleri halüsinasyon mu görmüştü? Bütün bunlar boşuna mıydı?

Robert ilerledi, eli hâlâ yukarı kalkıktı. "Acı tatlı, tatlım, lütfen. Biraz daha kek var, taze çay getirteceğim."

Arıların öfkeli vızıltısı daha da arttı. Odadaki gerilim sesin gücüne bağlı olarak çok uzun bir müzik notası gibi yükseldi, bu yüzden neredeyse devam etmek yerine ne pahasına olursa olsun değişmesini istiyordunuz.

Havada döndü, kanatları vücudunun etrafında gümüş ve gökkuşağı renklerinde bir bulanıklık oluşturdu. O kadar küçüktü ki, tek düşünebildiğim savaş uçaklarından biri gibi havada asılı durduğuydu. Bu Benzetme on beş santim boyundaki biri için gülünç olmalıydı ama kötülük dalga dalga yayılıyordu.

"Ben tatlılar ve çayla sakinleştirilecek aptal bir kek değilim," dedi.

Robert kolunu yavaşça indirdi, çünkü hakaret Gerçek olan. Brownie'ler eski günlerde ücretlerini genellikle tatlı, çay ya da iyi bir likör olarak alırlardı.

Kapının dışında bir tür kargaşa vardı, sesler yükseliyordu, sanki bir kalabalık diğer tarafta olması gerektiğini bildiğim polisleri geçmeye çalışıyordu. Bittersweet o kesin, neredeyse mekanik dönüşlerinden birini daha yaptı, bu kez kapıya ve gürültüye doğru. "Katiller burada. Sihrimi alıp beni yok etmelerine izin vermeyeceğim." Eğer biri şimdi kapıyı zorlarsa onlara zarar verecekti ya da en azından Wright'ın canını yakacaktı. ve O'Brian, kapının bizim tarafındaydılar.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Konuştum. "Benden yardım , Bittersweet."

Havada asılı duran kötü huylu bebek bana doğru döndü. Doyle Kanepede hafifçe öne doğru hareket etti, böylece başka bir güç patlaması yaşarsa beni koruyabilecekti. Frost'un vücudu yanımda o kadar gergindi ki sanki kasları ağrıyormuş gibi hissediyordum. Gergin olmamak, sakin olmak ve Bittersweet'e sakinlik göndermek için savaştım. Vızıldayan, öfke dolu bir şeydi ve deli olup olmadığını tekrar merak ettim.

"Burada kalmam ve seni güvende tutmam için bana yalvardın. Kaldım ve polisin seni daha fazla metal ve teknolojinin olduğu bir yere götürmediğinden emin oldum."

Yere doğru alçaldı ve sonra tekrar havada asılı kaldı, ama o kadar yüksekte ve o kadar kesin değildi. Bunun bir şaşkınlık, bir tereddüt olduğunu bilecek kadar kanatlı varlıkları tanıyordum. Arıların sesi azalmaya başladı.

Minik yüzünü buruşturdu ve "Korktuğum için kaldın. Kaldın çünkü ben istedim."

"Evet," dedim, "bu kesinlikle doğru, Bittersweet."

Dışarıdan gelen sesler daha yüksek, daha sertti. "Artık çok geç, Kraliçe Meredith. Geldiler." Bittersweet kapıya doğru döndü. "Beni almaya geldiler." Sesi uzak geliyordu ve doğru değildi. Danu bizi kurtardı, o deliydi. Asıl soru şuydu: Delilik arkadaşlarının ölümünü görmeden önce mi yoksa gördükten sonra mı gelmişti? Arıların sesi yeniden yükselmeye başladı, yaz ve güneş kokusu vardı çimlere vuruyor.

"Seni almaya gelmiyorlar, Bittersweet," dedim ve ona sakinleştirici düşünceler gönderdim. Keşke Galen ya da Abeloec bizimle; ikisi de olumlu duygular yansıtabiliyordu. Abe savaşçıları savaşın ortasında birlikte bir şeyler içmelerini sağlayabilirdi. Galen ise herkesi mutlu ederdi. onun etrafında olmak. Burada oturan üçümüzden hiçbiri bunu yapamazdı. İnsanları zarar görmekten kurtarmak için Bittersweet'i öldürebiliriz, ama onu bu kadar kısa sürede durdurabilir miyiz?

"Bittersweet, bana kraliçem dedin. Kraliçen olarak sana burada kimseye zarar vermemeni emrediyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı ve badem şeklindeki gözleri büyüyle mavi mavi parladı. "Ben artık Bittersweet değilim. Ben sadece Acı'yım ve bizim Kraliçe," dedi. Kapıya doğru uçmaya başladı. O'Brian,

"Dedektifler mi?" dedi.

Hepimiz ayağa kalktık ve demi-fey'in ardından dikkatlice ilerlemeye başladık.
Lucy bana yaklaştı ve "Gerçekten ne tür zarar verebilir?" diye fısıldadı.

"Kapıyı menteşelerinden sökmeye yetecek kadar," dedim.

"Onunla kapı arasında benim adamlarım varken," dedi Lucy.

"Evet," dedim.

"Lanet

olsun." Ben

de kabul

ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAPIDAN YÜKSEK VE MÜZİKAL BİR SES GELDİ;
Sadece duymak bile beni gülümsetmeye yetti. "Acı tatlı,
çocuğum, korkma. Peri annen burada."

Bittersweet tekrar yere doğru eğildi. "Gilda," dedi kararsız bir sesle. Arı sesleri yazdan kalma çimen kokusuyla birlikte kayboluyordu.

"Evet, tatlım, ben Gilda. İçeride sakinleş ve kibar polis memuru geçmeme izin versin."

Bittersweet şaşkın Wright ve O'Brian'ın önünde yere süzüldü. Küçük fey güldü ve iki subay da onunla birlikte güldü. Demi-feyler en küçük halkımızdı, ama halkımın çoğu bunu asla kabul etmese de bazılarının sidhe'lere rakip olacak bir cazibesi vardı.

Kendimi Gilda'nın o kapıdan geçmesine yardım etmek isterken buldum. Büyünün üzerlerinde işe yaradığını görmek için dedektiflere baktım ama işe yaramıyordu. Sadece şaşkın görünüyordular, sanki bir şarkı duymuşlardı ama sözleri

anlayamayacak kadar uzaktı.

Şarkıyı ben de duyabiliyordum, müzik kutusu gibi bir şey, çan sesi, zil sesi ya da... Zihnimi ve irademi daha sert bir şekilde siper ettim ve şarkı uzaklaştı. Bir aptal gibi gülümsemek ya da Gilda'nın o kapıdan geçmesine yardım etmek istemiyordum.

Bittersweet tekrar güldü ve Lucy'nin ortağı da sanki gülmemesi gerektiğini biliyormuş gibi gergin bir şekilde güldü. Lucy, "Anti-charm'ını yine evde mi bıraktın?" dedi.

Omuz silkti.

Elini cebine attı ve ona küçük bir bez çanta uzattı. "Bugün fazladan getirdim." Alınıp alınmayacağımı merak ediyormuş gözlerini bana dikti.

"Bazen ben bile korunuyorum," dedim. Yüksek sesle eklemedim, "ama genellikle sadece kendi akrabalarımın yanında."

Lucy bana hızlıca gülümseyerek teşekkür etti.

Doyle ve Frost'a fısıldadım, "Gilda'nın iknasını hissediyor musunuz?"

"Evet," dedi Frost.

"Sadece feyleri hedef alıyor," dedi Doyle, "ama sadece Bittersweet'i hedef alacak kadar hassas değil."

Arkamdan Robert'a baktım. İyi görünüyordu ama benim bakışımla bize yaklaştı. "Biliyorsun brownie Yalnız periler, Prenses. Böyle şeyler bizi kolay kolay etkilemez."

Başımı salladım. Bunu biliyordum ama her nasılsa estetik ameliyat Robert'ın saf kekten daha az olduğunu düşünmeme neden olmuştu.

"Ama onunla savaşabiliyor olmam onu hissetmediğim anlamına gelmiyor," dedi ve titredi. "O bir iğrenç, ama gücü var."

"İğrençlik" kelimesini kullanması beni biraz ürküttü. Vahşi büyüye kapılan ve canavarca bir şeye dönüşen insanlar için ayrılmıştı. Gilda'yla tanışmıştım ve "iğrenç" benim kullanacağım bir kelime değildi. tarif edebilirim. Ama onunla sadece bir kez, kısa bir süre için tanışmıştım, Los Angeles'taki herkesin beni soy ağacımda bir yerlerde fey kanı taşıyan bir insan olarak gördüğu günlerde. O zamanlar benimle ilgilenmesi için yeterince önemli ya da büyük bir kurbağa değildim.

Dedektifler küçük bölmeli alandan dışarı çıktılar. Robert önce bizim gitmemizi işaret etti. Ona bir bakış attım ve o da fısıldadı, "Bunu kraliçeler hakkında yapacak. Hangi kraliçeyi sececeğimin olmasını istiyorum."

Ben de fısıldadım, "Ben kraliçe değilim."

"Biliyorum, sen ve uzun boylu, esmer ve yakışıklı aşk için her şeyden vazgeçtiniz." Sırıttı ve yüzünde eski bir gülümseme vardı.

O sırıtışta brownie vardı; mükemmel olmayan dişler ve mükemmel olmayan bir yüz gerekiyordu ama yine de bir sırıtıştı.

Bu da beni gülümsetti.

"İyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre Tanrıça'nın kendisi aşağı inmiş ve ikinizi de taçlandırmış."

"Abartı," dedim. "Peri ve Tanrıça'nın gücü, ama Tanrı'nın fiziksel olarak cisimleşmesi yoktu."

Elinin tersiyle itti. "Saçmalıyorsun Merry, sana böyle hitap etmemde bir sakınca var mı, yoksa Meredith'i mi tercih edersin?"

"Merry iyi."

Uzaktaki kapiya ve onun açılmasına odaklanmış olan iki adamıma sırtıttı. "Bu ikisini son gördüğümde kraliçenin bekçi köpekleriydiler." O kurnaz kahverengi gözleriyle bana baktı. "Bazı erkekler güce çekilir Merry, bazı kadınlar da taçsızken diğerlerine göre daha kraliçedir."

Sanki bir işaretmiş gibi kapı açıldı ve Los Angeles'ın iyilik perisi Gilda odaya daldı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GILDA, IŞIK, DANTEL VE PARILTILARIN GÖRÜNTÜSÜYDÜ. HER ZEMİN UZUNLUĞUNDAKİ elbise, parlak beyaz ışıltılardan oluşan bir daire içinde hareket etmesi için ışığı yakalayan elmaslarla saçılmış gibi görünüyordu. Elbisenin kendisi soluk maviydi ama Elmas parıltıları o kadar çoktu ki neredeyse soluk mavi danteli örten bir üst giysi oluşturunuyordu; böylece gerçek elbisenin üzerinde ışık ve hareketten oluşan bir elbise varmış gibi bir yanılsama yaratıyordu. Bana biraz gösterişli göründü ama kristal ve camdan tacından diğer parçalarına kadar her şeyiyle uyumluydu.

Sarı saçlarının üzerinde yükselen, ucu yıldızlı bir değnekle tamamlanmış iki ayak uzunluğundaki değneğe.

Filmlerdeki iyilik perilerinin büyülü bir versiyonu gibiydi ama o zamanlar filmlerde gardırop görevlisi olarak çalışıyordu. 1940'larda, vahşi büyü onu bulduğunda ve ona bir dilek sunduğunda, kıyafetler onun için önemliydi. Büyünün ona nasıl teklif edildiği hakkındaki gerçeği kimse bilmiyordu. Yıllar boyunca birden fazla versiyon anlatmıştı. Her versiyon onu daha kahraman gösteriyordu. Sanırım son hikaye yanan bir arabadan çocukları kurtarmakla ilgiliydi.

Asasını, tebaasına asasını sallayan bir kraliçe gibi odanın içinde salladı. Ama bir karıncalanma vardı

asa yanımızdan geçerken güç. Gilda'yla ilgili başka ne hayal varsa, asa gerçektir. Peri işçiliğiydi, ama bunun ötesinde kimse asanın ne olduğunu ve nereden geldiğini söyleyememişti. Sihirli değnekler aramızda çok nadir bulunurdu, çünkü onlara ihtiyacımız yoktu.

Gilda dileğini dilediğinde, istediği neredeyse her şeyin onu sahte olarak işaretlediğini fark etmemiştir. Onun Büyü yeterince gerçektir, ama bunu yapma şekli, onunla ilgili her şey periden çok peri masalıydı.

"Buraya gel ufaklık," dedi ve Bittersweet bir anda ona doğru uçtu. Sesinde ne tür bir zorlama büyüsü varsa, çok güçlüydü. Bittersweet ona sokuldu o altın lüleler, ışığın göz kamaştırıcılığında kayboldu. Gilda odadan çıkacakmış gibi döndü.

Lucy, "Affedersin Gilda, ama henüz tanığımızı alamazsın," diye seslendi.

"Ben onun kraliçesiyim. Onu korumak zorundayım." "Onu neyden koruyacaksın?" Lucy sordu.

Işık gösterisi Gilda'nın yüzünü okumayı zorlaştırdı. Kızgın görüldüğünü düşündüm. Mükemmel bir şekilde eğilmiş ağzı mutsuz bir surat. Kusursuz mavi gözleri, elmas ışıltılı uzun kirpiklerinin etrafında biraz kısıldı. Onu son gördüğümde, kirpiklerinden daha formda bir resmi elbiseye kadar her yeri altın tozuyla kaplıydı. Gilda her zaman altın yaldızlıydı ama kıyafetleriyle birlikte bu da değişiyordu.

"Polis tacizi," dedi. Yine gidecekmiş gibi döndü.

Lucy, "Tanığımızla işimiz henüz bitmedi," dedi.

Robert, "Gitmek için acele ediyor gibisiniz, vaftiz anne, sanki Bittersweet'in polisle konuşmasını istemiyor gibisiniz," dedi.

Sonra geri döndü ve tüm o aptal ışıklara ve parıltılara rağmen kızgındı. "Sen hiç medeni bir dilini kafana sok, brownie."

"Bir zamanlar dilimi yeterince sevmiştin Gilda," dedi.

Bazı sarışınların ve kızıkların yaptığı gibi saç çizgisine kadar kızardı. "Polis bana izin vermedi tüm halkımı buraya getir. Oberon burada olsaydı böyle şeyler söylemeye cesaret edemezdin."

Frost dedi ki, "Oberon mu? Oberon kim?"

Ona kaşlarını çattı. "O benim kralım, eşim." Gözleri yine kısıldı ama daha çok şaşı bakıyor gibiydi. I Elmas ışıklarının görüşünü etkileyecek kadar parlak olup olmadığını merak ediyordu. Sanki öyleymiş gibi davranıyordu.

Yüzü birden yumuşadı. "Killing Frost. Los Angeles'ta olduğunu duymuştum. Beni ziyaret etmeni bekliyordum." Sesi aniden tatlı ve alaycıydı. Sesinde güç vardı ama denizin taşa vurması gibi üzerimden geçti. Bunun gelişmiş kalkanlarımdan kaynaklandığını düşünmedim. Sanırım bu zorlama büyü benim için tasarlanmamıştı.

Döndü ve şöyle dedi: "Karanlık, Kraliçe'nin Karanlığı, şimdi güzel topraklarımıza sürgün edildi. İkinizin de beni ziyaret edeceğinizi umuyordum. Perilerden birini görmeyeli çok uzun zaman oldu. Beni ziyaret ederseniz çok memnun olurum."

Doyle derin sesiyle, "Sihrin bizim üzerimizde işe yaramayacak," dedi.

İçinden küçük bir ürperti geçti, tacının tepesini titretti, mavi danteli titretti ve elmaslar odanın etrafına küçük gökkuşakları gönderdi. "Buraya gel ve o büyük, derin sesini de yanında getir."

Frost, "Size hakaret ediyor," dedi.

Doyle, "Bizden daha fazla," dedi.

Çok fazla hava aldım, yavaşça dışarı verdim ve polisin yanından geçerek ilerledim. Adamlarım da benimle birlikte hareket etti ve Gilda'nın büyüünün işe yaradığını gerçekten düşündüğünü hissettim. Artık Bittersweet'e ne yaptığını ve adamlarıma ne yapmaya çalıştığını gördüğümüze göre, diğer küçük feylerin ona itaat etmesini nasıl sağladığına daha yakından bakmamız gerekecekti. Eğer bu tamamen büyü ve zorlamaysa ve özgür irade yoksa, o zaman bu kötü bir şeydi.

"İkiniz de bana geliyorsunuz, ne kadar harika," dedi. "Bir şey mi kaçırıyorum?" Lucy geçerken sordu. "Bir tür sidik yarışı" diye fısıldadım.

Gilda beni görmemiş gibi davranmaya devam edemezdi. Yanımdan geçip Doyle ve Frost'a gülümsemeye devam etti, sanki hâlâ onun için yaklaşıyorlarmış gibi davranıyordu. Aslında elini uzattı.

Elini ihtiyacım daha yüksek bir açıyla, sanki beni atlatacakmış gibi.

"Gilda, Los Angeles'ın vaftiz annesi, selamlar," dedim, sesim alçak ama netti.

Küçük bir *mırıldanma* sesi çıkardı, sonra bana baktı ve bunu yaparken elini indirdi. "Merry Gentry. Gördüğüm kadarıyla şehre dönmüşsün."

"Tüm peri kraliyetleri bilir ki, eğer başka bir kraliyet size unvanınızı verirse, siz de onlara kendi unvanınızı geri vermelisiniz, yoksa bu bir

Sadece düelloyla çözülebilecek bir hakaret." Bu yarı yarıya doğruydu -başka seçenekler de vardı- ama düello diğer tüm seçeneklerin sonuydu. Ama Gilda bunu bilemezdi.

"Düellolar yasadışıdır," dedi kibarca.

"Bu Birleşik Devletler'in herhangi bir yasal vatandaşının özgür iradesini çalan zorlama büyülerini gibi."

Kaşlarını çatarak bana göz kırptı. Bittersweet, Gilda'ya dokunmak vaftiz annesinin büyüsünü daha da güçlendirmiş gibi yarı uykulu bir yüzle Gilda'nın buklelerine . "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, öyle," dedim ve daha yakına eğildim, böylece elbisesinin etrafındaki ışık üç renkli gözlerime ve ay ışığı tenime yansıdı. "En son karşılaştığımızda bu kadar güçlü olduğunu hatırlamıyorum Gilda. Bu kadar güç kazanmak için ne yapıyordun?"

Mükemmel yüzündeki korku parıltısını görebilecek kadar yakındım.

mavi gözleri. Maskelemişti ama oradaydı. Ne vardı kimsenin istemediği bir şey mi yapıyordu? Belki de Bittersweet'in polisle konuşmasını gerçekten istemediğini düşündüm. Belki de Gilda cinayetler hakkında söylemek istediğinden fazlasını biliyordu. Bir fey'in daha az güçlü olanlardan güç çalmasına izin veren büyüler -kötü büyüler, yasak büyüler- vardı. Hatta bunu mükemmelleştiren bir insan büyücü bile görmüştüm, böylece sadece en ufak bir peri kanı izi taşıyan diğer insanlardan güç çalabiliyordu. Bana tecavüz etmeye çalışırken ölmüştü. Hayır, onu ben öldürmedim. İnsana gücü veren sidhe haini, gücü efendisine geri götürmek için onu kullanamadan onu öldürdü. Hain de artık ölmüştü, yani her şey eşitlenmişti.

Sonra kafedeki sarışın özentiye neden fark ettiğimi anladım. O sihir hırsızları çetesinin baş büyücüsünü öldürmüştük.

ve tecavüzcülerdi, ama hepsini yakalayamamıştık. Bunlardan biri bana Donald adında uzun sarı saçlı, sünnetsiz bir özentî olarak tarif edilmişti. Bu büyük bir tesadüf olabilirdi ama gerçek hayatta daha büyük tesadüfler görmüştüm. Aylar boyunca yavaş yavaş büyü çalmak, yarı-fey'in büyüünü bir anda çalmaktan daha mı büyük bir adımdı? En küçüklerimizi peri dışında hayatta tutan tek şey sihirdi.

Yüzümden bir şey okunmuş olmalı ki Gilda, "Neyin var senin? Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Donald adında bir elf özentisi tanıyor musun?"

"Sahte elflerle asla arkadaşlık etmem. Onlar bir iğrençlik."

Seçtiği kelimelerin ilginç olduğunu düşündüm. "Sidhe sevgilin var mı?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Onun kırılgan yüzünü inceledim. Ne olduğunu bilmiyor muydu? gerçekten iyi yapılmış bir özentî ve gerçek bir şey arasındaki fark? Daha önce gerçek bir sidhe ile birlikte olduğundan şüpheliydim. ve eğer gerçeğini hiç yemediyseniz sahtesini ayırt etmekte zorlanabilirsiniz.

Gülümsedim ve "Bu düşünceni unutma." dedim. Onun arkasından kapıya doğru ilerledim. Doyle ve Frost gölge gibi onları takip etti. Lucy seslendi, "Merry, nereye gidiyorsun?"

"Kafede bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diye geri seslendim ama ilerlemeye devam ettim. Oda insanlarla doluydu, farklı türlerde polisler ve Gilda'yı her yerde takip eden ama polisin arka odaya girmesine izin vermediği saray maiyeti. Çok güzel insanlardı, neredeyse

metresleri kadar muhteşemdi. Masalarda hâlâ insan ve fey karışımı müşteriler vardı Bazıları yemek için kalmıştı. çay ve kek yiyorlardı, ama diğerleri sadece aval aval bakmak için oradaydı.

Kalabalığın arasından yolumu açtım, ta ki Doyle benden biraz öndeydi ve insanlar onun yolundan gibiydi. İsteddiği zaman çok korkutucu olabiliyordu. Neden böyle yaptıklarını bile bilmeden yolundan çekilen adamlar görmüştüm. Ama Doyle beni kalabalığın arasından geçirdiğinde, sarışın özentinin bulunduğu masa boştu.

ONUNCU BÖLÜM

TEZGAHIN ARKASINDAKİ ALICE'IN YANINA GITTİM VE "Şu masadaki uzun sarı saçlı, kulak implantlı ve kaslı adam ne zaman ayrıldı?" diye sordu.

"Polis içeri girmüşterilerin çoğuyla birlikte gitti," dedi ve bakışları ciddi ve zekiydi.

"Adını biliyor musun?"

"Donal," dedi.

"Donald?" Bunu bir soru haline getirdim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Donal olması konusunda çok ısrarcı, o aptal ördekten sonra değil. Onun sözü, benim değil. Klasik Disney'i severim."

Bu yorum beni gülümsetti ama boşverdim ve bir sonraki soruyu sordum. "Düzenli müşterin mi?"

Başını salladı, siyah at kuyruğu zıpladı. "Evet, haftada en az bir kez gelir, bazen iki kez."

"Nasıl biri?"

Gözlerini kıstı ve bana bir bakış attı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Güldür beni," dedim.

"Şeybir kadını etkilemek isteyene kadar kaba olan erkeklerden biri; sonra tatlı oluyor."

"Sana asıldı mı?"

"Hayır, ben fazla insanım. O sadece feylerle çıkar. Bu konuda çok ısrarcı."

"Belirli bir fey türüne düşkün mü?"

Bana yine o bakışı attı. "Onları alabildiği kadar tam kanlı. Pek çok farklı fey ile çıkmıştır."

"Bana birkaç isim verebilir misiniz?"

Lucy'nin sesi arkamdan geldi, "Peki isimleri neden istiyorsun, Merry?"

Frost ve Doyle ayrıldılar, böylece dedektifi görebildim. Bana öyle bir bakıyordu ki Alice'in şüpheli bakışları yanında soluk kalıyordu ama Lucy bir polisti. Harika şüpheli bakışlar atarlar.

Daha sessiz konuştu. "Ne , Merry? Ne bulduğunu sanıyorsun?"

Tecavüz girişimi ve failin ölümü kamuya açıldı, bu yüzden ona şüphelerimi söyledim.

"Bu Donal'ın gerçekten de müşterinin size bahsettiği Donald olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Onun bir fotoğrafını onu seçip seçemeyeceklerini görmek isterdim. Donal'ı duymak ve daha tanıdık bir isim olması için sonuna 'd' koymak kolay olurdu, özellikle de korkuyorsanız."

Lucy başını salladı. "Yeterince makul. Gizlice fotoğraf çekecek birini bulmaya çalışacağım."

"Grey's yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Parmağını bana doğru salladı. "Hayır, şu andan itibaren bu işe karışmayacaksınız. Eğer bunlar aynı insanlarsa, neredeyse Onlarla son karşılaşmanızda öldürüldünüz." Frost ve Doyle'a baktı. "Hadi koca oğlanlar, bu konuda bana destek olun."

"Ona böyle tehlikeli insanlardan uzak durmasını söylemeyi çok isterdim," dedi Doyle, "ama bir dedektif olarak işinin risk gerektirdiğini açıkça belirtti. Eğer bundan hoşlanmıyorsak, o zaman onunla birlikte başka muhafızlar gönderebiliriz ve biz de evde kalabiliriz."

Lucy kaşlarını kaldırarak onlara baktı. Frost başını salladı ve "Bu sabah cinayet mahalline gitmeden önce bu konuşmayı tekrar yapmıştık" dedi.

Doyle, "Sizin de söylediğiniz gibi, oynamamız gereken tek kart, taşıdığı bebeklere gelebilecek olası bir zarar ve bu bile dikkatle oynanması gereken bir kart," dedi. Dudaklarında, sanki tüm bu olanlardan hem eğlenmiş hem de eğlenmemiş gibi bir gülümsemenin o çıplak hareketi belirdi.

"Evet, ben de bunu öğrendim. Yumuşak ve kadınsı görünüyor ama onu itmek tuğladan bir duvarı itmeye çalışmak gibi. Duvar hareket etmiyor ve o da hareket etmiyor," dedi Lucy.

"Prensesimizi tanıyorsun," dedi Doyle ve sözleri o kadar kuruydu ki içindeki espriyi duymam bir anımı aldı.

Lucy başını salladı, sonra bana baktı. "Bu adamın çıktığı kişilerin isimlerini alacağız. Bazı bölgeleri kontrol edeceğiz. Fotoğrafı çekip eski müşterinizin peşine düşeceğiz. Ve 'biz' derken polisi kastediyorum, seni ya da ajansından başka birini değil.

maiyeti." Sanki inatçı bir çocukmuşum gibi parmağıyla beni işaret etti.

"Beni, tehlikenin birkaç bilgiyi kontrol etmekten çok daha gerçek olduğu sahte görevlerde kullandınız," dedim.

"O zamanlar Prenses Meredith olduğunu bilmiyordum ve hamile değildin." Ben itiraz etmek için nefes almaktan fazlasını yapamadan elini kaldırdı. "Öncelikle, sizi bugünkü olay yerini görmeye bile getirmeden önce, üstlerimden hiçbir koşulda sizi tehlikeye atmamam konusunda uyarılar aldım. Eğer benim bir davamla ilgilendiğin için başına bir şey gelirse, bunun sorumlusu ben olacaktım. doğrama bloğu."

İçimi çektim. "Üzgünüm, Lucy."

Elinin tersiyle itti. "Ama benim için daha önemlisi, seni yaklaşık dört yıldır tanıyorum ve bu seni şimdiye kadar gördüğüm en mutlu halin. Bir davada bana yardım ediyorsun diye bunu mahvetmeni istemiyorum. Sen polis değilsin. Bir dava için her şeyini ortaya koymak zorunda değilsin. Bu benim işim."

"Ama bu kişi benim halkımı öldürüyor..."

Tiz bir ses geldi. "Onlar senin halkın değil! Onlar benim halkım! Onlar altmış yıldır benim!" Kadın Bana doğru yaklaşırken son çığlığını attı.

Lucy bir işaret yapmış olmalı çünkü üniformalı polisler onun ilerlemesini durdurmak için harekete geçti. Tek görebildiğim ışık pırıltıları olana kadar onu engellediler. Kristal tacının titreyen tepesi.

"Yolumdan çekilin!" diye bağırdı. Onlar polisti; onun yolundan çekilmediler.

Birinin "Gilda, hayır!" diye bağırdığını duydum, sonra üniformalılardan biri sanki dizleri kırılmış gibi yere düştü. Kendini tutmak için hiçbir hareket yapmadı ve yere düşmesini engellemek diğer memurlara kaldı.

Polisler bağırmaya başladı, " bırak! Hemen bırak!"

Doyle ve Frost aniden önüme geçtiler ve beni aksiyondan uzaklaştırdılar. Doyle, "Kapı." dedi.

Önce anlamadım, sonra Frost beni dışarı açılan daha küçük ikinci bir kapıya doğru götürdü. Arkama dönüp baktığımda Doyle'un , polis ve Gilda'ya baktığını gördüm. İtiraz ettim, "Kapı alarmlı. Gürültü her şeyi daha da kötüleştirebilir."

Frost'un eli kolundaydı ve şöyle dedi: "Acil durumlar için yazıyor. Bu acil bir durum." Sonra beni tek kolumdan tutup kapıya doğru çekiyordu. ve Doyle dökülüyordu. Parlak güneş ışığı ve ılık ama çok sıcak olmayan Güney Kaliforniya havası altında kaldırımdaydık.

Doyle diğer kolumu tuttu ve ilerlememizi sağladı. "Mermiler hareket eder. Onlara yakın olmanı istemiyorum."

Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama metali derimden ayırmaya çalışıyor olabilirdim.

"Ben bir dedektifim. İşler tehlikeli bir hal aldığında beni davadan çekip alamazsınız."

Doyle, "Biz her şeyden önce sizin korumalarınızız," dedi.

Bacaklarımın altıma çökmesine izin verdim, böylece ya durmak ya da çıplak bacaklarımı ve ayaklarımı betonda sürüklemek zorunda kaldılar. Durdular ama sadece Doyle'un "Kaldırın onu" demesine yetecek kadar.

Frost beni kucağına aldı ve polisten ve olası fey isyanından uzaklaşmaya devam etti. Gilda'nın maiyeti Kraliçelerinin tutuklanmasını hoş karşılamadılar ama başka ne yapabilirlerdi ki?

"Peki," dedim, "demek istediğini anladım."

"mi?" Doyle sordu ve sonra aniden Frost ve benim önümde durdu. Bana dik baktı ve koyu renk gözlüklerinin ardındaki öfkesinin ağırlığını hissedebiliyordum. "Demek istediğimizi anlattığımızı hiç sanmıyorum, yoksa o kapıdan ilk çıkan sen olurdun."

"Doyle," diye başladı Frost.

"Hayır," dedi ve parmağıyla ikimizi de işaret etti. Lucy ile bana azarlanan bir çocuğu hatırlatmıştı ama Doyle'un vücudunu saran öfkeyle elini uzatmasında uğursuz bir şey vardı. "Ya serseri bir kurşuna hedef olsaydın? Ya serseri bir kurşunu karnından yeseydin? Ya için çocuklarımızı öldürseydin?"

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Sadece ona baktım. Haklıydı, elbette haklıydı ama.. "İşimi bu şekilde yapamam."

"Hayır," dedi, "yapamazsın."

Sonra birden ilk gözyaşının yüzümden aşağı süzüldüğünü hissettim. "Ağlamak yok," dedi.

İlkine bir gözyaşı daha katıldı. Onları silmemek için mücadele ettim.

Eli yanına düştü ve derin bir nefes aldı. "Bu hiç adil değil. Ağlama."

"Özür dilerim, bunu yapmak istemezdim ama sanırım haklısın. Ben hamileyim, lanet olsun, sakat değilim."

"Ama sen Unseelie Sarayı'nın geleceğini Vücudum." Kolları Frost'un kollarına dolanacak şekilde eğildi, ta ki yüzleri birbirine değene ve ikisi de bana bakana kadar. "Sen ve bebekler bu şekilde riske atılamayacak kadar önemlisiniz Meredith."

Gözyaşlarımı sildim, şimdi ağladığım kızgındım. Son zamanlarda bunu daha çok yapıyordum. Doktor hormonlardan kaynaklandığını söylemişti. Şu anda ihtiyacım olmayan daha fazla duygu.

"Haklısınız ama etrafımızda polisler ve silahlarla karşılaşacağımızı bilmiyordum."

"Eğer polisin dahil olduğu davalardan kaçırırsanız, bu Etrafınızın silahlı polisler tarafından sarılmayacağından emin olabilirsiniz." dedi.

Yine mantığına karşı çıkamadım ama istedim. "Önce beni yere bırak; dikkat çekiyoruz."

Kollarıyla üzerimde oluşturdukları çemberden dışarı baktılar, insanlar bakıyordu ve aralarında fısıldaşıyorlardı. Ne dediklerini anlamak için onları duymama gerek yoktu. "Bu o mu?" "Prenses Meredith mi?" "Bu onlar mı?" "Bu Karanlık mı?" "Bu Killing Frost mu?" Eğer biz olmasaydık

Dikkatli olursak, biri basını arar ve kuşatılırız.

Frost beni yere bıraktı ve yürümeye başladık. Hareket eden bir hedefin fotoğrafını çekmek her zaman daha zor olmuştur. Sesimi alçak tutmaya çalışarak, "Bu davadan kaçamam, Doyle. Öldürüyorlar.

Feyler burada, elimizde kalan tek evde. Bizler sarayın ; aşağı feyler bizi izliyor, ne yapacağımızı görmek için bekliyorlar."

Bir çift yanımıza geldi, kadın "Siz Prenses Meredith misiniz? Öylesiniz, değil mi?"

Başımı salladım.

"Fotoğrafınızı çekebilir miyiz?"

Bir başkası sormadan fotoğraf çekmek için telefonunu kullanırken yandan bir ses geldi. Eğer doğru telefona sahiplerse, fotoğraf neredeyse anında internete düşebilirdi. Basın gelmeden önce arabaya binmeli ve buradan gitmeliydik.

"Prenses kendini hissetmiyor," dedi Doyle. "Onu arabaya götürmemiz gerekiyor."

Kadın koluma dokundu ve "Bebek meselesinin ne kadar zor olabileceğini bilirim. Her seferinde korkunç hamilelikler yaşadım. Değil mi canım?"

Kocasını salladı ve "Sadece kısa bir resim mi?" dedi.

"Hızlı" fotoğraflarını çekmelerine izin verdik, ki bu nadiren , sonra uzaklaştık. Araba için geri dönmemiz gerekecekti. Ama gönüllü resim bir hataydı, çünkü diğer turistler de resim çektiirmek istiyordu ve Doyle hayır dedi, bu da onları üzdü. "*Fotoğraf* " dediler.

İlerlemeye devam ettik, ama caddenin ortasında bir araba durdu, bir cam aşağı kaydı ve bir kamera objektifi dışarı çıktı. Paparazziler gelmişti. Ama bu bir köpekbaliğı saldırısındaki ilk vuruş gibiydi. Ne yapacağınızı ve yenilebilir olup olmadığınızı görmek için size vurmaya gelmişlerdi. Eğer , bir sonraki vuruşta dişlerinizi kullanırlardı. Daha fazlası gelmeden görüş alanından çıkıp özel mülke girmemiz gerekiyordu.

Bir adam arabadan bağıırıyordu, "Prenses Meredith, bu tarafa bakın! Neden ağlıyorsun?"

İhtiyacımız olan tek şey buydu, sadece fotoğraflarımız değil, nasıl ağladığımla ilgili bir altyazı. Kendilerini özgür hissedeceklerdi.

Nedenine dair spekülasyonlar yapıyordum ama açıklamaya çalışmanın daha kötü olduğunu öğrenmiştim. Kendimizi hareketli bir hedef haline getirdik. İlk fotoğrafçı bizim gittiğimiz yönden kaldırıma çıkıp bize doğru koşarken yapabileceğimizin en iyisi buydu. Kapana kısılmıştık.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DOYLE BENİ ALMAK İÇİN INSAN ÜSTÜ HIZINI KULLANDI.
Ve bizi en yakın dükkana götür. Frost kapıyı arkamızdan kilitledi. Bir adam itiraz etti, "Hey, bu benim işim."

Doyle ayaklarımı küçük bir aile işletmesi olan şarküterinin zeminine koydu. Tezgâhın arkasındaki adam keldi ve beyaz önlüğünün altında yuvarlaktı. Dükkânın tamamı ona benziyordu; küçük kaplarda kesilmiş etler, peynirler ve sağlıksız yan ürünlerle eski moda. Sağlık takıntılılarının ülkesi Los Angeles'ta böyle bir şeyin hayatta düşünmemiştim.

Sonra kısa müşteri kuyruğunun neredeyse tamamen feylerden oluştuğunu gördüm. Tam bir insan gibi görünen yaşlı bir adam vardı ama arkasındaki kısa boylu kadın ufak tefek ve tombuldu, kızıl kıvrıcık saçları ve şahin gibi gözleri vardı. Gözleri sarıydı ve gözbebekleri

Bana en iyi şekilde bakmaya çalışırken bir aşağı bir yukarı dönüyordu. Dört yaşlarında küçük bir çocuk eteklerine yapışmış, mavi gözleri ve modern kesilmiş beyaz-sarı saçlarıyla bana bakıyordu; kısa ve düzgün. Sıradaki son kişinin çok renkli bir Mohawk saçı vardı ve sırtından aşağıya doğru uzun bir saç kuyruğu uzanıyordu. Üzerinde bir Üzerinde grup logosu olan beyaz bir tişört giyiyordu ama pantolonu ve yeleği siyah deriydi. Piercingliydi ve sıraya görünmüyordu ama biz de öyleydik.

Onlar bize baktı, ben de onlara baktım. Bakmak bizim aramızda kaba bir davranış sayılmazdı. Çoğu fey yüksek kolesterol, yüksek kan şekeri ya da tuz ve koruyucu içeren yiyecekler yiyen bir insanı öldürebilecek sayısız hastalıktan herhangi biri için ter dökmezdi. Ölümsüzler kalp hastalıklarını pek dert etmezler. Birden canım biftek çekti.

Kapı tıkırdadı. Muhabirlerden biri Öfkeyle kapıya vuruyor, buranın halka açık bir alan olduğunu söyleyerek kapıyı açmamız için bağıırıyordu. Bunu yapmaya hakkımız yoktu.

Kameralar camın önüne itildi, böylece gün ışığı flaşların parlaklığı içinde kayboldu. Döndüm, gözlerimi koruyordum. Görünüşe güneş gözlüklerimi Fael'in mola alanında bırakmıştım.

Mohawk'lı ince fey erkeği, çoğu kişinin genç olduğunu düşündüğü bir adam öne çıktı. Kaba bir selam verdi. "Prenses Meredith, sizi oturtabilir miyim?" Soluk yeşilimsi teniyle ince yüzüne baktım. Yüzünde Yüzünde insana benzemeyen bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama kemik yapısı bir insana göre biraz farklıydı. Genetiğin bir karışımıyla kısa insan boyuna çekilmiş bir periye benziyordu. Sivri kulaklarında neredeyse Doyle'unki kadar çok küpe . Ama kulak memelerindeki küpeler sallanıyordu ve

Çok renkli tüyler deri yeleğinin omuzlarını okşuyordu.

"Bu çok hoş olurdu," dedim.

Birkaç küçük sandalyeden birini çekti ve benim için tuttu. Minnetle içine uzandım. Birden çok yoruldu. Acaba Hamile olmak mı, yoksa o gün müydü?

Doyle dükkân sahibinin yanına gitti. "Arka yol çıkıyor?" Bir arka yol yoktu ama nereye gidiyordu.

Bir kadın arka taraftan çıkarken konuştu. "Korkarım oradan çıkamayacaksınız, Prenses ve Prensler. I basının av köpeklerinin sizi geride bırakmasını için kapıyı kapatmak zorunda kaldım."

İlk bakışta kocasına benziyordu, yumuşak kıvrımlar ve rahat bir yuvarlaklık, insan, sonra fark ettim ki Fael'deki Robert'ın yaptırdığı türden bir ameliyat geçirmişti, ancak sadece İnsan, kendini çalışmazdı. Güzel olmak onun için yeterliydi ve tezgâha gelip o kahverengi gözleriyle bana baktığında, bu bana büyükannemi o kadar çok hatırlattı ki göğsüm ve boğazım daraldı. Ağlamayacaktım, lanet olsun.

Önümde diz çöktü ve ellerini ellerimin üzerine koydu. Elleri sanki arkada soğuk bir şeyle çalışıyormuş gibi serindi.

Kocası dedi ki, "Kalk Matilda. Fotoğraf çekiyorlar."

Omzunun üzerinden "Bırakın," dedi ve sonra bana döndü. Yankılanan o gözlerle bana baktı

Büyükannemin.

"Unseelie Sarayı'nda yemek yapan Maggie Mae'nin kuzeniyim."

Bunun benim için ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı.

Şahsen. Peri dışına sürgün edilmiş hiçbir sidhe akrabam olmadığını öğrendiğimde, burada sidhe olmayan başka akrabalarım olabileceğini düşünmemiştim. Gülümsedim. "O zaman büyükannemin kuzenisin."

Başını salladı. "Evet," ve bu tek kelimedede üzerinde yürünebilecek kadar kalın bir aksan vardı. "Eğer bu bir brownie ise

Yeni dünyaya gelen İskoçya, o zaman kuzeniz. Yolun aşığındaki Robert ise Galli, yani benimle akraba değil."

"Bize," dedim.

Bana dişçi beyazlatmasından başka bir şey olamayacak kadar beyaz dişlerin parladığı parlak bir gülümseme verdi, ama o zaman Los Angeles'taydık. "Yani bana akraba olarak sahip olacak mısın?"

Başımı salladım. "Elbette," dedim. Farkında bile olmadığım bir gerginlik hepsinin üzerinden kalktı, sanki o ana kadar gergindiler, hatta korkuyorlardı. Bu, yaklaşımları için hepsini serbest bırakmış .

"Soyluların çoğu damarlarında saf sidhe'den başka bir şey yokmuş gibi davranmayı seviyor," dedi.

"Numara yapmıyor," dedi serseri peri. Doyle'a doğru başını salladı. "Güzel yüzükler. Başka deldirdiğin bir şey var mı?"

"Evet," dedi Doyle.

Çocuk gülümsedi, burnunun kenarındaki halkaları ve alt dudağı neşeyle kıvrıldı. "Ben de," dedi.

Matilda ellerimi okşadı. "görünüyorsun. Aç bir hamilelik mi geçiriyorsun yoksa açlıktan ölüyor musun?"

Bu ifade karşısında kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Bazı kadınlar her zaman açtır ve bazıları da bebek taşırken yemeğe bakmak istemez."

Kaşlarımı çattım ve dedim ki, "Canım biftek çekti. Protein."

Yine o parlak gülümsemesiyle parladı. "Bizde var." Omzunun üzerinden adama seslendi. " Harvey, al Prenses için biraz biftek."

Adam fotoğrafçılar ve benzeri şeyler hakkında itiraz etmeye başladı ama kadın dönüp ona öyle bir baktı ki adam sadece arkasını döndü uzaklaştı ve dediğini yaptı. Ama görünüşe göre yeterince hızlı yapmıyordu, çünkü elimi tekrar okşadı ve gözetmek ya da yardım etmek için ayağa kalktı.

Hepimiz, camlara ve kapıya dayanmış, giderek artan bir insan kalabalığı yokmuş gibi davranıyorduk. Sırtımı cama vuran flaşlara döndüm ve güneş gözlüklerimi diledim.

Muhtemelen benden bir asır daha yaşlı olan genç görünümlü adam Doyle ve Frost'a yaklaştı. "Saklanıyor musun? sivri kulaklar?"

Frost'un kendisine hitap edildiğini anlaması bir an aldı. "Hayır," dedi.

Çocuk ona baktı. "Yani sen saf sidhe gibi mi görünüyorsun?"

"Hayır," dedi Frost.

"Hepinizin aynı görünmediğini biliyorum," dedi

çocuk. "Ben de Doyle kadar saf sidhe değilim."

Sandalyede döndüm ve "Ya da ben." dedim.

Çocuk birimizden diğerimize baktı. Gülümsüyordu ve memnundu.

Boğazımdan gelen bir sesle dönüp insan görünömlü çocuğıyla kadını gördüm. Kadın elindeki Bana şahin gözlerini kırpiştırarak reverans yaptı. Yanındaki çocuk da aynısını yapmaya çalıştı ama kız onu kolundan yakaladı.

"Hayır, hayır, Felix, o fey prensesi, insan değil. Onun önünde eğilmeyeceksin."

Çocuk anlamaya çalışarak kaşlarını çatı.

Sanki açıklaması gerekiyormuş gibi, "Ben onun dadısıyım," dedi. "Fey dadılar burada oldukça popüler oldu."

"Bilmiyordum," dedim.

Parlak bir şekilde gülümsedi. "Felix'i asla burada bırakmam. Üç aylık olduğundan beri onunla birlikteyim ama Görevleri arasında olan ya da görevlerinden ayrılmak isteyen birkaç kişiye daha tavsiyede bulunun."

O kadar ilerisini düşünmemiştim ama.. "Kartvizitiniz var mı?" diye sordum.

Gülümsedi ve çantasından bir tane çıkardı. Masanın koydu ve arkasına şöyle yazdı. "Bu benim ev telefonum, yani acenteye gitmenize gerek yok. Onlar

çoğu müşteriden farklı şeylere ihtiyacınız olduğunu anlayın."

Kartı aldım ve yanımda getirdiğim küçük bileklik cüzdanıma koydum. Sahile gidiyorduk; kimliğimi istiyordum, başka bir şey değil.

Matilda bana ustaca katlanmış biftek olan küçük bir tabak getirdi. "Yanına başka bir şey koyardım ama bir hanımefendi beklediğinde ne ekleyeceğinizi asla bilemezsiniz."

Ona gülümsedim. "Bu mükemmel. Özür dilerim. Ben daha iyi biliyorum."

"Oh, endişelenme. Yüzyıllardır insanların arasındayım. Bu brownie'yi hazırlamak için bir teşekkürden daha fazlası gerekir, değil mi Harvey?" Kendi şakasına güldü. Tezgâhın arkasındaki Harvey hem utanmış hem de memnun görünüyordu.

Biftek yumuşacıktı, az pişmişin tam sağ tarafıydı ve tam istediğim gibiydi. Azıcık tuz bile mükemmeldi. Aşermeler konusunda şunu fark etmiştim, eğer onlara teslim olursam yemeğin tadı muhteşem oluyordu. Bunun tipik olup olmadığını merak ettim.

Matilda bir sandalye çekti ve adı Agnes olan dadı da aynısını yaptı. Hiçbirimiz buradan ayrılamazdık. Basınla aramıza duvar örülmüştü. Aslında, ön taraftaki muhabirler ve paparazziler pencerelere ve kapıya doğru sıkıştırılıyordu. Geri çekilmeye çalışıyorlardı ama arkalarında çok fazla ağırlık vardı.

Doyle ve Frost ayakta kaldılar ve gözlerini Dışarıdaki insanlar. Genç görünümlü adam da onlarla birlikte duruyordu. Belli ki erkeklerden biri olmaktan hoşlanıyordu ve Doyle ve Frost'a omzundaki dövmeyle gösteriyor.

Matilda, Harvey'ye kahve koymasını söylemişti. Haftalardır ilk kez başka kadınlarla ve kendimi bir prenses, bir dedektif ya da herkesten sorumlu başka biri gibi hissetmediğimi fark ettim. uğraşıyorduk. Yanımızda peri dışından sidhe kadınları getirmiştik ama hepsi prensin muhafızlarının bir parçasıydı. Yüzyıllarını babam Prens Essus'a hizmet ederek geçirmişlerdi ve babam dost canlısıydı ama aşırı değil; kız kardeşi kraliçe ne kadar dikkatsizse o da o kadar sınırlara dikkat ederdi. Onun muhafızlarına haremi ve eziyet edeceği oyuncakları gibi davrandığı yerde, o muhafızlarına saygıyla davranıyordu. Aralarında sevgilileri olmuştu ama feyler arasında seks hor görülmezdi. Sadece normaldi.

Kadın muhafızlar beni güvende tutmak için canlarını verirlerdi ama onlar bir prensi korumak içindi ve Unseelie Sarayı'nda peri içinde ya da dışında artık prens yoktu. Ben sonuncusunu beni öldüremeden öldürdü. Muhafızlar kaybettikleri prenslerinin yasını tutmadılar. O da annesi gibi cinsel sadistti. Şimdiye kadar medyadan saklamayı başardığımız tek şey, hem erkek hem de kadın muhafızlardan kaçının maruz kaldıkları işkencelerden dolayı travma geçirdiğiydi.

Bazıları Doyle'un, Frost'un ya da diğer babalardan birinin prens olmasını istiyordu, böylece onların muhafızı olabileceklerdi. Geleneksel olarak, beni hamile bırakmak babayı prens ve gelecekteki kral ya da en azından kraliyet eşi yapardı. Ama bu kadar çok baba varken, hepsini prens yapmanın bir örneği yoktu.

Kadınlarla oturup normal şeyler hakkında konuşmalarını dinledim ve büyükanneimin ya da Maggie Mae'nin mutfağında oturmanın şimdiye kadar bildiğim normale en yakın şey olduğunu fark ettim.

O gün üçüncü kez gözlerimin arkasında, boğazımda yaşlar hissettim. Büyükanne her düşündüğümde böyle oluyordu. Ölümünün üzerinden sadece bir ay geçmişti. Sanırım buna hakkım vardı.

Matilda, "İyi misiniz Prenses?" dedi.

"Merry," dedim. "Bana Merry de."

Bu bana parlak bir gülümseme daha kazandırdı. Sonra arkamızdan bir ses geldi.

Hepimiz dönüp baktığımızda camın, birbirini ezen gazetecilerin ağırlığı altında çatlamaya başladığını gördük.

Doyle ve Frost yanımdaydı. Beni ayağa kaldırdılar ve tezgâha ve arka tarafa doğru koşturmaya başladık.

Agnes küçük çocuğu kucağına aldı ve biz de saklanmak için kaçtık. Çığlıklar duyduk ve cam yüksek, ince bir çatırtıyla kırıldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

AMBULANSLAR, POLİS VE CAM VARDI

HER YERDE. Dükkanındaki hiçbirimiz yaralanmadık ama bazı paparazziler hastaneye kaldırıldı. Çoğu

Cama yapışmış insanlar, kendilerini zengin edecek o özel fotoğrafı çekmeye çalışan fotoğrafçılardı. Bazı karelerin yüz binlerce dolara satıldığı söyleniyordu. Bugünden sonra söylentilere inandım.

Lucy ambulans doktoru olarak başımda duruyordu.

beni kontrol . , "Ben iyiyim. Yaralanmadım" şeklindeki itirazlarım sağır kulaklara çarptı. Lucy beni camla kaplı şarküterinin içinde bulduğunda beti benzi atmıştı. Uzun boylu esmer kıza baktım ve hiçbir zaman birlikte alışverişe çıkmasak da onun benim arkadaşım olduğunu fark ettim.

Acil tıp teknisyeni kolumdaki tansiyon manşetini çıkardı ve "Her şey yolunda görünüyor. Kan basıncı, . Ama ben doktor değilim ve bebek doktoru olmadığımı da eminim."

"Yani hastaneye gitmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?" Lucy sordu.

Acil servis görevlisi kaşlarını çattı ve ikilemini hissettim. Hayır dediyse ve yanıldıysa, boku yemişti. Ama gerçekten yaralı olan başka insanlar da vardı ve her ihtimale karşı beni almak için birini geride bırakırsa ve geride bıraktığı kişi ölürse, o da mahvolurdu.

Destek için Doyle ve Frost'a döndü. "Ona hastaneye gitmesi gerektiğini söyleyin."

Bakıştılar, sonra Doyle "Devam et," der gibi başını salladı ve Frost cevap verdi: "Merry'ye ne yapacağını biz 'söylemeyiz', Dedektif. O bizim prensesimiz."

"Ama aynı zamanda sizin bebeklerinizi de taşıyor," dedi Lucy.

"Bu bize ona emir verme hakkını vermez," dedi.

Doyle ekledi, "Bunu herkesten daha iyi anlamanızı beklerdim, Dedektif Tate."

de kaşlarını çattı, sonra bana döndü. "Bana hiç düşmediğine ya da üzerine bir şey düşmediğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum," dedim.

Çok fazla hava aldı, yavaşça dışarı verdi ve sonra başını salladı. "İyi. Tamam. Tamam. Bırakacağım. Eğer hiçbiriniz endişelenmiyorsanız, neden zahmet ettiğimi bilmiyorum."

Ona gülümsedim. "Çünkü sen benim arkadaşımsın ve arkadaşlar birbirleri için endişelenir."

Neredeyse utanmış görünüyordu, sonra bana sırtıttı. "Peki. Git Cumartesi gününden geriye kalanların tadını çıkar."

Doyle elini uzattı ve gerçekten ihtiyacım olmamasına rağmen ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. İkisi de Lucy'den daha sakindiler ama yine de tüm bu süre boyunca yanımdaydılar. Bana fiziksel olarak bir şey olmadığını biliyorlardı ama yine de bana karşı daha önce olduklarından daha dikkatliydi. Hem dokunaklı hem de biraz rahatsız ediciydi. Hamilelik ilerledikçe daha az dokunaklı olabileceğinden .

ve çok daha rahatsız edici, ama bu başka bir endişe konusuydu.

gün. Sahile gitmekte özgürdük ve tadını çıkarmak için hala gün ışığı vardı. Her şey çok güzeldi.

Acil yardım görevlisi "Prensesle işim bitti mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Lucy, "git gezdirmek için kanaması olan birini bul."

Gülümsedi, belli ki rahatlamıştı ve gerçekten hastaneye götürülmesi gereken birini bulmak için aceleyle yola koyuldu.

"Size arabanıza kadar eşlik etmeleri için üniformalar vereceğim." Bant ve bariyerlerle engellenen basına doğru işaret etti. Garip bir şekilde, yaralanan paparazziler şimdi kendileri haber oluyordu. Kameranın diğer tarafında olmaktan keyif alıp almadıklarını merak ettim.

"Bazıları bizi sahile kadar takip edecek," dedi Frost.

"Onları kaybetmeye çalışabilirim."

"Hayır, bunun sahile giden yollarda ne anlama geleceğini görmek istemiyorum." Doyle bunu çok hızlı ve hatta

Lucy onun tedirginliğini anladı.

"Bu kadar uzun boylu, esmer ve ölümcül biri hala normal arabalarda rahat edemiyor." Bu yorumu bana yöneltti.

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Limuzini tercih ederim; en azından o zaman yolu bu kadar net göremiyorum."

Lucy gülümsedi ve başını salladı. "Biliyor musun, bir şeyden korkuyor olman seni daha çok sevmemi sağlıyor, Doyle."

Kaşlarını çattı ve muhtemelen yorum yapacaktı ama telefonu çaldı. Kontrol etti ve cevap vermesi gerektiğini gördü. Beklememiz için parmağını kaldırdı.

"Bana bunun bir şaka olduğunu söyle," dedi. Ses tonu hiç de eğlendirici değildi.

"Nasıl?" diye sordu, sonra dinledi ve "Özür dilemek bunu düzeltmez" dedi. Telefonu kapattı ve hafifçe küfretti ama tamamen nefesinin altında. "Sorun

nedir?" diye sordum.

"Biz burada bu pisliği temizlerken tanışımız olay yerinden kaçtı. Onu bulamıyoruz."

"O ne zaman...?"

"O bilmiyor. Görünüşe göre biz azaldığımızda Gilda'nın çevresi daha cesur olmuş ve ortalığı tanık gitmiş." Bittersweet'in adını herkesin içinde söylememeye özen gösterdiğini fark ettim. Cinayetler büyülü olduğunda bu iyi bir önlemdi; kimin ya da nasıl dinlediğini asla bilemezsiniz.

"Lucy, özür dilerim. Bize yardım etmek için buraya gelmeseydin bunlar olmayacaktı."

Yaralanmayan ama polisin sorgu için beklettiği paparazzilere ters ters baktı. "Bu piçler size saldırmısaydı yardıma ihtiyacınız olmazdı."

"Onları herhangi bir şeyle suçlayabileceğinizden bile emin ," dedim.

"Bir şeyler bulacağız," dedi, sesi öfke doluydu. Öfkesi muhtemelen daha çok Bittersweet'in kaçışından kaynaklanıyordu.

ve patronlarına onun

Olay gerçekleştiğinde peri prensesini büyük, kötü gazetecilerin elinden kurtarmıştı ama yaralanmamış paparazziler bu öfke için iyi bir hedef olabilirdi.

"Git, hafta sonunun tadını çıkar. Ben bu grupla ilgileneceğim ve arabanıza kadar size eşlik edecekler. Fael'den kimsenin sizi takip etmediğinden emin olmak için birkaç araba göndereceğim, ama sizi daha uzakta bekliyorlarsa" - omuz silkti - "korkarım yapabileceğim fazla bir şey yok."

Elini tuttum ve sıktım. "Her şey için teşekkür ederim ve bu olaydan dolayı üzüntü duyacağın için üzgünüm. tanık."

Gülümsedi ama gözleri yeterince mutlu değildi. "Ben hallederim. Git, pikniğini yap ya da her neyse." Arkasını döndü, sonra yine kaşlarını çattı. Bize yaklaştı ve fısıldadı, "Los Angeles büyüklüğündeki bir şehirde sadece beş santim boyunda birini nasıl bulacağız?"

Güzel bir soruydu ama benim de yardımcı olacak bir cevabım vardı. "O bizim en küçüklerimizden biri, bu yüzden metal ve teknolojiye karşı çok hassas. Bu yüzden onu parklarda, boş , sokaklarda

Bugünkü sahne gibi ağaçlı taraflar. Burada hayatta kalmak için doğaya ihtiyacı var."

"Ne tür bir çiçek perisi o?" diye sordu Frost.

"Bilmiyorum," dedi Lucy.

"İyi fikir, Frost," dedim. "Öğren Lucy, çünkü bitkisi onu cez. Bazıları bir parçaya o kadar bağlı ki Eğer bitkilerinin nesli tükenirse onlar da onunla birlikte ölürlər."

"Vay canına, bu seni çevresel olarak aktif yapar," dedi Lucy.

Başımı salladım.

"Hangi çiçeği sevdiğini kim bilebilir ki?" "Robert bilebilir," dedim.

"Gilda bilirdi," dedi Doyle.

Lucy ona kaşlarını çatı. "Avukatını çağırdı bile. Bizimle konuşmayacak."

Doyle, "Eğer ona işbirliği yapmamanın halkını tehlikeye attığını söylerseniz bunu yapabilir," dedi.

"O kadar da umursadığını sanmıyorum," dedi Lucy.

O küçük gülümsemesini takındı. "Ona Meredith'in kendisinden daha çok önemsedğini söyle. Meredith'in daha iyi, daha nazik bir yönetici olduğunu ima edin ve sanırım Gilda en azından size bitkiyi söyleyecektir."

Başıyla onaylayarak ona baktı. "İkisi de yakışıklı ve akıllı. Bu hiç adil değil. Neden ben bir eş bulamıyorum? Bu adamlar gibi beyaz atlı prens mi?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum ama Doyle . "Biz hikayemizin beyaz atlı prensi değiliz, Dedektif Tate. Meredith imdadımıza yetişti ve bizi üzücü kaderimizden kurtardı."

"Ne yani, Beyaz Atlı Prenses mi?"

Gülümsedi ve bu kez pek sık vermediği o parlak parıltıyı verdi. Bu Lucy'nin biraz kızarmasına neden oldu ve Doyle'dan hoşlandığını fark ettim. Onu suçlayamazdım. "Evet, Dedektif, o bizim Beyaz Atlı Prensesimiz."

Frost ellerimden birini tuttu ve gözlerindeki her şeyle bana baktı. "Öyle."

"Yani prensin beni bulmasını beklemek yerine, onu kurtarmak ve eve getirmek için bir prens bulmam mı gerekiyor?"

"Benim işime yaradı," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bütün gün insanları kurtarıyorum ya da kurtarmaya çalışıyorum Merry. Sadece bir kez olsun kurtarılan kişi olmak isterdim."

Başımı salladım. "Ben ikisini de yaşadım Lucy. İnan bana, kurtarmak daha iyidir."

"Madem öyle diyorsun. Robert küçük dostumuzu nerede bulabileceğimizi biliyor mu diye bakmam lazım." Kalabalığa doğru ilerlerken bize el salladı.

İki üniformalı polis memuru belirdi, sanki ayrılırken onlara öne çıkmalarını söylemişti; muhtemelen öyle yapmıştı. Eski dostlarımız Wright ve O'Brian'dı. "Seni görmemiz gerekiyordu güvenli bir şekilde arabana kadar,"

dedi Wright. "Hadi yapalım," dedim.

Geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladık, daha fazla ve farklı paparazzi ve muhabirden gelen yeni kamera flaşlarının arasından geçtik.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOĞAÇLAMA BİR MAİYET İLE SONA ERDİ
muhabirler ve üniformalı polisler. Bir noktada muhabirler o kadar kalabalıktı ki Wright ve O'Brian onlara ellerini sürmeden bizi ilerletemediler,
ve görünüşe göre basını emredilmişti. Korumalarımın haftalardır yaşadığı sorunu onlar da yaşıyordu. Yabancılar yüzünüze bağırırken nasıl politik olarak doğru kalabilirsiniz? Kör edici bombalar gibi patlayan flaşlar ve dokunmanıza izin verilmeyen bir ceset yığınının dönüşen kalabalık?

Muhabirler bağırarak sorular sordular. "Polise bir davada yardım mı ediyorsunuz, Prenses?" "Polise hangi soruşturmada yardım ediyorsunuz?" "Neden ağlıyordunuz?" "Dükkân sahibi gerçekten akrabanız mı?"

Wright ve O'Brian bir yol bulmaya çalıştılar.
aslında itmek, ki bu görüldüğünden çok daha zordur. Doyle ve Frost iki yanımda kaldılar çünkü kalabalık muhabirlerin ötesine geçmişti. İnsanlar ve feyler bu kargaşanın ne olduğunu görmek için dükkânlardan ve restoranlardan dışarı çıkmışlardı. Meraklı olmak "insan" doğasıydı ama etrafımızdaki basına katkıda bulunmaya başladılar, böylece ileriye doğru hareket durdu.

Sonra birden muhabirler sessizleşti, hepsi birden değil, yavaş yavaş. Önce biri, sonra bir diğeri sustu ve sanki bir ses duymuşlar gibi etraflarına bakmaya başladılar.
rahatsız edici bir ses. Sonra ben de hissettim: korku.
Korku, soğuk ve nemli bir rüzgar gibi teninizi sarar. Bir an durdum

Orada, parlak Kaliforniya güneşinin altında, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Doyle kolumu sıktı ve bu düşünmeme yardımcı oldu. Büyülü kalkanlarımı sıkılaştırmama yardımcı oldu ve bunu yaptığım anda korku benden uzaklaştı, ama hala muhabirlerin yüzlerinde görebiliyordum.

Wright ve O'Brian ellerini silahlarına dayamış, endişeyle etraflarına bakıyorlardı. Kalkanlarımı onlara doğru açtım, tıpkı daha önce Doyle ve Frost'a yaptığım gibi. Wright'ın omuzları sanki üzerinden bir ağırlık kalkmış gibi çöktü. O'Brian, "Neydi o?" diye sordu.

"Öyle *mi*," dedi Doyle. "Ne?"

diye sordu kadın.

Muhabirler bir perde gibi ayrıldılar. Aralarında yürüyen şeyin yakınında olmak istemiyorlardı. Korku Dearg, o küçük dişli sırtışıyla bize doğru yürüdü.

Haklıydım; bu şeytani bir sırtıştı. Muhabirlerin korkusundan aldığı keyif yüzünden ve yürüyüşündeki şımarıklıktan belli oluyordu.

Gelip durdu ve sonra önümüzde tek dizinin üzerine çöktü. "Kraliçem," dedi.

Bir kamera parladı, yarınki ya da bu geceki haberler için görüntüyü dondurdu. Fear Dearg flaşın patladığı yöne baktı ve bir bağırış duyuldu, ardından bir adam kaldırımdan aşağı koşmaya başladı. Sanki şeytanın tüm Dandy Dogs'ları onu kovalıyormuş gibi çığlıklar atarak uzaklaşırken birçok kamerası şingirdedi.

Diğer muhabirler topluca bir adım geri çekildi. Fear Dearg şeytani bir kahkaha attı ve sadece sesi bile

tüylerimi diken diken etmeye yetti. Karanlık bir yolda tek başıma olsaydım bu dehşet verici olurdu.

"Bu gülüşü çalışmalısın," dedim. "Kesinlikle şeytani."

Bana sıırttı. "Bir fey yaptığı işin takdir edildiğini bilmekten hoşlanır, kraliçem."

Bir muhabir titreyen bir sesle seslendi: "Size kraliçem dedi. Bu tahtta kaldığınız anlamına mı geliyor?"

Fear Dearg ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırarak onlara doğru zıpladı ve "Yuh!" dedi. Muhabirler o taraftan kaçtı. O diğer gruba doğru bir hamle yaptı, ancak çoğu geri , sanki zarar vermek istemediklerini göstermek istercesine ellerini uzattılar.

Bir kadın nefes nefese bir sesle, "Meredith, sen Unseelie Sarayı'nın kraliçesi misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

Korku Dearg bana baktı. "Ona önce senin başına konan tacı anlatayım mı?"

"Burada olmaz," dedi Doyle.

Korku Dearg ona ters ters baktı. "Sana sormadım, Karanlık. Eğer akraba olsaydık, o zaman durum farklı olurdu ama sana hiçbir şey borçlu değilim, sadece ona borçluyum."

Fark ettim ki Doyle, onun
Soyu Fear Dearg'ın feyleri aşığılmasına benziyordu.

Doyle da o zaman anlamış gibiydi, çünkü şöyle dedi: "Ben karışık mirasımı saklamıyorum, Korku Dearg. Ben sadece

"Damarlarımda senin kanından hiçbir şey taşımadığımı söyledim, ki bu sadece bir gerçek."

"Ay, ama kılıcında bizim kanımız vardı, değil mi? Kraliçe'nin Karanlığı olmadan önce, Nudonlar olmadan ve sihirli pınarınızda iyileşmeden önce, başka şeylerdiniz, başka isimlerdiniz." Korku Dearg her kelimedede sesini , ta ki geri kalan muhabirler duymak için yaklaşımaya başlayana kadar. Doyle'un bir zamanlar

Tanrı olarak tapınılmadan önce bir şeyler olduğunu ve Kraliçe Andais'in yanında büyüyüp serpilmediğini biliyordum ama hiç sormamıştım. Sidhe'lerin yaşlıları, halkımızın daha büyük olduğu önceki zamanlardan bahsetmeyi sevmezdi.

Fear Dearg döndü ve yüksek sesle "Hah!" diyerek gazetecilerin üzerine atladı. Koştular, bazıları yere düştü ve diğerleri Ondan için çılgın bir panikle onları ayaklarının altında eziyorlardı. Yerdekiler ayağa kalktı ve diğerlerinin peşinden koştu.

O'Brian, "Basın üzerinde sihir kullanmak kesinlikle yasal değil" dedi.

Korku Dearg solucan görmüş bir kuş gibi başını iki yana eğdi. Bu bakış O'Brian'ın biraz daha sert yutkunmasına neden oldu ama etrafındaki kalkanlarım sayesinde kendini tuttu. "Peki sen onları nasıl hareket ettirirdin, kızım?"

"Memur O'Brian," dedi.

Ona sırtıttı ve onun irkildiğini hissettim ama geri çekilmedi. Bu ona cesaret puanı kazandırdı ama Bittersweet'in sorgulaması sırasında ona bu kadar açık bir cinsel ilgi gösterdikten sonra onunla alay etmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Bazen biraz korku akıllıca bir şeydir.

Onun kişisel alanını işgal etmeye başladı ve ben de girdim. "Ne istiyorsun, Fear Dearg? Yardımın için minnettarım, gerçekten, ama bunu kalbinin iyiliğinden dolayı yapmadın."

O'Brian'a baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Bu beni rahatsız etmedi. "Kalbimde iyilik yok kraliçem, sadece kötülük var."

"Hiç kimse sadece kötü değildir," dedim.

Yüzü kötü niyetli bir maskeye dönüşene kadar bakışları büyüdü ama bu Cadılar Bayramı maskelerine takılan türden bir kötülüktü. "Benim ne olduğumu anlamak için çok gençsin."

"Kötülüğün ne olduğunu biliyorum," dedim, "ve o bir çizgi film maskesi ve bir gelmez. Kötülük, sizi sevmesi ve önemsemesi yüzüne gelir, ama onlar bunu yapmaz. Kötülük bir tokatla ya da sizi nefes alamaz hale gelene kadar suyun altında tutan bir elle gelir ve yüzü her zaman sakindir, kızgın değildir, öfkeli değildir, çünkü Doğru."

Şeytani yüzü daha ciddi bir hal almaya başladı. Gözlerini bana dikti ve "Söylentilere göre sidhe akrabalarınızdan çok kötü muamele " dedi.

Doyle polis memurlarına döndü. "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız lütfen?"

Wright ve O'Brian bakıştılar, sonra Wright omuz silkti. "Bize sadece sizi güvenli bir şekilde arabanıza bindirmemiz söylendi, o yüzden tamam, burada bekleyeceğiz."

O'Brian itiraz etmeye çalıştı ama ortağı ısrar etti. Bizi yalnız bırakırken sessizce tartıştılar.

Doyle'un kolumdaki eli sıkılaştı ve Frost daha da yaklaştı. Bana sessizce saray dışında hikâye paylaşmamamı söylüyorlardı ama kraliçe bu konuda konuşmamı hiç umursamamıştı. bazı şeyler. "Ve onların arkadaşları, onların arkadaşlarını asla unutamam," dedim.

Frost'tan Doyle'a baktı ve "Sevgilin olmadan önce sana eziyet ettiler mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, bana el kaldıran hiçbir sevgiliyi kabul etmedim."

"Unseelie sithen'i temizlediniz. Hepsi seninle birlikte Los Angeles'a geldi. Geriye kim kaldı, sana kim bu kadar eziyet etti?"

"Sadece muhafızları götürdüm, soyluları değil," dedim.

"Ama sidhe'ler arasında tüm muhafızlar asildir, yoksa bir kraliçeyi ya da bir kralı korumaya layık değildirler."

Omuz silktim. "Benim olanı kendime çağırdım."

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, ama ayaklarıma daha yakındı, böylece bir adım geri çekilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Daha önce , ama bu anla ilgili bir şey beni Fear Dearg'ın ihtiyacı olan kraliçe. Doyle bunu düşündüğümü hissetmiş gibiydi, çünkü sanki geri adım atmamam için bir elini sırtıma koydu. Frost basitçe diğer tarafıma geçti, böylece neredeyse bana dokunacaktı, ama her ihtimale karşı ellerini silah için serbest tutuyordu. Halkın içinde Bazen beni teselli etmek ve aynı zamanda korumak zor olsa da, içlerinden biri bunun için özgürdü.

"Fear Dearg'ı çağırmadınız, Kraliçe Meredith." "Onların

benim çağrım olduğunu bilmiyordum."

"Biz lanetlendik ve kadınlarımız yok edildi, böylece bir halk olmaktan çıkacağız. Ne kadar uzun ömürlü olursak olalım, Fear Dearg ölmekte olan bir ırktır."

"Fear Dearg'ın kadınları olduğuna ya da bir lanete dair en ufak bir ipucu bile duymadım."

O siyah, kalkık gözlerini yanımdaki Doyle'a çevirdi. "Doğruyu söyleyip söylemediğimi ona sor."

Doyle'a baktım. Sadece başını salladı.

"Biz ve Kırmızı Kapaklar neredeyse Sidhe'yi yeniyorduk. Biz iki gururlu ırktık ve kan dökerek var olduk. Sidhe insanlara yardım etmek, onları kurtarmak için geldi." Sesi acıydı.

Doyle, "Adadaki her erkeği, kadını ve çocuğu öldürebilirdin," dedi.

"Belki de yapardık," dedi, "ama bunu yapmak bizim hakkımızdı. Onlar sizden önce bize tapıyorlardı, Sidhe."

"Peki kendisine tapan herkesi yok eden bir tanrı nedir, Korku Dearg?"

"Tüm takipçilerini kaybetmiş bir tanrı nedir ki Nudon?"

"Ben tanrı değilim, hiçbir zaman da olmadım."

"Ama hepimiz öyle sanıyorduk, değil mi Darkness?" Yine o rahatsız edici kıkırdamayı yaptı.

Doyle başını salladı, sırtımdaki eli gerildi. "Doğru olmadığı ortaya çıkan pek çok şey düşündük."

"Evet, öyle yaptık, Karanlık." Korku Dearg'ın sesi üzgün geliyordu.

"Sana doğruyu söyleyeceğim, Korku Dearg. Seni, halkını ve çok uzun zaman önce olanları unutmuştum."

Başını kaldırıp Doyle'a baktı. "Ah, ay, sidhe'ler o kadar çok şey yaparlar ki unutuverirler. Ellerini suyla ya da hatta kanla değil, unutkanlıkla ve zamanla yıkarlar."

"Meredith senin istediğini yapamaz."

"Sluagh'ın kraliçesi ve kısa bir süreliğine Unseelie'nin kraliçesi olarak taç giydi. Peri ve Tanrıça tarafından taçlandırıldı, bizi bunun için beklettin, Karanlık. Sen ve halkın, Tanrıçalar ve peri tarafından doğru bir şekilde taçlandırılan bir kraliçe bize yeniden bir isim verene kadar isimsiz, çocuksuz, evsiz olmakla lanetlendik." Başını kaldırıp bana baktı.

"Bu, sonsuza dek sürecekmış gibi görünmeden bizi sonsuza dek lanetlemelerinin bir yoluydu. Bize eziyet etmenin bir yoluydu. Eskiden Her yeni kraliçenin huzuruna çıkıp isimlerimizi geri istedik ve hepsi reddetti."

"Senin ne olduğunu hatırladılar, Fear Dearg," dedi Doyle.

Korku Dearg Frost'a döndü. "Ya sen, Öldüren Frost, neden bu kadar sessizsin? Karanlığın sana verdiklerinden başka bir fikrin yok mu? Söylentilere göre sen onun emrindeymişsin."

Frost'un bu son kısmı anlayacağından tam olarak emin değildim ama kendisiyle alay edildiğini biliyordu. "Fear Dearg'ın kaderini hatırlamıyorum. Kışa uyandım ve halkınız gitmişti."

"Doğru, doğrubir zamanlar küçük Jackie Frost'tan başka bir şey değildin, Kış'ın sarayında sadece bir hizmetkârdın. Kraliçe." Başını yine bir tarafa doğru eğdi. "Nasıl bir sidhe'ye dönüştün, Frost? Gücün nasıl arttı? hepimiz solup giderken?"

"İnsanlar bana inanıyor. Ben Jack Frost'um. Konuşuyorlar, kitaplar ve hikayeler yazıyorlar ve çocuklar pencerelerinden dışarı bakıp camlarındaki kırağları görüyorlar ve bunu benim yaptığımı düşünüyorlar." Frost diz çökmüş küçük adama doğru bir adım attı. "Peki insan çocuklar senin hakkında ne diyor, Korku Dearg? Bugünlerde insanların zihninde ancak bir fısıltı gibisin, hepsi unutuldu."

Korku Dearg ona gerçekten korkutucu bir bakış attı, çünkü içinde büyük bir nefret vardı. "Bizi hatırlıyorlar Jackie, bizi hatırlıyorlar. Biz onların anılarında ve kalplerinde yaşıyoruz. Onlar hala bizim onları yarattığımız gibiler."

Doyle, "Yalanlar sana yardımcı olmaz, sadece gerçekler yardımcı olur," dedi.

"Bu yalan değil, Darkness, herhangi bir sinemaya git ve onların slasher filmlerini izle. Seri katillerini, savaşlarını, akşam haberlerinde bir adamın işini kaybettiğini anlamasınlar diye tüm ailesini öldürdüğü katliamı ya da başka bir erkeğe sahip olabilmek için çocuklarını boğan kadını. Hayır, Darkness, insanlar bizi hatırlıyor. Biz insan ruhunun en karanlık gecesindeki seslerdik ve oraya ektiklerimiz hala yaşıyor. Kırmızı Kapaklar onlara savaş verdi, ama Korku Dearg onlara acı ve işkence verdi. Onlar hâlâ bizim ocuklarımız Darkness, bu konuda hiç kuşkun olmasın."

Doyle, "Biz de onlara müzik, hikayeler, sanat ve güzellik verdik" dedi.

"Siz Unseelie sidhe'siniz; onlara da katliam yaptınız."

"Biz ikisini de verdik," dedi Doyle. "Bizden nefret ettiniz çünkü kan, ölüm ve korkudan daha fazlasını sunduk.

Kırmızı Yok

Cap, hiçbir Fear Dearg bir şiir yazmadı, bir resim yapmadı ya da yeni ve taze bir şey tasarlamadı. Senin yaratma yeteneğin yok, sadece yok etme yeteneğin var, Fear Dearg."

Başını salladı. "Bize verdiğin dersi öğrenmek için yüzyıllar, çoğu kişinin kabul ettiğinden fazla yüzyıl geçirdim, Karanlık."

"Peki sen hangi dersi ?" diye sordum. Sesim yumuşaktı, sanki cevabı bilmek istediğimden emin değildim.

"İnsanların gerçek olduğunu. İnsanların sadece bizim zevkimiz ve katliamımız için olmadığını ve onların da bir halk olduğunu." Doyle'a ters ters baktı. "Ama Fear Dearg, bizim düştüğümüz gibi kudretin de düştüğünü görecektir kadar uzun süre hayatta kaldı. İzledik sidhe'nin gücü ve ihtişamı azaldı ve geriye kalan birkaçımız sevindi."

Doyle, " de bize diz çöküyorsun," dedi.

Başını iki yana salladı. "Sluagh Kraliçesi'nin önünde eğiliyorum, Unseelie'nin ya da Seelie Sarayı'nın değil. Kraliçe Meredith'in önünde eğiliyorum ve eğer Kral Sholto burada olsaydı onu kabul edin. Diğer tarafına olan inancını korudu."

"Sholto'nun dokunaçları, onları çağırmadığı sürece sadece bir dövmeden ibaret. Burada duran herhangi birimiz kadar sidhe gibi görünüyor," dedi Doyle.

"Ve eğer güzel bir genç kız istiyorsam, kendimi biraz daha iyi göstermek için cazibemi kullanmaz mıyım?"

O'Brian, "Birini yatağa atmak için sihir kullanmak yasadışıdır," dedi.

Ben başladım. Polisin tekrar duyma menziline girdiğini fark etmemiştim.

Korku Dearg ona ters ters baktı. "Peki randevularınızda makyaj musunuz, Memur Bey? Güzel bir elbise giyiyor musunuz?"

Ona cevap vermedi.

"Ama bunu kapatacak bir makyaj malzemesi yok." Kendi yüzünü işaret . "Vücudumu gizleyecek bir kıyafet yok. Benim için ya sihir ya hiç. Nasıl bir şey olduğunu anlamayı sağlayabilirim diğer insanların gözünde çarpık olmak."

Doyle, "Ona zarar vermeyeceksin," dedi.

"Ah, büyük sidhe konuşuyor ve hepimiz dinlemeliyiz."

"Hiçbir şey öğrenmemişsin, Korku Dearg," dedi Doyle.

"Az önce O'Brian'deforme etmek için büyü kullanmakla tehdit ettin," dedim.

"Hayır, benim tamamen büyü; deforme etmek için daha katı bir şey kullanmam gerekir."

"Onların lanetine son verme Meredith. İnsanların başına bela olurlar."

"Biri bana lanetin tam olarak ne olduğunu açıklasın."

Doyle, "Arabada anlatırım," dedi ve bir adım öne çıktı, Beni koydu. "Kork, Dearg, biz almış olabiliriz Bunca zaman sonra sana acıyorum, ama bir insan kadına söylediğin birkaç kelimeyle hala tehlikeli olduğunu, hala güçlerinin geri verilemeyecek kadar kötü olduğunu gösterdin."

Korku Dearg, Doyle'un bacağını geçerek bana doğru uzandı.

"Ama

Bana bir isim verin kraliçem, size yalvarıyorum. Bana bir isim verin ve yeniden bir hayatım olsun."

"Yapma Meredith, ne olduklarını ve tekrar ne olabileceklerini anlayana kadar yapma."

"Dünyada sadece bir avuç insan kaldık, Darkness." Sesi yükseliyordu. "Şimdi ne zarar verebiliriz ki?"

"Seni lanetten kurtarmak için Meredith'e ihtiyacın olmasaydı, onun iyi niyetine, bir peri kraliçesinin iyi niyetine ihtiyacın olmasaydı, bu gece bir insan kadına ne yapardın, Fear Dearg?"

Fear Dearg'ın gözleri öylesine nefret doluydu ki. Aslında Doyleun arkasında geri çekildim ve Frost hareket etti, böylece başlangıçta yaptığım gibi sadece bedenlerinin arasındaki Fear Dearg'ı gördüm.

İkisinin arasından bana baktı ve bu beni gerçekten korkutan bir bakıştı. Ayağa kalktı, biraz ağırdı, sanki dizleri kaldırımda o kadar uzun süre durmaktan ağrıyordu. "Sadece insan kadınlar değil, Darkness, yoksa bir zamanlar senin büyüne rakip olduğumuzu ve sidhe'lerin insanlardan daha güvende olmadığını unuttun mu?"

"Bunu unutmadım." Doyle'un sesinde öfke vardı. Sesinde daha önce hiç böyle bir ton duymamıştım. Daha kişisel bir şeye benziyordu.

"İsimlendirmemizi nasıl yapacağımıza dair bir kural yok. Kraliçe," dedi. "Nazikçe rica ettim ama kendini ve bebekleri kurtarmak için benim adımları verecekti. Onları kurtarmak için bana isim vermesine izin verirsin."

İki adam safları sıklaştırdı ve ben Korku Dearg'ı gözden kaybettim. "Ona yaklaşma Korku Dearg, çünkü bu senin ölümün olur. Ve eğer insanlar üzerinde işlediğin suçları duyarsak, kaybettiğin büyüklüğün yasını tutmak zorunda kalmayacağını göreceğiz, çünkü ölümler hiçbir şeyin yasını tutmaz."

"Ah, ama neyin benim olduğunu ve neyin ruhlarında Fear Dearg'ın ruhunu taşıyan insanların işi olduğunu nasıl anlayacaksın? Haberlerde gördüğüm müzik ve şiir değil, Darkness."

"," dedi Doyle. Wright'a veda ettik. O'Brian ve adamlar beni kamyonu bindirdiler. Motoru çalıştırdık ama O'Brian ve Wright yolun aşağısındaki polis yığınının arasında kaybolana kadar yola çıkmadık. Sanırım hiçbirimiz O'Brian'ı Fear Dearg'a yakın bir yerde bırakmak istemedik.

Fael'den çıkıp Fear Dearg'ın yanına giden Gotik kıyafeti içindeki Alice'ti. Alice ona sarıldı, o da Alice'e sarıldı. El ele çay dükkanına geri döndüler, ama ben cipi vitesine omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Bu bakış bir meydan okumaydı, bir tür "Durdurabilirsen Durdur Beni" bakışı. Dükkânın içinde gözden kayboldular. Dikkatlice caddeye ve trafiğe çıktım, sonra da "Bu da neydi böyle?" dedim.

"Hikâyeyi arabada anlatmak istemiyorum," dedi Doyle, kapıyı ve gösterge panelini ölümüne kavrayarak. "zaman Fear Dearg'ın hikâyelerini anlatmazsın. Bu onları sana çağırır, onlara senin üzerinde güç verir."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, çünkü Kraliçe'nin Karanlığı'nın hiçbir şey hissetmediğini düşündüğüm bir zamanı hatırladım, en azından korkuyu. Doyle'un tüm duyguları hissettiğini biliyordum. Herkesin hissettiği ama onun pek sık yapmadığı zayıflığı itiraf etmek. Sahile giderken onu sorgulamamı engelleyebilecek tek şeyi söylemişti. Bluetooth'u kullanarak sahil evini ve ana merkezi aradım. iyi olduğumuzu herkese bildirmek için. Yaralananlar sadece paparazzilerdi. Bazı günler karma anında dengelenir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MAEVE REED'IN SAHİL EVİ OKYANUSUN ÜZERİNDEYDİ. YARISI UÇURUM ÜZERİNDE, YARISI DEPREMLERE, ÇAMUR KAYMALARINA VE ÇÖKMELERE DAYANACAK ŞEKİLDE TASARLANMIŞ AHŞAP VE BETON DESTEKLER ÜZERİNDE Güney Kaliforniya ikliminin eve her şey. Üniformalı bir muhafız ve bir giriş kapısı ile tamamlanmış bir site içinde yer alıyordu. Basının bizi takip etmesini engelleyen şey buydu. Çünkü bizi bulmuşlardı. Kokuyu alan bir köpek gibi bizi her zaman tekrar bulmaları neredeyse bir tür sihirdi. Dar sokakta o kadar çok insan yoktu.

virajlı yol, ama kapılardan geçerken durup hayal kırıklığına uğramış gibi bakmaya yetecek kadar.

Ernie kapıdaydı. Bir zamanlar asker olan yaşlı bir Afrikalı Amerikalıydı, ancak askerlik kariyerini bitirecek kadar ağır yaralanmıştı. O da Yaranın ne olduğunu bana asla söylemedi ve ben de açıkça sormayacak kadar insan kültürü biliyordum.

Kapının ulaşamayacağı bir yere park etmiş arabalara kaşlarını çatarak baktı. "Polisi arayacağım, böylece izinsiz girişi kayıt altına almış olacağız."

"Sen görevdeyken kapıdan uzak duruyorlar, Ernie," dedim.

Bana gülümsedi. "Teşekkür , Prenses. Elimden geleni yapıyorum." Doyle ve Frost'a hayali bir şapka çıkardı ve şöyle dedi,
"Beyler."

Başlarıyla onayladılar ve yola çıktık. Sahil evi bir kapının arkasında olmasaydı, medyanın kalacaktık ve Matilda'nın şarküterisinin camlarının kırılmasını izledikten sonra, bunun bu gece iyi bir fikir olacağını düşünmedim. Kazanın paparazzileri geri çekeceğini düşünmek güzel olurdu ama bu muhtemelen beni daha büyük bir haber, daha fazla hedef haline getirecekti. İronikti ama neredeyse kesinlikle doğrudu.

Arabanın telefonu . Doyle çalışmaya başladı ve ben de mikrofona doğru konuştum. "Alo."

"Merry, eve ne kadar ?" Rhys sordu. "Neredeyse vardık," dedim.

Bluetooth yüzünden tiz çıkan bir kahkaha attı. "Güzel, aşçımız yemeklerin

siz gelmeden soğuyacak." "Galen?"

Bunu bir soru haline getirdim.

"Evet, ocaktan bir şey bile almadı ama senin için endişelenmesin diye bu konuda endişeleniyor. Barinthus bana aradığını ve heyecanını paylaştığını söyledi. Sen iyi misin?"

"İyi ama yorgunum," dedim.

Doyle yüksek sesle konuştu, "Neredeyse sapağa geldik."

"Bluetooth sadece sürücü için çalışıyor," dedim, ilk kez değil

Doyle, "Neden ön koltuktaki herkes için çalışmıyor?" diye sordu.

"Merry, ne dedin sen?" Rhys sordu.

"Doyle bir şey söyledi." Doyle'a daha sessiz bir şekilde, "Bilmiyorum" dedim.

"Neyi bilmiyorsun?" Rhys sordu.

"Üzgünüm, bluetooth'a hâlâ alışamadım. Neredeyse geldik, Rhys."

Kocaman siyah bir kuzgun yol kenarındaki eski bir çit direğine tündü. Gakladı ve kanatlarını esnetti. "Cathbodia'ya bizim de iyi olduğumuzu söyle."

"Evcil hayvanlarından birini gördün mü?" diye sordu.

"Evet." Kuzgun gökyüzüne doğru kanatlandı ve arabanın etrafında dönmeye başladı.

"O zaman senin hakkında benden daha çok şey biliyor olacak," dedi ve sesi biraz cesareti kırılmış gibi çıktı.

"İyi misin? Sesin yorgun geliyor," dedim.

"İyi, senin gibi," dedi ve tekrar güldü, sonra ekledi, "ama de buraya yeni geldim. Jeremy'nin beni gönderdiği basit davanın o kadar da basit olmadığı ortaya çıktı."

"Bunu akşam yemeğinde konuşabiliriz," dedim.

"Fikrinizi almak isterdim ama sanırım akşam yemeği için farklı bir gündemimiz var."

"Ne demek istiyorsun?"

Frost emniyet kemerinin izin ölçüde eğildi ve sordu: "Başka bir şey mi oldu? Rhys endişeli görünüyor."

"Biz başka bir şey mi oldu?" diye sordum. Eve giden sapağı arıyordum. Işık yanıyordu. solmaya başlamıştı. Tam olarak alacakaranlık değildi ama yine de dikkat etmezsem kaçıracağım bir dönemeçti.

"Yeni bir şey yok, Merry. Yemin ederim."

Dönüş için sert fren yaptım, bu da Doyle'un arabayı kapı çerçevesinin itirazını duyacağım kadar sıkıca tutmasına neden oldu. Kapıyı menteşelerinden sökecek kadar güçlüydü. Ben sadece Umarım fobisi yüzünden göçük yapmamıştır.

Cipi yokuşun üstündeki yükselti üzerinde konuştum. ve özel araba yolunun dik yamacından aşağı indi. "Araba . Birazdan görüşürüz."

"Bekliyor olacağız." Telefonu kapattı ve ben dik konsantre oldum. Bundan hoşlanmayan tek kişi ben değildim. Koyu renk gözlüklerin arkasından bunu söylemek zordu ama sanırım ben cipi dönemeçlerden geçirirken Doyle gözlerini kapatmıştı.

Dışarıdaki ışıklar çoktan yanmıştı ve sahip olduğum en kısa boylu koruma evin önünde volta atıyordu, beyaz trençkotu okyanus esintisinde dalgalanıyordu. Rhys gardiyanlar arasında kendi özel dedektiflik lisansını alan tek kişiydi. Eski kara filmleri hep sevmişti ve Gizli görev yapmıyordu. Trençkotunu seviyordu. ve fötr şapkalar. Beline kadar uzanan buklelerine uyması için genellikle beyaz ya da krem renginde olurlardı. birlikte saçları da rüzgârda uçuşuyordu. Benimkiler gibi onun saçlarının da rüzgârda birbirine dolandığını fark ettim.

"Rhys'in saçları rüzgârda birbirine dolanıyor," dedim. "Evet," dedi Frost.

"Bu yüzden mi sadece beline kadar çekmiş?" "Sanırım öyle," dedi.

"Neden onun saçları karışıyor da seninkiler karışmıyor?" "Doyle'un ki de karışmıyor. O sadece örgüyü seviyor." "Aynı soru. Neden?"

Arabayı Rhys'in arabasının yanında durdurdum. Bize doğru yürümeye başladı. Gülümsüyordu ama vücudunun Endişesini görebilecek kadar iyi bir dil. Bugün ceketine uygun beyaz bir göz bandı takıyordu. Müşterileriyle görüşürken ya da dışarıdayken onları takardı. Çoğu insan ve bazı feyler, gözlerindeki yara izlerini

Sağ gözü bir zamanlar rahatsız ediciydi. Evde sadece biz varken yamayla uğraşmazdı.

Frost, "Bazı saçlarımızın neden dolaşmadığını bilmiyoruz," dedi. "Bu her zaman böyle olmuştur."

Bu tatmin edici olmayan cevaptan sonra Rhys kapımdaydı. Arabadan çıkmama yardım etsin diye kilidi açtım ama Endişe, üç mavi halkası olan tek mavi gözünü -çiçek mavisi, gök mavisi ve kış beyazı- tembel bir fırtına gibi yavaşça dönmeye yöneltmişti. Bu, büyüünün yüzeye yakın olduğu anlamına ki bu da genellikle çok fazla duygu ya da konsantrasyon gerektiriyordu. Bugünkü güvenliğimle ilgili bir endişe miydi, yoksa Gri Dedektiflik Bürosu'nun ve kendisinin üzerinde çalışıyordu? Hatırlayamadım bile, sadece büyü kullanarak şirket sabotajıyla ilgili bir şeydi.

Rhys kapıyı açtı ve ben de otomatik olarak elimi uzattım. Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek parmaklarıma tenimi karıncalandıran bir öpücük kondurdu. O zamanlar benim için endişe, durum böyle değil, büyüünü yüzeye daha da yaklaştırıyordu. Televizyondaki görüntülerin ne kadar kötü görüldüğünü merak ettim. Dışarıdan o kadar da kötü görünmüyordu, değil mi?

Kollarını bana doladı ve beni vücuduna doğru çekti. Beni sıkı ve bir an için ne kadar Çok güçlüydü ve vücudunda hafif bir titreme vardı. Yüzünü görebilecek kadar geri çekilmeye çalıştım ve bir an için beni daha sıkı tuttu, böylece ona karşı durmaktan başka çarem kalmadı. Giysilerinin altındaki bedenini hissetmeme izin verdim. Çıplak ten onun öpücüğü gibi olurdu; bu ama giysilerinin içinden bile gücünün nabzını ve ritmini hissedebiliyordum. Akortlu motor yanağımdan kalçama kadar vücudumda mırıldanıyordu. Kendimi bu hissin içine bıraktım. Bırakın kendimi

Kollarının gücü, vücudunun kaslı sertliği ve bir anlığına bugün olanları ve gördüklerimi unutmama izin verdim.
Kovalanmasına izin verdim
Beni tutan adamın gücüyle uzaklaştım.

Onun çıplak olduğunu ve bana sarıldığını düşündüm.
O derin titreşimli gücün vücuduma batma vaadi. Bu düşünce kasıklarımı ona daha sıkı bastırmamı sağladı ve vücudunun karşılık vermeye başladığını hissettim.

Yüzüne bakmama izin verecek kadar başını kaldıran oydu.
Gülümsüyordu ve kollarını sırtımda sıkıca tutuyordu. "Eğer seksi düşünüyorsan, o kadar da travma geçirmiş olamazsın."
Sırıttı.

Ben de gülümsedim. "Şimdi daha iyiyim."

Hafwyn'in sesi bizi kapıya doğru yöneltti. Uzun sarı saçlarını ince bedeninin bir tarafına kalın, tek bir örgü halinde evden çıktı. Bir Seelie'nin sahip olduğu her şeye sahipti.
sidhe kadını olmalıydı. Boyu iki metrenin bir santim altındaydı, ince ama kadınsıydı, gözleri bahar gökyüzünü andırıyordu. Küçük bir kızken, insan boyum ve kıvrımlarım yerine böyle görünmek istemiştım. Saçlarım, gözlerim ve tenim sidhe'ydi ama geri kalan her şeyim hiçbir zaman sidhe'ye benzememişti. Her iki saraydaki sidhe'lerin çoğu fazla insan görünümlü olduğumu, yeterince sidhe olmadığımı bilmemi sağlamıştı. Hafwyn onlardan biri değildi. Ben sadece Meredith, Essus'un Kızı ve herhangi bir tahta oturması muhtemel olmayan biriyken bana karşı asla acımasız olmamıştı. Aslında mahkemelerde benim için neredeyse görünmezdi, sadece kuzenim Cel'in muhafızlarından biriydi.

Rhys'in kollarında, Doyle ve Frost arkamıza ilerlerken, kimseye imrenmiyordum. Nasıl isteyebilirdim ki?

Beni seven bu kadar çok insan varken kendimle ilgili bir şeyi değiştirebilir miydim?

Hafwyn beyaz bir güneş elbisesi giymişti, benimkinden daha sade, bir zamanlar elbiselerin altına giydikleri bir şey gibi neredeyse bir vardıya, ama kumaşın sadeliği onun güzelliğini gizleyemezdi. Tüm sidhe'lerin güzelliği bana sık sık bir zamanlar neden sidhe olduğumuzu hatırlatıyordu. Tanrılar gibi tapıyorlardı. Bu sadece kısmen sihirdi. İnsanların güzelliğe tapma ya da onu aşağılama eğilimleri vardır.

Yanıma gelirken reverans yaptı. Yeni muhafızları bu tür gösterilerden neredeyse kırıyordum ama bir asırlık alışkanlıkları kırmak zordur.

"İyileşmeye ihtiyacınız var mı

leydim?" "Ben zarar görmedim,"

dedim.

Perilerden geriye kalan birkaç gerçek şifacıdan biriydi. Bir yaraya ya da hastalığa elini koyabilir ve büyü yaparak onu yok edebilirdi. Peri dışında güçleri azalmıştı ama insan dünyasında güçlerimizin çoğu azalmıştı.

"Tanrıça'ya şükürler olsun" dedi ve Rhys'in bedenine yaslanan koluma dokundu. Perilerin yüksek mahkemelerinin dışında ne kadar uzun süre kalırsak o kadar dokunaklı-muhafızlar korkmaya başladı. Endişeliyken birine dokunmak daha düşük feylerin yaptığı bir şey olarak kabul edilirdi. Biz sidhe'lerin böyle küçük tesellilerin üstünde olmamız gerekirdi ama ben bir arkadaşımın dokunuşunu hiçbir zaman küçük bir teselli olarak görmedim. Bana dokunarak güç veren ya da kendi dokunuşlarıyla bana huzur veren insanlara değer verirdim.

Dokunuşu kısıydı, çünkü Havanın ve Karanlığın Kraliçesi, yani teyzem, bu ihtiyacı duyduğu için ya ona gülerdi ya da bu nazik jesti cinsel bir şeye dönüştürürdü

ve/veya tehditkâr. Tüm zayıflıklardan yararlanılacak; tüm nezaket yok edilecekti.

Galen evden çıktığında üzerinde bizim giydiğimiz şeffaf beyaz önlüğün aksine bembeyaz ve tam bir TV şefi önlüğü vardı. evde vardı. Onu tişörtsüz giyerdi, çünkü onu izlemekten hoşlandığını bilirdi. Ama yemek kanalına aşık olmuştu ve artık daha kullanışlı önlükleri vardı. Altına koyu yeşil bir atlet ve kargo şortu giymişti.

önlük. Gömlek, tenindeki hafif yeşil tonu ve kısa kıvrıkcık saçlarını ortaya çıkarıyordu. Uzun saçlarına karşı tek sopası Unseelie Sarayı'nda tutulan diğer sidhe adamlarının saçları dizlerine kadar inen uzun, ince bir örgüydü. Tek sidhe oydu. saçını gönüllü olarak bu kadar kısa kestirdiğini hiç görmemiştim.

Rhys beni bıraktı, böylece Galen'in iki metre uzunluğundaki zayıf bedenine sarılabildim. Beni kucağına aldığı anda birden havalandım. Yeşil gözleri çok endişeliydi. "Biraz önce televizyonu açtık. Bütün o camlar; yaralanabilirdin."

Yüzüne dokundum, mükemmel cildinde asla iz bırakmayacak endişe çizgilerini düzeltmeye çalıştım. Sidhe'ler bir şekilde yaşanırdı ama gerçekten yaşlanmazlardı. Ama ölümsüz şeyler yaşlanmaz, değil mi?

Bir öpücük için eğildim, o da ona ulaşmama yardım etmek için eğildi. Öpüştük ve Galen'in öpücüğünde de Rhys'in dokunuşunda olduğu gibi sihir vardı, ama diğer adamın dokunuşu derin ve neredeyse elektrikliydi, bir tür uzak motor uğultusu gibi, Galen'in enerjisi tenimin yumuşak bir bahar rüzgârı tarafından okşanması gibiydi. Öpücüğü zihnimi çiçeklerin parfümü ve kar nihayet gittiğinde ve toprak bir kez daha uyandığında gelen o ilk sıcaklık. Tüm bunlar tek bir öpücükle tenime döküldü. Beni irkilmiş gözlerle ondan uzaklaştırdı ve nefesimi tutabilmek için mücadele etmek zorunda kaldım.

Utanmış görünüyordu. "Özür dilerim Merry, çok endişelendim ve seni güvende gördüğüme çok sevindim."

Gözlerinin içine baktım ve onları aynı buldum. güzel yeşil renk. Büyüsü üzerindeyken diğerlerimiz kadar ipucu vermiyordu ama bu öpücük, büyüsünün yüzeye çok yakın olduğunu parlayan gözlerden ya da parlayan bir tenden daha iyi anlatıyordu. Eğer perilerin içinde olsaydık ayaklarının dibinde çiçekler büyüyor olabilirdi ama asfalt yola dokunulmamıştı. İnsan yapımı teknoloji büyülerimizin çoğuna karşı dayanıklıydı.

İçeriden bir erkek sesi geldi. "Galen, bir şeyler kaynıyor. Nasıl durduracağımı bilmiyorum!"

Galen, ben hâlâ kollarındayken sırtarak eve doğru döndü. "Amatheon ve Adair mutfağı ateşe vermeden önce gidip kurtaralım."

"Akşam yemeğinin sorumluluğunu onlara mı bıraktın?" Ben sordum.

Hâlâ açık olan kapıya doğru yürümeye başlarken mutlulukla başını salladı. Beni zahmetsizce taşıdı, sanki kollarında benimle sonsuza kadar yürüyebilir ve hiç yorulmayabilirdi. Belki de yapabilirdi.

Doyle ve Frost bir tarafa, Rhys de diğer tarafa geçti. Doyle, "Onları yemek pişirmeye yardım etmeye nasıl ikna ettin?" diye sordu.

Galen herkesin gülümsemesine karşılık vermek istemesine neden olan o dostça gülümsemesini takındı.

Doyle bile

Çünkü Galen'in bu iyi niyetine karşılık vererek karanlık yüzünde beyaz dişlerini parlattı.

"Ben sordum," dedi.

"Ve sadece kabul ettiler mi?" Frost

sordu. Adam başını salladı.

"İvi'yi patates soyarken görmeliydin," dedi Rhys. "Bu, kraliçenin ona işkence yapmakla tehdit gereken bir şeydi."

Galen hariç hepimiz ona baktık. "Galen'in onlara basitçe sorduğunu ve onların da kabul ettiğini mi söylüyorsun?" Doyle söyledi.

"Evet," dedi Rhys.

Hepimiz birbirimize baktık. Acaba onlar da benim düşündüğümü mü düşünüyorlardı, en azından sihrimizin bir kısmının

Peri dışında gayet iyiydi. Aslında Galen'inki giderek güçleniyor gibiydi. Bu da en az Galen kadar ilginçti.

Çünkü feylerin öldürülmüş gibi göründükleri şekilde öldürülmeleri ne kadar "imkânsız" ise, peri dışında güçlenen sidhe büyüsü de o kadar

İmkansız. Bir günde iki imkansız şey, Alice Harikalar Diyarında gibi olduğunu söyleyebilirdim, ama onun

Harikalar Diyarı bir masal diyarıydı ve imkânsızlıkların hiçbiri Alice'in "gerçek" dünyaya geri dönüş yolculuğundan sağ çıkamadı. İmkânsızlıklarımız tavşan deliğinin yanlış ucundaydı.

Masal diyarına iki kez giden ve eve tek parça halinde dönen küçük kızıdan alıntı yaparak, daha meraklı ve daha meraklı düşündüm. Kimsenin Alice'in maceralarının gerçek olduğunu düşünmemesinin en büyük nedenlerinden biri buydu. Peri ülkesi ikinci bir şans vermez. Ama belki de dış dünya biraz daha bağışlayıcıdır. Belki de ikinci şans umuduna sahip olmak için çok fazla ölümsüz şeyle dolu olmayan bir yerde olmanız gerekir. Ama Galen ve ben, Peri Diyarı'ndaki İnsanların dünyasında hiç tapınılmamış sürgün sidhe için belki de bu ikinci bir şans değil, ilk şanstı.

Soru şuydu: Ne yapmak için bir şans? Çünkü eğer sidhe dostlarını kendi emirlerini yerine getirmeye ikna edebilir, insanlar bir şansın var.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SAHILDEKİ DEVASA BÜYÜK ODADAKİ TEK IŞIK

EV'in bir tarafında, büyüyen loşlukta parlayan bir mağara gibi geniş mutfakın ışıltısı vardı. Amatheon ve Adair o ışığın içinde panik içindeydiler. İkisinin de boyu 1.80'in biraz üzerindeydi ve geniş omuzları vardı; modern tişörtler içindeki çıplak kolları yüzyıllar süren silah talimlerinden dolayı kaslıydı. Adair'in bal-kahverengi saçları düğümlenmiş ve örülmüştü.

kemikleri arasında karmaşık bir sopa vardı; serbest bırakıldığında ayak bileklerine çarptı. Amatheon'un saçları koyu bakır kırmızısıydı ve yeterince kıvrılmıştı, öyle ki diz boyu saçlarından atkuyruğu, sopaya doğru eğildiğinde fırın çanı. Pantolon yerine etek giymişlerdi ama 1.80 ölümsüz savaşçıların herhangi bir konuda paniklediğini pek sık görmezsiniz ama ellerinde tencereler, fırının açık olduğu bir mutfakta şaşkın şaşkın içeriye bakarken paniklemek çok özel ve sevimli bir panik türüydü.

Galen beni nazikçe ama hızlı bir şekilde yere bıraktı ve yemeği onların iyi niyetli ama etkisiz bakıcılıklar. Aslında ellerini ovuşturmuyorlardı ama vücut dilleri, kendilerini korkakça olmayacağına ikna edebilirlerse kaçacaklarını açıkça söylüyordu.

Galen mücadeleye tamamen sakin ve kontrollü bir şekilde girdi. Yemek yapmayı seviyordu ve modern kolaylıklara alışkındı ama hayatı boyunca dış dünyayı sık sık ziyaret etmişti. Diğer iki adam ise peri dünyasının dışına çıkalı sadece bir ay olmuştu.

Galen tencereyi Adair'in elinden aldı ve tekrar yerine koydu.

ocağı kısık ateşte yaktı. Bir havlu aldı, Amatheon'un saç şelalesine doğru eğildi ve fırından turtaları başladı. Birkaç dakika içinde her şey kontrol altına alınmıştı.

Amatheon ve Adair mutfağın ısıltısının hemen dışında durmuş, üzgün ve rahatlamış görünüyorlardı. Adair, "Lütfen bir daha bizi yemekten sorumlu tutmayın," dedi.

"açık ateşte yemek pişirebilirim," dedi Amatheon, "ama bu modern aletler çok farklı."

"İkinizden biri biftek ızgara yapabilir mi?" Galen sordu.

baktılar. "Açık ateşte mi demek istiyorsun?" Amatheon sordu.

"Evet, etin alevlerin üzerinde durması için bir tel ızgara var ama bu gerçek ateş ve dışarıda."

İkisi de başını salladı. "Bunu yapabiliriz." Sesleri rahatlamış gibiydi. Adair ekledi, "Ama Amatheon ikimizden daha iyi yemek ."

Galen buzdolabından bir tabak çıkardı, üzerindeki plastik ambalajı çıkardı ve Amatheon'a uzattı. "Biftekler marine ediliyor. Tek yapmanız gereken herkese bifteklerini nasıl pişirmek istediklerini sormak."

"Nasıl pişirilmesini isterler?" diye sordu.

"Kanlı, çok kanlı değil, ortası kahverengi, gri Orta," dedi Galen, akıllıca davranarak erkekler için az pişmiş, orta pişmiş ve iyi pişmiş açıklamaya çalışmadı bile. İkisi de masal diyarından en son çıktıklarında Henry'lerden biri İngiltere kralıydı. Ve bu, insan dünyasına kısa bir gezinti olmuş, sonra da bildikleri tek hayata geri dönmüşlerdi. Modern mutfaklarda bir ay geçirmişlerdi ve

tüm angarya işleri yapacak hizmetkârları vardı. Aslında insan dünyasında yeni olan diğerlerinden daha iyi durumdaydılar. Mistral ne yazık ki modern Amerika'yı hiç de iyi karşılamıyordu. Kendisi bu dünyanın babalarından biri olduğu için Bebeklerim için bu bir sorundu ama o bu gece burada değildi. Evimiz dediğimiz Holmby Hills'teki duvarlarla çevrili malikânenin dışına çıkmayı sevmezdi. Amatheon, Adair ve birçok diğer gardiyanlar bu konuda daha sevimliydi ve geri kalanımız için o kadar da sinir bozucu değildi, bu da güzeldi.

Hafwyn mutfakta Galen'e katıldı. Uzun sarı saç örgüsü yürürken vücudunun arkasına doğru ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Sanki bunu daha önce de yapmışlar gibi ondan bir şeyler almaya ve ona bir şeyler vermeye başladı. Hafwyn mutfakta daha fazla mı yardım ediyordu? Bir şifacı olarak nöbet görevi yoktu ve bir şifacı olarak bunun dışında bir işi olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorduk ama elleriyle iyileştirebiliyordu, bu yüzden hiçbir hastane ya da doktor onu kabul etmezdi. Birleşik Devletler'de sihirle tedavi hâlâ sahtekârlık olarak kabul ediliyordu. Yüzyıllar boyunca çok fazla şarlatan olmuştu, bu yüzden yasalar gerçek eşyaya çok yer bırakıyor.

Rhys hâlâ büyük oturma odasının loşluğunda yanımdaydı ama Doyle ve Frost odanın diğer ucuna, ay ışığında parıltıyan soluk ahşaptan devasa yemek masasının yanına geçmişlerdi. Doğrudan okyanusa bakan devasa cam duvarın önünde siluet halindeydiler. Onlardan bir karış daha uzun duran üçüncü bir siluet daha vardı.

Barinthus iki metre boyundaydı, şimdiye kadar karşılaştığım en uzun sidhe'ydi. O boyuyla kısa boylu adamların üzerine eğiliyordu ve tek kelime duymadan, günün olaylarını rapor ettiklerini biliyordum. Barinthus babamın en yakın arkadaşı ve danışmanıydı. Kraliçe ondan hem bir kral yapıcı hem de taht için bir rakip olarak korkuyordu. Unseelie Divanı'na katılmasına sadece, bir daha asla krallığı ele geçirmeye çalışmayacağı sözüyle izin verilmişti. orada kural. Ama artık Unseelie Sarayı'nda değildik,

Ve ilk kez Andais halamın görmüş olabileceği şeyleri görüyordum. Adamlar ona rapor veriyor ve tavsiyelerini ; Doyle ve Frost bile. Sanki etrafında hiçbir tacın, unvanın ya da liderin sahip olamayacağı bir liderlik aurası vardı. kan bağının gerçekten bir şeydi. O sadece insanların etrafında toplandığı noktaydı. Diğer sidhe'lerin bunu yaptıklarının ne kadar farkında bile emin değildim.

Barinthus'un bileklerine kadar uzanan saçları çözülmüş ve dökülmüştü.

Vücudunu sudan yapılmış bir pelerin gibi sarıyordu, çünkü saçları en koyu maviden tropikal turkuaza, fırtınanın grisine ve aradaki her şeye kadar okyanusun olabileceği her tondaydı. Ay ışığının vurduğu pencerelerden gelen alçak ışıktla olağanüstü renk oyunlarını göremiyordunuz ama karanlıkta bile saçlarında bir hareket ve akış vardı ki, mevcut azıcık ışığın parıltısında sanki gerçekten de su gibi dalgalanıyordu. Saçları aslında vücudunu gizliyordu, bu yüzden giysileri hakkında hiçbir şey söyleyemiyordum.

Okyanusa yakın olmak için sahil evinde yaşıyordu ve okyanusa ne yakın olursa o güçleniyordu, daha da emin. Bir zamanlar Mannan Mac Lir'di ve hâlâ içeride dışarı çıkmaya çalışan bir deniz tanrısı vardı. Sanki peri ülkesi onun güçlerini tüketmişti, ama yakınında olmak Okyanus ona, sidhe'lerin çoğunun peri dünyasını terk ettiklerinde kaybettiklerini geri verdi.

Rhys kolunu omuzlarıma doladı ve fısıldadı, "Doyle bile ona bir üstün gibi davranıyor."

Başımı salladım. "Doyle bunun farkında mı?"

Rhys beni yanağımdan öptü, gücünü o kadar kontrol altına almıştı ki bu sadece bir öpücüktü, güzeldi ama o kadar da ezici değildi. "Hiç sanmıyorum."

Döndüm ve ona baktım; benden sadece on santim uzundu, bu yüzden neredeyse doğrudan göz teması kuruyordum.

"Ama sen fark ettim," dedim.

Gülümsedi ve kuma resim çizen bir çocuk gibi tek parmağıyla yüzümün kenarını çizdi. Bu dokunuşa doğru eğildim ve elini bana daha fazla uzattı, böylece yüzümün yan tarafının bir kısmını avucunun içine aldı. Evimde başka erkekler de vardı. Tek eliyle yüzümün her tarafını kavrayabilen bir yatak, ama Rhys benim gibiydi, o kadar büyük değildi ve bazen bu da güzeldi. Çeşitlilik kötü bir şey değildi.

Amatheon ve Adair, Hafwyn'in peşinden büyük güverteye ve devasa ızgaraya açılan sürgülü cam kapılardan çıktılar. Okyanus o güvertenin altında yuvarlanıyordu. Net olarak göremesiniz bile, bir şekilde tüm o gücü hissedebiliyordunuz. nabız gibi atıyor ve evin kazıklarına doğru hareket ediyor.

Rhys alnını benimkine dayadı ve fısıldadı, "Büyük adamın yönetimi devralması hakkında ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Çözülmesi gereken çok fazla sorun var."

Elini enseme götürdü ve öpüşmek için yüzlerimizi birbirinden ayırdı ama bunu yaparken konuştu. "Eğer onun inşa ettiği gücü durdurmak istiyorsan bunu bir an önce yapmalısın Merry." Adımı söylerken beni öptü ve ben de kendimi o öpücüğe bıraktım. Dudaklarının sıcaklığının, dokunuşunun şefkatinin beni öyle bir şekilde sarmasına izin verdim ki Bugün başka hiçbir şey yoktu. Belki de sonunda içeride, her yerdeymiş gibi görünen meraklı gözlerden uzakta olmaktı, Ama o beni öperken içimde sert ve mutsuz bir şey gevşedi.

Bana sarıldı ve bedenlerimiz omuzdan uyluğa olabildiğince yakın temas etti. Vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordum ve beni ön tarafımda görmekten mutluluk duyuyordu.

kendi başıma. Yatak odalarında biraz daha mahremiyet sağlamaya çalışır mıydık bilmiyorum, çünkü Caswyn yatak odalarından koridora çıktı ve bir anda mutluluğumun büyük bir kısmı benden uzaklaştı.

Güzel olmadığından değil, çünkü çoğu sidhe savaşçısı gibi yakışıklı, uzun boylu, ince ve kaslıydı, ama ona yapışan kederli hava kalbimi sızlattı. Unseelie Sarayı'nda küçük bir soyluydu. Saçları Cathbodia'nınki ya da Kraliçe Andais'inki gibi düz ve kuzguni siyahtı. Teni benimki ya da Frost'unki kadar solgundu. Gözleri hâlâ kırmızı, kırmızı-turuncu ve nihayet gerçek turuncu halkalar halindeydi, sanki gözlerinde bir ateş birikmişti. Andais, oğlunun öldüğü ve bizim perilerden kaçtığımız gece ona yaptığı işkenceyle içindeki ateşi söndürmüştü. Caswyn bize pelerinli bir kadın tarafından getirilmişti ve bize sadece Caswyn'in zihninin Kraliçe'nin Merhameti'ne daha fazla dayanamazdı. Aklının zaten onarılamayacak kadar bozuk olmadığından tam olarak emin değildim. Ama Caswyn Andais'in bize olan öfkesinin samar oğlanı olduğu için onu yanımıza aldık. Sidhe olduğu için bedeni iyileşmişti ama zihni ve kalbi daha kırılgan şeylerdi.

Koridordan kuzguni saçlı bir hayalet gibi, krem rengi bir pantolon üzerine giydiği büyük boy beyaz gömleğiyle geldi. Kıyafetler ödünç alınmıştı ama Frost'un gömleği geçen hafta ona daha çok yakışmıştı, değil mi? Hâlâ yemek yemiyor muydu?

Sanki Rhys beni tutmuyormuş gibi doğruca bana doğru geldi. Rhys kenara çekildi, böylece Caswyn'i kucaklayabildim. Neredeyse hıçkırık gibi bir iç çekişle bana sarıldı. Ona sarıldım ve tutuşunun şiddetinin beni sarmasına izin verdim. Kraliçenin kanlı yatağından beri yapışkan ve aşırı duygusaldı. Beni bir şekilde cezalandırmak için ve sevgililerime ulaşamadığı için ona işkence etmişti. Kraliçe

onu rastgele seçtim. Benim için hiçbir zaman dost ya da düşman . Caswyn mahkemelerin izin verdiği ölçüde tarafsız kalmıştı ve yüzyılların diplomasisi Andais'in çılgınlığına çarpmıştı. Pelerinli soylu kadın şöyle demişti: "Kraliçe ondan kendisiyle yatmasını istemiş ve o da muhafızlarından biri olmadığı için bunu kibarca reddetmiş." Caswyn onun akıl sağlığı için çok fazla reddedilmişti. Onu çarşaflarının üzerinde kırmızı bir harabeye çevirmiş ve bir aynayı insan teknolojisinin henüz yarattığı her şeyden daha iyi bir görüntülü telefona dönüştüren bir büyüyle bana göstermeyi ihmal etmemişti. Onu ilk gördüğümde o kadar tanınmaz haldeydi ki, değer verdiğim biri olduğunu düşünmüştüm.

Bana kim olduğunu söylediğinde şaşırmıştım. Adam Bana bir şey yapmadı. Andais'in sesini hâlâ duyabiliyordum: "O zaman ona ne yaptığım umurunda değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama sonunda, "O, Unseelie Sarayı'bir soylusu ve kraliçesinin korumasını hak ediyor," dedim.

"Sen tacı reddettin Meredith ve bu kraliçe onun yıllarca saklandığı için hiçbir şeyi hak etmediğini söylüyor. O kimsenin düşman ve kimsenin dostu değil. Bu hep nefret etmişimdir." Biz izlerken saçından tutup onu yalvartmıştı.

"Onu yok edeceğim."

"Neden?" diye sormuştum.

"Çünkü yapabilirim."

Mümkünse bize gelmesini söylemiştim. Günler sonra Kimliğinin bilinmesini istemeyen bir sidhe'nin yardımıyla gelmişti. Teyzemin yaptıklarının sorumluluğunu alamazdım. Bu onun kötülüğüydü ve ben onun için sadece bir bahaneydim.

Tüm şeytanlarını bir kerede dışarı çıkardı. Bence Doyle da aynı fikirdeydi, Andais soyluları ona suikast düzenlemeye zorluyordu. "Polis tarafından intihar "ın kraliçe versiyonuydu.

Teyzem Kraliçe Andais için böyle anlar nadir değildi ve muhafızların çoğunun bir zamanlar onunla kalmak yerine sürgüne gitmeyi kabul etmesinin nedenlerinden biri de buydu bir seçenekleri vardı. Çoğu biraz bağlanmaktan hoşlanırdı ama çok azının isteyerek geçeceği bir çizgi vardı ve Andais modern esaret ve boyun eğme anlamında bir dominant değildi. O bir baskındı eski kudret haklı kılar anlayışı ve mutlak hükümdar olmak kesinlikle bu anlama geliyordu. Eski atasözü "Güç yozlaştırır ve Mutlak güç kesinlikle yozlaştırır" sözü her iki tahttaki kraliyet akrabalarım için de geçerliydi. Öngöremediğim şey, onun acı ve seks fikrinin kişisel muhafızlarının dışına yayılması ya da soyluların istismara devam etmesiydi. Neden şimdiye kadar kimse onu öldürmeye çalışmamıştı? Neden karşılık vermediler?

"Gittiğini sanmıştım," dedi Caswyn. "Yaralandığını ya da daha kötüsünü düşündüm; hepimiz öyle düşündük."

Rhys, "Doyle ve Frost bunun olmasına izin vermez," dedi.

Caswyn ona baktı, hâlâ iki metrelik gövdesini benim çok daha küçük olan bedenimin etrafına sarmaya çalışıyordu.

"Ve nasıl

Prenses Meredith'in camla parçalara ayrılmasını engelleyebilirler miydi? Silah becerisi ve cesaret her tehdidi durduramaz. Kraliçe'nin Karanlığı ve Öldüren Ayaz bile insan yapımı cam gibi modern hayatın tehlikelerini durduramaz. Sadece prensesi değil, hepsini parçalara ayırabilirdi."

Doğruyu söyledi. Doğal olarak oluşan maddelerden yapılmış ve ısı eklenmiş eski moda camlar bütün gün korumalarımın üzerine düşebilir ve onlara zarar vermeyebilir.

Yapay katkı maddeleri ya da metaller onları da benim kadar kesecektir.

Doyle odanın öbür ucuna geldi, hareket ederken konuşuyordu. "Haklısın Wyn, ama onun bedenini kendi bedenimizle korurduk. Meredith ne olursa olsun zarar görmezdi.

başımıza geldi." Yüksek sesle ona Wyn demeye başlamıştık. Çünkü teyzem onun tam adını karanlıkta kan ve acıyla fısıldanan bir şey haline getirmişti.

Wyn'in göğsünü hafifçe iterek rahatlamasını ve bana bu kadar yaslanmamasını sağladım. Böyle bir şeyi kaldıramazdım.

Sonsuza kadar sarılınca biraz acımaya başladı. Boynumun açısı buna uygun değildi.

"Şarküterinin sahibi de büyükanneimin kuzenlerinden biri, Matilda adında bir brownie. O beni güvende tutardı."

Wyn omzunun benim omzuma geçmesi ve kolumun belini sarması için yeterince eğildi. Bu şekilde saatlerce durabilirdim ve bana dokunmaya çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bir metre boyunda kaslı bir savaşçıydı ama kraliçe onu her yönden kırmıştı. Sidhe'lerin yaptığı gibi vücudu iyileşmişti ama sadece benim, Doyle'un, Frost'un, Barinthus'un, Rhys'in ya da onu güvende tutacak kadar güçlü olduğunu düşündüğü herhangi birinin yanındayken kendini gerçekten hissediyor gibiydi. Diğerleri onu korkutuyordu, sanki yanında güçlü biri olmazsa Andais'in onu kaçıracağından korkuyordu.

"Bir brownie yeterli koruma sağlamıyor gibi görünüyor," dedi bize geldiğinden beri sahip olduğu o belirsiz sesle. Hiçbir zaman en cesur adam olmamıştı, ama şimdi korkusu her zaman derisinin altında titriyordu, sanki şimdi kanında akıyordu,

Bu yüzden korku onun içinde her yerdeydi.

Ona gülümsedim ve onun bana gülümsemesini sağlamaya çalıştım. "Brownie'ler göründüklerinden çok daha serttir."

Gülümsemedi; dehşete düşmüş görünüyordu. "Oh, Prenses, beni affedin." Gerçekten de tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi,

Tüm o solgun saçlar vücudunun etrafına yayılmıştı. "Senin de yarı brownie olduğunu unutmuşum. Güçlü olmadığınızı ima etmek istememiştim." Tüm bunları başını eğerek ve bakışlarını yere ya da en iyi ihtimalle bana sabitleyerek söyledi. sandaletli ayaklar.

"Ayağa kalk, Wyn. Alınmadım."

Ellerini ayaklarımın dibinde yere koyabilmek için alçaldı. Saçları yüzünü örtüyordu, bu yüzden tek duyabildiğim onun her zamankinden daha çılgın sesiydi. "Lütfen majesteleri, gücendirmek istemedim."

"Wyn, alınmadığımı söyledim." "Lütfen,

lütfen, kötü bir niyetim yoktu..."

Rhys onun yanında diz çöktü. "Merry'nin ne dediğini duydun mu Wyn? Sana kızgın değil."

Alnı ellerine degecek şekilde yere uzanmış, zillet pozisyonuna düşmüştü. Tekrar tekrar "Lütfen, lütfen, yapma" diyordu.

Rhys'in yanına diz çöktüm ve bağlanmamış uzun saçlarına dokundum. Caswyn gerçekten çığlık attı ve yüzüstü uzandı, ellerini önünde birleştirerek yalvarmaya başladı.

Doyle ve Frost gelip bizimle birlikte onun iki yanına diz çöktüler. Onu sakinleştirmeye çalıştılar ama sanki bizi duyamıyor ya da göremiyordu ve her ne duyuyor ve görüyorsa korkunçtu.

Sonunda ona bağırdım. "Wyn, Wyn, bu Merry! Bu Merry!" Başının yanındaki parke zemine uzandım. Hiçbir şey göremiyordum.

O kadar saçın arasından uzanıp yüzünü düzelttim.

Çığlık attı ve dokunuşumdan kaçmaya çalıştı. Adamlar da ona dokunmaya çalıştı ama o her dokunuşta çığlık attı ve elleri ve dizleri üzerinde bizden uzaklaşarak sığınacak bir duvar buldu. Darbeleri savuşturmak istercesine ellerini önüne uzattı.

O an teyzemden nefret ettim.

ON ALTINCI BÖLÜM

HAFWYN İLERLEDİ, KOLLARI

ÇIKARILDI. "Sana yardım etmeme izin ver, Caswyn."

Başını tekrar tekrar sallıyordu, saçları vahşi bir şekilde yüzüne yayılmıştı, böylece geniş, bakan gözleri saç telleriyle çerçevelenmişti. Bu onu vahşi, yabanıl gösteriyordu, ve biraz da kızgın.

Eğilip ona dokunmaya başladı ama adam yine çığlık attı ve Galen aniden onun yanında belirdi, bileğini tuttu ve "Ona dokunmadan önce seni gördüğünden emin ol, onu değil."

"O bana asla zarar vermez," dedi.

"Sen olduğunu bilmiyor olabilir," dedi Galen.

Dizlerimden kalkmaya başladım ve Rhys'in eli ayağa kalkmama yardım etmek için oradaydı. Doyle ve Frost orada duruyorlardı.

Caswyn'e bakıyorlardı. Yüzlerinde büyük bir keder vardı.

Rhys'in elini tutarak onlara doğru ilerledim. Geri çekildi ve ben de ona baktım. "Güçlerim ölüm getirir, Merry. Bunun burada bir faydası olmaz."

Doyle ve Frost'a, hatta hâlâ sürgülü cam kapıların önünde duran Barinthus'a baktım. Amatheon ve Adair'i güvertede görebiliyordum. Göz göze geldiğimizde başka tarafa bakıyorlardı, sanki içeride bu durumu düzeltmeye çalışmak yerine dışarıda biftek pişiriyor olmaktan mutlu gibiydiler. Bu daha kolay görünüyordu ama gerçek bir kraliyet mensubu olmanın en önemli yanı kolay şeyleri yapamamaktı. Bazen halkınızın ihtiyacı olan şey buysa en zor olanı yapmak zorundaydınız.

Caswyn'in şu anda bir şeye ihtiyacı vardı ve elimizdeki tek şey bendim.

Dua ettim, "Tanrıça, ona yardım etmeme yardım et. Onu iyileştirmek için ihtiyacım olan gücü bana ver." Gül kokusu aldım, koku Tanrıça dualara cevap verirken aldığım kokuydu ya da dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Galen, "Başka çiçek kokusu alan var mı?" diye

sordu. "Hayır," dedi Hafwyn.

"Başka çiçek ya da bitki kokusu alan var mı?" Rhys sordu.

Odada derin bir bas "hayır" korosu vardı. Caswyn'in önünde duran Galen ve Hafwyn'e doğru ilerledim. Güllerin kokusu daha güçlüydü.

onlara doğru hareket etti. Tanrıça'nın evet dediğini anlamamın bir yolu da buydu. Perilerin içinde ya da bir rüyada onu görebiliyordum, ama günlük yaşamda bu genellikle parfüm ya da daha az dramatik diğer işaretlerdi.

Hafwyn, Galen ve Caswyn'den uzaklaştı. Bana, "Ben sadece bedeni iyileştirebilirim, zihni değil," derken mavi gözleri kocaman açılmıştı.

Başımı salladım ve Galen'in yanına gittim. Bana baktı. "Ben şifacı değilim."

"Ben de," dedim. Elini uzattım, gergindim. Elini elime doladığı anda güllerin kokusu daha da güçlendi, sanki yazın sıcaklığıyla yoğunlaşmış bir yaban gülü bankının yanında duruyordum.

"Yine çiçekler," dedi, "öncekinden daha güçlü."

"Evet," dedim.

"Ona nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu.

Ve asıl soru buydu. Etrafımızdaki çiçek kokularına ve Tanrıça'nın havadaki varlığına ona nasıl yardım edebilirdik? Caswyn'i peri dışında nasıl iyileştirebilirdik?

Gül kokusu o kadar yoğundu ki, sanki suyu içmişim gibi, dilimin üzerinde tatlı ve temiz duruyordu. "Mayıs şarabı," dedi Galen, "Mayıs şarabının tadını alabiliyorum."

"Gül suyu," dedim usulca.

Diz çökmeye başladım ve Galen de benimle birlikte diz çöktü. "Tanrıça, Caswyn'in bizi görmesine izin ver. Onun arkadaşları olduğumuzu bilsin."

Galen'in eli benim elimde ısındı, sıcak değil, ama sanki güneş ışığında dışarı çıkmış ve teni sıcaklık. O misafirperver, iyi huylu gülümsemesiyle gülümsüyordu ve Caswyn ona bakıyordu. Geniş gözleri panik halini kaybetmeye başlamıştı.

"Galen" dedi. "Evet,

Wyn, benim."

Odanın içinde telaşla etrafına bakındı ama bana baktı.

"Prenses, nereye gitti?"

"Kim nereye gitti?" diye sordum ama "o "nun kim olduğundan oldukça emindim.

Caswyn başını salladı ve saçları tekrar yüzüne döküldü.
"Karanlık çöktükten sonra onun adını anmaya cesaret edemem. Beni yine bulur."

"Los Angeles'ta değil."

" Los Angeles mı?" diye bir soru yöneltti.

Galen, "Wyn, nerede biliyor musun?" diye sordu.

Caswyn dudaklarını yaladı, gözleri yine korkuyla bakıyordu ama bu artık farklı türden bir korkuydu. Travma sonrası stres vizyonu korkusu değildi, nerede olduğunu bilmediği ve neden bilmediğini bilmediği korkusuydu.

"Hayır, bilmiyorum" diye fısıldarken gözleri kocaman ve korkmuştu. Bize uzandı ve ikimiz de kenetlenmemiş ellerimizle birlikte ona uzandık. Ona aynı anda dokunmamız tesadüf müydü yoksa tasarım mıydı?
kolların alt kısmındaki çıplak tene mi dokundu? Sebep her ne olursa olsun, ten teması kurduğumuz anda sihir içimize işledi. Peri içinde olabileceği kadar ezici bir büyü değildi ama belki de Caswyn'in ihtiyacı olan şey bu değildi. Belki de iyileşmek için ihtiyacı olan şey nazik bir şeydi, baharın dokunuşu ya da güllerin çayırıları doldurduğu yazın ilk sıcaklığı gibi bir şey.

Bize bakarken gözleri doldu ve onu kollarımıza aldık ve ağlarken ona sarıldık. Ona sarıldığımızda her yer çiçek kokuyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O GECE GALEN VE CASWYN'IN ARASINDA UYUDUM.

RHYS büyük yatağın uzak tarafındaydı. Seks yapılmamıştı, çünkü Wyn'in becerilmekten çok sarılmaya ihtiyacı vardı. Çok gerçek bir şekilde zaten yeterince sikilmişti ve uykuya dalarken onu tutan eller uyku bunu iyileştirmeye çalışmak için oradaydı. Gün istediğim gibi huzurlu bir şekilde sona ermemişti ama Wyn kollarımda, Galen sırtıma yaslanmış halde uykuya daldığımda, bir günü bitirmenin daha kötü yolları olduğunu fark ettim.

Rüya benim askeri Hummer'a binmemle başladı. Ulusal Muhafızların beni kurtardığı Hummer'dı. Akrabalarımın beni iki mahkemeye de için yardım çağırıştım. Ama askerlerin hiçbirisi Hummer'da değildi. Korumalarımın hiçbirisi. Arkada yalnızdım. Hummer kendi kendine gidiyordu. Bunun doğru olmadığını biliyordum, bu yüzden bunun bir rüya olduğunu biliyordum. Daha önce de bombanın patladığını rüyamda görmüştüm ama her seferinde gerçeğe daha yakındı. Sonra Hummer'ın tamamen siyah olduğunu fark ettim, Tamamen siyahtı ve bunun askeri bir şey değil, Kara Koç'un yeni bir formu olduğunu biliyordum. Bu, yüzyıllardır Unseelie Sarayı'nın hükümdarının emrine ve çağrısına gelen arabaydı. Bir zamanlar, aysız bir geceden daha siyah atları ve kamp ateşinin kimseyi ısıtmadığı ateşle dolu gözleri olan bir at arabası ve dört kişiydi. Sonra kendi kendine değişmiş ve kaputunun altında kutsal olmayan bir ateş taşıyan uzun siyah bir limuzine dönüşmüştü. Kara Araba kendi başına bir güçtü, kendi başına bir şeydi, fey saraylarının hepsinden daha eskiydi, herkesin hatırlayabileceğinden daha eskiydi, bu da binlerce yıldır var olduğu anlamına geliyordu ya da bir gün ortaya çıktı. Her iki durumda da, canlı bir varlık ile büyümlü bir yapı arasında bir yerdeydi ve kesinlikle kendine ait bir aklı vardı.

Asıl soru şuydu: Neden rüyamdaydı? Ve bu sadece bir rüya mıydı, yoksa Siyah Koç rüyamın içinde "gerçek" olarak var mıydı?

Rüya manzarası mı? Konuşmuyordu, bu yüzden ona sordum ve yalnız olduğum için başka kimseye de sordum.

Araba dar yolda kendi kendine ilerliyordu. Bombanın patladığı açık çayıra geliyorduk. Ben
Bir kolumda ve omzumda şarapnel parçaları, yaralı askerleri sihirli bir şekilde iyileştirirken düşmüş kocaman tırnaklar vardı. Daha önce hiç Tanrı tarafından iyileştirilme yeteneğine sahip olmamıştım.
ama o gece yaptım. Ama önce bir patlama oldu.

Soğuk kış havası açık pencereden içeri giriyordu.
Düşmanlarımıza karşı büyü kullanmak için indirmiştim çünkü askerler ölüyordu, beni korumak için ölüyorlardı ve bunun olmasına izin veremezdim. Onlar benim askerlerim, muhafızlarım değildi ve bir şekilde beni korumak için hayatlarını vermeleri doğru gelmiyordu. Eğer bunu durdurabilirsem.

Patlama dünyayı gürültü ve güçle parçalara ayırdı. Darbeyi ve acıyı bekledim ama gelmedi. Patlama
Dünya titreşimle dalgalandı ve aniden gün ışığı oldu, parlak sıcak gün ışığı. Her şeyin parıltısından kör olmuştum ve her yerde kum vardı. Daha önce hiç bu kadar çok kum ve kayanın olduğu bir yerde bulunmamıştım. Açık pencereden gelen sıcaklık, kızgın bir fırının içine bakmak gibiydi.

Aynı olan tek şey patlamalardı. Dünya onların etkisiyle yankılandı ve
Hummer'ın tekerlekleri, bombanın ortasında bir krater açmasından önce yol olan engebeli zeminde sallanıyordu.

Çöl kamuflajı renklerinde bir Hummer daha vardı, ve bir tarafında siper olarak kullanan askerler vardı.

Bir mermi için çok büyük ve bir roket için çok küçük bir şey vızıldayarak geçti. Yolda bir çarpma krateri daha açtı.

"Menzilimize giriyorlar." diye bağırان bir ses duydum. Menzilimize giriyorlar!"

Bir uçtaki asker Hummer'dan uzaklaşmaya çalıştı ancak bir mermi yanından vızıldayarak geçti ve yolun toprağına çarptı. Sıkışmışlardı ve ölmek üzereydiler.

Sonra hattın diğer ucundaki asker döndü ve siyah Hummer'ı gördü. Tüfeğı kucağındaydı, bir eli tüfeğinin üzerindeydi ama diğer eli boynundaki bir şeye sarılmıştı. Bunun bir haç olduğunu düşündüm ama sonra yüzünü gördüm ve bunun bir çivi olduğunu anladım. Boynuna bağlanmış deri bir kordonun ucundaki bir çivi.

İri kahverengi gözleriyle bana bakıyordu, teni güneşin sıcaklığıyla yeterince koyulaşmıştı ve hatırladığım solgun halinden çok farklı görünüyordu. Bu Brennan'dı, her şeyin başında iyileştirdiğim askerlerden biriydi.

Ağız hareket etti ve adımın şeklini gördüm. Silahların sesinden başka ses yoktu. "Meredith," diye mırıldandı.

Hummer ona doğru sürdü ve mermiler tam olarak isabet etmemiş gibi görünüyordu ve bir sonraki roket geldiğinde, sadece bir tarafındaydı. Çarpmanın etkisini karnımda hissettim, sanki titreşim vücudumdan geçip karnıma vurmuştu. Kum ve toprak Hummer'ın parlak siyah metalinin üzerine kuru yağmur gibi düştü.

Kapıyı açtım ama sanki sadece Brennan beni görebiliyordu. Diğerlerinin hiçbiri benim değildi. Adımı söyledi ve kulaklarımdaki çınlamaya rağmen fısıltısını duydum: "Meredith." Bana uzanmış olan eliyle

boğazındaki çiviye tutuyordu. Diğerleri "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ancak eli elime dolandığında diğerleri beni gördü, arabayı gördü. Şaşkınlıktan nefesleri kesilenler ve bana silah doğrultanlar ama Brennan "O bir arkadaş. Şimdi Humvee'ye bin!"

Diğer askerlerden biri "Nereden ? Nasıl..."

Brennan onu ön kapıya doğru itti. "Sorular sonra."

Hummer'larının hemen diğer tarafına bir roket daha isabet etti ve aniden başka soru kalmadı. "Kimse araba kullanmıyor!" diye bir ünlem vardı. Ama herkes arabaya bindi, Brennan arkada yanıma sıkıştı ve hepimiz içeri girer girmez Hummer uzaklaştı. Sürmek için yeterince sağlam olan yolun aşağısına doğru ve bir sonraki an arkamızdaki Humvee patladı.

Yeni adamlardan biri "Menzilimize girdiler" dedi.

Ön koltuktaki adam arkasını döndü ve "Neler oluyor Brennan?" diye sordu.

"Yardım için dua ettim" derken bana baktı. "Tanrı seni çok iyi duyuyor," dedi diğer adam.

"Dua ettiğim Tanrı değildi," dedi Brennan ve gözlerimin içine bakıp bana dokunmaktan korkuyormuş gibi bir elini uzattı.

Elini yüzüme götürdüm. Kum, kir ve kan vardı. Elinde bir yara vardı.

çivi.

Brennan, "Tanrıçaya dua ediyordum," dedi.

"Beni kanla, metalle ve büyüyle çağırdın," diye fısıldadım.

"Neredesin?" diye sordu.

" Los Angeles," dedim.

Rüyanın, imgelemin ya da her neyse onun yumuşamaya ve dalgalanmaya başladığını hissettim ve havaya konuştum, "Kara Koçum, onları güvenli bir yere götür. Halkıma zarar gelmemesini sağla."

Humvee'nin önündeki radyo cızırdayarak canlandı ve hepimizin irkilmesine ve ardından gergin atmasına neden oldu. Şarkı The Eagles'dan "Take it Easy" idi.

Askerlerden biri "Ne bu, Transformer filmi mi?" dedi.

Rüya kaybolurken duyduğum son şey kahkahalarıydı ve adamların arasındaki yatakta dimdik otururken uyandım. Yatak pembe gül yapraklarıyla kaplıydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NEDENSE BİR TEK RHYS UYANIKTİ.

GALEN VE WYN hiçbir şey olmamış gibi uyudular. Yapraklar saçlarını ve yüzlerini süslüyordu ama onlar uyumaya devam ettiler.

Rhys, "Yüzünde bir şey var," dedi. Elini uzattığında toprak ve taze kanla karşılaştı. "Sen Acıyor mu?" diye

sordu. "Bu benim

kanım değil."

"Kimin o zaman?" diye sordu.

"Brennan'ın Yeri."

"Onbaşı Brennan - iyileştirdiğiniz, savaşmamıza yardım eden asker?"

"Evet," dedim. Rhys'in beni rüyamda görüp görmediğini bilmek istiyordum. Bedenimin burada, yatakta kalıp kalmadığını ya da yok olup olmadığını bilmek istiyordum ama öğrenmekten korkuyordum. Ama bilmek zorundaydım.

"Ne zamandır beni izliyorsun?"

"Tanrıça'nın dokunuşunu hissettim. Beni uyandırdı ve uykunda nöbet tutmaya ettim, gerçi üzerinde Brennan'ın kanıyla gelebildiysen, belki de doğru parçanı korumuyordum."

"Galen ve Wyn neden uyanmadı?" Yanımdaki insanlar uyurken yaptığım gibi sesimi yumuşatarak sordum.

"Emin değilim. Onları uyurken bırakalım ve oturma odasında konuşalım."

Tartışmadım. Yapraklarla kaplı çarşıftan ve vücutlarının sıcaklığından sıyrılıp çıktım. Wyn açtığım deliğe sokuldu. Galen'e dokunduğunda hareket etmeyi bıraktı ve daha derin bir uykuya daldı. Galen hiç hareket etmedi. Bu pek de alışılmadık bir durum değildi; uykusu ağırdı ama bu kadar ağır değildi.

Rhys kılıfını, silahını ve genellikle sırtında taşıdığı kısa kılıcını toplarken ona baktım. O silah taşıma ruhsatı vardı, ama kılıç sadece Çünkü teknik olarak hâlâ Prenses Meredith'in korumasıydı ve bana saldırabilecek bazı şeyler bir bıçağa bir kurşundan daha fazla saygı duyuyordu.

Silahlarını topladı ama kıyafetleriyle uğraşmadı. Bir elini bana uzattı, tamamen çıplaktı ve diğer elinde silahları vardı.

Yere düşmüş olan kısa ipek bornozu yerden aldım. Bazen ben; Rhys nadiren üşürdü. O da Frost gibi bir zamanlar Güney Kaliforniya gecelerinden daha soğuk şeylerin tanrısıydı.

Silahlarını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve fırının üzerindeki ışığı yakarak karanlık ve sessiz evde küçük bir parıltı yarattı. Kahve makinesini açtı. sabah için hazır.

Onu azarladım. "Sadece kahve istemiştin."

Bana gülümsedi. "Her zaman kahve isterim ama sanırım bu uzun bir konuşma olabilir ve bugün de çalıştım."

"Büyü kullanarak endüstriyel casusluk yapıyorsunuz, değil mi?" Ben sordum.

"Evet, ama Tanrıça bizi bir dava hakkında konuşmak için uyandırmadı."

Bornozu giydim ve bağladım. Siyahtı ve üzerinde kırmızı ve yeşil çiçekler . Elimde olsa nadiren siyah giyerdim. Andais teyzemin kendine has renginden çok daha fazlasıydı. Saçlarım kadar uzamıştı ki, yakasını düzeltmek için cübbenin dışına süpürmem gerekiyordu.

Rhys'in mutfakta çıplak dolaşmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Dolaptan bardaklara ulaşmak için parmak uçlarında dururken kıcının sıkı çizgisine hayran kaldım.

"Yedi ayak uzunluğundaki bir adamın burada yaşayan başlıca kişi olmasının sorunu, her gün kullandığınız şeyleri çok yükseğe koymasındır."

"Bunu düşünmüyor," dedim ve dışarıdaki tezgâhın ön tarafına yakın bar taburesine kaydım.

Bardakları indirdi ve sırtarak döndü. "Kıçımı mı izliyordun?"

"Evet, ve geri . Gülümsemenden başka bir şey giymeden mutfakta dolaşmanı izlemek hoşuma gidiyor."

Bardakları masanın yanına koyarken yine sırtıttı. Kahve makinesi, şimdi kahvenin yolda olduğunu söyleyen mutlu sesler çıkarıyordu.

Yüzü ciddileşerek yanıma geldi. O mavi halkalı gözleriyle tüm dikkatini bana verdi. Elini tekrar kaldırdı ve yüzümdeki kana ve kire dokundu.

"Anladığım kadarıyla Brennan yaralanmış."

"Avucunda küçük bir kesik vardı ve çiviye eliyle tutuyordu."

"Hâlâ boynunda taşıyor," dedi Rhys. Başımı salladım.

"Yanımızda savaşan askerler hakkındaki söylentileri biliyor musun?"

"Hayır," dedim.

"İnsanları iyileştiriyorlar, Merry. Ellerini uzatıyorlar."

Gözlerimi ona diktim. "Bunun sadece o gece için olduğunu sanıyordum, peri büyüğü her yere bulaşmışken."

"Görünüşe göre değil," dedi. Sanki özel bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceledi.

"Ne?" diye sordum. Onun ciddi bakışları altında gerilerek sordum.

"Yataktan hiç çıkmadın, Merry. Yemin ederim ama Brennan sana fiziksel olarak dokundu. Bulunduğu yerin kirini ve kanını bırakacak kadar ve bu beni korkutuyor."

Döndü ve dolapların çekmecelerinde bir şeyler aramaya başladı. Kilitli poşetler ve bir kaşık buldu.

Ona şüpheli bir bakış atmış olmalıyım, çünkü kıkırdadı ve açıkladı. "Topraktan ve kandan bir örnek alacağım. Modern bir laboratuvarın bundan ne bilmek istiyorum."

"Gri Dedektiflik Bürosu'nun ödeme yapmasını sağlamak için açıklama yapmanız gerekecek."

"Jeremy iyi bir patron, iyi bir fey ve iyi bir adam. Davanın bir parçası olarak bunu yapmama izin verecek."

Jeremy hakkında söylediği hiçbir şeye itiraz edemezdim. Los Angeles'a ilk geldiğimde birkaç arkadaşımдан biriydi.

Rhys poşetlerden birini açtı ve kaşıkla yanağıma doğru eğildi. "Bu tam olarak kanıt zinciri değil. Eğer gerçek bir dava olsaydı, kilitli poşet karşı tarafın herhangi bir şey tarafından kirletildiğini iddia etmesine izin verebilirdi. her şey."

"Dokunduğumda düşünmüyordum, yani derim orada ve toplama yöntemi konusunda haklısın, ama bu gerçek bir vaka değil, Merry." Açık torbalardan birine çok dikkatli bir şekilde biraz toprak kazıdı. O kadar nazikti ki sadece hafif bir baskı hissettim.

Yeterince toprak aldığında torbayı kapattı. Yeni bir kaşık ve yeni bir torba aldı ve kirin bir kısmını kazıdı, ancak bunda daha fazla kan olduğuna bahse giriyordum. Bununla daha fazla zaman aldı ve aslında cildimi biraz sıyırdı. Acımadı ama devam etseydi acıyabilirdi. yeterince uzun.

"Bunları test ederek ne elde etmeyi umuyorsunuz?"

"Bilmiyorum ama şu anda bildiğimizden daha fazlasını öğreneceğiz." Bir çekmece bulana kadar çekmeceleri açmaya başladı.

Telefona en yakın çekmecedeki kalem. üzerine yazdı, tarih attı, kendi adını yazdı ve bana da .

Zengin kahve kokusu mutfağı doldurdu. Her zaman güzel kokardı. Fincanlardan birine kahve doldurdu ama bunu iki kez yapmasına engel oldum.

"Kafein yok, unuttun mu?"

Beyaz bukleleri öne düşecek kadar başını eğdi. "Ben bir aptalım. Özür dilerim, Merry. Çay için su koyayım."

"Daha önce bir şeyler söylemeliydim ama açıkçası rüya beni korkuttu."

Çaydanlığa su doldurup ocağa koydu, sonra geri gelip yanımda durdu. "Suyun kaynamasını beklerken bana anlat."

"Kahveni içebilirsin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Çay içebileceğin zaman

tazeleyeceğim." "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Biliyorum." Elini benimkinin üzerine koydu. "Ellerin soğuk." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve nazik bir öpücük kondurmak için ağzına . "Bana rüyanı anlat."

Derin bir nefes aldım ve ona anlattım. Beni dinledi ve Orada burada sesler çıkararak beni cesaretlendirdi ve çay yapmadığı zamanlarda ellerimi tuttu. Hikayeyi anlatmayı bitirdiğimde ellerim biraz daha sıcaktı ve tezgahın üzerinde demlenmiş demlik çay vardı.

"Bir rüya veya imgelem aracılığıyla seyahat etmek uzak geçmişte bizim için duyulmamış bir değil, ancak bir takipçinin bize dokunabilmesi ve dokunulabilmesi veya tehlikeden kurtarılabilmesi için fiziksel olarak tezahür etmek, bir halk olarak en iyi zamanlarımızda bile gerçekten nadirdir."

"Ne kadar nadir?" Ben sordum.

Çay için zamanlayıcı çaldı ve düğmeye basmaya gitti. "Kimseyi uyandırmayacak kadar sessiz olduğumuza inanmak istiyordum ama çay için o sinir bozucu zili bilerek açtım." Küçük bir maşa kullanarak içinde gevşek yapraklı yasemin bulunan çaydanlığı çıkardı. "Kimse uyanmadı, Merry."

Bunu düşündüm. "Doyle ve Frost'un bulundukları yatak odasının kapısının önünden geçtiğimizde kalkmış olmaları gerekirdi ama kalkmadılar."

"Bu zil ölüleri bile uyandırır." Bunu komik bulmuş gibiydi, kendi şakasına güldü, başını salladı ve çayı doldurmadan önce bardağımın üzerine küçük bir süzgeç koydu.

"Şakayı anladığımdan emin değilim," dedim.

"Ölüm ," dedi, çaydanlığı yere bırakırken yarı yarıya kendini işaret ederek.

Sanki çok mantıklıymış gibi başımı salladım, ki öyle değildi, ama... "Hâlâ şakayı anlamadım."

"Üzgünüm, bu içeriden bir şey. Siz bir ölüm tanrısı değilsiniz, bu yüzden bunu anlayamazsınız."

"Tamam."

Çay bardağımı bana getirdi, sonra soğuk kahvesini dökmek için geri döndü ve kendisi için taze kahve doldurdu. Bir yudum aldı, gözlerini kapattı ve mutlu görünüyordu. Çayımı kaldırdım, böylece tadına bakmadan önce yasemin kokusunu alabiliyordum. Bazı yumuşak çaylarda koku, tat kadar önemliydi.

"Neden başka kimsenin düşünüyorsun? Demek istediğim, Galen ve Wyn tüm bu olanlar boyunca oradaydı."

"Sanırım Tanrıça'nın bu gece seninle işi bitmedi ve bunu birlikte yapmamızı istiyor."

"Sence bunun nedeni burada sahip olduğumuz tek ölüm tanrısı olman mı?"

Omuz silkti. "Los Angeles'taki tek ölüm tanrısı ben değilim, sadece Los Angeles'taki tek Kelt tanrısıyım."

Ona kaşlarımı çattım. "Kimi ?"

"Diğer dinlerin tanrıları var, Merry ve bazıları insan gibi davranarak etrafta dolaşmayı seviyor."

"Sanki onlar seninle ve diğerleriyle aynı türden bir tanrı değilmiş gibi konuşuyorsun."

Tekrar omuz silkti. "Bu özel tanrının insan şeklinde dolaşmayı seçtiğini biliyorum, ancak

sadece ruh. Eğer beni insan formunda olmadan etrafta dolaşırken görürseniz, ben ölmüşüm demektir."

"Yani sadece ölüler üzerinde büyüğü olan başka bir şeyi değil, gerçek bir tanrıyı, Tanrıça ve Eş gibi büyük 'G' ile başlayan bir tanrıyı kastediyorsunuz."

Kahvesini yudumlarken başını salladı.

"Kim o? Yani, nedir bu? Yani..."

"Hayır, sana söylemeyeceğim. Seni çok iyi tanıyorum. Doyle'a söyleyeceksin ve o da yakından bakmaya dayanamayacak.

Ben

Söz konusu tanrıyla çoktan konuştuk ve onunla bir anlaşmamız var. Ben onu rahat bırakacağım, o da bizi rahat bırakacak."

"O kadar korkutucu mu?"

"Hem evet hem hayır. Tek yapmamız gereken onu yalnız bırakmakken sınırlarını test etmemeyi tercih ederim diyelim."

"Şehirde kimseye zarar vermiyor, değil mi?"

"Onu bırak." Kaşlarını çatı. "Koca ağzımı kapalı tutmalıydım."

Çayımı yudumladım, yasemin aromasının tadını çıkardım, ama dürüst olmak gerekirse, Rhys'in kahvesinin kokusu çiçek parfümü. Kahve iyi olurdu. Kafeinsiz deneyebilirim.

"Neyi bu kadar düşünüyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Kafeinsiz kahve alıp ve tadının nasıl olacağını merak ediyorum."

Sonra güldü ve yanağımı öpmek için eğildi. "Seni temizlemeliyiz."

Tekrar lavaboya gitti ve lavabonun yanındaki rulodan bir kağıt havlu aldı. Islatabilmek için kahvesini yere bıraktı. Ama havluyla bana doğru geldiği anda yasemin değil gül kokusu .

"Hayır," dedim, "bu şekilde temizlemiyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Cevabı biliyordum. "Okyanus, Rhys, okyanusta suyun kıyıyla buluştuğu yerde temizleriz."

"Orası arada bir yer," dedi. "Peri ve diğer pek çok yerin sıradan dünyayla buluştuğu bir yer."

"Olabilir," dedim.

"Aklında ne var?"

Derin bir nefes aldım ve yine gülden çok yasemin kokusunu alabildim. "Aklımdakinin bu olduğundan emin *değilim*."

", o zaman Tanrıça'nın aklında ne var?" "Bilmiyorum," dedim.

"Bu gece bunu çok söylüyoruz. Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de, ama o bir Tanrıça. Sizin isimsiz ölüm tanrınız gibi gerçek bir tanrıça."

"Bunun , değil mi?"

"Hayır, çünkü burada insanlara zarar verip vermediğini sorduğumda bana cevap vermediniz."

"Peki, hadi denize inelim." Kahvesini bıraktı ve bana elini uzattı.

"İşte , nedenini bilmeden benimle geleceksin." "Evet."

"Çünkü artık ölüm tanrısı hakkında konuşmak istemiyorsun," dedim.

Gülümsedi ve başıyla sallanma hareketi yaptı. "Kısmen, ama Tanrıça Brennan ve adamlarını kurtarmaya yardım etti. Kara Koç, savaş bölgesinde hareket etmesini sağlayacak yeni bir şekil seçti. Tanrıça yatağımızı pembe gül yapraklarıyla kapladı. Bunu peri dışında ya da vahşi büyüünün olduğu gecelerde hiç yapmamıştı.

gevşemiş. Askerler senin adına insanları iyileştiriyor. Sanırım tüm bunlardan sonra, onun bizi sörf yapmanın iyi bir nedeni var."

Tabureden kaydım ve bir elimi onunkine koydum. Yanımızdan geçerken silahlarını aldı ve sürgülü cam kapılara doğru ilerledik. Kapıyı açmak için elimi bırakmadan hemen önce ekledi, "Eğer ipek bornozuna tuzlu su bulaşırsa mahvoldu."

"Haklısın," dedim ve kuşağı çözüp bornozun yere düşmesine izin verdim.

Bana on altı yaşımdan beri baktığı bakışı attı, ama şimdi bu bakışta sadece şehvet değil, sevgi de vardı. Bu iyi bir bakıştı.

"Bornoza ihtiyacım olacağını

sanmıyorum," dedim. "Su soğuk," dedi.

Güldüm. "O zaman ben üstteyim."

"Soğukla ilgili başka sorunlar da olabilir." "Ah, soğuk suyla ilgili erkek sorunu," dedim. Başıyla onayladı.

"Doğurganlık tanrısı bir şey. Sanırım bu konuda size yardımcı olabilirim," dedim.

"Tanrıça neden suyun kenarında ölüm ve istiyor?"

"Bana o kısmı anlatmadı."

"Söyleyecek mi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Başını salladı ama elimi tuttu ve serin gece havasına ve deniz kokusuna doğru yola çıktık. Nedenini bilmeden Tanrıça'nın dediğini yapmak için dışarı çıktık, çünkü bazen inanç, bir zamanlar kendinize tanrı olarak tapınmış olsanız bile o kör güvenle ilgilidir.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KUM ÇIPLAK AYAKLARIMIZIN ALTINDA SERİNDİ, KI Su için iyi bir söz vermemiştı. Titredim ve Rhys bir kolunu omuzlarıma koyarak beni kendine doğru çekti. kaslı bir sertlik. Diğer muhafızların hepsinden daha fazla özüne kadar kaslanmıştı. Altılı değil, sekizli bir karnı vardı ki bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Silahının metali sıcak olmasa da beni kollarıyla sardı ve kucağının sıcaklığında tuttu.

çıplak sırtıma dayadı. Kısa kılıcın deri kını da aynı elindeydi, bu yüzden vücudumda hafifçe sallanıyordu. Onun sıcaklığına sarıldım, silahın hatlarının sert baskısından biraz daha yakın ve uzakta kıpırdandım.

"Özür dilerim," dedi ve bana saplanmaması için silahı biraz hareket ettirdi. Yüzünü saçlarıma yasladı. "Silahlarım var ama seks yapmaya başladığımızda onları kullanmak. Silahlar ve kılıçlar hakkında endişelenmek yerine en sevdiğim silahı kullanmakla meşgul olacağım."

"Silah, öyle mi?" Gülümseyerek söyledim.

Dudaklarının başıma değmesiyle gülümsediğini hissettim. "Övünmek gibi olmasın."

Güldüm ve ona baktım. Bana doğru sırtıyordu. Yüzünün yarısı ay ışığında, yarısı gölgede kalmıştı. Sağlam gözünü saklıyor ve yara izlerini gümüşe boyuyordu. O yara izinin parıltısı dışında pürüzsüz ve mükemmel görünüyordu, böylece yara izi bu mükemmelliğin başka bir parçası haline geldi.

"Neden bu kadar ciddisin?" diye

sordu. "Öp beni ve öğren."

"Bekle. Dikkatimiz dağılmadan önce, demek istediğim iyi bir şeydi."

"Neden, evet öyle," dedim ve parmaklarımı karnının sert kasları üzerinde aşağılara doğru gezdirdim.

Ellerimi boş eliyle yakaladı ve beni sabit tutmak için silah dolu elini kullandı. "Hayır, Merry, bu konuda beni dinleyene kadar olmaz." Yüzünü hareket ettirdi, böylece her yeri parlak, yumuşak ay ışığında kaldı. Işık gözlerini grileştirdi, öyle ki artık mavi değildi.

"Seks başladığında seni koruyamayacak kadar dikkatim dağılacak.

Diğer herkes büyüdü bir uykuda, bu yüzden ihtiyacımız olduğunda yardım alamayacağız."

Söylediklerini düşündüm ve sonunda başımı salladım. "Haklısın, ama öncelikle her iki krallıkta da taht istemediğimizi tüm perilere açıkça belirttik, bu yüzden beni öldürmek onlara hiçbir şey kazandırmaz. İkincisi, Tanrıça'nın bizi buraya saldırıya uğramamız için getirdiğine inanmıyorum."

"Sence bizi güvende tutacak mı?"

"Hiç inancın kalmadı mı Rhys?" Bunu sorarken yüzünü inceledim.

Çok üzgün görünüyordu ve iç çekti. "Bir kere yaptım."

"Denize inelim ve senin için onu tekrar bulalım."

Gülümsedi ama kenarları hüzünlüydü. O hüznün gitmesini istedim.

Elini çektim ve o da çekilmeme izin verdi. Eğildim ve onu öptüm, yumuşak ve dolgun dudaklarından ve vücudumun onunkine değmesine izin verdim, o da küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı, hala beni öpüyordu. Sonra silah ve kılıç hala bir aradayken kolları yukarı kalktı, böylece onları tekrar sırtıma bastırıldığını hissedebildim.

Öpücükten geri çekildiğimde onu biraz nefessiz, dudaklarını ayırmış, gözlerini kocaman açmış buldum. Vücudunun benimkine karşı sertleştiğini ve hissedebiliyordum.

Yine itiraz etmedi ama onu denizin iç çekişine doğru götürmeme izin verdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SÖRF BEYAZ KÖPÜKLÜ DANTEL GIBİ ÇAĞIRDI.

Ay ışığında su siyah ve gümüş rengindeydi. Gelgit alt basamakların etrafında büyümüş ve derinleşmişti, böylece denizin soğuk köpüğüne doğru yürüdüm ve hala korkuluklara dokunabilirken dizlerimin etrafına döküldüğünü gördüm. Beni ürpertecek kadar soğuktu ama Rhys'i orada çıplak, şüpheli ve tam da Rhys olarak görmek ürpertinin daha da artmasına yardımcı oldu. Okyanusun çekimi bacaklarımı hareket ettiriyor ve kumun kaymasına neden oluyordu, sanki dünya sabit duracağından emin değilmiş gibi.

"Gelgitin onu almaması için her şeyi sabitlemem gerekecek Merry. Bunu yaptığımda silahların çekilmesi yavaşlayacaktır."

Hayır demeliydim, onu uyarmalıydim ya da diğer muhafızları uyandırmaya çalışmalıydim ama yapmadım. "Her şey yoluna girecek Rhys." dedim. Bir şekilde düzeleceğini biliyordum.

Tek kelime etmedi, sadece uzattığım elime dokunana kadar dönen suyun içine doğru ilerledi. Ellerimiz birbirine değdiği anda bir güç, bir sihir oluştu.

"Ne kara ne de deniz arasında bir yerde duruyoruz," dedim.

"Batı denizinde perilere en yakın olabileceğimiz yer burası," dedi.

Başımı salladım.

Rhys kılıç kılıfının kayışlarını silahın etrafına geçirdi ve çıplak kılıcı kılıfı kuma sabitlemek için kullandı. Suyun içinde diz çökerek kılıcı neredeyse kabzasına kadar değişen kumun içine soktu, böylece deniz tarafından çekilmeyecekti.

Bana sırtıttı, hâlâ suyun içinde diz çökmüştü ve suyun kenarı buklelerinin uçlarıyla oynuyordu. "Çoğu

"Düşündüğüm pozisyonlar ikimizden birini

boğacak." "Boğulamazsın, sen Sidhe'sin."

"Belki boğulmaktan ölmem Merry, ama inan bana, o kadar suyu yutmak çok acıtıyor." Yüzünü buruşturdu ve titredi; bunun tamamen suyun soğüğundan kaynaklandığını düşünmüyordum.

Onu sarsan eski anının ne olduğunu merak ettim. Neredeyse soracaktım ama gül kokusu bir sonraki dalganın tuzuyla karışarak geldi. Bu gece kötü anılar olmayacaktı; yeni ve daha iyi anılar yaratacaktık.

Omuzlarına ve yüzüne dokunabilmek için ayağa kalktım ve bana bakmasını sağladım. Bir an yüzünde o eski acının gölgesi vardı, sonra bana gülümsedi, güçlü kollarını kalçalarıma doladı ve beni vücuduna çekti. Karnımı, göğsümü ve boynumu öptü, sanki dudaklarını dudaklarıma değdirene kadar öpücüklerin kendisi onu ayağa kaldırmıştı.

Beni öptü. Su etrafımızda dönerken ve hareket ederken beni öptü, böylece dudaklarımız, ellerimiz ve kollarımız suyun kenarındaki teni keşfederken suyun çekişi ve itiş bedenlerimizi okşayan daha fazla el gibiydi.

ve elini kullanarak göğsümü yukarı kaldırdı, böylece ağzı meme ucumdaki ağzının çekişi beni onun için ağlatana kadar yalayabilir ve emebilirdi. Diğer eliyle diğer göğsümü de höyükledi ve aynısını tekrar yaptı. Etrafımızda su yükselirken, ben onun adını haykırana kadar ikisi arasında gidip geldi. Ancak o zaman üzerine çöktü, göğsü suyun içindeydi ve dizlerim omuzlarında, yüzü bacaklarımin arasında olacak şekilde beni kaldırdı.

"Bu pozisyonda yeterince uzun kalamazsın" diye itiraz ettim.

Vücudumun hatlarına baktı, ağzı en mahrem yerime yakındı ama henüz bana tam olarak dokunmuyordu. "Muhtemelen hayır," dedi.

"O zaman neden yapıyorsun?"

Sırıttı. "Çünkü denemek istiyorum." Ve bu tam Rhys'e göreydi. Beni gülümsetti ve sonra ağzı beni buldu ve benden aldığı gülümsemeler değildi.

Ellerinin ve kollarının gücüyle bedenimi geriye doğru eğdi, böylece yalamak ve emmek için her yerime ulaşabildi. Elleri gerçekten de ağırlığımı sırtımın altından destekliyordu, bacaklarım omuzlarında imkansız bir hareket gibi duruyordu. Ona beni yere bırakmasını, makul olmasını söyleyip duruyordum ama ne zaman söylemeye yaklaşıp ağzıyla, diliyle bir şeyler yapar ve kelimelerimi zevkle çalardı.

Bacaklarımın arasında o lezzetli baskı oluşmaya başladığında kollarının hafifçe titremeye başladığını hissettim, böylece beni bırakmak zorunda kalmadan önce beni o kenara döküp dökemeyeceğini görmek için bir yarış olacaktı. Birkaç his daha önce olsaydı, kaslarının titremeye başladığını hissettiğimde ona beni bırakmasını söyledim, ama zevk o bencillik noktasına gelmişti ki, nazik ya da cömert olmak istediğimden daha çok serbest bırakılmak istedim. Başladığı şeyi bitirmesini istiyordum. Beni o ıslak, sıcak kenarın üzerine dökmesini istiyordum.

Cildim sanki durgun bir havuzdaymışım gibi parlamaya başlamıştı. ayın ışıltısını kendine yansıtabilirdi. Rhys sihrimi hayata geçirmişti.

Sonunda dizlerinin üzerinde hareket etti, böylece sırtım korkuluğa değdi. Su o kadar yüksekti ki, alt basamaklar suyun altındaydı ve beni ihtiyaç duyduğu açıda tutmak için, ağırlığımı desteklemek için bir yatağın başlığını kullandığım gibi korkuluğu kullanarak tahtaya yaslandım. Suyla kaplı basamaklardan yukarı çıktı, böylece yalayıp emerken ağırlığımı desteklemesine yardımcı oldular ve benimle daha sonra başka şeylerle sevişeceği gibi orada da ağızyla sevişti.

Kendi saçlarımın ve gözlerimin parıltısını yakaladım; kızıl, zümrüt ve altın. Kendi teni, sanki bulutlar ya da başka bir şey vücudunun içinde hareket ediyormuş gibi, altında bir ışık oyunuyla beyaz parlamaya başlamıştı, göremediğim ya da anlayamadığım şeyler.

Neredeyse oradaydım, neredeyse oradaydım, neredeyse oradaydım, sonra dilinin bir okşayışı ve bir sonraki okşayışı arasında bacaklarımın arasında inşa edilen sıcaklık, vücudumun üzerinde dans eden ve kalçalarımı yüzüne sürtmemi sağlayan sıcak bir telaşla dışarı, üzerime ve döküldü. Daha sert emdi ve Zevki dışarı çıkarıyor, kalıcı hale getiriyor, bir orgazmı diğerine, diğerine, çığlık ve üzerimizdeki aya çığlık atana kadar büyütüyordu.

Ancak sarktıgımda, gevşediğimde ve ellerimi korkulukta tutamadığımda durdu ve beni kollarıyla kaldırmak için basamakların üzerinde durdu ve yükselen suyun beni yukarı çekmesine izin verdi. Vücudumun ön tarafına doğru ittiğini hissettim.

Soğuk su ona zarar vermemişti, çünkü uzun, sert ve istekli bir şekilde açıklığıma doğru itiyordu.

Deniz bacaklarımızın arasından taşıyordu. Çok erken oldu. Oradaki öpücüğünden beri, içime doğru ilerlerken çığlık atmama neden oldu, sanki deniz ve Rhys aynı anda benimle sevişiyormuş gibi.

Sonra içime girdi, gidebildiği kadar derine, beni korkuluklara yasladı, dalgaların bizi denize sürüklemesini engellemek için elleriyle tahtaya tutundu. Bacaklarımı beline doladım, kollarımı omuzlarına doladım ve onu öptüm. Onu öptüm ve dudaklarında tadımı aldım, taze ve tuzlu, vücudum okyanusla karıştı, böylece farklıydı, sanki başka biriyle, denizin tadına bakan biriyle yatmış gibi.

Üç renkli halkası olan gözü maviliğini geri kazanmıştı, çünkü büyüünün kendi ışığı vardı, eğer gökyüzü maviyi yakabilseydi, gözünde bana günün mavi gökyüzünü gösterecekti.

İçime girip çıkarken dalgalar yardım ediyor, bazen de sanki yaptığımız şeyi kısıkanıyorlarmış gibi bizi ayırmaya kararlı görünüyorlardı. Zevkin artan ağırlığını tekrar hissetmeye başladım, ama bu sefer içimde daha derinde.

Yüzüne karşı bağırdım mı yoksa fısıldadım mı emin değildim, "Yakında, yakında."

Anladı ve kalçalarını daha hızlı çalıştırmaya başladı, kendini daha derine ve daha hızlı sürdü, böylece her itiş benim o parçamın üzerinden geçti ve dalgalar o noktayı bulmaya yardım etmeye çalıştı

Ama Rhys onlara yer vermedi. Beni doldurdu, Sonra bir hamle ile diğeri arasında yine onun adını , tırnaklarım sırtına saplanıyor, solgun teninde yarım ay şeklinde zevkimin izini sürüyordu.

Denizin içinde ve yukarı çıkan basamaklarda bana binerken adını haykırdım. Beni getiren ritmi korumak için vücuduyla savaştığını hissettim, böylece beni tekrar tekrar getirebilirdi ve sadece sayımı kaybettiğimde nihayet onu geriye doğru spazm eden son derin itmeye izin verdi, Öyle ki sonunda kendini bıraktığında gökyüzüne bakıyordu.

O son derin itiş beni son bir kez daha kendime getirdi ve işte o zaman güllerin kokusu dalgalarla birlikte denize süzülen pembe yapraklardan oluşan bir yağmur halinde etrafımıza yayıldı. Büyü, farklı türde bir orgazm gibi tenimizde dolaştı, öyle ki tenimiz ürperdi, ama sıcaktı, çok sıcaktı. Denizin bizim için soğuk olamayacağı kadar sıcaktı. Bedenlerimizin ikiz ısıltısı birleşti ve bir oldu, sanki birlikte gökyüzüne göndermek için yeni bir ay yaratabilirdi - sıvı ateşten gözleri, yanan zümrütleri, eğrilmiş lal taşları, eriyen altınları ve sizi mavi yapacak kadar mavi safirleri olan bir ay onları görmek için ağlıyordu. Saçları yüzünün etrafında, omuzlarında beyaz köpükler halindeydi ve bedenlerimizin beyaz ısıltısıyla birleşiyordu.

Ancak o zaman gücü tutmak ya da kontrol etmek için bir çember oluşturmamız gerektiğini fark ettim. Geç saatlerde. Güç içimize ve yukarı çıkıp geceye karıştı. Daha önce de güç salınımı hissetmiştim ama hiç bu kadar amaçlı olmamıştı. Daha önce her zaman neredeyse tesadüfi olmuştu, ama birleşen enerjilerimizin bir hedefe yönelen büyüğü bir füze gibi bir şey aradığını hissettim.

Çarpışmayı hissettik ve ben büyük bir patlamanın yankısını duymayı bekliyordum ama ses yoktu. Çarpmanın etkisiyle sarsıldık ve Rhys son bir kez daha içime girdi, ikimiz de bedenlerimizin serbest kalmasıyla ve kilometrelerce ötedeki büyüğün serbest kalmasıyla haykırdık.

Ancak tenimiz solmaya başladığında, o beyaz-sıcak ışık yerine kenarlardan parlamaya başladığında, ancak o zaman dizlerinin üzerine kaymasına izin verdi, ben korkuluktan aşağı kayarken hala beni tutuyordu. Deniz ağırlığımızı tuttu ve sonra bizi basamaklardan aşağı dökmeye çalıştı. Bizi daha kuru bir basamakta güvende tutana kadar bir tür sürünme hareketiyle yukarı taşıdı. Tırmanış sırasında bir yerde içimden düşmüştü ama ikimiz de bu işi bitirmeye hazırdık. Bu kadarı yeterliydi.

Beni alırken titrek bir kahkaha attı ve basamaklara yaslandık.

"Neydi o sihir?" Sesim hâlâ soluk soluğayken sordum. "Bir sithen yaratan peri gücüydü."

"Los Angeles'ta çukur bir tepe," dedim.

Başını salladı, hâlâ nefes almaya çalışıyordu. "Bir şey yakaladım bir an için. Bu bir bina, daha önce orada olmayan yeni bir bina."

"Daha önce nerede değil miydi?"

Ben sordum. "Bir sokakta."

"Hangi sokak?" Ben sordum.

"Bilmiyorum, ama yarın onu bulabileceğim. Beni çağıracak."

"Rhys, yeni bir binanın ortaya çıkmasını nasıl açıklayacaksın?"

"Buna gerek kalmayacak, tıpkı çukur tepelerin ortaya çıkıp insanlar tepenin sonsuza dek orada olduğunu düşünecekti. Eğer sihir her zaman olduğu gibi çalışırsa, herkes onun orada olduğunu kabul edecektir. Ben yeni taşınmış olacağım ama bina yeni görünmeyecek ve insanlar bunu hatırlayacak."

Başımı göğsüne koyduğumda kalbi hâlâ hızla atıyordu. "Sithen yeni bir peri mahkemesi gibi, değil mi?"

"Evet," dedi.

"Yani, özünde, peri seni bir kral yaptı." "Ard-ri değil ama daha küçük bir kral, evet."

"Ama binayı görmedim. Hissetmedim."

"Sen yüce kraliçesin, Merry. Sadece bir sithen'in yok; bir bakıma hepsi senin."

"Diğer adamların da onları yakalayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Belki de sadece bir zamanlar bir tanesine sahip olanlarımız biliyordur."

"Hangisi sizsiniz ve kim?"

"Biri için Barinthus. Diğerleri hakkında düşünmem gerekecek. Çoğu için çok uzun zaman geçti, çok uzun yüzyıllar. Daha önce ne olduğunuzu unutmaya çalışırsınız, çünkü asla geri alamayacağınızı düşünürsünüz. Unutmaya çalışırsınız."

"Önce hayalim ya da vizyonum ve Brennan'ı kurtarabilmek ve adamlarının yüzlerce mil uzakta olmaları ve sonra benim kutsamamla iyileşebilmeleri, ya da adına ne dersiniz deyin. Şimdi de bu. Tüm bunlar ne anlama geliyor? ne demek?"

"Sidhe, Tanrıça'nın sizin aracılığıyla geri gelmesinden hoşlanmadı. Sanırım insanların feylerden daha minnettar olup olmadıklarını öğrenmeye karar verdi."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

Tekrar güldü. "Bilmiyorum ama bu yeni modern sithen'i görmek ya da tüm bunları Doyle'a açıklamaya çalışmak için sabırsızlanıyorum. ve Frost." Ayağa kalktı ve kendini sabitlemek için korkuluklara tutundu.

"Henüz yürüyemiyorum," dedim.

Sırıttı. "Benim için büyük övgü."

Ona gülümsedim. "Çok."

"Sular daha fazla yükselmeden silahlarımı kurtaracağım. Her şeyi temizlemem gerekecek. Tuzlu su paslanır başka bir şey yok." Suyu daldı ve sonunda kumu delip silahlarını bıraktığı yeri bulmak için dalgaların arasına dalıp gözden kaybolmak zorunda kaldı.

Denizle, rüzgârla ve tepemde parlayan dolunay ile baş başa kaldığım bir an yaşadım. "Teşekkür ederim anne" diye fısıldadım.

Sonra Rhys'in yüzeye çıktığını, derin bir nefes alarak basamaklara doğru sıçradığını, silahlarının elinden sarktığını, buklelerinin yüzüne ve omuzlarına yapıştığını duydum. Yukarı doğru yürüdü.
, su derisinden parıldayan dereler halinde akıyordu.

"Artık yürüyebiliyor musun?" "Yardımla, sanırım."

Tekrar sırttı. "Bu inanılmazdı."

"Seks mi, büyü mü?" Ayağa kalkmama yardım ederken sordum.
Dizlerim hâlâ o kadar güçsüzdü ki, kolu üzerimdeyken bile korkuluklara tutundum.

"İkisi de," dedi. "Eşim bizi kurtardı ama ikisi de oldu."

Basamakları gülerek biraz titreyerek çıktık. Sudan gelen rüzgâr sevişmemizden öncesine göre çok daha sıcak görünüyordu, sanki hava fikrini değiştirmiş ve yazın sonbahardan daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TUZLU SU, VÜCUDUNUZDAN DURULAMANIZ GEREKEN BİR ŞEYDİR.

YATAĞA GİRMEYEN ÖNCE VÜCUDUNUZ. Büyük duştaydım. tam da bunu yaparken kapı açıldı ve Ivi ile Brie, Briac'ın kısaltması, kapı aralığında, nefes nefese ve ellerinde çıplak silahlarla .

Saç kremi saçlarımdan arındırırken donup kaldım ve duş kapılarının camından onlara göz kırptım.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım; Rhys açık bıraktıkları kapıdan aniden içeri süzülüyordu. Yeni yağlanmış kılıcını Brie'nin boğazına dayamıştı ve yeni temizlenmiş silahını Ivi'ye doğrultmuştu, diğer adam kendi silahını doğrultma hareketinin ortasında donup kalmıştı.

"Özensiz," dedi Rhys, "ikiniz de. Neden görev yerlerinizi terk ettiniz?"

İkisi de o kadar zor nefes alıyordu ki göğüslerinin hava almak için savaştığını görebiliyordum, o kadar ki konuşmak için yeterli havayı alamıyorlardı. Brie etrafta konuşmakta zorlanıyor olabilirdi.

Derisinden hiç ayrılmayan kılıç ucu ve elindeki yarı kurulu okuyla kısa yay ve parmaklarında gezinen bir el dolusu ok tamamen işe yaramazdı.

Brie parlak yeşil gözlerini kırptırdı, saçları sonbahardaki kiraz yapraklarının sarısıydı ve uzun bir örgüyle arkadan bağlanmıştı. Kıyafetleri deriydi ve kulüp kıyafeti gibi görünebilirdi, ama öyleydi

Aslında çoğu insanın tarih kitabından daha eski zırh parçaları.

Rhys'in kılıcının ucu boğazında gümbürdeyen nabzına dayanmış gibiydi.

donmuş olan diğer adama baktı, silahın ucuyla kıpırdamıyordu; sadece göğsünün çılgınca inip kalkması onu ele veriyordu. Yeşil ve beyaz saçları dağınıktı ve

Bacaklarının etrafında dönüyordu, ama Doyle ve Frost gibi, asla birbirine dolanmıyor gibiydi. Onların aksine, Ivi'nin saçlarında sarmaşıklar ve yapraklardan oluşan bir desen vardı. Saçındaki adaşı bir sanat eseri gibiydi ve gözleri yeşil ve beyaz yıldız patlamalarıydı, böylece insanlar ona süslü lensler, ama sadece Ivi'ydi. Modern kıyafetler giyiyordu ve göğsündeki yelek modern bir vücut zırhıydı.

Rhys, "Ivi, açıkla ve olsa iyi olur," dedi. Silahını diğer adamın elinden hiç çekmedi.

Ivi konuşmak için nefesiyle ve çarpan kalbiyle savaştı. "Uyandık... nöbetteydik. Büyülü uyku... düşündüm düşmanlar." Boğazını temizlemek ya da daha derin bir nefes almak için sertçe öksürdü. Bu konuda çok dikkatli davranıyordu. çıplak silahı elinde kımıldatmadan tutuyordu. "Prensesi ölü ya da kaçırılmış bulacağımızı sanıyordum."

Rhys, "Görev başında uyuyakaldığınız için ikinizi de öldürebilirim," dedi.

Ivi başıyla küçük bir selam verdi. "Üçüncü komuta sende, bu hakka sahipsin."

Brii sonunda kılıç ucunun ve nabzının etrafında konuşmayı başardı. "Prensesi hayal kırıklığına uğrattık."

Rhys tek bir hareketle kılıcı Brii'nin boğazından aldı, silahını yere indirdi ve sanki kapıdan içeri girmiş gibi. Etrafımda Frost ve Doyle varken, bazen bu ikiliden daha fazlası olduğunu unutuyordum. Rhys'in Kraliçe'nin Kuzgunları'nın üçüncü komutanı olmasının bir nedeni de buydu. Herkes bu kadar iyiymen, bunun ne kadar iyi olduğunu hatırlamak zor.

"Büyülü uykuyu yapan Tanrıça'nın ta kendisiydi," dedi Rhys. "Hiçbirimiz bununla savaşamayız, o yüzden sanırım bu gece seni öldürmeyeceğim."

Ivi "Kahretsin" dedi. Duş kapısının dışında dizlerinin üzerine çöktü ve başını silahı tutan kolunun üzerine koydu. Brii

sırtını duşun yanındaki yarım duvara yasladı. Sırtındaki uzun yayı fayansa çarpıp zarar görmemesi için ayarlamak zorunda kaldı. O, daha önce hiç

Doyle'a göre, henüz silahlara sarılmamıştı ama yay kullanmakta onun kadar iyiyseniz, bu o kadar da büyük bir sorun .

Durulanmayı bitirmek için saçlarımı suyun içine doğru eğdim. Duş sırası Rhys'deydi zaten. Önce o silahlarını temizlemişti.

"Ne demek istiyorsun, Tanrıça'nın kendisi mi?" Brii sordu.

Rhys anlatmaya başladı, olayların çok düzenlenmiş bir versiyonuydu. Duşu kapattım ve her zaman ihtiyacımız olan yerde asılı duran havluları almak için kapıyı açtım. Bir an havluları Barinthus'un koyup koymadığını merak ettim ama bundan şüpheliydim. Bana pek evcimen biri gibi gelmemişti.

Brii ilk havluyu bana uzattı ama gözleri Rhys ve hikâyedeydi. Saçımı sarmak için eğildim ve Ivi'nin Sırtımda gezinen ve aşağı doğru kayan eli. Bu ona neden oldu, çünkü Tanrıça'dan bahsetmenin onu bu tür şeylerden uzaklaştıracağını düşünmüştüm. Ama Brii'nin aksine, gözleri benim üzerimdeydi. Gözlerinde bir aylık özgürlükten sonra olmaması gereken bir sıcaklık vardı - neredeyse eşit sayıda erkek ve kadınla birlikte olduğumuz bir ay. dişi Sidhe muhafızları.

"Ivi," dedi Rhys, "beni dinlemiyorsun." Sesi kızgın değil, daha çok şaşkıncı.

Ivi gözlerini kırptırdı ve tüylerini toplayan bir kuş gibi silkelendi. "Özür dilerim derdim ama ikimiz de o kadar yaşlıyız ki

"Ne diyebilirim ki, prensesin çıplak görüntüsü beni senin söyleyebileceğin her şeyden uzaklaştırdı?" Gülümsedi ama bu tamamen mutlu bir gülümseme değildi.

"Sen ve diğerlerinin akşam yemeğinde Merry ile bu konuyu konuşmanız gerekiyordu."

"Fear Dearg geri döndü," dedi Ivi. "Onları hatırlıyorum, ey Ölümün Efendisi. Uyandığımızda ikimizin de görev başında uyuduğunu gördüğümde ilk aklıma gelen onlar oldu." Ivi bir eliyle

Yüzünde öfke, tiksinti ve okuyamadığım başka şeyler vardı.

"Hatırlamak için çok gencim, çünkü henüz farkında ," dedi Brii, "ama sona ermesinden kısa bir süre sonra gerçek hayata geldim ve hikayeleri hatırlıyorum. Yaraları ve verilen zararı gördüm. Böyle düşmanlar varken, hangi iyi asker başka bir şeyden şikayet eder ki?"

Saçlarım havlunun içinde, ama diğer ellerimin arasında öylece duruyordum. "Burada bir şeyi kaçırıyorum," dedim.

"Söyle ona," dedi Rhys, silahıyla küçük bir hareket yaparak.

Brii utanmış görünüyordu ve bu nadir görülen bir duyguydu. sidhe. Ivi cesur gözlerini indirdi ama "Bu gece görevimde başarısız oldum. Bundan sonra daha fazlasını nasıl isteyebilirim?"

"Ben buraya geldiğimde Galen ve Wyn hâlâ derin uykundaydı. Bu onları uyandırmış olmalı?" diye sordum.

Üç adam birbirlerine baktıktan sonra Brii ve Rhys büyük yatağı görece kadar kapıdan dışarı çıktılar. Rhys başını sallarken banyoya geri döndüler. "Hareket etmemişler." Bunu düşünüyor gibiydi. "Aslında Doyle ve Frost burada olmalıydı. Geri kalan tüm muhafızlar silahlarını çekmiş olmalı. Bunlar

İkisi" -ve kılıcıyla onları işaret "seni kurtarmak için koşuştururken çok gürültü yaptılar."

"Ama başka kimse ," dedim.

Rhys gülümsedi. "Tanrıça ikiniz dışında herkesi uyuttu. Sanırım bu Merry ile konuşabileceğin anlamına geliyor. Silahlarım temiz. Şimdi duş sırası bende."

"Bekle," dedim, "ne konuşması?"

Rhys beni alnımdan öptü. "Muhafızların senden korkuyor, Merry. Teyzen, kuzenin, amcan ya da büyükbaban gibi olacağından korkuyorlar." Listeyi düşünüyormuş gibi başını kaldırdı.

"Soy ağacımda bir sürü kötü deli var," dedim.

"Sizi peri dünyasından takip yeni muhafızların çoğu bekâr kaldı."

Ona baktım ve sonra yavaşça dönüp Brii'den Ivi'ye baktım. "Neden, Danu adına mı? Sana teyzemin bekarlık kuralı artık geçerli değildi."

"Geçmişte de böyle demişti," dedi Brii yavaşça, "sıradan bir şehvet olsa sorun olmazdı ama değer verdiğimiz birini bulursak..." Durdu ve Ivi'ye baktı.

"Ben hiç kimseye aşık olmadım," dedi Ivi, "ve onun bazı kadın aşklarına yaptıklarını gördükten sonra, varlığım boyunca bir serseri ve sınırlayıcı olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Benim altı babam ve altı eşim var. Geri seks yapması, arkadaş edinmesi ve aşık olması benim için sorun değil. Daha çok aşık olsanız harika olurdu."

" demek istiyor gibisin," dedi Ivi, "ama akrabaların yüzyıllar boyunca akli başında göründüler, ama değillerdi."

Ne dediğini anladım. "Sence gideceğim Teyzem, kuzenim, amcam ... gibi deliler." Bunu düşündüm ve sadece başımı sallayabildim. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Hiçbiri değil ama büyükbaban her zaman zalim ve korkunçtu," dedi Ivi.

"Adının Zalim Uar olmasının bir nedeni var," dedim ve yüzümdeki tiksinti ifadesini saklamaya çalışmadım. Ne onun bana ne de benim ona hiçbir zaman ihtiyacım olmamıştı.

Brii, "Akrabalarınızın sonunu getiren şey hep kıskançlık olmuş gibi görünüyordu; sevgi, güç, hatta mal mülk kıskançlığı," dedi. "Her iki tahtta da bir akrabanız var. Her ikisi de kibirlidir ve en güzel, en yakışıklı, en güçlü olmadıklarını ima herkesten nefret ederler."

"Başka sevgililere gidersen bunu güzelliğimin reddi olarak göreceğime mi inanıyorsun?"

"Onun gibi bir şey, evet," dedi.

Kaşlarımı çatarak birinden diğerine baktım. "Sizi nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum, çünkü akrabalarım konusunda haklısınız. Babam ve büyükanneimin akli başındaydı ama kendi annem bile pek iyi değil. Bu yüzden sizi nasıl rahatlatacağımı bilmiyorum."

Rhys, "Hiçbirine dokunmamış onları ürkütüyor," dedi.

"Ne?"

"Kraliçe sadece yatmadığı muhafızların başka sevgililer bulmasına izin verirdi. Eğer seninle seks yaptıysa, sana bir daha hiç dokunmasa bile sonsuza kadar onun olurdun."

Gözlerimi ona diktim. "Yani onun kuralı olan bekarlık saçmalığından önce mi?"

"Onun yasası," dedi Ivi.

"Her zaman çok sahiplenici bir kadındı," dedi Rhys. "Her zaman deliydi, demek istiyorsun," dedim.

"Hayır, her zaman değil,"

dedi Rhys. Diğer adamlar da

aynı fikirdeydi.

"Ve bir zamanlar kraliçenin deli değil, sadece acımasız olduğu gerçeği, bizi sizin hakkınızda korkutuyor, Prenses Meredith," dedi Ivi.

"Görüyorsunuz," dedi Brie, "eğer her zaman deli olsaydı, o zaman makullüğünüzün edeceğine güvenirdik, ama bir zamanlar kraliçe makuldü. Bir zamanlar iyi bir yönetici ya da periydi ve Tanrıça onu seçmezdi."

"Sorunu anlıyorum," dedim ve neredeyse unutulmuş havluyu sardım. Birdenbire biraz üşüdüğümü hissettim. Ailem hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Ya bu genetikse? Ya sadist çılgınlık içimde bir yerlerde dışarı çıkmak için bir şans bekliyorsa? Yoksa

Mümkün mü? Evet, ama... Elim karnıma gitti, hâlâ dümdüzdü ama orada bebekler vardı. Bana ve babama mı çekeceklerdi, yoksa... En korkuncu da buydu. Kendime güveniyordum ama bebekler bilinmiyordu.

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum. Hangi korkuyu sorduğumdan bile emin değildim ama adamların odaklanmaları gereken tek bir korku vardı.

"Bu gece sizi hayal kırıklığına uğrattık Prenses Meredith," dedi Brie. "Hayatlarımızdan daha fazla dikkate alınmayı hak etmiyoruz."

Rhys, "Tanrıça aramızda dolaştığında kimse onun önünde duramaz," dedi.

"Ona bir şey olsaydı Karanlık ya da Öldüren Ayaz'ın bunu bu şekilde göreceğini gerçekten düşünüyor musun?" Ivi sordu.

"Ona bir şey olsaydı, ben de yapmazdım," dedi Rhys ve çoğu zaman şakaların ve kara film sevgisinin arkasına sakladığı ama giderek daha fazla fark ettiğim bir sertlik vardı onda. Yüzyıllardır yok olan gücünün büyük bir kısmını geri kazanmıştı ve bu kadar büyük bir gücün insanı daha da sertleştiren bir yanı vardı.

"Gördün mü," dedi Ivi.

"Yine bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Rhys, bana neyin etrafında dolanıp durduklarını söyle."

Rhys bir adamdan diğerine baktı. "Kendiniz için istemelisiniz. Bu her zaman kural olmuştur."

"Çünkü kendin için , bunu o kadar da istemiyorsun demektir," diye bitirdi Brie biraz üzgün bir şekilde. Tüm oklarını bir kenara koymaya başladı ve hâlâ açık olan kapıya doğru döndü.

"Kal, çünkü eğer istersem ikimiz için de olabilir,"

dedi Ivi. Brie kapı aralığında tereddüt etti.

"Bunu soracak kadar çok istiyorum," dedi

İvi. "Neyi soracak kadar?" Dedim.

"Bizimle sevişin, bizimle seks yapın, bizi becerin. Adına ne dediğiniz umurumda değil ama lütfen bize dokunun. Bu gece bize dokunursan ve yarın başka sevgililer edinmemize izin verirsen ve bu konuda sakın olursan, bu senin teyzen, hatta Bright sarayındaki amcan olmadığıнын kanıtı olacaktır. Başka bir yatağa giden aşıkları öldürmezdi, ama onları sarayda politik olarak yok ederdi, çünkü onunla bir gece geçirdikten sonra doğrudan başka bir yatağa gitmek, en azından ona göre, yeterince iyi olmadığını gösterirdi başka birini istememen için."

"Bu gece neden sormayacağımı anladın mı?" Brii söyledi. "Hükümdarımızın yatağında olmak büyük bir onurdur ve bu kadar kötü yapılmış bir görev için ödül olmamalıdır."

"Seni önce Tanrıça uyandırdı," dedim. "Bunun bir nedeni olmalı."

"Ben çiçek kokusu almıyorum," dedi Rhys.

"Ben de öyle, ama belki de bunun Tanrıça işiyle ilgisi yoktur, birinin bana bunu daha önce söylemesi gerektiği gerçeğiyle ilgilidir. Hayatım boyunca teyzemden korkarak yaşadım. Onun işkence kurbanı oldum ve kuzenim çocukluğumu babam izlemediğinde sefalet."

"Kraliçenin yeğeninde ne kadar olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi İvi ve her zamanki alaycı halinin aksine çok ciddiydi. Rhys'in mizahı gibi onun alaycılığının da daha ciddi şeyleri gizliyor olabileceğini fark ettim.

"Rhys'in duşa ihtiyacı var ve hepsi dolu ama kanepeler yeterince büyük."

Rhys beni yanağımdan öptü. "İyi eğlenceler." Beni geçip duşlara doğru ilerledi ama silahlarını duşun arka koydu, raf daha az ölümcül şeyler için tasarlanmıştı ama hepimizin keşfettiği gibi silahlar için mükemmel bir şekilde çalışıyordu.

"Kanepeler ne için yeterince büyük?" Brie sordu.

"Seks," dedim. "Bu gece seks, ama yarın Diğer muhafızlardan birini sizinle birlikte olmaya ikna edin, çünkü bu sadece benim yatağımdan neredeyse doğrudan başka biri, değil mi?"

"Bu seni rahatsız etmeyecek mi?" Brie sordu.

Güldüm. "Eğer bereket tanrısı olmasaydım bu gece seks. Rhys bu gece görevini çok iyi yaptı ve eğer gerçekten ölümlü bir beden olsaydım biraz kırgın olurum ama değilim ve aramızdaki güç artacak ve bu iyi olacak."

"Yani sana verilen emir şu anda seninle sevişmek ama kısa zamanda yatmak için başka bir muhafız bulmak mı?" Ivi sordu.

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Evet, bunlar benim emirlerim."

Ivi bana sırıttı. "Senden hoşlandım."

Ben de ona gülümsedim, çünkü elimde değildi. "Ben de senden hoşlanıyorum. Şimdi gidip kanepeleri bulalım ve birbirimizden ne kadar hoşlandığımızı kanıtlayalım."

Kapıya doğru ilerlerken arkamızdaki duşun açıldığını duydum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ASLINDA PLAJDA İKİ OTURMA ODASI VARDI.

EV. Biri daha küçük ve daha samimiydi, eğer yemek odası, mutfak, giriş, fuaye ve küçük bir oturma alanını barındıracak kadar büyük bir alan için bu kelimeyi kullanabilerseniz

bir tarafa. Burası Büyük Oda'ydı, ancak oturma odası olan kısım diğerlerinden daha küçüktü, bu yüzden küçük oturma odası. Büyük olan, yüksek tavandan halı kaplı zemine kadar uzanan bir dizi penceresiyle başlı başına bir odaydı. Evdeki birkaç halı kaplı alandan biriydi, bu yüzden buraya su girmesi bir sorun olabilirdi, bu yüzden

Diğer odaların çoğundan izole edilmişti ve plaja açılan bir kapısı yoktu. Uzun, geniş sekiyonel kanepeler odada neredeyse tam bir kare oluşturuyordu. Sadece bir ucunda dar bir giriş vardı ve mobilyaların içine aralıklarla yerleştirilmiş sehpa vardı, böylece bir tarafta oturan küçük altın ahşap masa varsa içeceklerinizi koyabileceğiniz bir yeriniz vardı, tam dolu bir barın yanında, içkilerinizi koymak için yeterli değildi.

Kanepeler beyazdı ve taba rengi bir halı denizinin içinde oturuyorlardı. Renk düzeni Maeve Reed'in ana evine çok yakındı. Evin diğer bölümlerinde de soğuk renkler -beyazlar, kremler, bronzlar, altınlar ve maviler- ama burada gözü okyanusun muhteşem genişliğinden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu ve eğer yükseklikten rahatsız olmuyorsanız pencerelerin yanında durup denizin dövdüğü keskin kayalara bakabilirdiniz.

Hem güzel hem de soğuk bir odaydı. Sanki bir Arkadaşları değil, iş ortaklarını ağırlamak için yaratılmış bir yer. Dekora biraz sıcaklık katmaya çalışacaktık.

Gökyüzü cama karşı hâlâ siyahtı. Deniz uzanıyordu ve olgun ayı yansıttığı mürekkep siyahı parlaklığıyla neredeyse yağlıydı.

Taba rengi halı ay ışığı ve karanlık yüzünden gri-beyaza dönüşmüştü. Kanepeler ay ışığında neredeyse hayalet gibi parlıyordu. Odanın etrafında kalın gölgeler oluşturacak kadar parlaktı. Böyle gölgeler oluşturmak için parlak bir ay gerekirdi. Üçümüz o parlak gölgelerin içine girdik ve tenimiz sanki ayın parıltısı altında parlayan beyaz bir su gibi ışığı yansıttı.

Ev o kadar sessizdi ki denizin aşağıdaki kayalıklarda çıkardığı şırıltıyı . Evin içinde hareket ettik.

Ay ışığı, gölgeler ve denizin iç oluşan bir sessizlik.

Cam duvara en yakın olan kanepeye doğru ilerledim, çünkü buna pencere demek doğru olmazdı. Camdan bir duvardı, öyle ki deniz, ayın dokunuşuyla parlayan ve ışıldayan karanlık, hareketli bir daire içinde dünyanın kıvrımıyla buluşana kadar sonsuza dek uzanıyordu.

Işık oyunuyla ilgili bir şey manzarayı daha fazla görmek istememe neden oldu, bu yüzden kanepeyi geçtim ve camın kenarında durdum, denizi ve kayaları, karanlık ışıktaki gümüş ve beyaz köpüren suyu baş döndürücü şekilde görebiliyordum.

Brii yaylarını, oklarını ve kılıçlarını çıkarmaya başladı ve onları dikkatlice odanın kenarındaki uzun masanın üzerine koydu.

İvi bana kılıflı silahı ve belindeki kılıcıyla geldi. Çelik yeleği hâlâ yerindeyken bana doğru geldi. Erkeklerin çoğu uzun süre kadınsız kaldıktan sonra çekingen davranıyordu ama İvi kollarımın üst kısmını neredeyse ve beni öpebilmek için yerden kaldırdı. Bu adam için eğilmek yoktu; beni kendine doğru çekti ve beni yerden kaldırıp istediği yerde tutacak kadar güçlüydü.

Saçımdaki havlu yere düştü, böylece saçlarım ıslaktı ve yüzümüze soğuk geliyordu. Beni tutmak için bir kolunu belime doladı. Diğer elini ıslak saçlarıma doladı ve sert ve keskin bir şekilde çekti, böylece onun için bağırdım, kısmen acı ve kısmen başka bir şey.

Sesi sert ve şiddetliydi, şimdiden bazı erkeklerin yaptığı gibi alçalmaya başlamıştı. "Diğerleri senin acıdan hoşlandığını söylemişti."

Sesim nefes nefese çıktı, beni için zorlanmıştım. "Biraz acı, çok değil."

"Ama bunu seviyorsun," dedi.

"Evet, bunu seviyorum."

"Güzel, çünkü ben de öyle." Diğer eliyle yeleğinin cırt cırtını açarken beni vücuduna daha sıkı tutturmak için saçımı bırakmak zorunda kaldı. Sonra beni halının üzerine fırlattı ve Neredeyse aynı hareketle yeleğini başının üzerinde salladı.

Orada yatıyordum, aniden olduğu için nefesim kesilmişti ve kendimi pasif hissetmem için doğru notaya basmıştı. Gönüllü kurban, doğru yapıldığında keyif aldığım bir oyundu. Yanlış yapıldığında ellerinde bir kavga olacaktı. Üzerimi örten havlu çözülmüştü, böylece ay ışığı ve onun için çıplak ve çırılçıplak uzanmıştım.

Silahlarını, kılıcını, kemerini ve tişörtünü çıkarırken bacaklarıma diz çökerek alt bedenimi sıkıştırdı. Sabırsız bir çiçekten koparılmış yapraklar gibi etrafında bir yığın oluşturdular.

Üstüme çıktı, bacaklarıma daha fazla baskı uyguladı, öyle ki neredeyse acı veriyordu ama tam olarak değil. Onu çıplak görmüştüm, çünkü çoğumuzun çıplaklıkla bir sorunu yoktu, ama bir erkeği kıyafetleri olmadan görmek aynı şey değildi

Aynı bedeninin sizin üzerinizde diz çökerkenki çizgisine bakarken, bu kez o bedeninin vaat ettiği her şeyin sizin olmak üzere olduğunu bilirsiniz.

Beli uzun ve inceydi. Tüm o pırıl pırıl derinin altındaki kaslar bile uzun ve zayıftı, sanki ne yaparsa yapsın kilo almayacakmış gibi. Uzun mesafe koşucuları gibi yapılıydı, zarafet ve hız tüm bu güce karışmıştı. Saçları etrafına yayılmıştı ve rüzgâr olmadan kendi kendine hareket ettiğini fark ettim ama kendi büyüğü onu beyaz, gri ve gümüşten oluşan uzun bir hale gibi etrafına yayıyordu ve bu saçları takip eden sarmaşıklar daha parlak bir şekilde parlıyordu, sanki her sarmaşık ve yaprak çizgisine elektrik teli döşenmiş ve böylece yeşilin tonlarına boyanmışlardı. Gözlerinin spirali hareket etmeye başlamıştı, sanki büyüyecekmişim gibi Çok uzun süre bakarsam başım dönerdi.

Yüzümde her ne gördüyse, bu onun pantolonunu çözmesine ve ince kalçalarını aşağı itmesine oldu. Son kısmı zaten sert, uzun ve kalındı, sanki vücudu geri kalanının yeterince ince olduğuna ve bunu burada telafi edeceğine karar vermişti. Kendi vücudunun ön tarafına doğru bastırdı, kalın ve uzun ve her şey O anda isteyebileceğimi.

eğildi, dizleri hâlâ bacaklarımı tutuyordu, tüm o kalın, titreyen hevesi kullanmak için hareket etmesi gerekecekti. Üzerime eğildi ve saçları öne doğru düşmedi, iki yanımıza doğru hareket etti, böylece ışıltısı ve hareketiyle . Saçları etrafımızdaki yapraklarda rüzgâr gibi ses çıkarıyordu.

Bileklerimi yere sabitledi, tamamen sıkışmıştım ama bana ulaşamıyordu. Yani kapana kısılmıştım ama görebildiğim kadarıyla bir amacım yoktu.

Yüzünü benimkine doğru eğdi ve fısıldadı, "Kaşlarını çatma Meredith. Şu anda yüzünde görmek istediğim ifade bu değil."

Sesim nefes nefese çıkıyordu ama "Yüzümde nasıl bir ifade istiyorsun?" diye sormayı başardım.

Beni öptü. Beni sanki ağzımdan aşağıya yiyormuş gibi öptü, tüm dişleri ve ısırıklarıyla ve sonra yeterince ağlamak üzereyken, uzun, derin bir öpücüğe dönüştü, şimdiye kadar sahip olduğum her şey kadar şefkatli ve özen dolu.

Yüzünü gözlerini görebileceğim kadar kaldırdı. Artık sarmal değillerdi ama sanki parlayan yeşil renkteydiler. ışıktan kör olacaktı. "O bakış," dedi. "Duşta ihtiyacın olan tüm ön sevişmeyi yaşadığını söyledin, bu yüzden bu gece rahatsız etmeyeceğim, ama bilmeni isterim ki ben senin Mistral'in gibi değilim. Nazik olmanın iyi olduğu geceler de var."

"Ama bu gece değil," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Hayır, bu gece değil, çünkü her gün binlerce karar verdiğinizi gördüm Prenses. Her zaman bir şeylerden sorumlu, her zaman yapılması gereken bir seçim, her zaman pek çok insanı etkileyecek bir şey. Her zaman bir karar vermen gerektiğini hissettim.

Kararların sizin yerinize verildiği ve seçimlerin size ait olmadığı bir yer, kendinizi bırakabileceğiniz ve prenses olmaktan vazgeçebileceğiniz bir yer."

"Ve ne olacaksın?" Fısıldadım.

"Sadece bu," dedi. Bir eliyle bileklerimi sıktı, diğer eliyle de pantolonunu kalçalarının ortasına kadar indirdi. Sonra dizlerini bacaklarımdan üstünden çekerek kalçalarımı daha geniş bir alana kaydırarak, böylece açıklığıma doğru bastırmaya başlayabilecekti.

Kullandığı aç ı için neredeyse çok uzundu, bu yüzden ucunu içeri sokana kadar kendini hareket ettirmek için serbest elini kullanmak zorunda kald ı. O kadar geniş ti ki, daha önceki seksimle bile, kalçalarıyla içeri doğru ilerleyerek kendini içime itmek zorunda kald ı.

Baş ımı, vücudunun doğru ilerleyiş ini izleyebileceğim kadar kald ırdım. Bir erkeğin içime girdiğ i o ilk anda her zaman izlemek istediğ im bir şey vardır, ve onu o kadar kal ın, o kadar büyük görmek... beni sözsüz bir şekilde ağılatt ı.

Neredeyse tüm ağırl ığ ını bileklerime vermişti. onları sabitledim. Acıtt ı, ama iyi anlamda, karar anının gerçekten geçmiş olduğ unu bilmemi sağılayan anlamda. I Hayır diyebilirdim, itiraz edebilirdim ama beni bırakmak istemiyorsa onu zorlayamazdım ve o teslimiyet anında tam da ihtiyacım olan bir şey vardı.

Gittiğ i yere kadar içeri girmeden önce iki kez daha haykırdım. Vücudumun sonuna gelmeden önce vücudumun sonuna koştuk. Sonra kendini geri çekmeye başladı ve sonra içeri itti ve sonunda yeterince ıslanmış tım ve yeterince hazır d ı. Uzun, yavaş vuruş larla kendini içeri ve dış arı itmeye başladı. Baş ladığ ı gibi seksin sert olmasını bekliyordum ama içime girdiğ inde, bana verdiğ i ikinci öpücük gibiydi, derin, şefkatli, inanılmaz.

Beni uçurumun kenarına getirene ve ad ını haykırmama neden olana kadar o yavaş, istikrarlı okşamayı sürdürd ü. Ellerim onunkilerin altında gerildi ve eğer ona ulaşabilseydim vücudunu tırnaklarımla boyardım, ama beni kolayca tuttu, beni sürerken ve bana ad ını haykırtırken kendini güvende tuttu.

Vücudum ışıkla dolup taşıyor, tenim onunkine uyacak şekilde parlıyordu. Saçlarım onun saçlarının beyazına ve karasına yansıyan yakut ışıkları gibiydi ve gözlerim onunkine parıldayan altın ve yeşilin farklı tonlarını ekliyordu, böylece kendi saçlarının düşüşünden oluşan bir ışık ve sihir tüneline yatıyorduk.

Ancak ben titreyen bir şey olduktan sonra, tüm sinir uçları ve hiçbir şeye odaklanamayan çırpınan gözler, o başladı tekrar. sefer nazik falan değildi. Bu sefer sanki bana sahipmiş gibi içime girdi ve her yerime dokunduğundan emin olmak istedi. Kendini bana vurdu ve neredeyse ilk vuruşta beni tekrar getirdi, böylece tekrar tekrar çığlık attım, sanki Vücudunun her itişi beni orgazm ediyordu. Bir orgazmın nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamıyordum. Sesim çığlık atmaktan kısılana ve çevremden sadece belli belirsiz haberdar olana kadar uzun bir zevk çizgisiydi. Dünya onun vücudunun darbeleri ve benim aldığım zevkle daralmıştı.

Sonunda son bir kez daha itti ve o anda daha dikkatli olması gerektiğini anladım, çünkü o son itiş benden gerçek bir çığlık kopardı, ama acı o kadar büyük bir zevkle karışmıştı ki, acı olmaktan çıktı ve sadece coşkunun sıcak, parlayan kenarının bir parçası haline geldi.

Ancak kendini içimden çekmeye başladığında artık bileklerimi tutmadığını fark ettim. bir şey vardı. Gözlerimi görece kadar odaklayamadım, ama bileklerimi çektiğimde ipler vardı, ama daha önce dokunduğum hiçbir ipe benzemiyordu.

Üstümden kalktı ve bacaklarımı da hareket ettiremediğimi fark ettim. Kalçalarımın ve alt bacaklarımın etrafına daha fazla ip bağlanmıştı.

Görmek, odaklanmak ve farkında olmak için daha çok çabalamama neden oldu. Bu kadar zevkin sınırlarını zorlamaktan nefret ediyordum ama beni bağlamak için ne ve ellerini hareket ettirmeden bunu nasıl yaptığını görmek istiyordum.

Bileklerimin etrafında sarmaşıklar vardı, sarmaşıklar cam duvarın bir kısmına tırmanmış daha fazla sarmaşığa yol açıyordu, böylece koyu çizgileri yumuşayan karanlığa karşı siluet oluşturunuyordu. Başladığımız zamanki kadar karanlık değildi ama şafak da sökmemişti. Karanlık azalıyordu ama gerçek bir ışık yoktu. Sahte şafak, sarmaşıkların koyu çizgileri tarafından yarı gizlenmiş pencerelere doğru bastırıyordu.

İvi ayağa kalktı, kendini sabitlemek için kanepenin arkasını kullandı ve o zaman bile neredeyse düşüyordu. "Bu zamana kadar uzun zamandır bir kadını böyle memnun edememiştim. Daha uzun süredir sarmaşıkları arayamıyorum. Sarmaşığa bağlanmışsın, Prenses."

Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi söylemeye çalıştım ama Briac asma kaplı camın yanında duruyordu. Çıplaktı ve teninin kül beyazlığını görebiliyordum, benimki gibi ay ışığı teni değil, her iki sarayda da kimsenin övünemeyeceği gri-beyaz bir ten. Omuzları İvi'ninkinden daha genişti ve vücudunda daha fazla et ve kas vardı. Brie hala güzeldi, bir omzunun üzerinden vücudunun ön kısmına doğru uzanan uzun sarı saç örgüsüyle zarıftı.

ama zarafetini tamamen örtmek için saçlarını çözmesi gerekirdi. Ellerim ve ayaklarım bağlı, kalkamaz ya da hareket edemez halde orada yatıyordum ve o çıplak ve hazır bir şekilde üzerimde duruyordu.

"Size ilk bu şekilde gelmemeliydim Prenses Meredith," dedi. Neredeyse utanmış gibiydi, ki bu seks sırasında pek izin verdiğimiz bir duygu değildi.

Ivi, "Bizim Briac'ımız çok fazla esaret yapmaz," dedi ve konuşmasında artık onun konuşması haline gelen o alaycı nota vardı, ama uzun zamandır sahip olduğu o kederin kenarı eksikti, sanki o mutluluktan başka hiçbir şeye yer yokmuş gibi.

Sarmaşıkları çektim ve tenimde hareket ettiler, Ben onları çekiştirdikçe onlar da sıkılaşırlar diye daha da yakınlaştılar, kıvrıldılar ve canlandılar.

"Evet," dedi Ivi, "yaşıyorlar. Onlar benim bir parçam, ama uyanık Meredith. Mücadele edersen sıkılaşırlar. Çok fazla mücadele edersen istediğinden daha fazla gerilirler."

Brii önce dizlerinin üzerine, sonra da dört ayak üzerine düştü. Bana doğru sürünmeye başladı ve yerdeki sarmaşıklar onun dokunuşundan kaçan küçük hayvanlar gibi kıvrılarak ondan uzaklaştı. O bana doğru sürünürken elimde olmadan bağlara karşı biraz hareket ettim. Sarmaşıklar sıkılaştı, eller gibi Brii üzerimde, hâlâ dört ayak üzerindeyken, vücudunun görebilmek için kıpırdamadan durmaya . Sert ve hazır olduğunu görebiliyordum.

Ivi'nin onu içeri almak için bacaklarımın arasında yaptığı işe ihtiyacı olacaktı.

Brii o dolgun kırmızı dudaklarını, her iki sarayın da en güzel dudaklarını ağızma yaklaştırdı ve "Evet de" diye fısıldadı.

"Evet" dedim.

Gülümsedi, sonra beni öptü, ben de onu öptüm ve sonra içime doğru ilerlemeye başladı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

IVI'NİN YAPTIĞI GİBİ KOLLARININ ÜZERİNDE DURDU. İKİ Standart misyoner pozisyonu için çok uzunlardı.

benimle birlikte. Brie içime Ivi'den daha kolay girdi ama bunun nedeni onun daha küçük olması değildi.

"Tanrıça, çok ıslak ama sıkı."

"Benim sıram gelmeden önceki kadar sıkı değil," dedi Ivi. Brie'nin omuzlarının üzerinden onu görebileceğim kadar yukarı ıktı. Diğer adam ritmini bulup içime girip çıkarken, Ivi beni onun için tutarken vücudu benimkinin üzerinde pompalanırken bana baktı.

Brie bir elini üstümde tuttuğu yerden kaldırdı ve parmaklarını yüzümün iki yanına koydu. "Seni becerirken bana bakmanı istiyorum Prenses, ona değil." Bağka tarafa bakarak ona hakaret etmiğim gibi, nazik olmayı tercih edebileceğini ama bağka hızları olduğunu kanıtladı. Iime olabildiğince sert ve hızlı bir ėekilde girmeye bağladı, öyle ki etin ete çarpma sesi, zor nefes alması ve benim küçük protesto seslerim tüm dünyayı kapladı.

Ivi'nin iyi iç çıkarmasının üzerinden çok zaman gemiğti ve Briac beni hızla orgazma ulağtırdı. Bir an zevkten uçuyordum, bir an sonra bedenim onun altında kasılıyor ve geriliyordu, orgazmla savağıyor, beni tutan sarmağıklarla savağıyor, omurgam eğiliyor, boynum geriye atılıyor, böylece cama karėı onun adını haykırıyordum.

Briac sessizleğene kadar vücuduma bindi ve ben onun altında kr ve gevėek kaldım ve ancak o zaman Vücudu son bir hamle yaptı, böylece üzerimde sözsüz bir çığlık attı. Sonra üstüme dğt, gevėekti ama ağırlığı iyi ve doğru hissettiriyordu. Kalbi vücuduma çarpıyordu, nefes alığ verıği o kadar sertti ki, sanki hala koğabildiği kadar hızlı koğuyormuğ gibi geliyordu, üstümde yatarken, hareket edemeyecek kadar bitkin, vücudunu biraz ağağıya atmaktan bağka bir ėey yapamayacak kadar yorgun

Böylece göğsünün ve karnının altında boğulmayacaktım.

Sonunda hareket edebildiğinde, kendini içimden çıkardı ve bu beni tekrar ağlattı ve bir ses çıkarmasına neden oldu.

Acıyla karışık bir zevkti bu ses.

Yanımda yan yatıyordu ve gözlerimi onun çırpınarak kapandığını görece kadar odaklayabiliyordum. Boğuk ve kalın bir sesle konuştu, "Tanrıça, bu çok iyi hissettirdi, neredeyse çok iyi."

"kadar uzun zaman sonra neredeyse acıtıyor, değil mi?" İvi söyledi ve ben

Şimdi onu kanepede otururken görebiliyordu, seks için ring kenarı koltuğuna sahip olacak kadar yakındı.

"Evet," diye Brie.

"Prenses, beni duyabiliyor musunuz?" İvi sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve sonunda nefes nefese

bir "Evet" diyebildim. "Beni anlayabiliyor musun?"

"Evet."

"Evet dışında bir şey söyle."

Küçük bir gülümseme verdim ve "Ne söylememi istiyorsun?" dedim.

Gülümsedi. "Güzel, beni gerçekten duyabiliyorsun. Seni zevkten bayılabileceğimizi düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz," dedim.

"Belki bir dahaki sefere," dedi.

Bu, ona biraz daha sert bakmama neden oldu, her şeyin şaşırtıcı ışıltısını kovalamaya çalışıyordum. Şafak doğuya gelmişti, bu yüzden batı gökyüzünde beyaz bir ışık vardı. Tüm o seks sırasında gece akıp gitmişti.

"Bir dahaki sefere olacağını düşünmemiştim," dedim ve isimlerini haykırmaktan sesimin kısıldığını fark .

Daha geniş bir şekilde gülümsedi ve gözlerinde, bir erkeğin gözlerinin sizinle en mahrem şekilde birlikte olduktan sonra sahip olabileceği o bilgi vardı. "Bize mümkün olan en kısa sürede başka birini becermemizi emrettin. Seni bir daha asla emretmedin."

Buna itiraz edemezdim, gerçi etmeliymişim gibi ama henüz tam olarak net düşünemiyordum. Bedenim hâlâ gevşek ve sıvı gibiydi, sanki sadece yarısı içindeymiş gibi. Bayılmamıştım ama neredeyse bayılacaktım.

Sarmaşıklar kollarımdan ve bacaklarımdan çözülmeye başladı, kendi kasları ve akılları varmış gibi yuvarlanıp gittiler. I çiçek kokuyordu, ama ne gül ne de elma çiçeği kokuyordu.

Brii'nin arkasından baktım, hâlâ cama yaslanmış yan yatıyordu. Bizden sadece birkaç metre ötede, cama karşı büyüyen bir ağaç vardı. Gri-beyaz kabukları vardı ve bizden en az üç metre yukarıda yükseliyordu. Beyaz ve pembe çiçeklerle kaplıydı ve tüm oda mis gibi kokuyordu.

Daha iyi için dirseklerimin üzerinde kendimi desteklemeye çalıştım. Kabuğun Briac'ın derisiyle aynı kül beyazı renginde olduğunu fark ettim. Her zaman onun bir Bir tür bitkisel ilahtı ama adı hiçbir ipucu vermiyordu. Önce çiçek açmış ağaca, sonra da yanımda baygın yatan adama baktım.

"Bu bir..."

"Kiraz ağacı," diye bitirdi lvi benim yerime.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

SARMAŞIKLARIN VE AĞACIN

SON MU, YOKSA Maeve Reed ve ben orada seviştikten sonra ana evdeki elma ağacı gibi solup gidecekler miydi? Bu yüzden, bunu hiç tartışmadan, resmi oturma odasındaki masanın etrafında, çiçekleri ve baharın nefesiyle kiraz ağacının yayılan dallarının altında kahvaltı ettik.

Galen ve Hafwyn'in yiyecekleri getirmesi daha uzun bir yürüyüş oldu ama herkes yardım etti ve kimse bunun bir zorluk olduğunu düşünmedi.

ilk yapraklar tabaklarımıza düştü. Kahvaltımızı bitirmeden önce yapraklardan oluşan pembe ve beyaz karlarla dolu bir odada oturuyorduk ve çiçeklerin olduğu yerde yaprakların başlangıcı ve meyvelerin en çıplak başlangıçları vardı.

Açan çiçeklerin ve büyüyen yeşilliklerin altında sessizce konuştuk. Ve paylaşmamız gereken hiçbir şey, sanki hava daha tatlı ve sakinmiş ve hiçbir şey bizi üzemezmiş gibi, olabileceği kötü, sert ya da tehlikeli görünmüyordu.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum ama sürdüğü sürece hepimiz keyif aldık. Doyle ve Frost gece boyunca uyudukları üzülebilirlerdi ama . Rhys ve ben Brennan ve adamlarıyla ilgili rüyayı paylaştık ve hepimiz bunun ne anlama gelebileceğini ve iyileştirdiğim askerlerin başkalarını iyileştiriyor olmasının ne anlama geldiğini tartıştık.

Zor şeylerden bahsettik ama ağaçlar tepemizde büyürken ve ışık denize yayılırken hiçbir şey o kadar da zor görünmüyordu. Hayatımda geçirdiğim en huzurlu Pazar günlerinden biriydi.

Sessiz konuşmalar, dokunmalar ve kucaklaşmalarla doluydu ve Rhys'in burada kendine ait bir sithen'i olduğu haberi bile paniğe neden oldu. Sanki birbirimize ne kadar önemli ya da kötü olursa olsun herhangi bir haber verebilirdik ve bu o kadar da önemli ya da kötü olmazdı.

Kutsanmış bir gün geçirdik ve o gece ana eve geri dönmeyi planlamış olmamıza rağmen, bir şekilde dönmedik. Hiçbirimiz büyüü bozmak istemedik, büyü ya da kutsama için. ne büyüü dersiniz deyin, sürmesini istedik. Bütün gün ve bütün gece sürdü, ama Pazartesi sabahı her zaman gelir ve hafta sonunun büyüü asla sürmez. Peri prensesleri ve ölümsüz savaşçılar için bile. Daha da acısı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

FROST'UN TATLI KOKUSUNA SARILMIŞTIM.

Arkada, bir kolum belinde, kalçalarım kıcının sert yuvarlaklığı etrafında . Doyle sırtıma yaslandı, Beni mükemmel bir şekilde kaşıklıyorlardı. Benden bir ya da iki santim daha uzunlardı, bu yüzden kaşıklamak mi yoksa kasıklarımızın mı yan yana olmasını istediğimizi seçerdik. İkisine birden sahip olmanın bir yolu yoktu.

Doyle uykusunda kıvrılmış, bir kolunu bana ve Frost'un yanına atmıştı. Tüm erkekler arasında uykularında en çok birbirlerine dokunuyorlardı, sanki şu konuda güvenceye ihtiyaçları varmış gibi Sadece ben değil, diğer adam da oradaydı. Bu hoşuma gitmişti.

Doyle biraz daha hareket etti ve birden vücudunun kıcıma bastırılmaktan çok mutlu olduğunu fark ettim. Bu his beni uykulu halimden daha da uzaklaştırdı. Bir saat göremiyordum, bu yüzden ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyordum.

alarm çaldı, ama ne kadar zamanımız olursa olsun, onu kullanmak .

Müzik sesi. Alarm değildi. Paula Cole'un "Feelin' Love" şarkısıydı, bu da benim telefonum olduğı anlamına geliyordu. Doyle'u hissettim.

ve Frost anında uyanır. Vücutları gerildi, kasları acil bir durum için yataktan fırlamaya hazırđı. Muhafızların çoğunun bu şekilde uyandığını fark etmiştim, onları sevişerek ve seks yaparak uyandırmadığım sürece, sanki başka bir şey her zaman bir kriz anlamına geliyormuş gibi.

"O benim cep telefonum," dedim. Bazı küçük gerginlikler gergin kaslarından uzaklaştı. Frost uzun bir kolunu yatağın kenarına uzattı ve dün gece tüm giysilerin bulunduğı giysi yığınıni karıştırmaya başladı.

Treo ile ilgili ilginç şeylerden biri de bütün bir şarkıyı alabilirdi ve Frost kıyafetleri karıştıırken de öyle yapıyordu. Yere uzanabilmem için birinin beni yataktan düşmemem için sabitlemesi gerekirdi ama Frost yere kolayca uzanabiliyordu.

Sonunda telefonu tekrar havaya kaldırıp bana doğru vücudunda hiçbir gerginlik yoktu.

Şarkıda, şarkının ana zil sesim olması konusunda bir kez daha tartışmamı sağlayacak kadar ilerlemiştik. Herkesin içinde şarkının sonlarına doğru alana kadar iyiydi. Cinsel içerikli sözler beni rahatsız etmiyordu, ancak yaşlı bir kadının ya da küçük çocukları olan bir annenin protesto etmesini bekliyordum. Şimdiye kadar kimse etmemişti ya da belki de ben şarkıya tam zamanında yetişmiştim.

Telefonun kilidini açtım ve bir anda patronum Jeremy Grey'le konuşmaya başladım. "Merry, ben Jeremy."

Uyuyakalmış olmaktan korkarak doğruldum ve başucumdaki saatin parlayan yüzünü aradım. Ana odadaki karartma perdeleri

Yatak odası ışığın işe yaramamasına neden oldu. "Saat kaç?"

"Saat daha altı; ofiste olmanız gereken saatler var." Sesi acımasız geliyordu. Jeremy genellikle oldukça neşeliydi, bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

"Sorun ne Jeremy?"

Adamların ikisi de sırt üstü yuvarlanmıştı ve beni izliyorlardı. Yine gergindiler, çünkü onlar da benim gibi Jeremy'nin iyi bir şey için bu kadar erken aramayacağını biliyorlardı. Kimsenin seni iyi haberlerle uyandırmaması ne garip.

"Başka bir fey cinayeti daha işlendi."

Daha dik oturdum ve çarşafın kucağımda göllenmesine izin verdim. "Diğeri gibi mi?"

"Henüz bilmiyorum. Lucy az önce aradı."

"O seni aradı, beni değil," dedim. "Varlığımın son cinayette yarattığı karmaşadan sonra, muhtemelen istenmeyen kişi olduğumu düşünüyorum."

"Öylesin," dedi, "ama senin ve muhafızının fikrini almak istediğimi hissedersen bana çok açık bir mesaj bıraktı. Dedi ki 'Bu konuda en çok yardımcı olacağını düşündüğün çalışanları getir. Senin kararlarına güveniyorum Jeremy ve durumu anladığını biliyorum.'"

"Bu onun için garip bir sorma şekli."

"Böylece ortaya çıktığında onun değil, benim hatam olur ve sana ihtiyacım olduğunu ondan daha iyi anlatabilirim."

"Lucy'nin üstlerinin haklı olmadığından emin değilim Jeremy. Onun beni kurtarmaya gelmek zorunda kalması, tek tanışımızı kaybetmesine neden oldu."

vardı."

"Belki, ama bir fey, özellikle de bir yarı-fey kaçmak isterse kaçır. Neredeyse hepimizden daha iyi kaybolurlar."

Haklıydı ama... "Bu doğru ama yine de berbat bir durumdu."

"Sadece göz önünde saklanabilecek kadar büyü yapabilen muhafızlar getirin. Daha fazla koruma getirin; haberlerde gördüğüm kadarıyla iki koruma yeterli değildi."

"Daha fazla muhafız getirirsem, saklanacak daha fazla insan olur," dedim.

"Diğer insanlardan bazılarının bizimle orada buluşmasını sağlayacağım, böylece hepimiz toplu halde ortaya çıkacağız. Sizi numaralarla gizleyeceğiz ve Doyle ile Frost'u evde bırakacağız. İyi büyü yapamıyorlar ve çok dikkat çekiyorlar."

"Bundan hoşlanmayacaklar."

"Ya Prenses olursun ya da olmazsın, Merry. Eğer yetkili olacaksan, o zaman yetkili ol. Eğer değilsen, öyleymiş gibi davranmayı bırak."

"Tecrübenin sesi," dedim.

"Bunu biliyorsun," dedi. "Eğer sana ihtiyacım olursa, Julian'la burada buluş." Bana buluşacağımız adresi verdi, böylece benimle ilişkili bir arabada görünmeyecektik.

"Bir suç mahalline bu kadar kişinin girmesine izin vermezler Jeremy," dedim.

"Bazılarımızın işimizi yapmak için suç mahallinde bulunmasına gerek yok ve daha fazla çalışanımızın polisle birlikte kameralar önünde dolaşması itibarımıza zarar vermeyecektir."

"Böyle düşünerek patron oluyorsun."

"Bunu unutma, Merry. Patron olmaya devam etme hakkını kazanmalısın. Telefonu kapat, erkek arkadaşınla birkaç saat daha eğlen ama Prenses unvanını kazanmaya hazır ol. İki gölgeni evde bırak ve ben aradığımda daha iyi uyum sağlayabilecek olanları getir."

Telefonu kapattım ve Doyle ile Frost'a gitmem gerekiyorsa neden benimle gelmediklerini açıkladım. Bundan hiç hoşlanmadılar ama Jeremy'nin bana söylediği şeyi yaptım. Patron bendim. O haklıydı. Rolü ya ben üstlenecektim ya da başkası. Daha önce neredeyse Doyle'a kaptırıyordum, şimdi de Barinthus'a. Aramızda çok fazla lider vardı ama yeterince takipçi yoktu.

Doyle ve Frost kot pantolon, tişört ve takım elbise giymiş sırasıyla. Yazlık bir elbise ve topuklu ayakkabılar seçtim. Topuklular beni korumaya gelen Sholto içindi. Bugün. Cazibe konusunda herkes kadar iyiydi ve seyahat edebilirdi.

Krallığından anında kumun dalgayla buluştuğu kenara çünkü orası arada bir yerdi ve o da aradan geçenlerin efendisiydi. O ve Kral Taranis büyülü yolculuk yapabilen tek sidhe'ydi.

Asıl sorun, muhafızlardan sadece ikisinin kişisel cazibe konusunda gerçekten iyi olmasıydı. Rhys ve Galen ana muhafızlar olarak benimle gelebilirlerdi ama bundan daha fazla muhafıza ihtiyacımız vardı. Doyle ve Frost'u yanımda olamayacaklarsa daha fazla muhafız için ısrar edeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordum, ki bu iyiydi ama kim? Sholto cazibe konusunda harikaydı ve yoluna devam ediyordu, ama başka kim olabilirdi ki? Onun yerine Sabahın büyük bir kısmını benimle kimin gideceğini tartışarak geçirdik.

Rhys, "Saraid ve Dogmaela da cazibe konusunda neredeyse benim kadar iyiler" dedi.

"Ama sadece birkaç haftadır bizimle birlikteler," dedi Frost. "Merry'nin kişisel güvenliği konusunda onlara güvenmedik."

"Onları bir ara denemeliyiz," diye cevap verdi.

Doyle ben giyinirken oturduğu yatağın kenarından konuştu. "Daha birkaç hafta önce Prens Cel'in evcil muhafızlarıydılar. Onlara Merry için kişisel muhafızlık görevi vermeye pek hevesli değilim."

"Ben de öyle," dedi Frost.

Barinthus kapalı kapının yanından konuştu. "Onları burada, sahil evinde yetkin muhafızlar olarak buldum."

Doyle, "Ama bu sadece perimetreyi koşmak," dedi. "Bunu yapmaları için tüm muhafızlara güvenirim. Merry'nin güvenliği farklı bir konu. bir görev türüdür."

Rhys, "Ya onlara güveneceğiz ya da onları bizden gerekecek," dedi.

Doyle ve Frost birbirlerine baktılar ve sonra Doyle, "Ben o kadar güvensiz değilim," dedi.

"O zaman bazılarının Merry'yi korumasına izin vermelisin," dedi Barinthus. "Prens Cel ile olan ilişkileri yüzünden kendilerine asla güvenilmeyeceğinden şüphelenmeye başladılar bile."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Yüzyıllar boyunca bir kraliçe bir prense hesap vermek zorunda kaldılar; kendilerine liderlik edecek birine ihtiyaç duyuyorlar. Birkaç haftadır birçoğunu burada, sahil evinde bırakıp gittiniz. Ben onların takip etmesi gereken kişiyim."

Rhys, "Sen onların lideri değilsin," dedi.

"Hayır, prenses öyle, ama onları ondan uzak tutmak için gösterdiğiniz dikkat, liderlik boşluğu yarattı. Onlar Onları getirdiğiniz bu yeni dünyadan korkuyorlar ve neden hiçbirini nedimeniz olarak almadığınızı merak ediyorlar."

"Bu Seelie Divanı'nın bir insan geleneğiydi," dedim. "Bu bir Unseelie geleneği değil."

"Doğru, ama şu anda bizimle birlikte olanların çoğu Seelie Sarayı'nda bizimkinden daha uzun süre kaldı. Tanıdık bir şeyler isterler."

"Yoksa tanıdık bir şey isteyen sen misin?" Rhys sordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum Rhys."

"Evet, öyle." Rhys'in sesinde fazlasıyla ciddi bir şeyler vardı.

"Tekrar söylüyorum, ne demek istediğini anlamıyorum." "Naz sana yakışmıyor, deniz tanrısı."

"Sen de öyle, ölüm tanrısı," dedi Barinthus ve bir ses duyuldu Sesinde kızgınlık vardı. Bu öfke değildi. İri adamı nadiren gerçekten kızgın görürdüm ama ikisi arasında daha önce hiç görmediğim bir gerginlik vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Cevap veren Frost oldu. "Yanınızda bulunanlar arasında en güçlü iki kişi onlar."

Frost'a baktım. "Bunun aralarındaki gerginlikle ne ilgisi var?"

"Tam güçlerine geri döndüklerini hissetmeye başlarlar ve bahardaki koçlar gibi kimin daha güçlü olduğunu görmek için kafa kafaya tokuşmak isterler."

"Biz hayvan değiliz, Killing Frost."

"Ama bana gerçek bir sidhe olmadığımı hatırlatırsınız. Anavatanımızın ilk geldiğinde Danu'nun çocuklarından biri de değildim. Tüm bunlar bana eski lakabımı hatırlatıyor. Ben Öldüren Ayaz'dım ve bir zamanlar Bu."

Barinthus onu inceledi. Sonunda şöyle dedi: "Belki de Bir zamanlar sidhe'den daha az olan ama şimdi daha az sidhe olanlar. Böyle hissetmek istemiyorum ama seni prensesle birlikte ve onun çocuklarının babası olmak üzereyken görmekte zorlandığımı inkar edemem. Tapınılan ve bir zamanlar durgun kış geceleri boyunca atlamak ve pencere camlarını kırağı ile boyamak için çocuksu bir şeydi."

Barinthus'un hayata sidhe olmayan biri olarak başlayan sidhe'lerin daha aşağı olduğunu düşündüğünü bilmiyordum ve şaşkınlığımı yüzümden atmaya çalışmadım. "Bana bunlardan hiç bahsetmemiştin Barinthus."

"Eğer senin çocuklarına babalık yapacak biri olsaydı seni tahta oturtabilirdi Meredith. Tahta sonra da güç tabanınızı sağlamlaştırabilirdik."

"Hayır Barinthus, tahta geçebilirdik ve bazılarımız ölene kadar suikast girişimlerine kurban gidebilirdik. Soylular beni asla kabul etmezdi."

"Senin gücünü kabul etmelerini sağlayabilirdik."

"Sürekli 'biz' deyip duruyorsun, Kingmaker. 'Biz'i tanımla," dedi Rhys.

Rhysin sahil evine ilk girdiğimde yaptığı uyarıyı hatırladım.

Barinthus, "Biz, yani onun prensleri ve soyluları," dedi. "Ben hariç," dedi Frost.

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi.

"Ama ciddi ?" diye sordum ve elimi Frost'a uzattım, o da gelip yanımda dimdik durdu. Başımı kalçasına yasladım.

"Tanrıça'nın kutsamasıyla peri tarafından taçlandırıldığın doğru mu?" diye sordu. "Ay ışığı ve gölgelerin tacını gerçekten taktın mı?"

"Evet," dedim.

"Doyle gerçekten diken ve gümüşle taçlandırılmış mıydı?"

"Evet," dedim ve Frost'un eliyle oynadım, elimi ovuşturdum. Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyor ve kalçasının yanağıma değdiğini hissediyordum.

Barinthus sanki bize bakmaya daha fazla dayanamayacakmış gibi ellerini yüzünün önüne koydu.

"Neyin var senin?" diye sordum.

Ellerini oynatmadan konuştu. "Sen kazandın Merry, bunu anlamıyor musun? Tahtı kazanmıştın ve taçlar diğer soyluları susturacaktı." Ellerini indirdi ve yüzü işkence çekmiş gibi görünüyordu.

"Bunu bilemezsiniz," dedim.

"Şimdi bile yanınızda o varken karşımda duruyorsunuz. Uğruna her şeyden vazgeçtiğin kişi."

Sonunda onu neyin rahatsız ettiğini anlamıştım ya da sanıyordum. "Frost'un hayatını kurtarmak için taçtan vazgeçtiğim için üzgünsün."

"Üzgünüm," dedi ve sert bir kahkaha attı. "Üzgünüm, hayır, üzgün olduğumu söyleyemem. Eğer babana böyle bir nimet verilmiş olsaydı, onunla ne yapacağını bilirdi."

"Babam hayatımı kurtarmak için yıllarca perileri terk etti." "Sen onun çocuğuydun."

"Aşk , Barinthus. Ne tür bir aşk olduğunun ne önemi var?"

İğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Sen bir kadınsın ve belki böyle şeyler seni etkiliyordur ama Doyle." Diğer adama baktı. "Doyle, bir adamın hayatını kurtarmak için dileyebileceğimiz her şeyden vazgeçtin. Başarısız bir kraliçe ve soyun varisi olmadan sarayımıza ve halkımıza ne olacağını biliyordun."

"Ya iç savaş çıkacağını ya da suikastçıların kraliçeyi öldüreceğini ve sarayımızın yeni bir hükümdarı olacağını bekliyordum."

"Nasıl olur da bir adamın hayatını tüm halkınızın iyiliğinden üstün tutarsınız?" Barinthus sordu.

"Bence halkımıza olan inancınız çok büyük," dedi Doyle. "Bence Merry peri ve Tanrıça tarafından taçlandırılmış olsun ya da olmasın, saray güç fraksiyonlarıyla çok derin bir şekilde bölünmüş durumda. Bence suikastçılar kraliçeyle yetinmezlerdi. Yeni kraliçeyi, Merry'yi ya da diğerlerini hedef alırlardı."

tek başına kalana kadar ona en yakın ve en güçlü ve çaresiz gördükleri gibi. Onu kendi ellerinde bir kuklaya dönüştürmekten mutluluk duyacak olanlar vardı."

Barinthus, "Biz onun yanındayken ve tüm gücümüzle çalışırken buna cesaret edemezlerdi," dedi.

Rhys, "Geri kalanımız gücümüze kavuştu ama gücünün sadece küçük bir kısmını geri kazandın," dedi. "Merry seni tamamen gücüne kavuşturmadığı sürece, bu odadaki sidhe'lerin çoğu kadar güçlü değilsin."

Odadaki sessizlik aniden ağırlaştı ve nefesimizi içmeye çalışmak gibi hava aniden yoğunlaştı.

Rhys, "Öldüren Ayaz'ın büyük Mannan Mac Lir'den güçlü olabileceği gerçeği can sıkıyor olmalı," dedi.

"O daha güçlü değil," dedi Barinthus, ama sesinde denizin kayaya çarpan öfkeli dalgaları gibi bir bulanıklık vardı.

"Kesin şunu," dedi Doyle ve gerçekten de aralarında durmak için hareket etti.

Havayı yoğunlaştıranın Barinthus'un büyüğü olduğunu fark ettim ve onun insanları ağızlarından sular akarak yere düşüp ölmelerine, sudan kilometrelerce uzaktaki kuru topraklarda boğulmalarına neden olabildiğine dair hikâyeleri hatırladım.

"Ve sonunda kral olacak mısın?" Barinthus sordu.

"Eğer bana kızgınsan kız eski dostum, ama Frost'un onun adına yaptığımız seçimlerde hiçbir söz hakkı yoktu. Merry ve ben özgürce seçim yaptık."

"Şimdi bile onun başında nöbet tutuyorsun," dedi Barinthus.

kalktım, hâlâ Frost'un elini tutuyordum. "Tacı tek bir adam için bıraktığımız için mi oldunuz, yoksa Frost için bıraktığımız için mi?"

"Bir erkek ya da bir savaşçı olarak Frost'la bir alıp veremediğim yok." "O zaman gerçekten de senin için yeterince sidhe değil mi?"

Rhys, Barinthus'un gözleriyle karşılaşabilmek için Doyle'un etrafından dolandı. "Yoksa Doyle ve Frost'ta Prens Essus'ta istediğin ama her zaman istemeye korktuğun şeyi mi görüyorsun?"

Hepimiz donup kaldık, sanki onun sözleri hepimizin başına patlayabilecek bir bombaydı. bize doğru düşüyordu ama onu durdurmanın bir yolu yoktu. Ne yakalamanın ne de kaçmanın bir yolu vardı. Hepimiz orada öylece durduk ve babamla Barinthus'a dair çocukluk anılarımın aklımdan geçtiği anlar oldu. Hızlı anlık görüntülerdi. Birinin kolundaki bir el, biraz fazla uzun tutulan bir el, bir kucaklaşma, bir bakış ve aniden babamın en iyi arkadaşının onun arkadaşından daha fazlası olabileceğini fark ettim.

Hangi cinsiyeti seçerseniz seçin bizim sarayımızda aşkta yanlış bir şey yoktu ama kraliçe muhafızlarının kendisinden başka kimseyle seks yapmasına izin vermezdi ve Barinthus'un sarayına katılmasının şartlarından biri de muhafızlarına katılmasıydı. Bu onu kontrol etmenin bir yoluydu ve büyük Mannan Mac Lir'in onun uşağı olduğunu söylemenin bir yoluydu. ve her şekilde onun, sadece onun.

Barinthus'un muhafızlarına katılması için ısrar etmesini hep merak etmişimdir. O zamanlar Seelie Sarayı'ndan sürgün edilenler için bu standart değildi. Diğer sidhe'lerin çoğu saraya yeni katılmıştı. Her zaman kraliçenin Barinthus'un gücünden korktuğunu düşünmüştüm ama şimdi başka bir neden gördüm. Kardeşini sevmiştir,

ama aynı zamanda onun gücünü de kıskanıyordu. Essus insanların hâlâ tanrı olarak andığı bir isimdi, en azından yakın geçmişte, eğer Roma İmparatorluğu'nu yakın geçmişten sayıyorsanız, ama kendi ismi, Andais, o kadar tamamen kaybolmuştu ki kimse onun bir zamanlar ne olduğunu hatırlamıyordu. Barinthus'u kardeşinin yatağından uzak tutmak için bekâr muhafızı olmaya mı zorlamıştı?

Bir an Essus ve Mannan Mac Lir hakkında düşündüm. hem siyasi hem de sihirli bir çift olarak birleşti ve yaptığı şeyi kabul etmesem de korkusunu anladım. en güçlü iki kişiydiler. Bir araya , eğer isteselerdi her iki mahkemeye de sahip olabilirdiler, Çünkü Barinthus biz Avrupa'dan atılmadan önce bize katılmıştı. İç savaşlarımız bizim kendi işimizdi ve insan hukukunun konusu değildi, bu yüzden önce Unseelie'yi sonra da Seelie Divanı'nı ele geçirebilirlerdi.

O ağır sessizliğin içinde konuştum. "Yoksa onun aşkına sahip olmanı imkânsız kılan Andais miydi? İkinizin güçlerinizi birleştirmesini asla riske atmazdı."

"Ve şimdi istediğin her şeye sahip olmana izin verecek bir peri kraliçesi var, ama artık çok geç," dedi Rhys sessizce.

"Frost ve Doyle arasında gördüğün yakınlığı kıskanıyor musun?" Dikkatli ve sessiz bir sesle sordum.

"Diğer erkeklerde gördüğüm gücü kıskanıyorum. Bunu kabul ediyorum ve senin dokunuşun olmadan asla gücümü geri kazanamayacağım düşüncesi çok zor bir şey." Benimle göz teması kurmaya özen gösteriyordu ama yüzü güzel ve yabancı bir kibir maskesiydi. Andais'e de böyle baktığını görmüştüm. Bu onun okunamayan yüzüydü ve daha önce bana karşı hiç kullanmak zorunda kalmamıştı.

Rhys, "Merry ile sadece imgelemde seks yaptığınızda St. Louis çevresindeki tüm nehirleri sular altında bıraktınız," dedi.
"Daha ne kadar güç istiyorsun?"

Barinthus bu kez gözlerini kaçırdı ve kimsenin gözleriyle karşılaşmadı. Sanırım bu yeterli bir cevaptı.

Doyle bir iki adım öne , "Eski gücünüzü geri almak istemenizi anlıyorum.
dostum."

"Kendini geri kazandın!" Barinthus bağırdı. "Orada kendi gücünle dolup beni yatıştırmaya çalışma."

"Ama bu benim eski gücüm değil, tamamen değil. Hâlâ eskisi gibi iyileşemiyorum. Bir zamanlar pek çok şeyi yapamıyorum."

Barinthus o zaman Doyle'a baktı ve gözlerindeki öfke onları mutlu maviden siyaha çevirmişti.
Su derin akar ve yüzeyin hemen altında teknenizin gövdesini yırtmaya ve sizi batırmaya hazır kayalar vardır.

Evin yan tarafına ani bir su sıçraması oldu. Gelgitin bizi bulması için denizin çok üzerindeydik ve zaten bunun için günün yanlış zamanıydı. Bir su şaklaması daha oldu ve bu kez yatak odasına bitişik ana banyonun büyük pencerelerine çarptığını duydum.

Kapı aralığından kayan ve daha uzağa yürüyen Galen'di. Sesi kontrol etmek için banyoya girdi. Camda bir su patlaması daha oldu ve geri geldi, yüzü ciddiye. "Deniz yükseliyor ama su sanki biri alıp pencerelere fırlatmış gibi. Aslında Denizden ayrılıyor ve çarpmadan önce bir an için yüzüyor gibi görünüyor."

"Gücünü kontrol etmelisin dostum," dedi Doyle, derin sesi güçlü bir duyguyla daha da derinleşmişti.

"Bir keresinde denizi çağırıp bu evi sulara gömebilirdim."

"Yapmak istediğin bu mu?" diye sordum. Frost'un elini sıktım ve sonra Doyle'un yanında durmak için ilerledim.

O zaman bana baktı ve yüzünde büyük bir ıstırap ifadesi belirdi. Elleri yanında yumruk olmuştu. "Hayır, kazandığımız her şeyi denize dökmek istemem ve sana asla zarar vermem Merry. Essus'a ve onun yaptıklarına asla leke sürmem. senin hayatını kurtararak yapmaya çalıştı. Onun torunlarını taşıyorsun. Bebeklerin doğuşunu görmek için burada olmak istiyorum."

Bağlanmamış saçları etrafında dalgalanıyordu ve çoğu saçın rüzgârda savrulduğu yerde sıvı bir şey vardı. Saçlarının hareket edişini, sanki bu odada bir şekilde aşağıdaki akıntılar onun bileklerine kadar uzanan saçlarına dokunup oynuyormuş gibi. Saçlarının da karışmadığına bahse girerdim.

Dışarıdaki deniz sessizleşti, aşağıdaki dar kumsalda sadece suyun sessizliği kadar gürültü uzaklaştı. "Özür dilerim. Kontrolümü kaybettim ve bu affedilemez. Ben, tüm Sidhe'ler bilir ki böyle çocukça güç gösterileri anlamsız."

"Ve Tanrıça'nın sana daha fazla güç vermesini mi istiyorsun?" Rhys sordu.

Barinthus başını kaldırdı ve o siyah su parıltısı bir anlığına göründü, sonra daha sakin, daha kontrollü bir şeye dönüştü. "Ben isterim. Sen yapmaz mıydın? Oh, ama unuttum, sen Seni bekleyen bir sithen var, daha dün gece Tanrıça'dan geri alındı." Sesinde şimdi acı vardı ve

Okyanus sanki büyük bir el onu sabırsız bir elle karıştırıyormuş gibi biraz sert sesler çıkarıyordu.

"Belki de Tanrıça'nın sana güçlerinin daha fazlasını geri vermemesinin bir nedeni vardır," dedi Galen.

Hepimiz ona baktık. Ciddi ama sakın bir ifadeyle kapı aralığına doğru eğildi.

"Senin bu işte hiçbir payın yok evlat. Ne kaybettiğimi hatırlamıyorsun."

"Bilmiyorum ama Tanrıça'nın bilge olduğunu ve kalplerimizin ve zihinlerimizin bizden daha iyi gördüğünü biliyorum. Gücünün sadece bir kısmını geri aldığında yaptığın buysa, tamamını geri aldığında ne kadar kibirli olursun?"

Barinthus ona doğru bir adım attı. "Beni yargılamaya hakkınız yok."

"O da Doyle kadar çocuklarımin babası," dedim. "O da kraliçem için Doyle kadar bir kral."

"Peri ve tanrıların kendileri tarafından taçlandırılmadı."

Kapı çalındı. Yerimden sıçradım. Doyle seslendi, "Şimdi olmaz."

Ama kapı açıldı ve gelen Sholto'ydu, Gölgelelerin ve Aradan Geçenlerin Efendisi, Sluagh Kralı. O siyah-gümüş bir tunik ve çizmelerin üzerine beyaz-sarı pelerin giymiş, dağınık saçlarıyla içeri girdi.

Bana gülümsemekle yetindi ve üç renkli gözlerinin tüm etkisini hissettim: gözbebeğinin etrafında metalik altın, sonra kehribar, sonra da sonbaharda kavak yaprakları gibi sarı. Diğer adamlara dönüp, "Bağırdığınızı duydum," dediğinde gülümsemesi soldu,

Deniz Lordu, ben de peri ve tanrıların kendileri tarafından taçlandırıldım. Bu, bu savaşı daha çok benim mi yapıyor?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"SİZDEN KORKMUYORUM, SLUAGH LORDU," DEDI BARINTHUS, Ve yine dışarıdaki denizden gelen o öfkeli ses duyuldu.

Sholto'nun gülümsemesi tamamen kayboldu ve yakışıklı yüzü kibirli, keskin bir şekilde güzel ve tamamen düşmanca bir hal aldı. "Yapacaksın," dedi ve sesinde öfke vardı. Gözleri parlamaya başladığında altın rengi bir ışıltı vardı.

Dışarıdaki deniz cama tekrar vurdu, daha sert, daha öfkeli. Düello etmek sadece erkekler için kötü bir fikir değildi; burada, denizin kıyısında hepimiz için tehlikeliydi. Onca insan arasından Barinthus'un bu kadar kötü davrandığına inanamıyordum. Yüzyıllardır Unseelie Sarayı'nda aklın sesi olmuştu ve şimdi... Ondaki bazı değişiklikleri gözden kaçırmıştım ya da belki de Hava ve Karanlığın Kraliçesi Andais onu kontrol altında tutmadığı için gerçek yüzünü görüyordum. Bu benim için üzücü bir düşünceydi.

"Bu kadar yeter," dedi Doyle, "ikiniz de."

Barinthus Doyle'a , "Ben seninle konuşmak istiyorum," dedi. , Darkness. Benimle kendin dövüşmeyi tercih edersen sorun olmaz."

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum, Barinthus," dedi Galen. Bu beni hazırlıksız yakaladı; koca adamın öfkesini ikinci kez çekmekten daha iyisini bileceğini düşünmüştüm.

Barinthus döndü ve hâlâ banyonun kapısında duran Galen'e baktı. Deniz, arkasındaki pencerelere onları sarsacak kadar sert vuruyordu. "Sen ihanet etmedin

Tacı reddederek her şeye sahip olabilirsin ama bu kavgadan bir parça istiyorsan, alabilirsin."

Galen küçük bir gülümseme verdi ve masadan uzaklaştı. kapı eşiğinde. "Eğer Tanrıça bana iki seçenek sunsaydı Tahtı ve Frost'un hayatını seçseydim, tıpkı Doyle gibi ben de onun hayatını seçerdim."

Sözleri midemi bulandırdı. Sonra Galen'in Barinthus'a yem attığını fark ettim ve endişem . Birden kendimi daha sakin, neredeyse mutlu hissettim. O kadar ani bir ruh hali değişikliği ki bunun ben olmadığımı anladım. Galen'e baktım

Barinthus'a doğru yavaşça yürüyordu, elini sanki tokalaşmayı teklif ediyormuş gibi uzatmıştı. Aman Tanrım, o Hepimiz üzerinde sihir yapıyordu ve bunu yapabilecek birkaç kişiden biriydi çünkü sihrinin çoğunun dışı vuran bir işareti yoktu.

Parıldamıyor, ışıldamıyor ya da hoş olmaktan başka bir şey yapmıyordu ve siz de hoş olmak istediğinizi hissettiniz.

Galen yavaşça, dikkatle, gülümseyerek, elini diğer adama doğru uzatırken Barinthus yine tehdit etmedi.

"O zaman sen de bir aptalsın," dedi Barinthus ama sesindeki öfke azalmıştı ve okyanusun pencerelere vurduğu bir sonraki tokat da daha azdı. Bu kez pencereleri takırdatmadı.

"Hepimiz Merry'yi seviyoruz," dedi Galen, hâlâ yavaşça ilerleyerek, "değil mi?"

Barinthus kaşlarını çattı, belli ki kafası karışmıştı. "Elbette Meredith'i seviyorum."

"O zaman hepimiz aynı , değil mi?"

Barinthus kaşlarını daha da çattı ama sonunda başını salladı. "Evet." Bu tek kelime alçak sesle ama netti.

Galen neredeyse ona yaklaşmıştı, eli neredeyse koluna değecekti ve eğer büyüsü uzaktan bu kadar iyi çalışıyorsa, tek bir dokunuşun tüm durumu sakinleştireceğini biliyordum. O el o kola bir kez dokunursa dövüş olmazdı. Ne olduğunu bilmek bile Galen'in cazibesinin etkilerini tamamen ortadan kaldırmıyordu ve ben de bunun etkilerini yeni yeni hissediyordum. Çoğu Barinthus üzerinde yoğunlaşmıştı. Galen onun istiyordu. Onunla arkadaş olmak istiyordu.

Odanın dışından bir çığlık duyuldu ama çığlık evin içinden geliyordu. ığlık tiz ve dehşet doluydu. Galen'in cazibesi de diğerleri gibiydi; herkes silahlara sarılırken çığlık ve adrenalin patlamasıyla paramparça oldu. I silahları vardı ama plaj için yanlarına almamışlardı. Fark etmezdi, çünkü Doyle beni yatağın uzak tarafına, yere itti ve Galen'a benimle kalmasını emretti. Elbette ığlık atacaktı.

Galen diz çöktü, silahı hazırđı ama , çünkü henüz doğrultacak bir şey yoktu.

Sholto kapıyı açtırdı ve bir kenarda durarak böylece kendini hedef haline getirmedi. O zerindeydi Kendi krallığının kralı olmadığı zamanlarda kraliçenin muhafızıydı ve modern silahların olanaklarını biliyordu. iyi yerleştirilmiş bir ok. Barinthus, Amerika'nın bir ülke olmasından daha uzun süredir yapmak için eğitildikleri şeyi yaparken, düzleştirilmiş kapının diğer tarafına bastırıldı, dövüş unutuldu.

Orada gördükleri her neyse, Sholto'nun temkinli bir melmeye ilerlemesine neden oldu, bir elinde silah, diğerinde kılıç . Barinthus görünürde bir silahı olmadan kapının etrafına yayıldı, ancak yedi fit boyunda olduğunuzda, insandan daha glsnzdr,

Neredeyse ölümsüz ve eğitimli bir dövüşçü olarak her zaman bir silaha ihtiyacınız yoktur. Silah sensin.

Rhys sırayla gitti, alçakta duruyordu, silahı elindeydi. Frost ve Doyle silahlı ve hazır bir şekilde kapıdan içeri süzıldüler ve bir anda boşalan odada sadece Galen ve ben kaldık. Benim Nabız kulaklarımda gümbürdüyor, boğazımı zorluyordu, kadın muhafızlarımdan birinin çığlık atmasına neden olabilecek şeyin düşüncesiyle değil, sevdiğim adamların, çocuklarımdan babalarının belki de bir daha asla o kapıdan içeri giremeyecekleri . Ölüm bana, neredeyse ölümsüz olmakla gerçekten ölümsüz olmanın aynı şey olmadığını anlayamayacağım kadar erken dokunmuştu. Babamın ölümü bana bunu öğretmişti.

Belki taç için Frost'u feda edecek kadar kraliçe olsaydım, diğer kadınlar için daha çok endişelenirdim ama kendime karşı dürüsttüm. Onlarla sadece birkaç haftadır arkadaş olmaya çalışıyordum, erkekleri seviyordum ve sevdiğiniz biri için çok şey feda edersiniz. Aksini söyleyen biri ya hiç gerçekten sevmemiştir ya da kendine yalan söylüyordur.

Sesler duydum ama bağırıyorlardı, sadece konuşuyorlardı. Galen'a fısıldadım, "Ne dediklerini anlayabiliyor musun?"

Sidhe'lerin çoğu insandan daha iyi duyuyordu, ben . Başını bir tarafa eğdi, silahı şimdi boş kapıdan gelen her şeyi vurmaya hazırды.

"Sesler, kadınlar. Ne dediklerini anlayamıyorum ama birinin Hafwyn olduğunu söyleyebilirim, biri ağlıyor ve Saraid kızgın. Şimdi Doyle ve Ivi, üzgün ama kızgın değil. Sesi paniklemiş gibi geliyor, sanki her ne onu rahatsız etmiş gibi."

Galen biraz kaşlarını çatarak bana baktı. "Ivi pişman görünüyor."

Ben de kaşlarımı çattım. "Ivi hiçbir konuda pişmanlık duymaz."

Galen başıyla onayladı ve sonra birden tüm dikkatini kapıya verdi. Parmağının çekmeye başlamasını izledim. Göremedim. yatağın köşesinde herhangi bir şey. Sonra silahı tavana doğru kaldırdı ve tetiği çekmeye ne kadar yaklaştığını anlamamı sağlayan kısık bir sesle nefesini verdi.

"Sholto," dedi ve ayağa kalktı, silah hala bir elindeydi ve diğer elini bana doğru uzattı. Onu tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Ivi ve Dogmaela'nın dün gece seks yaptıklarını biliyor muydun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Tam olarak değil ama Ivi ve Brie'nin istekli kadınlar arasından sevgili edindiğini biliyordum."

Sholto gülümsedi ve başını salladı, yüzü eğlenmekle çok zor bir şey düşünmek arasında gidip geliyordu. "Görünüşe göre dün gecedan sonra Ivi ona bir şans verebileceğini düşünmüş. küçük bir kucaklaşma ve yaptığı bir şey onu korkutmuş gibi görünüyor."

"Ona ne yaptı?" Ben sordum.

"Hafwyn şahitti ve ne yapıp yapmadığı konusunda Ivi ile aynı fikirde. Görünüşe göre, sadece Dogmaela'nın arkasından yaklaşmış, kollarını beline dolamış ve onu yerden kaldırmış ve o da çığlık atmaya başlamış," dedi Sholto. "Dogmaela çok histerik olduğu için pek bir anlam ifade etmiyor. Saraid ise

İvi'ye saldırmaması fiziksel olarak engelleniyor ve adam olayların bu hale gelmesinden dolayı gerçekten şaşkın görünüyor."

"Kucağa alınmak neden çığlık atmasına neden olsun ki?" Ben sordum.

"Hafwyn, bunun eski efendileri prensin yaptığı bir şey olduğunu söylüyor, ama sonra onları yatağa atar ya da başka birinin çok kötü şeyler yapması için tutardı. onları."

"Oh," dedim, "bu bir tetikleyici olay."

"Tetikleyici ne?" Sholto sordu.

Galen, "Genellikle zararsız olan bir şey size istismarı veya şiddeti hatırlatıyor ve aniden her şeyi yeniden gündeme getiriyor" dedi.

İkimiz de ona baktık, ikimiz de şaşırmıştık ve bunu gizleyemiyorduk. Galen bana ekşi bir bakış attı. "Ne yani, bunu bilemez miydim?"

"Hayır, sadece" -ona sarıldım- "bu beklenmedik bir şeydi."

"Bu kadar anlayışlı olmam o kadar büyük bir sürpriz mi?" diye sordu.

Bu soruya söyleyebileceğim kibar bir şey yoktu, bu yüzden ona biraz daha sıkı sarıldım. O bana sarıldı ve başımın üstünden öptü.

Sholto şimdi yanımızda duruyordu ve gözleri tamamen benim içindi. Erkeklerin, sevgilileri ve daha fazlası olan bir kadını gördüklerinde takındıkları o bakış vardı. Kısmen sahiplenici, kısmen heyecanlı ve kısmen de şaşkındı, sanki Diğer odadaki bir şey hâlâ aklındaydı. Bana elini uzattı ve ben de Galen'in elini bırakıp ona gittim. Galen bunu yapmama izin verdi; çoğu zaman iyi paylaşırdık, ve bile, Tanrıça Sholto'nun taşıdığım bebeklerin babalarından biri olduğuna karar vermişti. Babaların hepsinin ayrıcalıkları var. Sanırım hiçbirimiz bu kadarını beklemiyorduk. İki bebek için altı babanın genetik mucizesi.

Sholto beni kollarına aldı ve ben de kendi isteğimle gittim. Tüm babalar arasında yatağıma en yeni gelen oydu. Aslında sadece ben hamile kaldıktan sonra seks yapmıştık ama eskilerin dediği gibi, Bir kere yeter. Yeniliğin anlamı ona aşık olmadığımды. Aslında onu hiç sevmiyordum. Ondan etkileniyordum, ona değer veriyordum ama onu sevip sevmediğimi ya da sevip sevemeyeceğimi anlamamı sağlayacak kadar konuşmamıştık. Yine de birbirimizden hoşlanıyorduk; birbirimizden çok hoşlanıyorduk.

"Sluagh Kralı'nın kraliçesine geleneksel selamını gördüm," dedi Galen, "o yüzden sizi yalnız bırakayım. Belki Dogmaela için anlayışlı olabilirim." Sesi biraz tiksiniş gibiydi, ama gitmesine izin verdim, çünkü ona verdiğim değerden daha zeki olarak beni şaşırtmıştı ve bu benim içgörü eksikliğimdi.

Sholto, Galen'in kapıyı arkasından kapatmasını beklemeden öpücüğüyle, elleriyle ve üzerimde kıyafetler varken olabildiğince sıkı tuttuğu bedeniyle benden ne kadar hoşlandığını gösterdi. Kendimi onun kollarının gücüne, tuniğinin satenine ve güneş ışığının parıltısına bıraktım. nakışları ve içine dikilmiş küçük mücevherler sayesinde ellerimi kıyafetlerinin altında olduğu kadar kıyafetlerinin üzerinde de gezdirdim. Onun benimle lvi'nin yaptığı gibi sevişmesini düşündüm.

Dün gece kıyafetlerinin çoğu üzerimdeyken sevişmiştik, böylece sevişirken saten tenimi okşuyordu. Bu düşünce öpücüklerine daha da fazla karşılık vermemi sağladı ve ellerimi tuniğin altından kışını izlemeye , ancak bir elimle diğer elim kadar iyi kavrayamadım Çünkü belindeki kılıca uzanmam gerekiyordu.

Sholto hevesime karşılık vererek ellerini kışımın altından geçirdi ve beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve bizi yatağı kadar birkaç adım geri götürdü. Kollarım ve bacaklarım hâlâ ona sarılıyken beni yatağı indirdi. Bir elini sırtımda tutarken diğer eliyle ağırlığımızı yatağı verdi.

Soluk soluğa bir sesle, "Böyle daha erken gelirdim," diyecek kadar öpücüklerden uzaklaştı.

Ona gülümsedim. "Seni çok özledim."

Sırıttı. Her iki saraydaki en yakışıklı yüzlerden birine sahipti ve sırtışı bu manken ötesi mükemmelliği bozuyordu ama ben bu sırtışı seviyordum çünkü bunun benim için olduğunu biliyordum. Başka hiç kimsenin onun kendilerine bu şekilde bakmasını sağlayamadığını biliyordum. Hiç kimse onu birlikte olduğumuz anlarda olduğu kadar mutlu edememişti. Belki onu henüz sevmiyordum ama birlikte olduğumuz zamanlardaki halini seviyordum. Sluagh'ın büyük Kralı'nın sırtışını görmeme izin vermesini sevdim. Yılların kibirli kalkanlarını indirmesine değer verdim, böylece onların arkasındaki adamı görebildim.

"Beni özlemeni seviyorum." Sanki aklımı okumuş gibi. Ayağa kalktı, beni onu bırakmaya zorladı, böylece aşağı uzanıp pantolonunu çıkarmaya başlayabildi. Kılıcını, kemerini, silahını ve kılıfını yerinde bıraktı, sadece yumuşak pantolonunu yeterince çözerek kendini ışığa bıraktı, sert ve sıkı ve mahkemedeki herhangi bir erkek kadar iyi.

Normalde daha fazla ön sevişme isterdim ama o anda yaradı. Bu kısmen Ivi ve Brii'nin dün gece benimle yaptıkları şeydi, ama aynı zamanda Sholto'nun beni selamlamaya şartlandırmaya başlamış olmasıydı.

Beni yatağa geri yatırdı, bacaklarım hala kenarda sallanıyordu ve külotumu bulana kadar eteğimin altına uzandı. Külotumu bacaklarımdan çekti ve topuklu ayakkabılarımdan üzerinden geçirerek yere kadar indirdi. Eteğimi kaldırdı ve ayakkabılarımda dışında belden aşağısı çıplak bir şekilde bana baktı. Çıkarmamı isteyip istemediğini sormadım.

Çünkü onun sevmediğini biliyordum. Sholto beni topuklularla severdi.

Ellerini kalçalarımın iki yanına koydu ve beni kabaca vücudunun sert uzunluğuna doğru çekti. Açıyı değiştirmek için kendine dokunmak yerine kalçalarımı kaldırarak bana doğru yaklaştı. Kendini içime itti ve ben onun tek bir hamlede yapamayacağı kadar sıkıydım. İçeri doğru ilerlemesi gerekiyordu ama ben zaten ıslaktım, sadece sıkıydım. Etrafını daha da sıktım, başının biraz öne düşmesini sağladım, böylece saçları yüzümün üzerinden geçti. tereddüt , sonra daha sert itti ve ben her santim için onu çalıştırdım. Sadece onun bu kadar büyük, bu kadar geniş olmasının ve beni tamamen doldurmasının verdiği hisle orgazm oldum.

Zevk çığlıkları attım, başımı geriye attım, parmaklarım saten kaplı kollarını pençeliyor, işaretleyecek bir şey bulamıyordu.

Büyük bir kısmı hâlâ içimdeyken beni yataktan kaldırdı. Vücudum onun etrafında kasılırken beni kollarında tuttu ve ben de ona sarıldım. Beni tutarken geri kalanını uzun, sert bir hamleyle içime soktu ve ben yine onun için çığlık attım.

Yarı yatağın üzerine çöktü, yarı bizi yatağın ortasına doğru süründürdü. Kollarıyla beni bıraktı ve sadece alt bedeni beni yatağa sabitledi. Vücudunun gidebildiği kadar derine indiğinde hareket etmeyi bıraktı. "Sen benim kraliçemsin, ben de kralım. Bu da bunun kanıtı."

Bu, babasının da aralarında bulunduğu gece sinekleri arasında çok eski deyişti. Dokunaçları ve insandan uzak yüzleriyle devasa, karanlık manta ışınlarına benziyorlardı. Aralarında, Sadece asiller üreyebiliyor ve dişileri bu kadar kolay orgazma ulaştırabiliyordu. Dişi gece sinekleri

penisin içindeki omurga beni öldürebilirdi, ama Neyse ki de Sholto'nun babasına o kadar da çekmediğini biliyoruz.

Ritüelin bir sonraki kısmını söyledim, çünkü Sholto bana öğretmişti. "İçimde olman senin kraliyet ailesinden olduğunu ve benim de hamile olduğumu kanıtlıyor." Eğer hamile olmasaydım.

"İçimdeki sen kraliyet ailesinden olduğunu kanıtlıyorsun ve ben çocuk sahibi olacağım."

Tuniğinin belindeki kemeri çözecek kadar yukarı kalktı. Kılıcı ve silahıyla birlikte kemeri yatağın dışına değil, bir tarafımıza fırlattı; ulaşılabilir bir yerdeydi ama yoldan çekilmişti. Vücudu hâlâ yerindeyken tuniğinden sıyrılmaya başlarken konuştu benimkini yatağa sabitliyor. "Seni tatmin etmenin bu kadar kolay olduğunu hatırlamıyorum Meredith."

Hepimiz iyi paylaşıyorduk ama ona dün geceki girişinin bu kadar harika olmasına kısmen Ivi ve Brie'nin yardımcı olduğunu söyleyebilecek kadar değil.

"Sana söyledim, seni özledim."

Tekrar sırtıttı, sonra tuniğinin kabarıklığının arkasına gizlendi. Ardından beyaz keten tuniğini çıkardı ve nihayet vücudunun üst kısmını görebildim. Rhys dışındaki tüm erkekler kadar kaslıydı. Geniş omuzluydu, tek kelimeyle güzeldi ama karnında, göğüs kafesine kadar uzanan bir dövme vardı. Dövme, Rhys'in dokunaçlarını gösteriyordu. babasına daha çok benzeyecekti. Bir kez Onlar bir dövme değil, gerçek bir şeydi. Şimdi benimle herhangi bir sidhe kadar pürüzsüz ve insan olabilirdi ya da olabileceği her şey olmayı seçebilirdi.

Genellikle bana hangisini tercih ettiğimi sorardı ama bir an o düz ve güzel karnıyla üzerimde yükselirken, bir sonraki dokunaçları fantastik bir deniz yaratığı gibi üzerimde kıvranıyordu

altın ve gümüş çizgilerle fildişi ve oluşmuştur tüm o solgun güzelliğin içinden akıyordu. Üzerime eğildi, hala bacaklarımın arasında sert ve hızlıydı, ama öpmek için eğildi, tüm o kasları bastırdı ve vücuduma okşadı, böylece öpüştüğümüzde beni daha çok "kollarıyla" tuttu. Şimdiye kadar sahip olduğum herhangi bir sevgili. Daha büyük dokunaçlar ağır kaldırmak içindi ve kaslı bir ip gibi etrafımı sarıyordu ama Bin kat daha yumuşak, kadife ve saten gibi ve daha fazlası. Daha insani kolları da öpücüğün içindeydi ama hepsi onun bir parçasıydı, hepsi bana sarılıyor, beni tutuyor, beni öpüyordu. Sholto onun fazladan parçalarını görünce geri çekilmememi sevdi. Bir zamanlar onun eşsizliğini görmek beni rahatsız etmişti, hayır, gerçekten rahatsız etmişti. Beni korkutuyordu ama bir çift olarak bizi birleştiren büyüünün bir yerinde, farklı olmanın kötü bir şey olmadığını anlamaya başlamıştım. Aslına bakarsanız, diğerlerinin yardım edecek başka bir erkek olmadan yapamayacağı şeyleri benimle yapabildiği için kesinlikle övünebilirdi.

Çok ince ve esnek olan daha küçük dokunaçların uçlarına yakın küçük kırmızımsı vantuzlar vardı. Aramızda gıdıklanıyorlardı ve ben onların dokunuşlarına doğru kıvrandım, amaçlarını bulmaları için istekliydim. Küçük uçları göğüslerimin üzerinden geçerek meme uçlarıma geldi ve sonra onları sert ve hızlı bir şekilde emdi, böylece beni öperken ağzına istekli sesler çıkardım. Ellerim sırtının kaslı uzunluğu boyunca ilerledi ve dokunaçlarının sert kadifesinin üzerinden geçerek hassas olduklarını bildiğim alt kısımlarını okşadı. Bu onun kendini içimden çekmeye başlamasına neden oldu, küçük dokunaçlardan birinin bacaklarımın arasından kayabilmesi ve kaputumun hemen altındaki o küçük, tatlı noktayı bulabilmesi için kendine yeterince yer açtı, böylece vücudunu bacaklarımın arasına sokup başlarken, ıslaklık ve sıkılık üzerinde çalışırken, o küçük istekli ağızlardan bir diğeri beni emdi.

Üç noktayı da ustalıkla emerken kollarının üzerine kalktı, daha büyük dokunaçlar ağırlığını üzerimde taşımama yardımcı oldu.

girip çıkmasını izlemekten hoşlandığımı biliyordu, bu yüzden tüm o ekstraları bir perde gibi ayırdı, böylece Başını, vücutlarımızın uzunluğuna bakacak kadar aşağı indirdi. Bacaklarımın arasına girip çıkmasını izlemekten zevk alarak başlamıştım, ama şimdi göğüslerimi yeri ve bacaklarımın arasını görmekten de hoşlanıyordum, yani hepsi oydu, hepsi uzun ve sertti ve bana zevk veriyordu.

Sonunda beni daha hızlı hareket edecek kadar açmıştı. İçimde. Vücudu ritmini bulmaya başladı ve bacaklarımın arasında sıcaklığın oluşmaya başladığını hissettim, ancak diğer zevk baskısı daha hızlı geliyordu.

"Yakında geliyorum" diyecek kadar nefesimi toplayabildim. Bilmek hoşuna gidiyordu.

"Hangisi?"

"Yukarı," dedim.

Gülümsedi ve gözleri parladı, altın rengi, kehribar rengi ve sarı parlıyordu ve aniden vücudu parlayan, titreşen bir şey oldu. Sihir altın ve gümüşe çarptı onun ekstra parçaları boyunca şimşek. Tenimin parıldamasına neden oldu, sanki ay içimde yükseliyor ve onun üzerimdeki parıltısı ve yükselişiyle buluşuyordu.

Ellerimi kaldırıp hareket eden parçalara dokunacak kadar enerjim kalmıştı ve yumuşak parlayan ellerim derisinin altında renkli ışıkların patlamasına neden oldu, bir büyü diğerini çağırıyordu. Ama büyüünün içimdeki, dışımdaki ve karşımdaki teni boyunca titreşmesi sonunda ilk sıcak, patlayan zevk dalgasını bedenime itti, böylece çığlık attım, altında kıvrandım. Parmaklarım ağır etin sertliğini buldu ve onları işaretledi. I Ağır dokunaçların renkli ışıkları zevkimi boyadı ve kanadığı yerde kırmızı öyle parladı ki

Ayın üzerine saçılmış yakutlar gibi tenime sıçradı.

Bacaklarımın arasında yavaş ve derin bir ritim tutturmak için bedeniyle mücadele etti. Başı öne düştü, saçları her şeye karıştı ve saçlar ışıkla doldu, böylece kristalden yapılmış bir şeyin içinde sevişmek . Ve sonra bir itiş ve bir sonraki itiş arasında beni getirdi ve birlikte çığlık attık, zevkimizin ışığı o kadar parlaktı ki odayı renkli gölgelerle doldurduk.

Üzerime yığıldı ve bir an için onun ağırlığının altında kaldım, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki göğsünden dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi, nabızı yüzümün yan tarafına çarpıyordu. Sonra vücudunun üst kısmını yeterince hareket , böylece sıkışıp kalmadım ve biraz daha rahat nefes alabildim. Bacaklarımın arasından çekildi, küçük parçaları çoktan solmuştu, Sanki her zerresi tükenmiş gibi bana yaslanmıştı.

İkimiz de nasıl nefes alacağımızı yeniden öğrenirken yanıma uzandı. "Seni seviyorum Meredith," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Ve o anda bu, şimdiye kadar söylediğim tüm sözler kadar doğruydı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SHOLTO VE BEN GIYINDIK VE HERKESE KATILDIK.

Mutfak ve yemek odasının hemen dışında KÜÇÜK oturma odası. duvarlar olmadığından, buranın sadece "büyük oda" olduğunu sanıyordum, ama burada yaşayanlar buraya küçük oturma odası diyorlardı, bu yüzden hepimiz öyle diyorduk.

Hafwyn ve Dogmaela en büyük kanepedeydi.

Dogmaela hâlâ diğer kadının omzunda usulca ağlıyordu. Sarı örgüleri iç içe geçmişti ve

Aynı renge o kadar yakındı ki hangi saçın kime ait olduğunu bir bakışta anlayamıyordum.

Saraid omuzları kamburlaşmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde büyük pencerelerin yanında duruyordu, Küçük, sıkı göğüslerini kucaklıyordu. Ondan yayılan öfkeyi hissetmek için büyüye ihtiyacınız yoktu. Güneş ışığı altın rengi saçlarında parılıyordu. Frost'un ki gümüşken, onun ki gerçekten altındı, sanki değerli metal saça dokunmuş gibiydi. Saçlarının Frost'un ki kadar yumuşak olup olmadığını merak ettim.

Brii onun yanında duruyordu, sarı saçları onun gerçek altınının yanında solgun ve bitmemiş görünüyordu. Adam kızın omzuna dokunmaya çalıştı ve kız, adam elini bırakana kadar ona ters ters baktı, Ama onunla sessizce konuşmaya devam etti. Belli ki onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Ivi sürgülü cam kapıların yanında, Doyle ve Frost'la sessizce ve ısrarla konuşuyordu. Barinthus ve Galen bir kenarda duruyordu. Büyük adam Galen'le konuşuyordu. Belli ki üzgündü. Ama Dogmaela ve Ivi'yle ilgili olmalıydı çünkü Galen'in onun zihnini büyüyle neredeyse yuvarladığını anlasaydı daha çok üzüldü. Soylu bir sidhe'nin onu büyülemeye çalışması ciddi bir hakaretti. Bir başkası. Büyü yapanın, büyü yaptığı kişiden daha üstün ve daha güçlü hissettiğini açıkça söylüyordu. Galen öyle demek istememişti ama Barinthus büyük olasılıkla bu şekilde anladım.

Cathbodia ve Usna aşk koltuğuna oturmuş, Usna da Cathbodia'ya sarılmıştı. Cathbodia'nın kuzguni siyah saçları sadece omuzlarına dökülüyor, bir kısmı koltuğun arkasına serdiği siyah trençkota karışıyordu. Palto kuzgun tüyünden bir pelerindi ama diğer bazı güçlü eşyalar gibi bukalemun gibi ortama en hale dönüşebiliyordu. Teninin solgun görüntüsü

Saçlarının benimkinden daha beyaz olmadığını biliyordum. Usna ona kıyasla bir renk kontrastıydı. Beyaz ay ışığı derisi siyah ve kırmızıyla işaretlenmiş patiska bir kediye benziyordu. Annesinin onu doğururken şekil değiştirdiği kedi gibi kucağına kıvrılmıştı ya da iki metre boyundaki gövdesinin sığabildiği kadarı kucağına kıvrılmıştı.

Saçlarını öyle açmıştı ki, siyah giysilerinin ve duru güzelliğinin etrafına kürklü bir battaniye gibi dökülüyordu. İkisi de önlerindeki duygusal gösteriyi izlerken Cathbodia boş boş onun saçlarını okşadı. Adamın en sevimsiz yanı olan gri gözleri ile kadının siyah gözlerinde neredeyse aynı ifade vardı. Bazı hayvanların sahip olduğu o kayıtsız tavırla kargaşanın tadını çıkarıyorlardı. Bir keresinde adam kediye dönüşebilmişti, bir keresinde de kadın kuzgun ya da karga şekline girebilmişti ve casusluk yapmak için gerçek bir kuşun gözlerini ödünç almak zorunda kalmamıştı. Bu ikisini de biraz daha az insan ya da sidhe ve daha basit bir şey yapmıştı.

Tabii ki o ana kadar birlikte uyuduklarını fark etmemiştim. Nöbet tutan ortaklardı, ama uzak ve biraz da korkutucu Cathbodia onu okşarken, daha fazlası olduğunu fark etmemiştim. İyi saklamışlar.

Sholto anlamış gibiydi ya da belki de ben şaşırmış görünüyordum çünkü "Diğer muhafızların birlikte uyumasına izin vermen onların kendi ilişkilerini ortaya çıkarmalarına neden oldu" dedi.

"Hiçbir şey onları bir şey yapmaya zorlamıyor. Paylaşmayı seçtiler çünkü bunun güvenli olduğunu düşünüyorlardı."

Sholto başını salladı. "Anlaştık." Odanın içine doğru ilerledi ve kolum onun kolunda olduğu için beni de kendisiyle birlikte hareket ettirdi

sanki bir dansın başlangıcıymış gibi.

Galen gülümseyerek bize doğru gelmeye başladı ve ardından Barinthus gözlerimle takip edemediğim bir bulanıklık içinde hareket etti. Galen aniden havalandı ve büyük cam pencerelere ve aşağıdaki denize ve kayalara doğru ilerledi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

GALEN DUVARIN KÖŞESİNE ÇARPTI.

PENCERELER. Duvar vücudunun etkisiyle çatladı, çizgi film anlarından biri gibi etrafında parçalandı İnsanların duvardan geçtiği yer. Vücudunun mükemmel bir taslağı yoktu ama duvara yaslandığında, kolunun darbenin bir almaya çalışırken nereden dışarı ve arkaya doğru savrulduğunu görebiliyordum.

Barinthus ayağa kalkmaya çalışırken o başını sallıyordu. ona doğru yürüdü. İleri doğru koşmaya çalıştım ama Sholto beni engelledi. Doyle benden daha hızlı hareket ederek kendini iri adamın yoluna koydu. Frost Galen'a gitti.

"Yolumdan çekil Karanlık," dedi Barinthus ve bir dalga cama çarparak yükselip camı aştı. Denizin yardım almadan bize ulaşamayacağı kadar yüksekteydik.

"Presesten bir muhafız çalar mıydın?" Doyle sordu. Rahat görünmeye çalışıyordu ama ben bile vücudunun gerildiğini, bir ayağının bir darbeye ya da başka bir fiziksel eyleme hazırlanmak için yere bastığını görebiliyordum.

"Bana hakaret etti," dedi Barinthus.

"Belki, ama aynı zamanda kişisel cazibe konusunda aramızdaki en iyisi. Kılık değiştirme konusunda sadece Meredith ve Sholto onunla kıyaslanabilir ve bugün sihrini kullanmasına ihtiyacımız var."

Barinthus yerin ortasında durmuş, Doyle'a bakıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra keskin bir rüzgârla dışarı verdi. Omuzları gözle görülür bir şekilde çöktü ve kendini öyle bir salladı ki, saçları tüyler gibi dalgalandı, gerçi tanıdığım hiçbir kuş tüylerinde mavinin bu kadar çok tonunu barındıramazdı.

Sholto'nun eli hâlâ kolumu tutarken odanın diğer ucundan bana baktı. "Özür dilerim Meredith. Bu çocukçaydı. Bugün ona ihtiyacın var." Derin bir nefes daha aldı ve odanın koyu sessizliğinde duyulacak şekilde tekrar verdi.

Sonra Doyle'un hâlâ hazır olan formuna baktı. Frost, Galen'in ayağa kalkmasına yardım ediyordu ama Galen biraz dengesiz görünüyordu, sanki Frost'un eli olmasa ayakta duramayacakmış gibi.

"Pixie," diye seslendi Barinthus ve okyanus bu kez daha yüksek ve daha güçlü bir şekilde pencerelere çarptı.

Galen'in babası kraliçenin nedimesini hamile bırakan bir periydi. Galen biraz daha dik durdu, gözlerinin yeşili her zamanki zengin yeşilinden Soluk ve beyaz kenarlı bir şey. Gözlerinin solgunlaşması iyiye işaret değildi. Bu gerçekten çok kızgın olduğu anlamına geliyordu. Gözlerinin bu kadar solgun olduğunu sadece birkaç kez görmüştüm.

Frost'un elini sıktı ve diğer adam onu bıraktı, ancak yüzü bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Ben de en az kadar sidhe'yim Barinthus," dedi Galen.

"Sakın bir daha peri numaralarını üzerimde kullanmaya , Greenman, yoksa bir dahaki sefere pencereleri kaçırmam."

O anda Rhys'in haklı olduğunu anladım. Barinthus kral rolünü üstlenmeye başlamıştı, çünkü ancak bir kral çocuğumun babasına karşı bu kadar cüretkâr olabilirdi. Karşı çıkmadan durmasına izin veremezdim. İzin veremezdim.

"Büyük Mannan Mac Lir'i neredeyse büyülemesine izin veren içindeki peri değildi," dedim.

Sholto'nun eli kolumu sıktı, sanki bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmadığını söylemeye çalışıyordu. Muhtemelen değildi, ama bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Eğer söylemezsem
"tacımı" Barinthus'a devrediyorum.

Barinthus o kızgın gözlerini bana çevirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, Galen'in sevgililerimden ve krallarımdan biri olarak güçlü bir büyü kazandığı anlamına geliyor. Daha önce Barinthus'un zihnini bulandırmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı."

Barinthus başıyla küçük bir selam verdi. "Gücü arttı. Hepsi öyle."

"Tüm sevgililerim,"

dedim. Sözsüzce başını

salladı.

"Seni en azından bir kez yatağıma almadığım için gerçekten kırgınsın, benden seks istediğin için değil, kaybettiğin her şeyi sana geri verip vermeyeceğini bilmek istediğin için."

Bana bakmıyordu ve saçları yine o su altı hareketi hissiyle etrafını sarıyordu. "Sen odaya dönene kadar bekledim Meredith. Galen'e haddinin bildirildiğini görmeni istedim." O zaman bana baktı, ama

Yüzünde anlayabileceğim hiçbir şey yoktu. Babamın en yakın arkadaşı ve insan dünyasında yaşadığımız eve en sık ziyaretçilerden biri şimdi karşımdaki adam değildi. Sanki burada, deniz kıyısında geçirdiği birkaç hafta onu değiştirmişti. Bu kibir ve küçüklük, Unseelie'ye ilk geldiği zamanki hali miydi?

Mahkeme mi? Yoksa o zaman bile gücü azalmış mıydı?

"Neden bunu görmemi istiyorsun?" diye sordum.

"Onu pencereden dışarı göndermeyecek kadar kontrol sahibi olduğumu bilmeni istedim, orada onu boğmak için denizi kullanabilirdim. Onu bağışlamayı seçtiğimi görmeni istedim."

"Ne amaçla?" Ben sordum. Sholto beni vücuduna doğru çekti, böylece kollarımı neredeyse ona doladım Dalgınca. Beni korumaya mı çalışıyordu yoksa sadece beni rahatlatmaya mı, hatta belki de sadece kendini rahatlatmaya mı, emin değildim, gerçi dokunmak sidhe'lerden çok daha az fey için rahatlatıcıdır. Ya da belki beni uyarıyordu. Soru şuydu, beni ne hakkında uyarıyordu?

"Ben olsam boğulmazdım," dedi

Galen. Hepimiz ona baktık.

Tekrarladı. "Ben Sidhe'yim. Doğal dünyadaki hiçbir şey beni öldüremez. Beni denizin altına itebilirsin ama boğamazsın ve basınç değişikliklerinden dolayı da patlamam. Senin okyanusun beni öldüremez, Barinthus."

"Ama benim okyanusum sana ölümü özletebilir, Greenman. Sonsuza dek en karanlık derinliklere hapsolmuş, etrafınızda neredeyse katı hale gelmiş su, herhangi bir hapishane kadar güvenli ve daha işkenceli. Sidhe'nin geri kalanı boğulamaz ama suyun ciğerlerinize inmesi yine de acı verir. Vücudun hala

hava istiyor ve suyu solumaya alışıyor. Suyun basıncı Derinlikler bedeninizi ezemez ama yine de . Sonsuza dek acı içinde olursunuz, asla ölmezsiniz, asla yaşlanmazsınız, ama her zaman azap içinde olursunuz."

"Barinthus," dedim ve bu tek kelime hissettiğim şoku bastırdı. Şimdi Sholto'ya sarılmışım, çünkü teselliye ihtiyacım vardı. Galen'i, benim Galen'imi tehdit etmesi gerçekten de ölümden beter bir kaderdi.

Barinthus bana baktı ve yüzümde gördüğü şey onu memnun etmedi. "Görmüyor musun Meredith, ben senin adamlarının çoğundan daha güçlüyüm?"

"Bunu sana saygı duymamı sağlamak için mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Tüm güçlerime sahip olsaydım senin yanında ne kadar güçlü olabileceğimi bir düşün."

"Bu evi ve herkesi yok edebilirdin. Diğer odada da aynı şeyi söylemiştin," dedim.

"Sana asla zarar vermem," dedi.

Başımı salladım ve Sholto'dan uzaklaştım. Bir süre bana , sonra kendi başıma ayakta durmama izin verdi. Bir sonraki bölümün bu şekilde yapılması gerekiyordu.

"Benim şahsıma asla zarar vermezsin, ama Galen'e o korkunç şeyi yapsaydın, onu benim için bir koca ve baba olarak çalsaydın, bu bana zarar vermek olurdu, Barinthus. Elbette görüyorsun Bu mu?"

Yüzü tekrar o yakışıklı, okunmaz maskeye dönüştü.

"Bunu , değil mi?" diye sordum ve gerçek korkunun ilk damlası omurgama doğru ilerledi.

"Mahkemeni korkulacak bir g haline getirebiliriz Meredith."

"Korkmak için neden buna ihtiyacımız olsun ki?"

"İnsanlar sadece sevgiden ya da korkudan takip eder, Meredith." "Bana Makyavelist gibi davranma, Barinthus."

"Bununla ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Başımı salladım. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Ama şunu biliyorum ki, eğer halkımdan herhangi birine zarar verir ve onları böyle korkunç bir kadere mahkûm edersen, seni kovarım. Eğer halkımdan biri kaybolur ve onu bulamazsak, tehdit ettiğin şeyi yaptığını varsaymak zorunda kalacağım ve eğer bu olursa, eğer bunu onlardan herhangi birine yaparsan, o zaman onları serbest bırakmak zorunda kalacaksın ve sonra..."

"Sonra ne olacak?" diye sordu.

"lm, Barinthus. lmek zorundasın yoksa asla güvende olamayız, özellikle de burada, Batı Denizi kıyılarında. Sen çok glsn."

"Demek Doyle Kraliçe'nin Karanlığı, hâlâ iyi eğitilmiş bir köpek gibi emir üzerine öldürmeye gönderilecek."

"Hayır, Barinthus, bunu kendim yapacağım."

"Bana karşı durup kazanamazsın Meredith," dedi ama sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Etten ve kandan oluşan tam ellere sahibim, Barinthus. Babamda bile tam bir et eli yoktu, Cel'de de tam bir kan eli yoktu ama bende ikisi de var. Cel'i bu şekilde öldürdüm."

"Sen bana böyle bir şey yapmazsın, Meredith."

"Ve birkaç dakika önce senin, Barinthus, sevdiğim insanları asla tehdit etmeyeceğini söyledim. Senin hakkında yanılmışım; aynı hatayı yapma."

Odanın diğer ucundan birbirimize baktık ve dünya sadece ikimize daraldı. Bakışlarını ve söylediklerimin her kelimesinde ciddi olduğumu yüzümde görmesini sağladım.

Sonunda başını salladı. "Gözlerinde ölümümü görüyorum

Meredith." "Ölümünü kalbimde hissediyorum," diye cevap

verdim. Bu bir çeşit

Kalbimin onun ölümünden mutlu olacağını ya da

En azından üzgün değıl.

"Bana hakaret edenlere meydan okumama izin yok mu? Beni Andais'in yaptığından farklı bir hadım mı yapacaksınız?"

"Onurunu koruyabilirsin, ama hiçbir düello ölümüne ya da bir adamın benim için yararlılığını yok edecek herhangi bir şey için değıldir."

"Bu da onurumu korumak için yapabileceğim çok az şey bırakıyor, Meredith."

"Belki, ama senin onurun değıl, benimki."

"Bu da ne demek oluyor? Onurunuzu lekeleyecek hiçbir şey yapmadım, sadece o peri veledi."

"Birincisi, ona bir daha asla öyle deme. İkincisi, buranın kralı benim. Buranın lideri benim. Peri ve Tanrıça tarafından yönetmek üzere taçlandırıldım. Sen değil, ben." Sesim alçak ve dikkatliydi. Duygularımla kırılmasını istemedim. İhtiyacım olan şu anda kontrol. "Çocuğumun babasına, eşime benim önümde saldırarak, bir hükümdar olarak bana saygı duymadığınızı kanıtladınız. Beni hükümdarınız olarak onurlandırmadınız. hükümdar."

"Tacı teklif edildiği gibi kabul etseydin, Tanrıça'nın seçtiği şeyi onurlandırırdım."

"Bana bir seçenek sundu Barinthus ve eğer sunduğu seçenek kötü bir seçenek olsaydı bunu yapmayacağına inanıyorum. bir tane."

"Tanrıça her zaman kendi mahvoluşumuzu seçmemize izin vermiştir, Meredith. Elbette bunu biliyorsun."

"Eğer Frost'u kurtararak mahvolmayı seçtiysem, o zaman bu seçimimdi ve ya bu seçime uyarsınız ya da gözümün önünden kaybolur ve bunun dışında kalırsınız."

"Beni sürgün mü edeceksin?"

"Seni Andais'e geri gönderirdim. Peri'den ayrıldığımızdan beri kana susamış olduğunu duydum. Tek çocuğunun kendi halkının kanı ve etiyle ölmesinin yasını tutuyor."

"Onlara ne yaptığını biliyor musun?" Sesi şok olmuş gibiydi.

Doyle, "Mahkemede hâlâ kaynaklarımız var," dedi.

"O halde nasıl orada durabiliyorsun Karanlık ve halkımızın katledilmesini durdurabilmemiz için hepimizin gücümüze geri dönmesini istemiyorsun?"

Doyle, "O kimseyi öldürmedi," dedi.

Barinthus, "Onlara yaptıkları ölümden beter," dedi.

"Hepsi burada bize katılmakta özgür," dedim.

"Eğer hepimizi gücümüze kavuşturursan, o zaman geri onları zindandan kurtarabiliriz."

"İşkence kurbanlarını kurtarsaydık onu öldürmek zorunda " dedim.

"Son seferinde gittiğinde beni ve Ölümlülük Koridorundaki diğer herkesi serbest bıraktın."

"Aslında ben yapmadım," dedim. "Bunu Galen . Onun büyü seni ve diğerlerini serbest bıraktı."

"Bunu onun hakkında daha iyi düşünmemi sağlamak için söylüyorsun." "Doğru olduğu için söylüyorum," dedim.

Kendisine ters ters bakan Galen'a baktı. Frost diğer adamın biraz gerisindeydi, kendi yüzü de kimsenin düşüncelerini okumasını istemediği zamanlarda takındığı kibirli bir maskeydi. Doyle, Barinthus ve Galen'arasından çıktı ama fazla uzaklaşmadı. Ivi, Brie ve Saraid silahlarını çekmek için birbirlerinden biraz uzakta duruyorlardı. Barinthus'un bir güç boşluğu bıraktığına ve sahil evindeki muhafızların onları ihmal ettiği için ona döndüğüne ve kadınlara hiç güvenmiyor gibi görüldüğüne dair sözlerini hatırladım. Bir an sadakatlerinin bana mı yoksa Barinthus'a mı olacağını merak ettim.

"Büyün Ölümsüzlük Koridoru'nu bitkiler ve çiçeklerle mi doldurdu?" Barinthus sordu.

Galen sadece başını salladı.

"O zaman özgürlüğümü sana borçluyum."

Galen yine başını salladı. Sessizliği seven biri değildi. Konuşmuyor olması kötüye işarettti. Söyleyebileceklerine güvenmediği anlamına geliyordu.

Rhys karşı koridordan içeri girdi. Hepimize şöyle bir baktı ve şöyle dedi: "Duyduğum sesin ne olduğunu anladım. Arayan Jeremy'ydi. Eğer geliyorsak, olay yerinde olmamızı istiyor. Geliyor muyuz?"

"Geliyoruz," dedim. Gözlerimi Barinthus'tan Saraid'e çevirdim. "Bana kişisel cazibenizin göz önünde saklanmak için yeterince iyi olduğu söylendi."

Şaşırmış görünüyordu, sonra başını salladı ve hatta eğildi. "Evet, öyle."

"O zaman sen, Galen, Rhys ve Sholto, benimle gelin. Basının tekrar müdahale etmemesi için insan gibi görünmemiz gerekiyor." Benim Ses kendinden çok emin geliyordu. Midemin çukuru hâlâ sımsıkı kapalıydı, ama belli etmiyordum ve bu da sorumlu olmanın ne demek olduğunu gösteriyordu. Paniğini kendine saklıyorsun.

Hala kanepede yatan Hafwyn ve Dogmaela'nın yanına gittim. Dogmaela ağlamayı bırakmıştı ama solgundu ve hâlâ sarsılmıştı. Yanına oturdum ama dokunmamaya özen gösterdim. Görünüşe göre bir gün için yeterince dokunmuştu.

"Bana cazibenizin de bu işe uygun olduğu söylendi ama iyileşmeniz için sizi burada bırakacağım."

"Lütfen, gelmeme izin verin. Size faydalı olmak istiyorum."

Ona gülümsedim. "Bunun ne tür bir suç mahalli olduğunu bilmiyorum Dogmaela. Sana bir şey hatırlatacak bir şey olabilir.

Cel'in yaptığı bir şey yüzünden. Bugünlük burada kal, ama gelecekte sen ve Saraid benim muhafız rotasyonumun bir parçası olacaksınız."

Mavi gözleri biraz büyüdü ve sonra kuruyan gözyaşlarının altında memnun görünüyordu. Saraid yanımıza geldi ve başını öne eğerek tek dizinin üzerine çöktü. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız Prenses," dedi.

"şekilde eğilmek zorunda değilsin," dedim.

Saraid başını kaldırıp bana o beyaz yıldız patlamalarıyla dolu mavi gözlerini gösterdi. "Nasıl selam vermemizi istersiniz? Sadece sormanız yeterli, nasıl isterseniz öyle yaparız."

"Toplum içinde bunların hiçbirini yapma, tamam mı?"

Rhys, Barinthus'un etrafında genişçe yürüdü ama sırtını diğer adama vermemeye dikkat etti. Bu konuda kayıtsızdı ama ben fark ettiysem, diğer adamın da fark ettiğini biliyordum.

"Herkesin içinde diz çökmeye devam edersen, dünyadaki tüm cazibe onun prenses ve senin de onun muhafızları olduğun gerçeğini gizleyemez."

Saraid başıyla onayladıktan sonra, "Kalkabilir miyim, majesteleri?" diye sordu. İçimi çektim. "Evet, lütfen."

Diğer kadın ayağa kalkarken Dogmaela önümde diz çöktü. "Özür dilerim Prenses, size makamınızın gerektirdiği onuru veremedim."

"Lütfen, kes şunu," dedim.

Başını kaldırıp baktı, açıkça şaşkındı. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Kaşlarını çatarak elimi . "Erkeklerin benim için diz çökmediğini fark ettin mi?"

Kadınlar birbirlerine bakiştılar. "Kraliçe her zaman bu konuda ısrar etmedi ama prensimiz ," dedi Saraid. "Sadece bize hangi selamlamayı tercih ettiğinizi söyleyin, biz de size onu verelim."

"Bir merhaba iyi olur."

"Hayır," dedi Barinthus, "olmayacak."

Döndüm ve ona pek de dostça olmayan bir bakış attım. "Bu seni ilgilendirmez, Barinthus."

"Eğer onların saygısına sahip değilseniz, sidhe üzerinde hiçbir kontrolünüz yoktur" dedi.

"Saçmalık," dedim.

Şaşırmış , sanki benden duymayı düşündüğü bir terim değilmiş gibi. "Meredith..."

"Hayır, bugün senden alacağımı aldım. Dünyadaki tüm eğilip bükmeleer hiçbirinin Cel'e ya da Andais'e saygı duymasını sağlamadı. Onlardan korkmalarını sağladı ve bu saygı değil, korkudur."

"Beni kanlı canlı ellerinle tehdit ettin. Senden korkmamı istiyorsun."

"Saygı göstermenizi tercih ederdim ama sanırım beni her zaman Essus'un kızı olarak göreceksiniz ve bana ne kadar değer verirsiniz verin beni yönetmeye uygun göremezsiniz."

"Bu doğru değil," dedi.

"Frost'un hayatını kurtarmak için taçtan vazgeçmiş olmam benden şüphe duymanıza neden oldu."

Yüzünü göremeyeceğim şekilde döndü, bu da yeterli bir cevaptı. "Bu bir romantiğin seçimiydi, bir kraliçenin değil."

"Peki ben bir kral değil de romantik miyim?" Doyle diğer adama doğru biraz ilerleyerek sordu.

Birimizden diğerine baktı ve sonra şöyle dedi: "Senin, Karanlık, böyle bir seçim yapman hiç beklenmedik bir . Onun kraliçe olmasına yardım edeceğini düşünmüştüm. ihtiyacımız vardı. Onun yerine seni yumuşak bir şeye dönüştürdü."

"Bana zayıf mı diyorsun?" Doyle sordu ve sesindeki ton hiç hoşuma .

"Yeter!" Bağırmak istememiştim ama ağzımdan böyle çıktı.

Hepsi bana baktı. "Hayatım boyunca mahkemelerimizin korkuyla yönetildiğini gördüm. Ben diyorum ki burada adaletle hükmedeceğiz.

Ama eğer sidhe'lerim arasında benden adil muamele ve sevgi görmeyenler varsa, o zaman başka Seçenekler." Barinthus'a doğru yürüdüm. Gözleriyle buluşmak için boynumu o kadar yukarı kaldırmam gerektiğinde sert olmak zordu, ama hayatım boyunca onların arasında küçücüktüm ve başardım.

"Kraliçe olmamı istediğini söylüyorsun. Benim sert olmamı istediğini söylüyorsun ve Doyle'un da sert olmasını istiyorsun. Bizim

Sidhe'nin nasıl yönetilmesi gerekiyorsa öyle yönet,

doğru mu?" Tereddüt etti ve sonra başını salladı.

"Tanrıça'ya ve eşine şükürler olsun ki ben öyle bir hükümdar değilim, çünkü öyle olsaydım, orada öyle küstahça dururken, denizin kıyısında sadece bir ayda elde ettiğin güçle öyle doluyken seni öldürürdüm. Daha fazla güç kazanmadan seni şimdi öldürmeliyim ve teyzemle kuzenim de tam olarak bunu yapardı."

"Andais beni öldürmesi için Darkness'ı gönderirdi."

"Bunun için fazla babamın kızı olduğumu zaten söyledim."

"Beni kendin öldürmeye çalışırdın," dedi. "Evet,"

dedim.

Ve kendini ancak Essus'un kızını ve torunlarını öldürerek savunabilirsin," dedi Rhys. Bence bunu yapmadan önce onun seni öldürmesine izin verirsin."

Barinthus Rhys'e döndü. "Bu işe karışma Cromm Cruach, yoksa çok daha eski bir isim olan ilk adını bildiğimi unuttun mu?"

Rhys güldü ve bu Barinthus'u ürküttü. "Oh, hayır, Mannan Mac Lir, benimle gerçek isim oyunu oynayamazsın. Ben artık o isim değilim ve o kadar uzun zamandır da değilim ki artık gerçek bir isim bile değil."

"kadar yeter," dedim, bu kez sesim daha sakindi. "ve seni ana evde istiyorum, Barinthus. bu gece."

"Prensesimle akşam yemeği yemekten memnun olurum."

"Bir gecelik çanta hazırla. Bir süre ana evde kalacaksınız."

"Deniz kenarında kalmayı tercih ederim," dedi.

"Ve neyi tercih edeceğin umurumda değil. Geri kalanımızla birlikte ana eve taşınacağınızı söylüyorum."

Neredeyse acı çekmiş gibiydi. "Deniz kenarında yaşamayalı çok uzun zaman oldu Meredith."

"Biliyorum. Seni bu suda hiç görmediğim kadar mutlu yüzerken gördüm ve burada kendi elementinle kalmaya izin verirdim, ama bugün bunun senin zengin bir likör gibi. Dalga ve kumun yakınlığıyla sarhoşsun ve ben diyorum ki ana karaya gideceksin ve ayıl."

Öfke gözlerini doldurdu ve saçları havada yine o tuhaf su altı hareketini yaptı. "Peki ya ana eve taşınmayı reddedersem?"

"Hükümdarınızdan gelen doğrudan bir emre itaatsizlik edeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Uymazsam ne yapacağınızı soruyorum" dedi.

"Seni bu sahilden sürgün edeceğim. Seni Unseelie Sarayı'na geri göndereceğim ve Andais'in krallığını yeniden yaratan büyüü kontrol etmek için tüm feylerin kanını nasıl feda ettiğini ilk elden öğrenebilirsin. Eğer gidersem büyüü duracak ve onu tekrar kontrol edebilecekti, ama Tanrıça'nın kendisi tekrar hareket ediyor. Peri yeniden yaşıyor ve sanırım siz yaşlılar bunun ne anlama geldiğini unuttunuz."

"Hiçbir şey unutmadım," dedi. "Bu bir yalan," dedim.

"Sana asla yalan söylemem," dedi.

"O zaman kendine yalan söylüyorsun," dedim. Diğerlerine döndüm. "Haydi millet. Ziyaret etmemiz gereken bir suç mahalli var."

Kapıya doğru yöneldim ve odadaki insanların çoğu beni takip . Omzumun üzerinden geri seslendim. "Kapıda ol

Barinthus, ya bu akşam yemeğine yetişirsin ya da uçakla St. Louis'e dönersin."

"Geri dönersem bana sonsuza dek işkence edecek," dedi.

Kapının girişinde durdum ve muhafız kalabalığı onu görebilmem için bir açıklık yaratmak zorunda kaldı. "Ve birkaç dakika önce Galen'i de tam olarak bununla tehdit etmedin mi?"

Bana baktı, sadece bana baktı. "Hâlâ aklınla değil kalbinle hareket Meredith."

"Ne derler bilirsin. Bir kadınla sevdiği şey arasına asla girme. Benim sevdiğim şeyi tehdit etme, çünkü sevdiğim şeyi korumak için Yazlık Diyar'ı yerinden oynatırım. benim." Yazlık Diyar, Cennet için kullandığımız kelimelerden .

"Akşam yemeği için orada olacağım," dedi ve eğildi.
"Kraliçem."

"Dört gözle bekliyorum," dedim ve bu son söylediğimde hiç de ciddi değildim. Ana evde en son istediğim şey egoist, öfkeli bir eski tanrıydı, ama bazen kararlar ne istediğinizle değil, zorunlulukla ilgilidir. Şu anda, bir suç mahalline gitmemiz ve dönüştüğümüz insan yığınıni desteklemeye yardımcı olan maaş çeklerini kazanmaya çalışmamız gerekiyordu. Keşke unvanım daha fazla para, daha fazla ev ve daha az sorunla birlikte gelseydi, ama henüz başı bir tür belada olmayan bir peri prensesiyle tanışmadım. Peri masalları

bir açıdan doğru. Hikayenin sonuna gelmeden önce kötü şeyler ve zor seçimler . Bir bakıma mutlu sona ulaşmıştım ama masalların aksine gerçek hayatta mutlu ya da başka türlü bir son yoktur. Hikayeniz, tıpkı hayatınız gibi, devam ediyor. Bir an hayatınızın nispeten kontrol altında olduğunu düşünürsünüz ve bir sonraki an tüm bu kontrolün sadece bir yanılsama olduğunu fark etti.

Barinthus'un beni onu öldürmeye zorlamaması için Tanrıça'ya dua ettim. Bunu yapmak kalbimi acıtacaktı ama Kaliforniya güneşinin altında yürürken ve güneş gözlüklerimi takarken içimde sert ve soğuk bir şey vardı. Bu bir Yeterince zorlarsa tam da tehdit ettiğim şeyi yapacağımdan emindim. Belki de düşünmek istemediğim teyzemin yeğeniydim.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

DOYLE FROST, USNA'NIN ŞOFÖRLÜĞÜNDE, ARACI ALDILAR, USNA onu benim gibi göstermek için büyü kullanmış. Ehliyetinin olması beni şaşırtmıştı ama görünüşe göre ben doğmadan yıllar önce dünyayı keşfetmek için peri dünyasını terk etmişti. Ülke. sorduğumda, "Kediler merak ediyorum." Yüzündeki ifadeden alacağım tek cevabın bu olduğunu anlamıştım.

Usna kalabalığın içinden geçecek kadar iyi bir cazibeye sahip değildi. Bir çarpma ile illüzyon bozulurdu, bu yüzden benimle gelmiyordu. Gittiğim yerde kalabalık olacaktı. Ama biz daha fazlasını umuyorduk. Temel yanılsama basını dış kapılardan çekecekti, böylece biz de rahatsız edilmeden gidebilecektik.

Ama ortağı Cathbodua bizimle gelecek kadar iyiydi. Kuzgun tüyü peleriniyle oturma odasının ortasında durduğu bir an vardı, omuzlarına kadar uzanan saçları tüylere karışıyordu, öyle ki Doyle gibi o da bir karanlığın nerede bitip diğerinin nerede başladığını gözün edemeyeceği kadar karanlıktı. Teni tüm bu karanlığa karşı neredeyse havada süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Sonra tüyler ve üzerinde sık sık görüldüğü gibi uzun siyah bir trençkot vardı. Cathbodua'nın tek yapması gereken cildini öteki dünyadan gelen

solgunluktan daha insani bir solgunluk tonuna. Kadınların çoğu benimle o kadar az fotoğraf çektirmişti ki, gözleri, saçları ve bazı kıyafetleri dışında hiçbir şeyi değiştirmelerine bile gerek kalmayacaktı. Saraid altın sarısı saçlarını kahverengi-altın rengindeydi ve teni güneşte bronzlaşmıştı. Mavi ve yıldız gözleri sadece . Hâlâ güzeldi ama bir insan gibi görünebilirdi. Bir metre boyunda ve doğuştan zayıf olması bile onu burada öne çıkarmıyordu. L.A. orta batıda olduğu gibi. Burada oyunculuğa soyunmuş ama gündelik bir işle yetinmek zorunda kalmış binlerce uzun boylu, güzel kadın vardı.

Galen kısa buklelerini sıradan bir kahverengi yaptı ve gözlerini değiştirdi. Gerçekten bronzlaşmış görünmesi için cildini koyulaştırdı ve sıradan görünmesi için yüzüne vücuduna ince şeyler yaptı. Gittiğiniz her plajda onun gibi gülen, sevimli bir adam görmüşsünüzdür. Rhys kendisine kayıp gözünün illüzyonunu geri verdi ve her iki gözünü de iyi bir maviye boyadı, ama çok dikkat çekici değildi. O Beline kadar uzanan buklelerini fötr şapkasının altına topladı, kendine özgü trençkotunu sahil evinde bıraktı ve en son işe giderken giydiği takım elbise ceketini kot pantolon ve tişörtün üzerine giydi. Kot kendi kotuydu ama tişörtü ödünç almak zorunda kalmıştı. Omuzlarına kadar oturuyordu ama büyük bir kısmı şık bir şekilde solmuş kotun içine sokulmuştu. Botlarını tekrar giydi ve giyinmişti.

Yatak odasından kahverengiye yakın kumral saçlarımla . Ayrıca saçlarımı Fransız topuzu yapmıştım. Koyu, çikolata kahvesi etekli takım iş için biraz kısaydı, ama uzun bana yakışmayacak kadar kısaydım. Rhys'ten bir kılıf ve silah ödünç almıştım ve onları sırtımın alt kısmına koymuştum, böylece silahlı olacaktım. Yine de ona bir silah, bir kılıç ve bir hançer kalmıştı. Eteğimin altındaki kılıfta kendi katlanır bıçağım vardı. Bıçak aslında sadece savunma için değildi; aynı zamanda biraz

Soğuk çelik çıplak etime değıyor. Çelik ve demir peri büyüüne karşı yardımcı olur ama en iyisi teninize değmeleridir. Birçok fey, hatta sidhe bile değen soğuk metalle bu kadar detaylı büyü yapamazdı. İnsan ve brownie atalarım, etrafımda ne kadar metal ve teknoloji olursa olsun büyü yapmama yardımcı oldu.

Bıçak şehrin kendisiyle kıyaslanamazdı. Burada, okyanus kıyısında diğerleri için daha kolaydı ama modern bir şehrin kalbinde fazla büyü yapamayan daha küçük feyler de vardı.

Bu düşünce bana Bittersweet'i ve Lucy'nin onu bulup bulmadığını merak ettirdi. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve takım elbisemde ne silah ne de bıçak görüldüğünden emin olmak için son bir kez aynayı kontrol ettim. Etek hafif ama kabarıktı, benimle birlikte hareket ediyordu. Küçük bir silahın bile malzemeden görünmesine neden olacak kadar vücuda oturan çok sayıda eteğim vardı.

Büyük odaya geri döndüm. Galen beni gülümseyerek karşıladı. "Gözlerini de kahverengi yaptığını unutmuşum."

"Yeşil gözler çok sıra dışı. İnsanlar onları hatırlar."

Bana sıırttı ve beni kollarına almak için hareket etti. Ona izin verdim, ne söyleyeceğinden oldukça emindim. "Büyüyü test etmeli ve dokunmanın ikimizden birinin konsantrasyonunu kaybedip kaybetmediğini görmeliyiz."

Öpüştük ve bu güzel, derin bir öpücüktü. Uzaklaştı ve ben onunkinden daha bronz bir yüze yerleşmiş bir çift koyu kahverengi göze bakıyordum.

Gülümsedim.

Rhys, "Hadi ama ikiniz, hepimiz sihrimizin işe yaradığını biliyoruz. Amatheon ve Adair giriş yaptı. Amatheon ve

Basın Doyle ve Frost'la birlikte yemi yuttu, biz de gidip biraz ." Kapıdan çıkarken onu takip ettik, dışarıda yürürken birbirimizin ellerini bıraktık. Diğerine güveniyordum.

Basının ana gücü ortadan kalkmıştı ama sevgililer gibi birbirimize sarılsaydık, hiçbir cazibe onları fotoğraf çekmekten alıkoyamazdı ve her cazibe kameralara dayanmazdı. Nedenini bilmiyoruz ama en iyi halimizle bile bazen bir fotoğraf çıplak gözün göremeyeceği gerçeği ortaya çıkarır.

Sholto hepimizden önce gitmişti.

"Tüm kapılar yerinde."

"Yani sadece görüneceksin," dedi

Galen. "Evet."

"Göründüğünüzde kapıda birinin olmadığından nasıl emin ?"

"Boş olup olmadığını

hissedebiliyorum," dedi. "Fiyakalı."

"Kapı girişlerini yapabildiğinizi bilmiyordum," dedim.

"Biz taç giydiğimizden beri geri gelen bir güç bu." "Barinthus'a söyleme," dedi Galen.

"Yapmayacağım." Bunu söylerken ciddiydi. "Ama bölgeyi araştıracağım ve eğer muhabirler yolda olduğunuzun farkındaysa; ihbar edildiğinizi söylüyorlar sanırım."

"Öyle," dedim gülümseyerek.

"O zaman haberdar edilmişlerse ben ararım." Sarı saçları kısa görünüyordu, altın rengi gözleri Galen'in ve benimki kadar kahverengiydi. Sholto yüzünü bile daha az Çok yakışıklı bir insan olarak bile dikkat çekmeyecek kadar yakışıklıydı.

Araba onun olduğu için Rhys sürdü. Saraid'i onunla birlikte öne koyduk ve geri kalanımız arkaya dağıldık. Rhys arabayı sürdüğünde polis ışıklarının uzaktan parladığını görebiliyorduk. küçük bir park yerine çekti. Julian veya Jordan Hart Şirket arabalarından birine yaslanmıştı. Bana dönüp gülümseyene kadar onun ikiz kardeşi değil de Julian olduğunu anlamamıştım. İkisinin de kısa, gür kahverengi saçları yanlardan kısa, tepeden biraz daha uzun kesilmişti ve küçük sivri uçlar halinde jölelenmişti. Ama Jordan'ın öyle umursamaz, şeytana pabucunu ters giydiren bir gülümsemesi yoktu. Güzel bir gülümsemesi vardı. İkisinin de vardı. Modellikten önce kendi dedektiflik bürolarını kuracak, sonra da Grey Dedektiflik Bürosu'nu satın alacak kadar para kazanmışlardı. İkisi de iki metre boyunda, bronz tenli ve yakışıklıydı ama Julian daha hafifti, daha alaycıydı. Yine de garip bir şekilde tek eşli bir ilişki kuran alaycı kardeşti ve Beş yıldan fazla bir süredir mutlu bir şekilde yaşıyordu. Ciddi erkek kardeşi Jordan hâlâ tam bir kadın avcısıydı, gerçi Julian bekârlık günlerinde bile hiçbir zaman kadın avcısı olmamıştı. Bir beyefendinin erkeği, eğer bu bir deyim olsaydı, daha doğru olurdu.

Kahverengi ve taba tonlarındaki kıyafetlerini tamamlayan sarı renkli camlı küçük çerçeveli gözlükler takıyordu. Gülerek yanıma geldi. "Aramalıydın canım. Başka bir renk giyerdim, böylece eşleşti."

Gülümsedim ve yanağımı öpmesi için uzattım, öpücüğü aldım ve geri verdim. Yüzünde hala o kahkaha ifadesi vardı ama

Neredeyse şirin renkli gözüklerinin ardındaki gözleri çok ciddiidi.

"Henüz olay yerine , değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi, sesi de gözleri kadar ciddiidi ama izleyen biri varsa, yüzü hâlâ gülüyordu ve hoştu. "Ama Jordan'ın var."

Şimdi gözlerinin neden biraz olduğunu anlıyordum. İkiz kardeşler birbirlerine ne olduklarını gösterebilirlerdi. Eğer isterlerse . Küçükken bunun üzerinde hiçbir kontrolleri yoktu, ama okuldan sonra Diğer tüm küçük üstün yetenekli çocuklarla birlikte psişik programlar ve şimdi sadece istedikleri zaman paylaşıyorlardı. Julian'ın kardeşinin ona gösterdiği şey, gözlerindeki ışıltıyı alacak kadar kötüydü.

adamlara baktı ve gülümsedi. tekrar gözlerinin içine tırmandı. Büyünün ardında kimin saklandığından emin olmak için sormak zorunda kalacak başka insan büyücüler de vardı ama Julian gerçekten O kadar iyiydi ve kardeşi de öyleydi. Galen'in yanına gitti ve benimle yaptığı gibi yanaklarından öptü ve Rhys ile tokalaştı. Kimi öpeceğini ve kiminle sadece tokalaşacağını bilmesi, kılık onu gerçekten kandırmadığını gösteriyordu. Bu iyi bir şey değildi, çünkü bazı polisler artık büyücüydü ama çoğu gerçeği "görme" konusunda uzmanlaşmamıştı.

Julian kadınlara bakarken tereddüt etti, bu da kimi öpeceğini bilmesini sağlayan şeyin fiziksel gözlerine nasıl göründükleri olmadığı anlamına geliyordu. Bundan daha mistik bir şeydi. Kadın muhafızları hiç iyi tanı mıyordu, bu yüzden ellerini sıktı.

Ellerini. Aslında kadınlara karşı erkeklerden daha dikkatliydi.

Tabii ki Julian bile Kane ve Hart'ın dedektiflik bürosunun yarısından fazlası çok büyük, kötü bir büyülü parça tarafından yenildiğinden beri pek coşkulu değildi.

İsimsiz denen canavar. Biz-adamlarım ve ben

Ancak Kane ve Hart'ın çalışan sayısı dörde düşmüştü.

Dedektiflik Bürosu artık Grey ve Hart Dedektiflik

Ajans. Her iki ajans da aynı niş pazarın peşinden gidiyordu, bu yüzden güçlerini birleştirmek mantıklı geldi ve belki Julian ve Jordan Hart insan sihirlerini bizim pek de insan olmayan sihirlerimizle karıştırmanın daha sağlıklı olacağını düşündüler. kalan çalışanlar.

Julian'ın uzun süredir erkek arkadaşı olan Adam Kane, kavgada küçük kardeşi Ethan'ı kaybetmişti. Sanırım Adam o ilk birkaç hafta içinde her şeyi kabul ederdi. Şu anda bile Adam çoğunlukla ofis işleri yapıyor, müşterilerle görüşüyor ama pek saha çalışması yapmıyordu. Bu hâlâ bir keder miydi, yoksa Julian onu tehlikeye atma düşüncesine dayanamıyor muydu, emin değildim. Sonunda, eğer istenmesi gerekiyorsa, Jeremy bunu yapacaktı, Çünkü ofiste patron oydu. Aslında her yerde patronun ben olmaması güzeldi.

"Aslında buradan yürümek daha hızlı," dedi Julian. Elleri ceketinin cebine gitti ve paket sigara çıkarmaya başladı, sonra duraksadı. "Yürürken sigara içmemin bir sakıncası var mı?"

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedim.

Bir model olarak edindiği ve şimdi yerel ünlülerle çalışırken onu mükemmel gösteren mükemmel beyaz dişlerini parlak bir gülümseme verdi. "I

yıllar önce bıraktım ama son zamanlarda yeniden ihtiyaç duydum."

Yüzünden bir şey geçti, iyi olmayan bir düşünce ya da duygu.

"Suç mahalli o kadar kötü mü?" Galen ifadeyi kendisinin de fark ettiğini kanıtlarcasına sordu

Julian neredeyse dalgın bir şekilde yukarı baktı, sanki gerçekten burayı ve şu anı görmüyormuş gibi. Bu bakışı daha önce kardeşinin gözlerinden gördüğünde de görmüştüm. "Yeterince kötü, ama sigara içmek istememe neden olacak kadar kötü değil."

Neyin bu kadar kötü *olduğunu* sorup sormamakta tereddüt ettim.

bir sigara yaktı ve kaldırımında adım atmaya başladı. Her zamanki gibi yürüyordu, sanki kaldırım bir pistti ve herkes ona bakmalıydı. Bazen yaparlardı. Rhys önümüzde ilerledi. Saraid onun yanındaydı. Galen ve Cathbodia, Julian ve benim arkamda yerlerini aldılar. İstedığımız kadar cazibe kullanabileceğimizi fark ettim, ama açıkça korumalık yapıyorlardı. Bu Julian ve benim göründüğümüz gibi olmadığımıza dair bir ipucu olabilirdi.

Bunu fark etmiş gibiydi, çünkü bana kolunu uzattı ve ben de tuttum. Koluma çok fazla dokunmaya ve bana çok fazla gülümsemeye başladı. Korumalara ihtiyaç duyan zengin sevgili, işadamı ya da ünlü rolünü oynuyordu Onunla oynadım, başımı omzuna vurdum ve hiç de komik olmayan yorumlara güldüm.

Eğildi ve ısıltı ısıltı gülümseyerek sessizce konuştu. "Gizli işler konusunda her zaman hızlı bir çalışmacıydın, Merry."

"Teşekkür ederim, sana da."

"Yorganın altında çok iyiyimdir." Ve güldü. Yarısına kadar içtiği sigarasını da önümüze çıkan ilk çöp kutusuna attı.

"Sigaraya ihtiyacın olduğunu sanıyordum," dedim ona gülümseyerek.

"Flört etmenin sigara içmekten daha iyi olduğunu neredeyse unutuyordum." Üzerime eğildi, bir kolunu omuzlarıma koyarak beni vücuduna doğru çekti. Yaklaşık 1.80 boyundaki insanlarla bu şekilde yürümek konusunda epey pratik yapmışım, gerçi o çoğu erkeğimden farklı hareket ediyordu. Kolumu ceketinin altından beline doladım, takım elbisesinin çizgisini bozmamak için sırtının alt kısmında duran silahına sürtündüm. Caddede bu şekilde yürüdük, kalçalarımız Yürürken birbirimize sürtünüyorduk.

"Kadınlarla flört etmekten hoşlanmadığını sanıyordum," dedim.

"Ben fırsat eşitliği olan bir flörtçüyüm Merry, bunu bilmelisin."

Güldüm ve bu seferki gerçektir. "Bunu hatırlıyorum ama genelde bu kadarını hatırlamam."

Şakağımın derisini öptü, hafifçe, ama kolumda gizli görevdeyken hiç kullanmadığı bir samimiyet, bir gerçeklik vardı. Her zaman alaycı biriydi. Bunu kastetmediğini bilmenizi sağlardı, böylece daha sonra bunu ona karşı kullanmazdınız.

Julian her zaman insanlara dokunurdu ve bu bana bir fikir verdi. Ona daha da sıkı yaslandım ve konuştum sadece onun kulakları için sessizce. "Son zamanlarda sana pek dokunulmuyor mu?"

Bu onu tökezletecek kadar ürküttü ve kolay ritmimizin bozulmasına neden oldu. Kendini ve beni yakaladı ve biz kaldırımda yanıp sönen ışıklara doğru neredeyse tembelce yürüyüşümüze devam ettik

"Bu fey kültürü için çok doğrudan değil mi?" Saçlarıma doğru fısıldadı.

"Evet," fısıldadım, "ama birkaç dakika içinde olay yerinde olacağız ve arkadaşımın nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

, ancak gözlerinin boş kaldığını bilecek kadar yakındım. "Hayır, evde fazla temas görmüyorum.

Adam kalbini kardeşiyle birlikte gömmüş gibi görünüyor. Ben Etrafıma bakmaya başladım, Merry. Ciddi bir şekilde alışveriş yapmaya başladım ve fark ettim ki özlediğim sadece seks değil, dokunuş. Sanırım daha fazla dokunabilseydim onun kederini daha iyi atlatabilirdim."

Elimi karnının düz düzlemleri üzerinde gezdirdim ve bana spekülatif bir bakış attı. Ona gülümsedim ve şöyle dedim: "Dokunabilirsin Julian. Bizim kültürümüzde dokunmak ille de cinsel bir şey olarak görülmez."

Sonra güldü, ani ve mutlu bir şaşkınlık sesiydi bu. "Her dokunuşu cinsel olarak gördüğünü sanıyordum."

"Hayır, şehvetli ama cinsel değil."

"Arada bir fark var mı?" diye sordu.

Elimi tekrar karnında gezdirirken diğer elimle beline yapıştım. "Evet."

"Hangisi bu?" diye sordu.

Bu kaşları mı çatmama neden oldu. "Kadınlardan hoşlanmıyorsun, unuttun mu?"

Tekrar güldü ve elini benimkinin üzerine koydu.
karnına yaslanmıştı. "Evet, ama adamlarınızı

paylaşmayacaksınız." "Bu tek tek erkekler için bir soru olurdu,"
dedim.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Yüz ifadesi beni güldürdü. "Gördün mü, benimle yatmaktansa
onlarla yatmayı tercih ediyorsun."

Gözlerini hafifçe devirdi ve elleriyle tereddütlü bir hareket
yaptı, sonra bana sırtıttı. "Doğru." Eğildi, hâlâ gülümsüyordu
ama sonraki sözleri aynı değildi. "Ama seni kucaklarsam Adam
beni affeder, oysa o beni affetmeyebilir.
adam."

Birkaç santim yüzünü inceledim. "O kadar kötü mü?"

Başını salladı ve konuşurken parmaklarıma küçük öpücükler
kondurabilmek için elimi karnından kaldırdı. "Adam'ı birini
sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum ama
iyi değilim.
dikkat çekmeden." Elimini bıraktı ve yüzlerimizi aramızdaki boy
farkı ve topuklu ayakkabılarım kadar birbirine yaklaştırdı.
izin verirdi. "Bu benim zayıflığım ama dokunmaya, flört
etmeye, bir şeylere ihtiyacım var."

"Bu akşam yemek için eve gel ve film boyutundaki
televizyonda bir şeyler izlerken büyük bir kucaklaşma
yapalım."

Adımları tereddüt etti ve neredeyse ritmini bozacaktı ama
kendini tuttu, böylece ikimiz de bir adım bile kaybetmedik.
"Emin misin?"

"Güven bana, cinsel olmadığı sürece dokunabilirsin." "Peki ya
cinsel olmasını istersem?" diye sordu.

Bu ona kaşlarını çatmama neden oldu ve o da bakışlarını karşılamadan başka tarafa baktı. Suya bakıyormuş gibi yaptı.

Polis ve tüm acil durum araçları, ama yüzünü benden sakladığını biliyordum, çünkü o anda gözlerinde ne varsa paylaşmak istemiyordu.

Kendi yürüyüşümü durdurarak onu durdurdum. Onu döndürdüm.

bak. "Bir keresinde bana Adam'a olan bağlılığının ilk mutluluğun olduğunu, sikiştiğini ve çalıştığını ama hiç mutlu olmadığını söylemiştin."

Başıyla küçük bir selam verdi.

"Bana önceliğinin ona olan bağlılığını sürdürmek olduğunu söylersen, bunu sürdürmene yardımcı olurum, ama bana bunun bittiğini ve seks yapmak istediğini söylersen, bu farklı bir konuşma olur."

Gözlerindeki acıyı izledim. Beni bedenlerimiz arasında gün ışığı bırakmayan bir sarılmanın içine çekti. Bana hiç böyle sarılmamıştı ve nadiren başka erkeklere de, onları rahatsız edip edemeyeceğini görmek için alay etmediği sürece sarılırdı. Ama bu seksle ilgili bir sarılma ya da alay değildi. Bana çok sıkı sarılmıştı.

ve çok çaresizce. Onu geri çektim ve yüzümü göğsüne bastırarak konuştum. "Julian, sorun ne?"

"Onu aldatacağım, Merry. Eğer beni daha fazla yalnız bırakırsa, onu aldatacağım. Sanırım bunu bekliyor, böylece bunu ayrılmak için bir bahane olarak kullanabilecek."

"Bunu neden yapmak istesin ki?" Ben sordum.

"Bilmiyorum, belki de Ethan tek kardeşinin eşcinsel olmasından her zaman nefret ettiği içindir. Benden hep nefret etti ve kardeşini ibneye çevirdiğim için beni suçladı."

Yüzünü görmeye çalışacak kadar geri çekildim, ama o kıvrıldı.

Etrafımı sardı, ben de yapamadım. "Ethan buna inanmadı.
Adam'ın

erkekleri hep sevmişimdir."

"Orada burada birkaç kız arkadaşı vardı. Benden önce bir kez nişanlanmış."

Yüzüne dokundum ve bana bakması için onu çevirdim. "Yine kadınlardan hoşlandığına dair sesler mi çıkarıyor?"

Başını salladı ve o renkli camların arkasında gözyaşlarının parladığını fark ettim. Henüz ağlamıyordu ama göz ramak kalmıştı. "Bilmiyorum. Ona dokunmamı istemiyor. Kimsenin ona dokunmasını istemiyor. Artık kafasında ne var bilmiyorum."

Gözyaşları kirpiklerinin kalınlığında titredi. Gözyaşlarının düşmemesi için gözlerini geniş tuttu.

"Akşam yemeğine gel. En azından biraz dokunabilirsin."

"Bu akşam birlikte yemek yiyeceğiz; eğer işler yolunda giderse kimsenin dokunmasına ihtiyacım olmayabilir."

Ona gülümsedim. "Eğer ortaya , o zaman senin ve esas kız arkadaşının eğlendiğini biliriz ve bu da Harika."

Bana gülümsedi ve dökülmemiş gözyaşlarını aceleyle sildi. Eşcinseldi ama yine de bir erkekti ve çoğu erkek ağlamaktan nefret ederdi, özellikle de toplum içinde. "Teşekkür ederim, Merry. Bunu yaptığım için üzgünüm. Bunu sana getirdim ama diğerk arkadaşlarım çoğunlukla eşcinsel erkekler ve..."

"Bunu seni avlamak için bir fırsat olarak görüyorlar," dedim.

Yine o bocalama hareketini yaptı. "Kaçak avlanmak değil ama kaç arkadaşımın tekrar yatağım da olmaktan mutlu olacağını öğreniyorum."

"Eski sevgililerinin çoğuyla arkadaş sorunu da bu," dedim.

Güldü ve bu kez sesi mutlu geliyordu. "Ne diyebilirim ki? Ben sadece arkadaş canlısı bir adamım."

"Ben de öyle duydum," dedim. Ona sarıldım, o da bana sarıldı, bu sefer daha çok arkadaşça sarıldı. "Adam'la çift terapisi hakkında konuştun mu?" diye sordum.

"Terapiye ihtiyacı olmadığını söylüyor. Sorununun ne olduğunu biliyor. Lanet olası kardeşini kaybetti ve yas tutmaya hakkı var."

Rhys boğazını temizleyen bir ses çıkardı ve biz de ona döndük. "Kimlik göstermemiz ve sıraya girmemiz gerekiyor." O Bunu söylerken tamamen tarafsızdı, ama yaptığımız şeyin bir kısmını anladığını biliyordum. Birincisi, tüm feyler daha iyi-
ve iki, bin yıl sonra insanları okuyabiliyorsunuz.

"Özür dilerim," dedi Julian. "Profesyonelce davranmıyorum ve bu kabul edilemez." Benden bir adım uzaklaştı, Ceketini düzeltiyor, yakalarını düzeltiyor ve aynı zamanda kendini toparlıyordu.

Galen eğildi ve "Evliliğini mahvetmeden seni kucaklayacağız" dedi.

Julian gülümseyerek, "Oh, bu egoma indirilmiş bir darbe," dedi. "Beni baştan çıkarmayı aklından bile geçirmiyorsun."

Galen sırtıttı. "Baştan çıkarma işini benim yapacağımı sanmıyorum."

Julian ona sırtıtarak karşılık verdi. Cathbodua kaşlarını çattı ve "Bu gece Usna'dan başka kimseye sarılmayacağım," dedi.

"Senin için ne kadar üzücü," dedim.

Cathbodia kaşlarını daha da çattı. Başımı salladım ama "Kimse istemediği birine sarılmak zorunda değil. Bu tamamen istediğin için dokunmakla ilgili, zorlandığın için değil."

Saraid ile bakiştılar. "Bu prensten çok farklı."

Saraid, "Ne mutlu ," dedi.

Julian bir kadından diğetine baktı ve sonra, "Gerçekten Merry'nin seni istemediğin halde bana dokunmaya zorlayacağını mı düşünüyordun?" dedi.

Kadınlar sadece ona baktı. Julian ürperdi. "Bundan önceki hayatınız nasıldı bilmiyorum ama ben zorlamayla ilgilenmiyorum. Eğer çekici kişiliğim benimle birlikte olmak istemenize neden olmuyorsa, öyle olsun."

Kadınlar birbirlerine bir kez daha baktılar. Cathbodia, "Bu yeni dünyada bize birkaç ay daha verin, o zaman hem sizin hem de prensesin böyle olduğuna inanabiliriz," dedi.

Julian, "Jeremy'ye söyle, bütün kadın muhafızları bir süre gizli görevden uzak tutsun," dedi.

Kadınlardan herhangi birinin Julian'la küçük bir yürüyüşe nasıl çıkabileceğini düşündüm. Bu bir zorlama, bir tür cinsel istismar gibi mi görünürdü? İlgilenilmesi gereken o kadar çok yürüyen yaralı vardı ki, ben sadece Julian'ın bakımına yardım etmeyi teklif etmişim. Ama bu sonuncusu umurumda değildi, çünkü ilgisizlikten ne kadar zayıf düşebileceğinizi biliyordum, ta ki sizi sevmesi gereken kişi yabancılara bakmaya başlayana kadar seni ihmal etti. İnsanlar bunu aldatan kişinin zayıflığı olarak görüyordu ama ben ilk nişanım sayesinde biliyordum ki

bir ilişkiyi yürümekten daha fazla şekilde terk edebilir uzakta. Partnerinizi o kadar ilgiden yoksun bırakabilirsiniz ki bu hiç aşık olmamak gibidir.

Julian'ın Adam'la yaşadığı bu zor dönemi atlatmasına yardım edebilseydik, ederdik. Anladığım kadarıyla birazcık ölebilirsin. Her gün doğru kişinin doğru dokunuşunun eksikliğinden. Başka bir sidhe'nin dokunuşu olmadan üç yıl geçirdim. Elimden gelse başka kimsenin bunu yaşamasını istemezdim. onlara yardım etmek. Ve Adam beni bir tehdit olarak görmezdi, çünkü ben bir kadındım.

Kimliklerimizi çıkardık ve görevli birinin üniformalıların yanından geçmemize izin vermesini bekledik. Biz Özel dedektifler, polis dedektifleri değil ve bu da hiçbir üniformalının "Aşağı gel" demeyeceği anlamına geliyordu.

Julian elimi tutarken ve ben de onun sırtını tutarken parlak güneş ışığında bekledik. Daha fazla ceset görmektense ihtiyacı için ona yardım etmeyi tercih ederdim ama arkadaşşıma dokunmak için para almıyordum, bugün ölümlere bakmak için para alıyordum. Belki sırada güzel bir boşanma davası vardır. İşte bu İyi polisleri takip ederken sesler oldukça iyi geliyordu. Polis ve kurtarma görevlilerinden oluşan kalabalığın arasından geçen bir dedektif. Birbirlerinin gözlerinden kaçıyorlardı. Bunun kötü bir işaret olduğunu öğrenmiştim. Bir sürü rahatsız şey gören insanlar için rahatsız ediciydi. Yürümeye devam ettim, ama artık Julian'ın elini tutmamın nedeni sadece o gün ona dokunmak değildi; dokunmak beni biraz daha cesur hissettiriyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

OLAY YERİNDE EL ELE TUTUŞMA YOKTU. BİZ TÜM sivillerin bir polis soruşturmasına girmesine izin veriliyor muydu?

Ben bir kadındım ve tamamen insan değildim, bu yüzden hem cinsiyetimin hem de soyumun onurunu korumak zorundaydım.

İlk kurban şöminenin önünde kıvrılmıştı. Gerçek bir şömine değil, şu prize takılan elektrikli şöminelerden biriydi. Katil ya da katiller cesedi, Lucy'nin bize gösterdiği resme uyacak şekilde şöminenin önüne yerleştirmişlerdi.

plastik kanıt paketi, etiketlenmiş ve torbalanmış. Kadın, çünkü o bir kadındı, aynı yırtık pırtık çuvalı giymişti.

giysileri örnek olarak kullandım. Hatırladığım bir hikayeydi.

Çocukken kitap okurdum. Büyükanнем yüzünden

brownie'lerle ilgili hikayeleri severdim. Brownie ateşin önünde uyuyakaldı ve evdeki çocuklar tarafından kelimenin tam

anlamıyla uyuklarken yakalandı. Büyükanne

"Hiçbir brownie iş başında uyuyakalmaz." demişti. Hikayenin geri kalanı çocukların brownie ile birlikte masal diyarına gitmesiyle ilgiliydi ve bunun uydurma olduğunu biliyordum, Çünkü çocukken oradaydım ve kitaptakine hiç benzemiyordu.

"Bir çocukluk anısı daha mahvoldu," dedim usulca. "Ne dedin sen?" Lucy sordu.

Başımı salladım. "Üzgünüm ama bu kitabı bana çocukken büyükanнем okumuştı. Kendi çocuklarıma da okumayı düşünüyordum ama belki şimdi olmaz." Ölü kadına baktım ve kendimi yüzüne ne yaptıklarına bakmaya zorladım.

Hikâyede bir brownie vardı, bu yüzden burnunu ve dudaklarını alarak onu bir brownie'ye dönüştürdüler ve resmi yapmak için ihtiyaç duyduklarına indirgediler.

Rhys yanıma geldi ve "Yüzüne bakma" dedi.

"İşimi yapabilirim," dedim ve savunmacı görünmek istemedim.

"Yani, sadece yüzüne değil, her yerine bakın."

Kaşlarımı çattım ama dediğini yaptım ve yüzünün dehşeti araya girmeden çıplak kollarını ve bacaklarını görebildiğim anda ne demek istediğini anladım. "O bir brownie."

"Aynen öyle," dedi.

Lucy, "Biri gibi görünmesi için kesilmiş," dedi.

"Hayır, Rhys kollarını ve bacaklarını kastediyor. Daha uzunlar, şekilleri biraz farklı. Bahse girerim insan vücudundan daha fazla olan kılardan kurtulmak için bir çeşit elektroliz yaptırmıştır."

"Ama yüzü insandı. Kanı temizlediler ama yüzünü bu hale getirdiler," dedi Lucy.

Başımı salladım. "En az iki tane brownie tanıyorum. Onlara bir burun ve dudak, bir insan yüzü vermek için estetik ameliyatlar yapılıyor, ancak kolların ve bacakların biraz ince, biraz farklı olması için iyi bir prosedür yok."

"Robert ağırlık kaldırıyor," dedi Rhys. "Daha fazla kas tonusu veriyor ve uzuvların şekillenmesine yardımcı oluyor."

"Brownie'ler kendi boyutlarının beş katı büyüklükteki şeyleri kaldırabilirler. Normalde daha güçlü olmak için ağırlık kaldırmalarına gerek yoktur."

Rhys, "Bunu sadece daha insani görünmek için yapıyor," dedi.

Koluna dokundum. "Teşekkür . Yüzünden başka bir şey göremedim. Temizlemişler ve kanı saklamışlar ama belli ki taze yaralar."

"Onun gerçekten bir brownie olduğunu mu söylüyorsun?"

Lucy sordu. İkimiz de başımızı salladık.

"Geçmişinde Los Angeles'ın yerlisi dışında bir insan olduğunu gösteren hiçbir şey yok."

"Yarı brownie yarı insan olabilir mi?" Galen arkamızdan gelmişti.

"Büyükannem gibi mi demek

istiyorsun?" diye sordum. "Evet."

Bunu düşündüm ve tarafsız olmaya çalışarak cesede baktım. "Belki, ama yine de insan olmayan bir ebeveyne sahip olması gerekir. Bu nüfus sayımı kayıtlarında, her türlü belgede ortaya çıkar. Gerçek geçmişine bir kayıt olmalı."

Lucy, "Yüzey araştırması insan olduğunu ve burada, kasabada doğduğunu gösterdi," dedi.

"Daha derine in," dedi Rhys. "Bu kadar saf genetik bir fey atasından o kadar da uzak değil."

Lucy başıyla onayladı ve diğer dedektiflerden birini yakaladı. Onunla nazikçe konuştu ve adam hızlı adımlarla uzaklaştı. Herkes cinayet mahallinde bir şeyler yapmak ister; eğer meşgul olursanız ölümün o kadar da kötü olmadığı yanlsamasını verir.

"Elektrikli şömine yepyeni görünüyor," dedi Galen.

"Evet, öyle," dedim.

"İlk sahne miydi?" Rhys sordu. "Ne demek

istiyorsun?"

"İllüstrasyonun işe yaraması için getirilen aksesuarlarla sahnelendi."

"Evet," dedim, "ama farklı bir kitap. Tamamen farklı bir hikaye, ama evet, sahne dekorları getirildi, böylece sahneleme yapabildikleri kadar mükemmel oldu."

Galen, "İkinci kurban bunun kadar mükemmel değil," dedi.

İkimiz de öyle olmadığı konusunda hemfikirdik. Bu adreste yaşayanların Clara ve Mark Bidwell olduğunu varsayıyorduk. Her ikisinin de boyları ve genel eşkalleri uyuyordu, ama açıkçası dişlerinden ya da parmak izlerinden teşhis edilemedikleri sürece emin olamazdık. Yüzleri duvardaki resimlerden bize gülümseyen yüzler değildi. Burada yaşayan çift olduğunu varsayabilirdik ama bu bir varsayımdı. Polis de varsayıyordu, bu yüzden kendimi daha iyi hissediyordum ama bunun Jeremy'nin bana öğrettiği ilk kurallardan birini çiğnemek olduğunu biliyordum: Bir dava hakkında asla varsayımda bulunma. Kanıtla, varsayma.

Sanki düşüncem onu çağırmış gibi, Jeremy Grey bir adım attı. odaya girdi. Yaklaşık benim boyumdaydı, hatta 1.80'di ve gri tenini grinin daha koyu, daha zengin bir tonu haline getiren siyah bir takım elbise giymişti ve asla bir insan teni tonu olmayacak olsa da, siyah takım elbise içinde bir şekilde görünüyordu. Daha bu yıl gri giymeyi bırakmıştı. Ondaki yeni renkler hoşuma gitmişti. Yaklaşık üç aydır ciddi bir kadınla çıkıyordu. Stüdyolardan birinde kostümcüydü ve giyimi oldukça ciddiye alıyordu. Jeremy her zaman pahalı giyinirdi. tasarımcı takımları ve ayakkabıları vardı, ama bir şekilde her şey ona daha çok uyuyordu. Belki de aşk en iyi aksesuardır?

Üçgen yüzüne büyük, çengel gagalı bir burun hâkimdi. O bir Trow'du -ırkı buydu- ve yüzyıllar önce tek bir kaşık çaldığı için kovulmuştu. Hırsızlık o zamanlar feyler arasında çok ciddi bir suçtu ama Trowlar pek çok konuda püriten görüşleriyle tanınırlardı.

şeyler. Ayrıca insan kadınları çalmakla da ün salmışlardı, yani her konuda püriten değillerdi.

Her zamanki gibi zarif bir şekilde hareket ediyordu; tasarım ayakkabılarının üzerindeki plastik patikler bile onu zarafetten başka bir şey yapamazdı. Trow'un zarafetiyle bir ünü yoktu, ama Jeremy'nin vardı ve bu beni her zaman onun halkı için istisna olup olmadığını ya da hepsinin olup olmadığını merak ettirirdi. Hiç sormadım, çünkü bu ona nasıl kaybettiğini hatırlatırdı.

her şey çok uzun zaman önceydi. Feyler arasında trajik bir şekilde ölmüş akrabalarınızın ardından, onların peri dünyasından sürgün edilmesinden daha kibarca soru sorabilirsiniz.

"Yatak odasındaki adam insandır," dedi.

"Geri dönüp tekrar bakmam gerekecek, çünkü dürüst olmak gerekirse tek görebildiğim yüzdeki kesiklerdi," dedim.

Eldivenli eliyle kolumu sıvazladı. Tüm koruyucu giysileri giymek zorundaydık ama eğer herhangi birimiz bir şeye dokunursa bize bağırırlardı. Kesinlikle bak ama dokunma. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten dokunmak istemedim.

"Sana göstereceğim," dedi. Bu da benimle yalnız konuşmak istediğini gösteriyordu. Galen beni takip etmeye başladı ama Rhys

onu geride tuttu. Jeremy ve ben garip bir şekilde karanlık olan dairede tek başımıza ilerledik. Kahverengi ve taba tonlarında dekore edilmişti. Bu bir daire için tipik bir renkti ama mobilyalar bile kahverenginin tonlarındaydı. Her şey çok kasvetli ve belli belirsiz iç karartıcıydı. Ama belki de yansıtıyordum.

"N'aber Jeremy?" Ben sordum.

"Bir Lord Sholto, lisanslı olmayan diğer adamlarınızla birlikte koridorda."

"Geleceğini biliyordum," dedim.

"Bir dahaki sefere Sluagh Kralı beklendiğinde bir Trow'u uyarın." "Üzgünüm, düşünemedim."

"Ama Lord Sholto az önce Uther'den aldığım çağrıyı doğruladı. Sokağın karşısında gözleri buranın üzerinde olan bir adam var."

"Bir şey mi gördü?"

Jeremy, "Davayla ilgili değil," dedi ve beni ikinci cesedin yattığı yatak odasına götürdü. Adamın vücudunda Yüzü kadınla aynı muameleyi görüyordu ama artık yüzlerden uzaklaşabildiğim için Jeremy ve Rhys'in haklı olduğunu fark ettim, o bir insandı. Bacakları, kolları ve vücut yapısı orantılıydı. Katillerin hikâyede brownie'nin giydiği paçavralara benzetmek için kestikleri bir cübbe giyiyordu, ama bu cübbe onunla mükemmel bir uyum içinde değildi. diğer odadaki kurban.

Katiller arkalarında bir resim bırakmışlardı ve bu resimle uyuşuyordu ama sahneleri doğaçlama yapmak zorunda kalmışlardı. Peri şarabıyla sarhoş olmuş browni resmine uyması için onu sırt üstü yatırmışlardı. Yine bir hataydı. Brownie'ler sarhoş olmazdı, bogart'lar sarhoş olurdu ve eğer bir brownie bogart olursa bu çok tehlikeli bir hal alırdı, bir tür Jekyll-ve-Hyde sorunu. Sarhoş bir brownie bir insan gibi huzur içinde sızıp kalmazdı, ama peri hikayelerinin çoğunun böyle olduğunu fark etmiştim: bazı kısımları doğru, bazı kısımları ise gülünç olacak kadar yanlış.

"Kitabı yanlarında getirdiler ya da bu illüstrasyonu geç seçtiler, o kadar geç seçtiler ki eşleştirmek için ihtiyaç duydukları tüm alamadılar."

"Katılıyorum," dedi Jeremy.

Bunu söyleme şeklindeki bir şey ona bakmamı sağladı. "Eğer konu dava değilse, Uther önemli olabilecek ne görmüş olabilir?"

"Dışarıdaki basın mensuplarından biri küçük bir hesap yapmış ve Julian'a asılan kısa boylu kadının kılık değiştirmiş prenses gerektiğine karar verdi."

İçimi çektim. "Yani yine dışarıda beni mi bekliyorlar?"

Başını salladı. "Korkarım öyle, Merry."

"Kahretsin," dedim.

Tekrar başını salladı.

İçimi çektim. Başımı salladım. "Şimdi onlar için endişelenemem. Burada faydalı olmam gerekiyor."

Bana gülümsedi ve tekrar kolumu okşadı. "Benim de bilmek istediğim buydu."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer farklı bir şey söyleseydin, seni parti işlerine atayacak ve gerçek davaların dışında bırakacaktım."

Ona baktım. "Yani beni sadece prensesi evlerinde isteyen ünlülere ve ünlü adaylarına mı göndereceksin?"

"Çok iyi para kazandırıyor, Merry. Bizim için davalar hazırlıyorlar, ben de seni ya da güzel adamlarını gönderiyorum ve basının daha fazla ilgisini çekiyorlar. Herkes için işe yarıyor ve çoğu ajansın para kazanamadığı bir ekonomide biz para kazanıyoruz."

Bunu bir an düşündüm ve sonra dedim ki, "Yani diyorsunuz ki, ekstra tanıtım aslında daha fazla gelir getiriyor."

paramız olmasaydı ne yapardık?"

Başını salladı ve Los Angeles'a gelirken yaptırdığı tek "kozmetik" işlem olan beyaz, düz gülümsemesini göstererek gülümsedi. "Bir yönden her ünlü gibisin Merry. Basın senin hayatını yeterince önemsemediği an perişan bir haldesin."

"Beni takip eden basının ağırlığı geçen hafta bir camı kırdı," dedim.

Omuz silkti. "Ve bu dünya çapında haber oldu, yoksa bunu görmemek için tüm hafta sonu televizyondan kaçtın mı?"

Gülümsedim. "Kendimi göreceğim programlardan kaçındığımı biliyorsun ve bu hafta sonu televizyon izlemek dışında yapacak başka şeylerimiz de vardı."

"Sanırım senin erkek arkadaşların kadar kız arkadaşım olsaydı ben de televizyon izleyemeyecek kadar meşgul olurdu."

"Sen de çok yorulursun," dedim.

"hakaret mi ediyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Hayır, ben bir kadını, sen bir erkeksin. Kadınlar çoklu orgazmı yönetir, erkekler o kadar değil."

Bu onu güldürdü. Üniformalılardan biri, "Tanrım, eğer buna bakarak gülebiliyorsanız, o zaman gerçekten soğukkanlı piçlersiniz," dedi.

Lucy kapı aralığından konuştu. "Sanırım devriye arabanızın nerede olduğunuzu merak ettiğini duyuyorum."

"Cesede gülüyorlar."

"Cesede gülmüyorlar. Gülüyorlar çünkü sizi eve, annenize koşturacak şeyler gördüler."

"Bundan daha mı kötü?" diye sordu cesedi göstererek.

Jeremy de ben de başımızı salladık ve "Evet" dedik.

"Nasıl gülebiliyorsun?"

"Git biraz hava al," dedi Lucy, "şimdi." Ve son kelimeyi çok sert bir şekilde söyledi.

Üniformalı tartışmak ister gibi göründü, daha iyi düşündü ve gitti. Lucy bize döndü. "Bunun için üzgünüm."

" değil," dedim.

"Hayır, değil," dedi, "basın sizi buldu ya da bulduğunu sanıyor."

"Jeremy söyledi," dedim.

"Basın seni aramaya başlamadan önce seni buradan çıkarmak zorundayız. bedenler."

"Bunun için üzgünüm, Lucy."

"Hoşuna gitmediğini

biliyorum."

"Patronum az önce bana, ünlülerin partileri için sahte suçlara giderek, gerçek suç durdurma işinden daha fazla kazandığımı söyledi."

Lucy, Jeremy'ye bir kaşını kaldırdı.

"Gerçekten mi?" "Kesinlikle," dedi Jeremy.

"Yine de, basın avcılarının soruşturmamızı mahvetmemesi için kendinizi dışarıda göstermeniz gerekiyor."

Başımı salladım. "Brownie denen kadın hakkında başka bir şey öğrendin mi?"

"Görünüşe göre insan gibi davranıyormuş ama aslında tam kanlı bir brownie. Sen haklıydın plastik cerrahın yüzünü yeniden yapılandırmadan önce geçmişini bilmesi . Bu neden bu kadar önemli?"

"Feyler insanlardan farklı şekilde, çok daha hızlı iyileşir. Eğer bir plastik cerrah onun brownie olduğunu bilmeseydi, derisi Aslında çalışabileceğinden daha hızlı iyileşir" dedim.

"Ya da," diye ekledi Jeremy, "bizim için ölümcül olan bazı metaller ve insan yapımı ilaçlar var, özellikle de küçük feyler için."

"Bazı anesteziler bizde hiç işe yaramıyor," diye ekledim.

"İşte bu yüzden seni burada istedim. Geri kalanlarımızdan

hiçbiri

doktoru ve bunun ne anlama geleceğini düşünürdü. o tam bir brownie idi. Böyle şeylerle başa çıkmamıza yardımcı olacak bir fey memuruna ihtiyacımız var."

Jeremy, "Bizden birinin gemiye katılması için yoğun bir şekilde adam topladığınızı duydum," dedi.

"Bunun gibi sahneler için ve sadece toplum ilişkileri için. Nasıl olduğunu bilirsiniz, feyler bize güvenmez. Biz hâlâ onları Avrupa'dan kovan insanlarız."

"Tam olarak değil," dedi. "Hayır, ama

ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Korkarım anlıyorum."

"Katılmak için öne çıkan var mı?" Ben sordum.

"Duyduğum kadarıyla hayır."

"Ne kadar insan görünömlü ?" Ben sordum.

"Bildiğim kadarıyla, bunu belirli bir fey türüyle sınırlamıyorlar. Sadece gücümüzde fey olan birini istiyorlar. Çoğumuz bunun işleri kolaylaştıracağını düşünüyoruz. Demek istediğim, çocuk gibi görünen feyleri kullanan bir pedofili çetesi var elimizde."

"Bu pedofili değil," dedi Jeremy. "Feyler rıza gösteriyor ve genellikle yüzlerce yaşında oluyorlar, yani çok yasal."

"Eğer para takası yapılmıyorsa, Jeremy. Fahişelik hala fahişeliktir."

"Feylerin bunu bir kavram olarak anlamadığını biliyorsun," dedi.

"Bunu biliyorum. Cinselliği düzenlemeyi kendi bedenlerinizle neler yapabileceğinizi aynı görüyorsunuz, ama mesele bu değil.

Açıkçası, bunu herkesin içinde asla itiraf etmeyeceğim, ama eğer fey

Çocuk gibi görünen ve bu sapıkları tatmin edebilen feyler, onlara daha fazla güç veriyor. Bu onları gerçek çocuklardan uzak tutuyor, ancak pedofillerle ilişkide olan feylerle konuşup işin içinde çocuk olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Jeremy, "Çocuklarımızı koruyoruz," dedi.

"Ama bazı yaşlı feyler on sekiz yaşından küçükleri çocuk olarak görmüyor."

Jeremy, "Bu da başka bir kültürel farklılık," diye kabul etti.

"Pedofillere hitap yetişkin feyler için bir istisna yaparsanız, hala çocukları hedef alanları bulmanıza yardımcı olurlar," dedim.

Lucy başıyla onayladı. "ocuk gibi göründüklerini biliyorum, taze et, bazıları çok insan ve onlara taze et gibi davranılıyor, ama eğer kendilerini sihirle savunurlarsa bu federal bir suça dönüşebilir."

"Ve belki de fuhuştan ilk tutuklanmaları olarak başlayan şey, birdenbire çok daha ciddi bir hapis cezası olan byl güç kullanımı oldu" dedim.

"Ya da hapishanede kendisine tecavüz etmeye çalışan bir adamı öldüren ve şimdi cinayet suçlamasıyla yargılanan fey'e ne demeli?" Jeremy söyledi.

"Adamın kafasını yumurta gibi kırdı Jeremy," dedi Lucy.

"Sizin insan hukuk sisteminiz, diplomatik dokunulmazlığımız ve ünlü bir prensesimiz yoksa bize hâlâ canavar muamelesi yapıyor."

"Bu hiç adil değil," dedim.

"Adil değil mi? Bu ülkede hiç hapse giren bir Sidhe olmadı. Ben aşağı tabakadan biriyim Merry. İnsanların sizin halkınıza her zaman bizden farklı davrandığını söylediğimde bana güven."

Tartışmak istedim ama yapamadım. "Plastik cerraha daha fazla fey yapıp yapmadığını sordun mu?"

"Hayır, ama yapabiliriz," dedi.

"İlk sahnedeki demi-fey tipik görünüyordu, ancak insan gibi görünmek için herhangi bir şey yapıp yapmadıklarını kontrol edin."

". Barbie bebek boyutundalar ya da daha küçükler," dedi Lucy.

"Bazı demi-feyler daha büyük boyutlara geçebilir, üç ila ve 1,5 metre boyunda. Bu nadir bir yetenek, ama kendinizi o kadar uzun yapabilseydiniz, kanatları bağlayabilirdiniz, Kanatların türüne değişir." "Gerçekten mi?" Lucy

sordu.

Jeremy'ye baktım. "Sessiz film yıldızlarınızdan biri kanatlarını saklayan bir yarı feydi. Bunu yapan bir salon çalışanı tanıyordum,

"

"Ve hiçbir müşterisi bunu öğrenmedi mi?" Lucy sordu.

"Onları saklamak için cazibe kullandı."

"Demi-fey'lerin cazibe konusunda bu kadar iyi olduklarını bilmiyordum."

"Bazıları sihir konusunda Sidhe'lerden daha iyi," dedim.

"Bu yeni bir haber," dedi Lucy.

"Aramızda eski bir deyiş vardır, demi-fey nereye giderse peri de onu takip eder. Bu, demi-feylerin ilk ortaya çıkanlarımız olduğunu ima eder, sidhe ya da küçülmüş eski tanrılar değil, ama aslında onlar bizim ilk formumuzdur."

"Hangisi doğru?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla kimse bilmiyor," dedim.

"Bu tavuk ve yumurtanın fey versiyonu. Hangisi önce geldi, demi-fey mi yoksa sidhe mi?" Jeremy söyledi.

"Sidhe öyle olduğunu söyleyecektir ama dürüst olmak gerekirse, bu soruya cevap verebilecek kadar yaşlı biriyle hiç karşılaşmadım."

"Öldürülen yarı-feylerden bazılarının gündelik işleri vardı ama ben onların yarı-fey olduklarını düşündüm. İnsan yerine geçebilecekleri aklıma gelmedi."

"İşler nedir?" Ben sordum.

"Resepsiyonist, kendi çim bakım işinin sahibi, çiçekçi asistanı ve diş hijyenisti." Sonuncusuna kaşlarını çattı. "Sonuncusunu merak etmiştim."

Jeremy, "Resepsiyon görevlisine ve diş hijyenistine bakardım," dedi.

"Peki ya ?" Ben sordum.

"Biri patronla birlikte çim bakım işinde çalışıyordu, diğer ikisi ise işsizdi. kadarıyla tam zamanlı çiçek perileriydiler. anlamına gelir."

Jeremy, "Bu, özel çiçeklerine ya da bitkilerine baktıkları ve paraya ihtiyaç duymadıkları anlamına geliyor," dedi.

"Bir işe ihtiyaç duymayacak kadar sihirleri olduğu anlamına geliyordu," diye ekledim.

"Bu demi-fey için tipik bir durum mu, yoksa sıra dışı mı?"

diye sordu. "Duruma göre değişir," dedim.

Cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, birkaç kez "Evet, efendim," dedikten sonra kapattı. İç çekti. "Gitsen iyi olur. ve kendini göster, Merry. Sihirle saklanmak yok. Bu benim yakın amirim. Seni dışarıda istiyor, böylece basın

Dağılın. O kadar çoklar ki cesetleri çıkarmak için geçemeyeceklerinden korkuyorlar."

"Üzgünüm, Lucy."

"Hayır, bilgi sadece insan polislerle elde edemeyeceğim şeylerdi. Oh, ve her ihtimale karşı adamlarınızı almanızı söyledi."

"Sidhe'yi kastediyor, beni değil, değil ?" Jeremy sordu.

Gülümsedi. "Bu varsayım üzerinden gideceğiz. Olay yerini temizleyene kadar en azından birinizi burada tutmak istiyorum."

"Biliyorsun ki Gri..." Julian

ekledi, "Ve Hart."

Jeremy ona gülümsedi. "Grey ve Hart Dedektiflik Bürosu yardımcı olmaktan mutluluk duyar."

"Jordan'ı eve gönderdim. O benden biraz daha fazla empati yeteneğine sahip ve kalan duygular onu etkilemeye başlamıştı."

" değil," dedi Lucy.

Julian, "Acele ederseniz hemen , koridorda," dedi.

Hoş yüzünü inceledim ve "Arabaya ihtiyacı var mı?" diye sordum.

"Bir tane istemeyecek ama aynı anda dışarı çıkarsan seni de götürecek Merry."

", o zaman ben gidip Jordan'ı ofise bırakayım, raporunu yazsın ve belki bu akşam yemekten sonra görüşürüz."

Başını salladı. "Umarım beni görmezsin."

"Ben de," dedim ve lisanslı dedektifler olarak apartman kapısından geçmelerine izin verilen Rhys ve Galen'i almak ve Saraid ile Cathbodia'yı koridordan almak için diğer odaya gittim, bu da polisin dedektif lisansı olmadan girmesine izin verdiği en uzak mesafeydi. Aynı zamanda Sholto'nun neden cinayet mahallinde izinli. Jordan'ın hâlâ koridorda olduğunu umuyordum. Julian olmasaydı ondan bahsetmezdi. fena halde sarsılmıştım. Cinayet sahnelerindeki duygusal enkazı hissedemiyordum ve bunun bir empat üzerindeki etkisini her izlediğimde, bunun benim yeteneklerimden biri olmadığına bir kez daha seviniyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

JORDAN'I AŞAĞI INEN MERDİVEN BOŞLUĞUNDA BULDUK. O Terliyordu ve solgundu, teni dokunulamayacak kadar nemliydi. Koridorda yokken onu kaçırdığımızdan korkuyordum ama merdivenlerden inerken Galen'e yaslanmıştı, bu da durumunun kötü olduğu anlamına geliyordu. Jordan, Hart kardeşler arasında dokunaklı biri değildi.

Yanlardan kısa, tepeden diken gibi saçları kardeşiyle aynıydı ama ceket kahverengi pantolonunun üzerine kırmızımsı kahverengi bir tüvit, gömleği ise domates kırmızısıydı. Jordan güne başlarken tüm bu ekstra renkler iyi görünmüş olmalıydı ama şimdi sadece cildinin hastalıklı solgunluğunu vurguluyordu.

Hepimiz cazibemizi kaybetmiştik, bu yüzden gün ışığına " orada!" çığlıkları duyduk. "Prenses!" "Prenses Meredith, buraya!" Bir muhabir aslında başka bir şey hakkında soru sordu. "Hart'ın nesi var? Neden hasta görünüyor?"

Bir kadın sesi , "Cinayet o kadar korkunç mu?"

Polis bariyerlerinin diğ er tarafındaki insan yığınının sadece peri-prenses resimleri için burada olmadığını bilmek güzeldi. İnsanlar ölmüştü; bu daha önemli olmalıydı.

Takım elbiseli bir adam  ne çıktı ve gürültünün üzerinde bağırmaya alışkın bir sesle, "Prenses ve adamları suçla ilgili hiçbir soruya cevap vermeye yetkili değıller" diye bağırdı. Yanındaki bir çift  niformalıya döndü ve onlar da bize doğıru yürüyorlardı. Bahse girerim arabamıza kadar bize eşlik edeceklerdi. Gazetecilerden oluşan kalabalığı baktım. Sokağı taşmışlardı. Polis yolu kapatmamıştı, bırakın arabayı bir moped için bile yer yoktu. Daha fazla üniformaya ihtiya ımız olacaktı.

Derken yolun karşısında bir hareketlenme oldu; yeterince büyük bir sopayla karıştırılan su gibi, neredeyse huzursuz bir yuvarlanma. Uther kalabalıının arasına daldı. Belki daha fazla üniformaya ihtiya ımız olmazdı. Dokuz ayak boyunda bir Demirden Jack yeterli olabilirdi.

Etkileyici olan sadece Uther'in b y kl ğı değıldi. Onun Yüzünün bir kısmı insan, bir kısmı yaban domuzuna aitti ve dişleri o kadar büyüktü ki, sadece uzun yılların dişlere verebileceğı o spiral kıvrımı yapmaya başlamışlardı. Uther en son kalabalıının kontrolüne yardım ettiğinde basın Kızıldeniz gibi ikiye ayrılmıştı, tıpkı şimdi de bazılarının yaptığı gibi, ama diğ erleri ona döndü ve ona da bağırarak sorular sormaya başladı. Ama bunlar cinayetle ya da benimle ilgili değıldi.

"Constantine, Constantine, bir sonraki filmin ne zaman çıkıyor?"

Başka bir muhabir "Ne kadar ?" diye .

"Düşündüğüm şeyi mi sordular?" Ben sordum.

Jordan'ın dizlerinin bağı çözüldü ve Galen onu kollarına alıp barikatların kenarına doğru taşıdı. Rhys elini adamın alnına dokundurdu. "Durumu kötü."

"Onun nesi var?" Sholto sordu. "Büyücü belası," dedi Rhys.

"Oh," dedi Sholto.

"Ne?" Ben de sordum.

"Kendilerini aşırı zorlayan büyücüler için kullanılan eski bir terim. Bunun Sholto'ya daha hızlı bir açıklama olacağını düşündüm."

"Ben de biraz daha uzattım," dedim gülümseyerek.

Rhys omuz silkti.

Uther'in iri dişli kafasını gördüm ve onu duymasam bile bu Constantine olduğunu inkâr ettiğini biliyordum. Anlaşılan Los Angeles'taki tek Jack-in-Irons Uther değildi ve diğeri her kimse bir film çekmişti. Uther'i arkadaşım ve iş arkadaşım olarak çok severdim ama filmlere uygun bir yüzü yoktu.

Kalabalık toplanmadan önce buraya gelmeyi başarmış olan acil yardım görevlilerinden biri yanımıza geldi. Orta boyluydu, sarı saçlarında insanlarda olmayan renkte çizgiler vardı ama en iyi şifacıların sahip olduğu o yetkinlik dalgasını yayıyordu.

"Ona bir bakayım." O

Rhys'in yaptığı gibi Jordan'ın yüzüne dokundu, ama aynı zamanda nabzını ölçtü ve gözlerini kontrol etti. "Nabızı iyi ama şokta." Jordan sanki bir işaretmiş gibi dişlerini gösterecek kadar titremeye başladı. konuşmaya başladı.

Sonunda onu ambulansın arkasına götürmek zorunda kaldık. Onu sedyeye koydular. Başladı. Etrafını sardıklarında panikledi ve bize doğru uzandı. "Sönmeden önce sizinle konuşmam gerek." Ne demek istediğini biliyordum; Jordan, pek çok medyum gibi, imgelemlerini sadece kısa bir süre ve sonra ayrıntılar kaybolmaya başladı.

Marshal adındaki acil yardım görevlisi "Burada hepinize yer yok" dedi.

Fiziksel olarak en küçük olan ben sürünerek içeri girdim, elini tuttum ve yoldan uzak durmaya çalıştım. Marshal ve ortağı Jordan'ı yalıtımlı battaniyelerden birine sardı ve serum takmaya başladı.

Jordan onları itmeye başladı. "Hayır, henüz değil, henüz değil."

"şok geçiriyorsun," dedi sağlık görevlisi.

"Bunu biliyorum," dedi Jordan. Elimi tuttu ve fırlamak üzere olan bir at gibi çok fazla beyaz gösteren, çok geniş gözleriyle bana baktı. "ok korkmuşlardı Merry, çok korkmuşlardı."

Başımı salladım. "Başka ne var, Jordan?"

Beni geçip Rhys'e baktı. "O, ona ihtiyaım var."

"Serum izin verirsiniz," dedi Marshal, "diğer arkadaşınızı da içeri alırız."

Jordan kabul etti, onu bağladılar ve Rhys bizimle birlikte içeri girdi. Galen, biz konuşabilelim diye acil yardım ekibinin dikkatini dağıtarak üzerine düşeni yaptı. Saçları güneş ışığında metal gibi parlayan Saraid de ona katıldı, gülümsüyordu ve dikkat dağıtmak için rahattı. Cathbodua, ambulansın açık kapısının yanında durdu.

Gardiyan. Sholto da ona katıldı. Bugün yeterince muhafızımız olabilir.

Jordan Rhys'e baktı, yüzü korkudan çılgına dönmüştü. "Ölüler sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey," dedi Rhys.

"Hiçbir şey mi?" Jordan sordu.

"Brownie'yi öldüren her neyse, ölülerle konuşmayı imkansız hale getirdi."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Yani her şeyi aldılar. Konuşacak bir ruh, hayalet de yok."

"Bütün ölüler seninle konuşmaktan hoşlanmaz," dedi Jordan ama ya sıvılardan ya da istediğini elde etmekten dolayı artık daha sakindi.

"Doğru," dedi Rhys, "ama bu bir seçim değildi. Öylece gittiler. İkisi de sanki hiç var olmamışlar gibi."

Jordan, "Yani onları öldüren şey ruhlarını yedi," dedi.

"Anlamını tartışmayacağım ama evet, demek istediğim bu."

Dedim ki, "Bu imkansız, çünkü bu onların ölüm ve yeniden doğuş döngüsünden çıkarıldıkları anlamına gelir. Gerçek bir Tanrı'dan başka hiçbir şey bunu yapamaz."

"Bu cevap için bana bakmayın. Ben de bunun imkansız olduğunu söyledim."

Jordan elimi bıraktı ve Rhys'in ceketini kaptı, bir yumruğa . "Çok korkmuşlardı, ikisi de,

ve sonra hiçbir şey yoktu. Bir mum gibi sönüp gittiler. Puf."

Rhys başıyla onayladı. "Öyle hissettirebilir."

"Ama ne kadar söylemediniz. Aman Tanrım, çok korkuyorlar!" Teselli ya da onay arar gibi Rhys'in yüzüne baktı. "Kanatlar vardı, kanatlı bir şey. Melekler bunu yapmaz, yapamaz."

"Melekler benim işim değil," dedi Rhys, "ama kanatları olan başka şeyler de var. Başka ne hissettin Jordan?"

"Bir şey uçtu çünkü kıskançtı. O her zaman uçabilmeyi diledi. Bunu çok net anladım, sanki çocukluğundan beri bir dilekmiş gibi ve güzellik. Uçan her şeyin güzel olduğunu düşünüyordu."

"Peki ya adam?" Rhys sordu.

"O sadece korkuyor, tamamen korkuyor, ama kendinden çok karısı için korkuyor. Onu seviyordu." Jordan "sevmek" kelimesini büyük harflerle yazmalıymış gibi söyledi.

"Kadın kendisine karşı hangi büyüü kullandıklarını biliyor muydu?"

Jordan kaşlarını çattı ve yüzünde daha önce de gördüğüm o mesafeli ifade vardı, sanki benim asla göremeyeceğim şeylere bakıyormuş gibi. "Güzel ve kanatlı olduğunu düşündü ve uçabilmeyi diledi, sonra kocası geldi ve hem sevgi hem de korku vardı. Öyle bir korku ki, ama kocası için fazla korkamayacak kadar çabuk öldü. Önce onu öldürdüler. Adam hakkında karışıklık vardı. İki katil, iki, biri kadın, biri erkek. Onlar bir çift. Seks, şehvet, öldürme onlara her ikisini de hissettirdi ve aşk. Birbirlerini de seviyorlar. Hissettikleri şeyin doğru olmadığını bilmiyorlar. Bu onlar için bir sevgi ve bu sevgi yüzünden korkunç şeyler yapıyorlar, korkunç şeyler." O verdi

Korku dolu gözlerle birimizden diğerimize bakıyordu. "Bu ilk kez olmuyordu. Bu duyguyu daha önce de birlikte yaşamışlardı, öldürmenin verdiği güçle daha önce de birlikte olmuşlardı... daha önce de... öldürmüşlerdi."

Sesi kesiliyor, gözleri telaşını kaybediyordu. Yumruğu açılmaya başladı ve Rhys'in ceketine tutunmak için mücadele etti. "Erkek, kadın, çift... öldürmek. Güç... güç istiyorlar... büyü. Bir şeyler yapmaya yetecek kadar."

"Ne yapmak için?" Ben sordum.

Eli Rhys'in üzerinden kayarak kemiksiz bir şekilde battaniyenin üzerine düştü. "Yapmak için..." Ve bayıldı.

Rhys, "Şerif, seruma sıvı dışında bir şey koydunuz mu?" diye seslendi.

Marshal ambulansın kapısında belirdi ve kapıların yanında kapkara, gotik ve korkutucu Cathbodia'ya gereğinden uzun bir bakış attı. Sholto çok daha az korkutucu görünüyordu, ama öyle olmadığını biliyordum. Başını salladı. "Onu sakinleştirmek için bir şey koydum. Psişik şok için standarttır. Sakinleşirler ve şok geçer. Uyandığında iyi olacak."

Rhys, "Ayrıca üst kattaki cinayetten öğrendiklerine dair hiçbir şey hatırlamayacak," dedi.

"Şiddetli şok nedeniyle bir psişik felç geçirdim. Bazı bilgileri kaybettiğinizi biliyorum ama onu hayatta ve iyi tutmak benim işim ve ben işimi yaptım."

Rhys o kadar kızgındı ki başka bir şey söylemeden ambulansın arkasından indi. Sanırım artık Marshal ile konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"Böyle devam etseydi gerçekten kendine zarar verebilir miydi?" Ben sordum.

Marshal başını salladı. "Olasılıklar buna karşı, ama ben bunu aldım

Bir medyumla şansım yaver gitti ve o hâlâ rehabilitasyonda ayakkabılarını bağlamayı . Elimden gelse bunun başka birine olmasına izin vermeyeceğim. Bu benim işim.

Herkesin sağlıklı olması için, suçu çözmek için değil. Sizin için işleri zorlaştırdıysam özür dilerim."

Jordan'ın yüzüne dokundum. Cildindeki ter kurumaya başlamıştı bile. Daha sıcaktı ve nefes alış veriş normal uykuya benzer bir hale gelmişti. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim. onu."

"Sadece işimi yapıyorum."

Ona gülümsedim. "Onu hastaneye götürecek misin?"

"Kalabalık yeterince azalırsa yapacağım ve bana siz gidene kadar bunun gerçekleşmeyeceği söylendi Prenses."

Başımı salladım. "Belki değil ama hastaneye giderken yanında birinin olması gerekiyor. Kardeşi üst katta. Onu arayacağım ve kardeşi yanına gelene kadar Jordan'ı götürmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

"Peki, sana söz veriyorum."

Ona bir parmağımı salladım. "Ben bir peri prensesiyim. Söz vermeyi çok ciddiye alırız. İyi birine benziyorsun, Acil Tıp Teknisyeni Marshal. Gerçekten ciddi değilseniz bana söz vermeyin."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, ama sihir bazen benim etrafımda çalışıyor, burada L.A.'de bile ve o sihir bazen şeref sözünüzü çok ciddiye alıyor."

"Siz isterseniz de istemeseniz de büyü'nün etrafınızda çalıştığını mı söylüyorsunuz?"

Sözümü geri almak istedim çünkü basının bu gerçeği öğrenmesini istemiyordum ama Marshal arkadaşşıma yardım etmişti ve iyi benziyordu. Sırf verdiği sözün ne olduğunu anlamadı diye incinmesi çok yazık olurdu. peri gücüne işaret etmesi gerekiyordu.

"Gazetecilerle konuşursan uydurduğunu söylerim ama evet, bazen. İyi birine benziyorsun. Senin için nefret ediyorum bir sorunumuz var. Bu yüzden kardeşı Julian gelene kadar burada kalmalısın."

"Yoksa kötü bir şey mi gelebilir?" Bunu bir soru haline getirdi.

Başımı salladım.

Bana inanmamış gibi kaşlarını çattı ama sonunda başını salladı. "Tamam, kardeşini ara. Bence kalabalık çok çabuk azalmaz."

Ambulanstan kayarak çıktım. Cathbodua, artık kanıksamaya başladığım o pratik koruma hareketiyle yanıma düştü. Sholto da diğer tarafta ona eşlik etti. Julian'ı aramak için cep telefonumu kullandım. Kardeşinin durumunun bu kadar kötü olduğunu bilmek isterdi zaten; elbette iki kardeşin de güçlü medyumlar olduğunu unutmuştum.

Onu polis kalabalığı arasında gördüğüm sırada telefonunu açtı. Çoktan evine doğru yola çıkmıştı. kardeşimin yanında. Telefonu kapattım ve ona el salladım.

Cevap vermek üzere olduğu telefonu cebine koyarak el salladı. Onlar medyumdı. Telefona ihtiyaçları yoktu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

BARIYERLERDE BIZE KATILDI.

Üniformalı eskortlar. Bu polis çifti erkekti; biri genç ve Afro-Amerikalı, diğeri ise ellili yaşlarının biraz üzerinde ve beyazdı.

Aslında, daha önce

Yaşlı, beyaz, biraz kilolu, biraz bıkkın ve dünyadan bıkmış bir polis için sipariş veren bir oyuncu ajansı tarafından sahneye bırakıldı. Gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla ve etkilenmedim.

Ortağı bir çaylaktı ve kıyaslandığında parlak ve ışıltılı görünüyordu. Genç memur Pendleton'dı; yaşlı olan ise Brust.

Pendleton neredeyse dev boyutlardaki fey'e baktı. Brust, Uther'e diğerk herkese attığı donuk bakışı attı ve "Prensesle birlikte mi geliyorsun?" dedi.

"Evet," dedi Uther, cüssesine göre mükemmel olan derin ve gür bir sesle. Dişlerinin ona verdiği konuşma engelinden kurtulmak için ses dersleri almıştı, böylece istediğı zaman kraliçenin İngilizcesini konuşuyormuş gibi ses çıkarabiliyordu. Bunu daha çok, kendisine benzeyen birinin bir üniversite İngilizce profesörü gibi konuştuğunu duymak insanların başını ağrıttığı için yapmıştı. Bu onu ve çoğumuzu eğlendiriyordu.

Brust, "Bence dört gard ve biz bunu başarabiliriz," dedi.

Gülümseyerek içeri girdim. "Eminim biliyorsunuzdur Memur Brust, ama Uther aynı zamanda bir iş arkadaşımız ve bu davayı onu."

Her iki memur da iri yarı adama yukarıdan aşağıya baktı. Bu bakışları daha önce de görmüştüm, Uther da öyle. "Keats'ten mi, Milton'dan mı yoksa futbol skorlarından mı alıntı yapmamı tercih edersiniz? Göründüğüm kadar aptal olduğumu düşünmemeniz için hangisi işinize yarar?"

Pendleton, "Biz... Yani, ben... Biz böyle bir şey söylemedik" dedi.

"Kendine sakla Penny," dedi Brust ve başını kaldırıp Uther'e baktı. Duyduğum en kuru ve ciddi ses tonuyla, "Demek sen Sadece güzel bir yüz olmadığını mı söylüyorsun?"

"Brust," dedi Pendleton ve Uther'in adına gücenmiş gibiydi. Bu bana Pendleton'ın yaşından yıllar eksilttirdi, yoksa görüldüğünden daha geç katılmış. Onun suçu sivil işadamları suçuymuştu, polis suçu değil.

Uther o gürleyen kıkırdamasıyla güldü. "Hayır, ben sadece başka bir güzel yüz değilim."

Brust aslında biraz gülümsedi. "O halde bu güzel vatandaşları geri götürmemize yardım edin."

Pendleton bir adamdan diğerine baktı, bir şekilde birbirlerine bağlanmış olmalarına şaşırılmıştı. Anlamıştım. Uther neye benzediğini biliyordu ve insanların böyle davranmasından nefret ediyordu.

O . Görünüşünden gerçekten rahatsız olmayan insanları severdi, ama rahatsız olup da Her zaman öyle değilmiş gibi davranmaları onun sinirlerini bozuyordu.

"Haydi, koca adam," dedi Rhys, "bakalım bu kalabalığın bir kısmını nazik polis için miyiz?"

Uther ona gülümsedi. "Pek yardımcı sanmıyorum, küçük adam."

Rhys ona sırtıttı. "Günün birinde seni bir mosh pit'e götürmem gerekecek."

Galen mutlu bir ses çıkardı. "Sadece ben de gidersem," dedi.

"Mosh pit nedir?" Saraid sordu.

Cathbodua verdiği cevapla hepimizi şaşırttı. "Bir müzik konserinde insanların garip bir şekilde dans ettiği ve genellikle incindim." Kendi kendine küçük bir gülümseme verdi. "Bence Uther'in onlardan birinin içinde olması görülmeye değer."

"Modern müzikten hoşlandığınızı bilmiyordum," dedim.

"Benim sevdiğim şeyleri bildiğinizden şüpheliyim, Prenses Meredith."

Sadece aynı . Uther önümüze geçti ve muhabirler geri çekildi, çünkü o sadece fiziksel olarak korkutucuydu, ama bazı muhabirler ona sorular soruyorlardı. Yine, onun Konstantin olduğuna inanıyor gibiydiler.

Rhys ve Galen iki yanımda, Brust önde, Pendleton arkada, Saraid ve Cathbodua da yanlarımızda ve arkamızda sıkışmış halde duruyorlardı. Sholto, Julian'ın yukarı çıkarken yaptığı gibi yanımda kaldı ama olay yerinden uzaklaşana kadar el ele tutuşmak yoktu.

Uther sonunda durdu, çünkü basın o kadar yoğunlu ki ya duracak ya da insanları ezmeye başlayacaktı. Brust omuz mikrofonunu kullandı, muhtemelen kalabalığı temizlemek için daha fazla yardım istedi. Bundan sonra suç mahallerinde istenmeyen kişi olacaktım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Uther işleri yoluna koymaya çalıştı. "Ben Uther Boarshead. Grey ve Hart Dedektiflik Bürosu için çalışıyorum. Film yapmıyorum."

Bir kadın muhabir kayıt cihazını ona itti ve "Sizin dişleriniz onunkilerden daha büyük, daha kıvrımlı. Bu diğer şeylerin de daha büyük olduğu anlamına mı geliyor?"

Rhys'e alçak sesle "Diğer adam ne tür filmler yapıyor?" diye .

"Porno," diye cevap

verdi. Ona baktım.

Rhys sırtı ve başını salladı. "Evet."

"Son filmler mi?" Ben sordum.

"Görünüşe göre filmler popüler. Koca adam imza isteniyor ve toplum teklif ediliyor."

Ona dehşet içinde baktım, çünkü Uther çok özel bir insandı. Onu daha fazla rahatsız edecek pek fazla şey düşünemiyordum. Ayrıca bunu durdurmanın bir yolunu da bulamadım. Çoğu insan sadece dış ambalajı görürdü ve bu Constantine muhtemelen Los Angeles'taki diğer tek Jack-in-Irons'tı.

Brad Pitt'in dublörü olmak gibiydi. İnsanlar O olmasını istediler ve bu yüzden o olmadığını söylediğinde sana inanmadılar.

"Anladığım kadarıyla rol arkadaşı insan değil, fey," dedim. Rhys'e yaklaştı ki bir metre ötedeki muhabirler duymasın.

"Başrol kadınları, evet, ama insanlarla da yaptığı işler var."

Rhys'e baktım ve tek gözü şaşkınlığımı takdir ederek parladı. "Rhys, Uther'la birlikte olup da zarar görmemem mümkün değil ve ben sadece yarı insanım," dedim.

"Anladığım kadarıyla insanlar daha çok kabartıcı ve ön sevişmeci."

Galen eğildi ve "Bilmiyorum, fey-on-fey filmlerinin daha şok edici olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar küçük bir yerde olup bitenleri izlemek..." Yüzünü buruşturdu. Sidhe'ler kolayca oluyordu, bu yüzden o yüzü yapması filmin gıcıklık faktörü hakkında çok şey söylüyordu.

"Onları izledin mi?" Dedim.

"Uther onları görmek istedi ve yalnız izlemek istemedi. Elini tutmaları için ajanstaki adamları davet etti."

Lucy'yi arayıp Jordan'dan öğrendiklerimizi anlatmak istedim ama kayıt cihazlarının ve keskin kulaklı muhabirlerin bu kadar yakınında bunu yapmaya cesaret edemedim.

Sholto beni aniden vücuduna doğru çekti. Saraid'in eli belirdi ve elinde kayıt cihazı olan bir adamın kolunu tutuyordu. "Lütfen prensese dokunmayın," dedi, parlak gülümsemesine uymayan bir sesle. "Elbette, üzgünüm," diye mırıldandı.

Kolunu bıraktı ama Galen'e o kadar yakın duruyordu ki, eğer ilerleyebilseydik Galen'in hareket etmesi gerekecekti. bir adım bile atamadı. Muhabir, "Prenses Meredith, kuzeninizin şarküterisinin penceresinden muhabirler hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Umarım kimse yaralanmamıştır."

arkasından bir kadın, "Meredith, Uther ile hiç yattın mı?" diye bağırdı.

Sadece başımı salladım.

Bir polis dalgası içeri girdi ve onları geri iterek ilerlememize yardım etmeye başladı. Sholto beni kendisine doğru bastırdı. Beni elinden geldiğince kameralardan korudu. Hareket ettiğim için mutluydum ve sorularla kapana kısılmadığım için daha da mutluydum. Benimle ve hayatımdaki erkeklerle ilgili seks sorularına alışkındım ama Uther ve ajanstaki diğer dedektifler, Roane hariç. aslında tarihli, o listenin dışındaydı. Bu şekilde daha çok sevdim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

UTHER DIZLERİ İLE SUV'UN EN ARKASINA BINDI

Çenesine yapışmış ve üst gövdesi, başı neredeyse inciklerinin arasına girene kadar bükülmüştü. Ezilmiş görünüyordu ve tamamen rahatsızdı. Jeremy onu arkasına sığıdığı minibüsle olay yerine götürmüştü ama patronun geride kalıp polise yardım etmeye devam etmesi gerekiyordu. Ben oturdum Galen bir tarafta, Sholto diğer tarafta olmak üzere orta koltuklarda . Saraid arkadaki son koltuk olan küçük atlama koltuğuna bindi, Uther'in bu kadar yakın sıkışmasının nedenlerinden biri de buydu. Cathbodia Rhys'le birlikte önde oturuyordu. Uther'i görebilmek için emniyet kemerinin izin verdiği kadar döndüm.

Olduğu gibi görünüyordu, normal boyutlarda bir alana tıktırılmış inanılmaz uzun boylu biri. Ama yüzündeki mutsuzluk uyumla ilgili değildi; daha küçük insanlar için yapılmış bir dünyaya uyum sağlamaya alışkındı.

"Tüm bu Constantine sorununu nasıl kaçırdım?" diye sordum.

Bir *umph* sesi çıkardı. "Sen ve ben bir keresinde tartışmıştık uzun orucumu kaldırmama yardım ediyor. Hayır dedin ve buna saygı duyuyorum.

Eğer seninle başka bir Jack-in-Irons'ın yer aldığı pornografik filmler hakkında konuşmaya başlarsam nedenlerimi yanlış yorumluyorsunuz."

"Bunu flört olarak algılayacağımı mı düşündün?" diye sordum.

Başını salladı, dudaklarını kıvrık dişlerinin kıvrımına başka bir adamın kürdanı yerleştirdiği gibi yerleştirdi. Bu onun için düşündürücü bir hareketti.

"Övünme belki, hatta baştan çıkarma. Constantine'in filmlerinden beri hayatımda hiç olmadığı kadar çok insan kadın bana teklifte bulundu." Büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Galen yanıma döndü, böylece o da iri adamı görebiliyordu. "Peki bu neden bir sorun?" diye sordu.

"Filmleri izlediniz. Hiçbir insan kadın hayatta kalamazdı."

Saraid ona doğru dönerek, "İşte bu palavra," dedi.

"Öyle değil," dedi. "Bu gerçek. Kardeşlerimin bir insan kadına neler yapabileceğini gördüm. Bir fey tarafından bir insana yapıldığını gördüğüm en kötü şeylerden biriydi ve buna sluagh'ın gece sinekleri de dahil." Sholto'yu çok geç hatırladı ve ona doğru bir bakış attı. "Alınmak istemem Lord Sholto."

"Alınmadım," dedi Sholto, hem iri adamı daha iyi görebilmek hem de hortumumun üzerinden kalçama dokunmak için bir bahanesi olsun diye dönmeyi başararak. Sinirden miydi, öyleyse neden? Bu konuşma onu neden germişt?

Sholto sözlerine şöyle devam etti: "Gece sineklerinin soylularının insan kadınlara neler yaptığını ben de gördüm. Bu..." Sadece elini salladı.

baş. "Krallığımız dışında baştan çıkarılmalarını yasaklamamın nedeni de bu."

"Sen buna baştan çıkarma diyorsun," dedi Saraïd ve ona pek de dostça olmayan bir bakış attı. "Bunun için başka isimler de var Gölge Lord."

Üçlü sarı ve altın rengi gözleri onun mavisini kadar soğuk bir bakışa sahipti, daha sıcak bir renkle bu daha zordu ama Sholto başardı. "Eğer Unseelie sidhe'nin anlattığı hikâye buysa, ben bir tecavüz ürünü değilim."

Gözlerinin etrafında hedefi vurduğunu gösteren bir sıkışma vardı, ama yüksek sesle söylediği tek şey, "Sen bir bebektin. Doğumunun nasıl gerçekleştiğini nereden biliyorsun?"

"Babamın kim olduğunu biliyorum ve o zevkini istemeden alan biri değildi."

"Öyle diyor." Saraïd ona ters ters baktı.

Parmakları onunla tenim arasında duran hortumu ileri geri sürtmeye başladı. Neden şimdi dokunmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Söyledi, çünkü biz buraya gelmeden önce öldü. Ülke. Gece kuşları arasında başka hiçbir yerde olmayan zevkler var."

Yüzünü buruşturdu, Sholto'nun dokunaçlarını ve fazladan parçalarını saklayamadığı andan beri Sidhe kadınlarında gördüğü yüzdü bu. O eski acı hala oradaydı. yakışıklı bir yüz. Şimdi gerçekten sidhe olabilirdi ve bunu sadece bir dövme olarak taşıyabilirdi ama bunu cazibeyle gizlemekten başka bir şey yapamazken kendisine nasıl davranıldığını unutmamıştı.

Elimi boynunun yan tarafına koydum. Bu dokunuştan gerçekten irkildi ve sonra benim olduğumu fark etmiş gibi göründü ve rahatlardım.

"Unseelie'ler arasında bile sizden birini, omurgası ve her şeyiyle alıp buna zevk diyecek pek kimse olduğunu sanmıyorum," dedi Saraid.

"Sholto'nun babası kraliyet ailesinden biri değildi, bu yüzden omurgası bir sorun teşkil etmiyordu," dedim. Elimi kıvırdım Böylece parmaklarım saç çizgisinde ve at kuyruğunun altındaki ensesinin sıcaklığında dinlenebiliyordu.

"Öyle diyor." Saraid ona tekrar ters ters baktı.

Galen'in sesi yumuşaktı, "Yani herhangi bir sidhe kadını Bir gece kuşunu yatağa atan kişi en kötü türden bir sapık olur mu?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Sluagh'lardan herhangi biriyle yatmak az sayıdaki kötülükten biridir."

"O zaman ben bir sapığım," dedim.

Gözlerini bana doğru kaldırarak irkilmiş görünüyordu. "Hayır, elbette değil. O artık Kraliçe'nin Sapkın Yaratığı değil. Yeni büyüleriyle diğerleri gibi sidhe olabilir."

O zaman güldüm ve "Siz kadın muhafızlar onun yatağıma sadece sidhe bedeniyle geldiğini ve gece kuşu parçalarından hiçbirinin olmadığını mı hayal ediyordunuz?" dedim.

Saraid yine şaşırdı ve yüzünden belli etmemeye çalıştı. "Elbette."

Sholto'ya doğru eğildim, emniyet kemerimin ve koltuktaki dönüşün izin verdiği ölçüde vücuduna sarıldım. "Ekstra parçalarının yapabildiği şeyler var ki, bunları başarmak için genellikle dört adam gerekir ve o zaman bile kollar ve bacaklar engel olur."

Saraid hasta görünüyordu.

Sholto kollarını bana ve beni kendine çekti, başı saçlarıma yaslandı. Onu görmek zorunda değildim.

memnun bir ifade takındığını anlamak için yüzüne baktım.

Galen bir elini diğer adamın omzuna koydu. Sholto'nun biraz gerildiğini hissettim, sonra tekrar rahatladı ama şaşkın olduğunu biliyordum. Galen daha önce ikimizle aynı yatağı paylaşmamıştı. Aslında, diğer adamların hiçbirinde yoktu. Sholto diğer adamların hiçbirisiyle bu kadar yakın arkadaş değildi.

onlarla rahat.

Galen, "Sholto, Cel Merry'nin peşine düşmeden önce bizi Los Angeles'a götürerek hayatımızı kurtardı," dedi. "Başka kimse Sluagh Kralı hariç tüm sidhe'ler arasında hâlâ bu kadar çok kişiyi sihirle taşıma gücü var. Merry'nin büyükannesinin cinayetinin intikamını almasına yardım etti."

"Büyükanneyi öldürdükten sonra," dedi Cathbodua, nihayet ön koltuktan söze karışarak.

Rhys, "Sen orada değildin. Büyünün zavallı Hettie'yi kendi torununu öldürmek için bir silaha dönüştürdüğünü görmedin. Eğer

Sholto onu öldürmemiş olsaydı, Merry şimdi ölmüş olabilirdi, ya da ben

eski dostumu öldürmek zorunda kaldım. Beni bundan kurtardı ve Merry'yi de kurtardı. Bir şey hakkında konuşurken

Neden biliyorum." Sesi hiç duymadığım kadar acımasızdı.

Büyükannemin pansiyonunu sık sık ziyaret ederdi ve ona yardım ederdi.

üç yıl boyunca ondan bile saklanmak zorunda kaldım.

Cathbodua, "Eğer bunun doğru olduğunu söylüyorsanız, o zaman size inanırım," dedi.

Rhys, "Bunun üzerine yemin ederim," dedi.

"Buna gerek yok," dedi ama hepimize dönüp baktı ve "Özür dilerim Kral Sholto ama belki de Saraid ya da ben size gece sineklerinden neden bu kadar nefret ettiğimizi anlatmalıyız," dedi.

"Prens Cel'in mülksüzleştirilmiş kraliyet gece sineklerinden biriyle bir tür dostluk kurduğunu biliyorum." Konuşurken yüzünü saçlarına bastırdı, sanki doğrudan bakılamayacak kadar korkunçmuş gibi.

"Prensin onu bize işkence etmek için kullandığını biliyordun." Saraid'in sesi öfkeliydi ve büyüğü yükselmeye başladığında öfkesi bir sıcaklık parıltısına dönüştü.

"onu öldürdüm," dedi Sholto. "Ne dedin sen?"

Saraid sordu.

"Dedim ya, öğrendiğimde prensin sana işkence etmesine yardım eden gece sineğini öldürdüm. Neden durduğunu merak etmedin mi?"

Cathbodua, "Prens Cel bizi ödüllendirdiğini söyledi," .

"Oyun arkadaşını öldürdüğüm ve aramızdan başka hiç kimse Cel'in fantezilerinde onun yerini almaya çalışmasın diye onu bir örnek yaptığım için durdu. Ölmeden önce bana prensin kendisi için metalden bir omurga yaptığını söyledi. Böylece birlikte yırtıp tecavüz edebileceklerdi." Sanki olayın dehşeti hâlâ içindeymiş gibi, vücudundan hafif bir titreme geçti.

"O halde size borçluyuz Kral Sholto," dedi Cathbodua.

Saraid'den bir ses kaçı. Sholto'nun kollarında döndüm ve gözyaşlarının yüzünden aşağı süzöldüğünü gördüm.

"Tanrıça'ya şükürler olsun ki Dogmaela, prensimizin nezaketinin onu yumuşatmak için değil, gerçek bir kralın eylemi olduğunu öğrenmek için burada değildi." Sesinde gözyaşlarını görebiliyordum. Eğer sadece bilemezdin.

"Bu nezaket, bunu ona bir daha asla yapmayacağına dair verdiği söz, Dogmaela'yı ikna etmesine yardımcı oldu. İşbirliği gerektiren bir fanteziye katılmak," dedi Cathbodua.

"Sakın söyleme," dedi Saraid. "Böyle şeyleri asla anlatmayacağımıza yemin ettik. Onlara katlandığımız yeter."

"Kraliçenin bize bazı şeyler var," dedi Rhys, bir ara sokağa saparken, "onlardan da hiç bahsetmiyoruz."

Saraid aniden hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Ellerini yüzünün önüne koydu ve kalbi kırılacakmış gibi ağladı. Hıçkırıklar arasında, "Çok mutluyum... burada olduğum için... seninle Prenses... Yapamadım... dayanamadım... kendimi yok olmaya bırakmaya karar vermişim," dedi. Sonra sadece ağladı.

Uther garip bir elini omzuna koydu ama o fark etmemiş gibiydi. Yüzüne değen eline dokundum, o da döndü ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirdi, hâlâ Ağladığını saklıyordu. Galen uzandı ve onun parlayan saçlarına dokundu.

Elini benimkine daha sıkı sardı ve sonra diğer elini indirdi, gözleri hala ağlamaktan kapalıydı. Ağlayan elini uzattı. Sholto ve ben onun ne yaptığını anlayana kadar bir an geçti. Sonra yavaşça, tereddütle uzandı ve elini tuttu.

Ona sarıldı ve ağlarken her iki elimizi de sıkıca tuttu. Sadece ağlamaya başladığında sessizce bize, ona baktı, gözleri mavi ve parlıyordu. "Bütün prenslerin ve kralların Cel gibi olduğunu düşündüğüm için beni affet."

"Affedilecek bir şey yok, çünkü krallar ve prensler saraylarda hâlâ böyle. Kralın Merry'mize ne yaptığına bakın."

"Ama siz öyle değilsiniz ve diğer erkekler de öyle değil."

Sholto, "Hepimiz bizi güvende tutması gerekenlerinde acı çektik," dedi.

Galen onun saçlarını sanki bir çocukmuş gibi okşadı. "Hepimiz prens ve kraliçe için kanımızı akıttık."

Dudağını ısırdı, hâlâ ellerimize yapıştıyordu. Uther onun omzunu sıvazladı. "Hepiniz beni Jack-in-Iron'ların Yalnız bir peri ve hiçbir saraya bağlı değil."

Saraid başını salladı.

Ve sonra Uther dedi ki, "Sana sarılmak için ulaşabilecek tek kişi benim. Benim gibi çirkin birinden bunu kabul eder misin?"

Saraid ona için döndü ve Galen elini çekmek zorunda kaldı. Böylece elini çekebildi. Şaşırmış görünüyordu ama onun gözlerine baktı ve benim her zaman gördüğüm şeyi gördü: nezaket. Sadece başını salladı.

Uther büyük kolunu onun omuzlarına attı. Gördüğüm en dikkatli ve nazik kucaklaşmaydı ve Saraid kendini bu kucaklaşmaya bıraktı. Onun kendisini tutmasına izin verdi ve yüzünü onun geniş göğsüne gömdü.

Şaşıрма sırası Uther'deydi ve sonra memnun görünüyordu. Onun türü yalnız periler olabilirdi ama Uther insanları severdi ve solitaire onun en sevdiği oyun değildi. Arka tarafa oturdu, dar bir alana sıkışmıştı ama parlayan, güzel kadına sarılabiliyordu. Kadının gözyaşlarını güçlü kollarıyla sarmaladı ve onu şimdiye kadar tanıdıklarım kadar derin, büyük bir kalbe sahip olan göğsüne yasladı.

Yolun geri kalanında Saraid'sarıldı ve bir bakıma o da Çünkü bazen, özellikle de bir erkek için, birinin ağlayabileceği büyük ve güçlü bir omuz olabilmek, kendinizin çok fazla ağlamasına gerek kalmamasına yardımcı olur.

O yolculukta Uther yalnız değildi, Saraid de öyle. Sholto ve Galen bana sarıldılar. Cathbodia Rhys'in omzuna dostça bir el bile koydu. Sidhe'ler birbirlerini dokunarak rahatlatma becerisini kaybetmişti. Bize bunun daha küçük feyler için bir şey olduğu, onların zayıflığının ve sidhe'nin üstünlüğünün bir işareti olduğu öğretilmişti. Ama ben öğrenmiştim. Aylar önce bunun sadece Sidhe'lerin artık birbirlerine bu şekilde dokunacak kadar güvenmedikleri gerçeğini maskeleyerek için uydurulmuş bir hikaye olduğunu anlamıştım. Dokunmak rahatlık yerine acı anlamına gelmeye başlamıştı ama burada değil, bizim için değil. Biz sidhe ve daha az feydik.

Bir metre boyundaki bir adama daha küçük diyebilirdi, ama o anda hepimiz sadece feydik ve bu iyiydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DÜŞÜNMEYE BAŞLADIĞIM ŞEYİN ÖNÜNDE DURDUK.

Ama burası Maeve Reed'in Holmby Hills'teki malikanesiydi. E-postalar ve telefon görüşmeleri aracılığıyla ihtiyacımız olduğu sürece kalmamızı istediğine dair bize güvence vermişti.

Eninde sonunda hepimizden sıkılacağından endişeleniyordum ama bugün için ve Avrupa'dan dönene kadar burası evimizdi.

Bizi olay yerinden itibaren takip eden muhabirler, komşuların izin verdiği muhabirlerle birleşti.

Elbette bir ücret karşılığında mülklerinde kamp kurduk ve hepimiz evimizdeydik. Rhys yüksek taş duvardaki kapıları açan düğmeye bastı ve içeri girdik. İleri atılan gazetecilerin bağırarak sordukları soruları duymazdan gelmek otomatik hale . Maeve'in arazisinin kenarından uzak durdular. İçlerinden birinin o görünmez çizgiyi asla ama asla geçmediklerini fark etmesini bekliyordum ama şimdiye kadar fark etmemişlerdi.

İzinsiz girişleri engellemek bizim de Maeve'in de hakkıydı. Zararlı olmadığı sürece bunu önlemek için büyü kullanmamıza bile izin veriliyordu. Maeve'in kendi korumalarını güçlendirdik ve muhabirler de her seferinde tam istediğimiz gibi. Bir şeyin tam da istediğimiz şeyi yapıyor olması güzeldi.

Yolda Lucy'yi aradım ve Jordan'ın bize anlattığı her şeyi ona da anlattım. Yardımı oldu ama yeterli değildi. Julian bana mesaj atarak kardeşinin iyi olduğunu ve bir gece hastanede tutulmasına gerek olmadığını söyledi. Şok geçiren medyumlara daha ciddi davranmaya başlayan tek kişi acil yardım görevlisi Marshal değildi. Marshal bunun nedenini itiraf eden ilk tıp uzmanı olmuştu. Bunu takdir ettim.

Rhys büyük ana evin önünde durdu çünkü misafir oraya taşınmıştık ve misafir yeni üyelerimize devretmiştik. Taşınmadan önce Maeve'den izin almıştım ama yine de haklı olarak evini geri istediğinde ne yapacağımızı merak ediyordum. Bu düşünceyi bir kenara bıraktım ve büyülü bir seri katil, Barinthus'un bana karşı gelip gelmeyeceği ya da akşam yemeği için burada olup olmayacağı gibi daha acil sorunlara odaklandım.

Sonra büyük çift kapı açıldı ve Nicca ile Biddy orada bize el sallıyorlardı. Adam kolunu Nicca'ya dolamıştı.

omuzlarına, o da kendi omuzlarını adamın beline dolamıştı. Adam onun bir metre boyundaki sidhe savaşçısından biraz daha uzundu. Uzun kahverengi saçları yakışıklı yüzünün iki yanında diz boyu iki örgü halindeydi ama onu gerçekten güzel yapan kahverengi yüzündeki gülümsemeydi. Biddy'nin gülümsemesi de onunkini yansıtıyordu ama solgundu, siyah bukleleri yüzünün etrafında kısa kesilmişti. İkisinin de gözleri kahverengiydi ve muhtemelen bebeğin öyle olacaktı. Birazcık göstermeye başlamıştı ama şortunun ve atletinin altında ne aradığınızı bilmeseniz bebek olduğunu anlayamazdınız.

Çıplak kolları ve bacakları uzundu ve arabanın benim tarafıma doğru gelirken derisinin altında pürüzsüzce hareket eden kasları görünüyordu. Nicca, Rhys'in kapısına dayandı. Rhys ondan biraz daha az kaslıydı, çok fazla olmasa da, ama kolay birbirleri için hissettikleri mutluluk beni her gördüğümde mutlu ediyordu. Aramızda resmi olarak evlenen ilk kişiler ve bu durum her ikisinin de hoşuna gitmiş görünüyordu.

Biddy Cathbodua için kapıyı açmadı. Nerede olduğumu görmüş ve arka kapıya yönelmişti, bu da aslında önce Galen'i dışarı çıkaracağı anlamına geliyordu. "Evine hoş geldin, herkes," dedi Biddy. Sadece hamilelikle değil, sevgiyle de parlıyordu. Ne zaman onların yanında , sidhe'lerimizin geri kalanının eşleşeceğine dair umutlarım vardı. pek çok insanımız için sonsuza dek sürecektir bir mutluluğun başlangıcı olacaktır.

Galen dışarı çıkarken, "Evde olmak güzel," dedi. Nicca diğer taraftaki kapıyı açtı ve Sholto dışarı çıktı. İkisi de ellerini benim için geri koydular ve iki adamın arabanın karşısında birbirlerine baktıkları o garip an yaşandı. Ama o Galen'dı ve çoğu zaman işleri kolaylaştırdı, zorlaştırmadı.

Küçük bir yarım selam verdi ve "Sen evin olduğu taraftasın" dedi.

Sholto ona gülümsedi çünkü o iyi bir kraldı ve iyi liderler işleri kolaylaştıran insanları takdir eder. "Bu mu bir sistem mi? Eve en yakın olan ona yardım mı edecek?"

"Arka koltuktaysa," dedi Galen, "ama öndeyse, Biddy ya da Nicca ya da yolcu tarafına kim geçerse ona yardım eder."

Sholto başını salladı. "Çok mantıklı." Bana elini uzattı, ben de tuttum ve koltuğun üzerinden kaymama yardım etmesine izin verdim. Nicca ve Biddy Uther'in çıkmasına yardım etmek için çoktan arkaya geçmişlerdi. İçinde bulunduğumuz koltukları aşağı katlayabilirdiniz ama arkayı açmak varken neden onu kıvrandırarsınız ki?

Saraid cipin arkasından inmek için Uther'in elini tuttu. Kızın yardımını kabul etmesi onu memnun etmişti. Uzun boylu, kaslı ve hem silah hem de büyü konusunda eğitimliydi. Yardıma ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu, ama onun rahatlığını almıştı ve şimdi kendisine yardım etmesine izin vererek bunu ona geri veriyordu.

İçerideki köpeklerin yüksek sesli, heyecanlı havlamalarını duyabiliyordum.

Bu da mutlu bir şeydi. Peri av köpekleri büyümüzün kaybolmasıyla yok oldu, ama Tanrıça büyüünün bir kısmını geri getirdiğinde hayvanlarımızın bir kısmını da geri getirdi. İlk dönen köpekler oldu.

Biddy güldü. "Kitto onları hareketsiz tutmaya çalışıyor ama hepsi efendilerini ve hanımlarını özlemişler."

Rhys önce kapiya geldi ve kapiyı yeterince kapalı tutmaya çalıştı, böylece tüylü kalabalık olmadan içeri girebilecekti ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Etrafından akıp gittiler, dokuz tanesi, hepsi de teriyerdi, etrafta dolanmaya devam ettiler.

ayaklarını. Yüzyıllardır var olmayan ama modern terrier cinslerinin çoğunun kurucu cinsi olan siyah ve ten rengi terrier çiftinin kafalarına dokunmak için eğildi. Geri kalanların hepsi kırmızı işaretli beyazdı, çoğu peri hayvanının orijinal renkleri.

Galen neredeyse küçük kucak köpekleri ve uzun, zarif tazılarla kaplıydı. Her ne sebeple olursa olsun, diğer sidhe'lerden daha fazla köpeği vardı. Kucak köpekleri bacaklarının etrafında dolanıyor, tazılar da sevmek için ona sokuluyordu. Hepsine ilgi göstermek için elinden geleni yaptı.

Sholto kendi köpeklerimi selamlamam için ellerimi serbest bıraktı. Benim için sadece iki köpek vardı ama ince ve sevimliydi. Mungo modern standartların izin verdiğinden daha uzun boyluydu ama Minnie'nin karnı yavrularla iyice şişmiş olsa da menzil içindeydi. Her an doğum yapabilirdi ve ilk doğum yapan köpek olacaktı. Bölgedeki en iyi köpek veterinerlerinden biri ev ziyaretlerine başlamıştı. Bir kamera kurmuştuk ve bilgisayardan canlı yayın yapıyorduk. İçimizdeki bilgisayar meraklısı, üç yüzyıldan fazla bir süredir doğan ilk peri köpeklerinin doğumunu izlemek için insanlardan ücret alma fikrini ortaya atmıştı. Görünüşe göre, bazıları köpekler yüzünden olmak üzere çok sayıda insan kayıt yaptıırıyordu. Bazıları beni ve adamları köpeklerle birlikte kamerada görmeyi umdukları için, ama gerekçe ne olursa olsun Şaşırtıcı derecede kazançlıydı ve ilgilenmemiz gereken bu kadar insan varken buna ihtiyacımız vardı.

Köpeklerimin ipeksi kulaklarına dokundum ve uzun ağızlarını ellerimle kavradım. Alnımı Minnie'nin alnına koydum. çünkü hoşuna gidiyordu. Mungo biraz daha mesafeliydi ya da belki de alnındaki şişliklerin haysiyetine yakışmadığını düşünüyordu.

Sonra hava kanatlarla doldu, sanki en güzel kelebekler ve güveler aniden başımızın üzerinde bir top yapmaya karar vermişlerdi. Bunların çoğu beni sürgüne kadar takip eden demi-feylerdi. Onlar kendi türlerinin acı çekenleriydi ve bunu sakatlıktan daha kötü gören bir toplumda kanatsız kalmışlardı. Ama benim sihrim, Galen'in ve Nicca'nıninkiyle birlikte, ve Kitto'nunki, hem onları neredeyse öldürmüş hem de onlara daha önce hiç sahip olmadıkları kanatları vermişti. Ama yarı-feyler vardı.

Aralarında on yıllardır ya da daha uzun süredir Los Angeles'ta sürgünde olanlar da vardı. İlk gelenler sessizce, neredeyse korkarak gelmişlerdi, ama hoş karşılandıklarında sayımız iki katından fazla artmıştı.

Royal ve ikiz kardeşi Penny üzerimde geziniyorlardı. "Evinize hoş geldiniz Prenseler," dedi. Birinin bebeğinin sabahlığını ödünç almış gibi küçük bir bornoz giyyordu, ancak üzerinde kanatları için yarıklar vardı.

"Evde olmak güzel Penny."

Başını salladı, hareket ederken minik antenleri titriyordu. O ve kardeşi koyu renk saçlı ve soluk tenliydi ve Ilia Underwing güvesinin kanatlarına sahiptiler. Birbirlerine çok benziyorlardı. Çünkü karnımdaki dövmede bir şey vardı. Royal'in kanatlarını ortaya çıkarmak ve hayatını kurtarmak beni başka bir güç seviyesine taşıdı ve tüm büyük sihirler sizde iz bırakır.

Royal yüzümün yanında asılı duruyordu, ağır bedenini havada tutmak için kanatları gerçek bir güveden fazla hareket , gerçi güveler hakkında hiçbir demi-fey'in uçamayacağını kanıtlayan o ünlü fizik makalesi vardı. O

Saçıma dokundu ve omzuma oturabilmesi için saçımı kenara çektim. Bu, diğer demi-feylerin etrafımızda için bir işaret gibiydi. Nicca'nın saç örgülerinin üzerine döküldüler ve ip gibi sallanıyordu. O var gibi görünüyordu

Belki de Nicca'nın kendi kanatları olduğu için onlara karşı bir yakınlık duyuyordu. İstediginde dövme oluyorlardı, istemediginde ise Sizi sadece güzel, büyülü yerlere götürecek bir teknedeki büyülü bir yelken gibi vücudunun üzerinde yükseldi.

Hem dövmenin sahip olduğu tek şey olduğu ve hiçbir zaman gerçek kanatlara sahip olmadığı zamanlarda hem de perilerin yeni vahşi büyüğü kanatları gerçek yaptıktan sonra onu sevgilim olarak . büyü ile parlayarak üzerimde yükseldi. Bir sidhe ile insan boyutlarında olabilen bir yarı-fey'in çocuğuydu.

Çoğu hayalet gibi solgun, sivri yüzlerinin etrafında örümcek ağı gibi beyaz saçları olan yarı-feylerin en küçüklerinden oluşan bir sürü, Sholto'nun etrafında uçuşarak yüksek ve cıvıltılı seslerle konuşuyordu, Sluagh Kralı'na dokunmak için izin istediler. O da başıyla onayladı ve at kuyruğuna tırmandılar. bir oyun alanıydı ve iki yanında üçer tane derin omuzlarına tünemişti. Hiçbiri benim avucumdan büyük değildi, küçüklerin en küçüğü Royal onların boyut aralığının diğer ucundaydı, on inç.

Royal'in kız kardeşi Penny, Galen'in yanında durdu ve gemiye tırmanmak için izin istedi. Galen son zamanlarda onlardan herhangi birinin kendisine gelişigüzel dokunmasına izin vermişti. Kötü bir gün geçirmişti. Unseelie Sarayı'nda onlarla bir deneyim yaşadım. İnsanlar bu kadar küçük bir şeyden korkmanın komik olduğunu düşünüyor, ancak Unseelie demi-fey'in nektarın yanı sıra kan da içtiğini unutmayın.

Sidhe kanı onlar için tatlıdır ve kraliyet sidhe'si daha da tatlıdır. Kraliçe Andais bir keresinde Galen'i zincire vurmuş ve onu o minik ağızlara teslim etmişti. Prens Cel, kraliçeleri Niceven'e Andais'in emrettiğinden daha fazla et alması için para vermişti. Bu deneyim Galen'de onlara karşı bir fobi yaratmıştı. İronik bir şekilde, demi-feyler onun sihrini hissetmekten hoşlanıyor ve kelebek renginde bulutlar halinde etrafında dolanıyorlardı ama ona sormadan dokunmamayı öğrenmişlerdi. Penny küçük cübbesiyle onun omzuna yerleşti,

bir eli

buklelerinin koyu yeşilinde. Galen Penny'ye güvenmeye başlamıştı.

Rhys'in omuzlarında, saçlarının altında kıkırdayan o kadar çok küçük fey vardı ki, perdelerin ya da yaprakların arasından dışarı bakan çocuklar gibi görünüyorlardı. hikaye kitabı. Bu bana iki cinayet sahnemizi düşündürdü ve sanki güneş ışığı biraz daha sönüktü.

Royal yüzüme yaklaşarak, "Birdenbire üzüldün," dedi. "Az önce ne düşündün, bizim Merry?"

Onlardan biri konuşurken başınızı çevirmek her zaman cazip gelirdi, ama omzunuzda oturduklarında, başınızı çevirmek onları tamamen devirirdi, bu yüzden o koyu badem şeklindeki gözlerle tanışmak için yeterince dönmeniz gerekiyordu, ama yanımda dursaydı yapacağım kadar değil.

"Ben bu kadar kolay mı okunuyorum, Kraliyet?"

"Bana kanatlar verdin. Bana sihir verdin. Sana dikkat , Merry'm."

Bu beni gülümsetti. Gülümsemesi onu yüzüme doğru yaklaştırdı, böylece vücudu yanağımın hizasına doğru kıvrıldı ve kalçalarını çenemin altına sıkıştırdı. Küçük kolu yanağımın etrafında genişledi, böylece çıplak üst vücudu yüzüme bastırdı ve bu olmazdı. Sarılmanın tadını çıkarabilirdim - ve eğer çoğu insan izliyor olsaydı bunu bir çocuk tarafından sarılmak gibi masum bir rahatlık olarak görürlerdi - ama ben daha iyisini biliyordum. Ve eğer herhangi bir kuşku varsa, yüzü şimdi gözüme çok yakındı ve yakışıklı minyatür yüzünde masum hiçbir şey yoktu. Hayır, başparmağımdan daha büyük olmayan bir yüzdeki çok yetişkin bir bakıştı bu.

Bunu sorun etmezdim ama o Royal'di ve bunu zorlamak zorundaydı. Vücudu çenemin hizasına biraz fazla yaklaştı ve bana doğru bastırılmaktan mutlu olduğunu hissedebiliyordum.

Birine yakın olmak bile insanı tahrik bu feyler arasında bir iltifat olarak kabul edilirdi ama... "Ben de seni gördüğüme sevindim Royal, ama madem iltifat ettin, biraz soluklan lütfen."

"Gelip bizimle oynamalısın, Merry. Eğlenceli olacağına söz veriyorum."

"Olasılıklar Royal, ama sanmıyorum," dedim.

Kendini bana daha sıkı bastırdı, sarılırken biraz da kalçasını oynattı.

"Kes şunu, Royal," dedim.

"Eğer cazibemi kullanmama izin verseydin, bu seni rahatsız etmezdi. Bu seni içine çeker." Ve sesinde sadece iri bir bedenin derin göğsüyle eşleştirebileceği boğucu bir bas vardı. ona vermeliydi. Dışarıdaki pek az perinin fark ettiği şey, bazı yarı-feylerin hepimiz arasında en fazla cazibeye sahip olduğuydu. Royal'in beni tam boy bir aşık olduğuna inandırabildiğini ve cazibesinin beni çok az çabayla orgazm olmak. Bu onun yeteneğiydi, bir

armağandı. "Bunu sana yasaklıyorum," dedim.

Yüzümün yan tarafını öptü ama alt tarafını hareket ettirdi. Öyle ki, onun orada olduğunun pek de farkında değildim. "Keşke bunu yasaklamasaydın."

Galen kapıdan seslendi. "İçeri geliyor musun?" Biraz kaşlarını çatmıştı. Ne kadar zamandır orada dikilip Royal'le konuştuğumu merak ediyordum.

"Büyünü kullanmıyor olabilirsin ama yine dağıttın," dedim.

"Dikkatini cazibe değil, benim beyaz ve kırmızı ."

" zaman ne?" Oyunlardan bıkmış bir halde sordum.

Gülümsedi, belli ki kendinden memnundu. "Senin büyü benimkini çağırıyor. İkimiz de sıcaklığın ve şehvetin yaratıklarıyız."

Ona kaşlarımı çattım.

Sholto üzerimde ve kesinlikle Royal'in üzerindeydi. "Prensesin herhangi yaratık olduğunu sanmıyorum, küçük adam." At kuyruğundaki minik fey sürüsü, sanki dinliyorlarmış gibi uzun saçlarının arasında saklambaç oynamayı bıraktı.

Royal başını kaldırıp ona baktı. "Belki de 'yaratık' kelimesi yanlış seçilmiştir, Kral Sholto. Kraliçe'nin size taktığı ismi unutmakla hata ettim."

Sholto birden yanımda kıpırdamadan durdu. Kraliçe Andais'in kendisine "Sapkın Yaratığı" demesinden nefret ederdi. Bana bir gün Öldüren Ayaz ve Kraliçe'nin Karanlığı olmaktan korktuğunu itiraf etmişti. Bir gün sadece kraliçenin "Yaratığı" olacağından korkuyordu.

"Dikkatsiz bir vuruşla ezebileceğim kanatlı bir böcek gibisin. Caziben bunu değiştiremez ya da sana tercih ediyor gibi görüldüğün tam boy kadınları veremez."

"Cazibem bana, sizin deyiminizle, birden fazla kez tam boy verdi Kral Sholto," dedi Royal. Sonra gülümsedi ve yüz söylemek üzere olduğu şeyin hoşuma gitmeyeceğini anladım. "Merry benim cazibemden ve onun bundan ne kadar hoşlandığından bahsedebilir."

Sholto'nun yüzü bunun onu ne kadar mutsuz ettiğini gösteriyordu. Kaşlarını çatarak bana döndü. "Sen yapmadın," dedi.

"Hayır," dedim, "ama durdurulmamış olsaydım durdurulabilirdim. Eğer Seks büyüğü yapan bir demi-fey'in sizi etkilemeye çalıştığını hiç görmediyseniz, anlamıyorsunuz demektir. Bu, çoğu Sidhe'nin hala sahip olduğundan daha güçlü bir büyüdür."

"Unutma Kral, biz gerçek kelebekler, güveler, yusufçuklar ve çiçekler olarak insanların gözünün önünde saklanırsınız. Kılık değiştirdiğimizi asla göremezler ve bu her zaman doğru değildir. sidhe glamour."

"O zaman neden onun dedektiflik bürosu için insanların izini sürmeye yardım etmiyorsun?" Sholto sordu.

"Şehrin belli bölgelerinde kalırlarsa yapabiliriz ama çok fazla metal olan yerlere gitme eğilimindeler." Royal ürperdi ve bu iyi bir ürperti değildi.

Hâlâ Sholto'nun saçlarında gezinen minik feylerden ikisi, sanki bu düşünce dinlemek için bile çok korkutucuymuş gibi havalandı. Saçında kalan üçü ise yatağın altındaki canavarı duyan çocuklar gibi saklandı.

Royal, "Şehrin bazı seyahat etmek çoğumuzu aşıyor," dedi.

Sholto, "Yani senin caziben sadece yumuşak şeyler için iyi," dedi.

Royal ona baktı ama narin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Cazibemiz yumuşak şeylerde çok ama çok iyidir."

"Merry bir şey söylediğinde ona inanırım, bu yüzden eğer senin bu konuda iyi olduğunu söylüyorsa, ona inanırım, ama aynı zamanda onun üzerinde kurnazlıklarını tekrar denemeni yasakladığını da biliyorum."

"Kraliçe Niceven'in haftalık bağışını alma haftası benim haftam. Sanırım Merry bunun için cazibemi kullanmamı isteyecektir."

Sholto'nun omzumdaki küçük adamdan yüzüme dönmesi için gözlerini hareket ettirmesi yeterliydi. "Neden hâlâ Niceven'e taşıyıcı anneleri aracılığıyla kan bağışında

bulunmak?" "Mahkemelerde müttefiklere ihtiyacımız var, Sholto."

"Geri dönüp yönetmeyi hiç düşünmüyorsanız neden onlara ihtiyacınız var?"

"Casuslar," diye fısıldadı Royal. "Yarı-feyler duvardaki meşhur sineklerdir, Kral Sholto. Kimse bize bakmaz, ne kadar sık ortalıkta olduğumuzu fark etmez."

Birimizden diğerine baktı. "Ben de Doyle'un casus ağının bu kadar doğru bilgiler elde ettiğini sanıyordum. bilgi."

"Karanlığın da kaynakları var ama hiçbirisi Merry'ninki kadar tatlı değil," dedi Royal ve diğer adamı kızdırıp kızdıramayacağını görmek için rol biliyordum. Royal, Merry'nin her türlü tam boy sevgililerimden birini kışkırtılabiliirdi. Bu onu çok memnun ederdi.

Sholto ona kaşlarını çattı, sonra da güldü. Bu ses Royal'i ve beni ürküttü. Ben sadece şaşkınlık içindeyken omzumdaki küçük adam . Sholto'nun saçındaki fey gökyüzüne doğru uçu ve evin üzerinden geçip maviliklere doğru gitti.

"Bu kadar komik olan ne, ey Sluagh Kralı?" diye sordu Royal.

"Büyü gücünüz erkekleri de kıskandırıyor mu?"

"Merry'nin bana olan tepkisine gelince, senin kıskançlığın da öyle Kral Sholto. İkisi de büyü değil."

Sholto'nun yüzü ciddileşti ve küçük adamı inceledi, mutsuzca değil, ama gerçekten inceledi. Bunu o kadar uzun ve sert yaptı ki Royal yüzünü saçlarıma sakladı. Bunun tüm demi-feyler için sosyal bir jest olduğunu fark etmiştim. Onlar bunu utanıyorlardı, korkuyorlardı, çekingen davranıyorlardı ya da yapacak başka işleri yoktu. Royal, Sholto tarafından böyle bir konsantrasyonun nesnesi olmaktan hoşlanmıyordu.

Mungo elime çarptı ve ben de onun zarif başını okşadım. Köpeklerin tepki vermesi, Sholto'nun demi-fey'e verdiği tepkiden gerginlik duyanın sadece Royal olmadığı anlamına geliyordu.

Ayağa kalktım ve köpeklerimi sevdim, gerginliğin bir kısmının jestin içine aktı. "İçeri girmeliyiz," dedim sonunda.

Sholto başını salladı. "Evet, gitmeliyiz." Bana kolunu uzattı, ben de tuttum. Royal kulağıma fısıldarken beni içeri götürdü, "Goblinler gibi sluaghlara da bizi hâlâ av gibi yiyor."

Verandaya çıkan küçük basamaklarda tökezlememe neden oldu. Sholto beni yakaladı. "İyi misin?"

Başımı salladım. Sholto'ya sorabilirdim ama cevap evet ise bilmek istemiyordum ve evet de olsa hayır da olsa bu yine de aşağılayıcı bir soruydu. Sevmeniz gereken ve çocuğunuzun babası olan bir adama, bir yandan da yamyamlık yapıp yapmadığını nasıl sorarsınız?

"Sormaya korkuyorsun," diye fısıldadı Royal omzumdaki çizgi film şeytanlarından biri gibi.

Bu beni Sholto'ya doğru eğilmeye ve kapının hemen içinden fısıldamaya itti, "Sluagh hala demi-fey avlıyor mu?"

Kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. Şimdi saçlarımın arasında daha ciddi bir şekilde saklanan Royal'e baktı. "Küçük olanları yemek için avlamıyoruz ama bazen çok rahatsız edici oluyorlar ve peri höyüğümüzü onlardan temizlememiz gerekiyor. Halkımın evimizi onlardan nasıl temizlediği kendi bilecekleri iş. Krallığımda onlara müsamaha göstermiyorum, çünkü haklısın, orada olduklarını unutuyorsun ve casuslara da müsamaha göstermiyorum."

Royal tamamen boynumun arkasına kaydı, böylece kollarını ve bacaklarını boynumun iki yanına koydu ve sanki bir ağacın gövdesiymişim gibi tutundu.

Sholto, "İstediğin kadar saklan Royal, ama orada olduğunu unutmayacağım," dedi.

Royal'in kalbinin omurgamda güm güm attığını hissedebiliyordum. Sempatik davranmak üzereydim ama sonra ensemde bir öpücük kondurduğunu hissettim. Çok erotik bir nokta olabilir ve tenime yumuşak öpücükler bıraktığında, vücudumda tamamen istemsiz bir tepki hissettim. Onu hareket ettirdim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN ÜSTÜMÜ DEĞİŞTİRİRKEN YATAK ODASINDAYDIM.

Kapı çalındı. "Kim o?" "Ben Kitto."

Dantel süslemeli koyu kahverengi sütyenime kadar inmiştim ve hâlâ eteğim, hortumum ve topuklu ayakkabılarım vardı ama o da zorunda olmadığım insanlar listesindeydi. Gülümsedim ve "İçeri gel." dedim.

Kapıyı açarken sanki hoş karşılandığından emin değilmiş gibi etrafına baktı. Birkaç dakika yalnız kalmayı başarmıştım ve nadir bulunan mahremiyetime değer verdiğimi biliyordu ama onu iki gündür görmemiştim, neredeyse üç gün olmuştu ve onu özlemiştim. Ama onun siyah buklelerini ve badem şeklindeki kocaman gözlerini gördüğüm an yüzen mavi rengi, mahalleyi süsleyen o mükemmel havuzlardan birine bakar gibi, daha geniş gülümsedim. Eliptik gözbebeklerinin ince siyahlığı artık benim için gözlerinin güzelliğini azaltmıyordu. Sadece Kitto'nun gözleriydi ve ben onun yüzünün tamamını, o yumuşak üçgenin içindeki narin kemikleri seviyordum. Adamlarımın en nariniydi. Benden bir karıştan daha kısaydı, ama geniş omuzları, dar beli, sıkı kalçaları ve Erkek olmak için ihtiyaç duyduğu her şey mükemmel bir minyatür paket içindeydi. Tasarım bir kot pantolon ve ağırlık kaldırmanın ona kazandırdığı yeni kasları gösteren dar bir tişört giymişti. Doyle bütün erkekleri çalıştırırdı.

Kitto'yu gördüğüme ne kadar sevindiğimi yüzümden anlamış olmalıyım, çünkü o da bana gülümseyerek karşılık verdi ve yanıma koştu. Hayatımda havalı olmaya çalışmayan birkaç erkekten . ya da erkeksi olmak için endişelenmedi. O sadece benimle birlikte olmak istiyordu ve bunu saklamaya çalışmadı. Kitto'yla oyun oynamazdık, gizli ajandalarımız yoktu. O sadece benimle olmayı seviyordu, çoğu insanın zamanla unutacağı şekilde, ama Roma büyük bir şehir olmadan önce doğduğu için, hayata karşı duyduğu çocuksu coşkuyu asla unutmayacaktı, Ve onu bunun için de sevdim.

Kendini üzerime atmadan önce topuklarımı desteklemek için bir anım vardı, bacaklarını belime sarmak için bir maymun gibi bana tırmandı, kolları beni sıkıca sardı ve onu öpmek doğal geldi. Diğer adamlar beni tutarken ben de onu tutabiliyordum. Ortak ağırlığımızın beni geriye doğru yatağa taşımasına izin verdim, böylece biz öpüşürken yatağın kenarında oturuyordum.

Dilimi dişlerinin arasından geçirirken dikkatli olmak zorundaydım çünkü ağzının çatısına düzgünce sıkıştırılmış bir çift geri çekilebilir dişi vardı ve bunlar sadece süs için orada değildi. Dili insan dilinden daha inceydi, Kırmızı ve siyah uçlu, gözleri ve sırtındaki gökkuşağı pullarının ince oyunu gibi bu da onun bir Yılan Goblini olduğunu gösteriyordu. Bir tecavüzün ürünüydü. Sidhe annesi onu asla kabul etmemiş, goblin höyüğünün dışına bırakmıştı, her ne kadar o zamanlar sidhe'ler goblinler için hâlâ yiyecek olsa da. Kitto'yu babasının halkı tarafından kurtarılması için bırakmamıştı. Onu onlar tarafından öldürülmesi için bırakmıştı.

Aynı zamanda erkeklerim arasında en az baskın olanıydı, bu yüzden tişörtünü kemerinden çekip çıkaran ve ellerimin omurgasını takip eden pulların pürüzsüz serinliğini izlemesine izin veren kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum. Ama giysilerinden bazılarını çıkardığım anda, küçük, güçlü elleri eteğimin arkasından aşağı kaydı, böylece kıcımlı kavrayabilir ve sütyenle uyumlu koyu kahverengi dantel külotun kenarını izleyebilirdi.

Tişörtünü yukarı çektim ve ellerini kaldırdı, ben de kaldırabildim. gömleği çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Bir anda belden yukarısı çıplak kalmıştı ve hâlâ kucağımda oturuyordu. Yeni kasları ve hafiften de olsa bronzlaşmış olması hoşuma gitmişti, sanki tüm o solgunluğun üzerinde kahverengi bir yıkama gibi. Goblinler bronzlaşmazdı ama sidhe bazen bronzlaşabilirdi ve o da bronzlaşabileceğini keşfettiğinde havuz kenarında güneşlenmeye başlamıştı.

"Çok güzelsin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Sana bu kadar yakın oturmayacağım." Elleri eteğimin bir düğmesine gitti ve sonra duraksadı. Anlamıştım ve pantolonunun kemerini çözdüm, böylece düğmelerimi ve fermuarımı rahatça açabilecekti. Eteğimin üst kısmını aşağı katladı ve sonra tekrar tereddüt etti. Görebiliyordum

onun eteği indirme hevesi, ama ben Yatağa uzanarak işbirliği yaptı, böylece kalçalarımın üzerinden geirebildi. Hâlâ pantolonluydu ve goblinler arasında kim önce soyunursa o itaatkr oluyordu ve bu goblinler arasında bir insan BDSM etkinliğinden çok daha fazla şey ifade edebilirdi.

Kotunun düğmesini açtım ve fermuarını açtım. O da Fermuarı indirebilmem için kalçalarımın iki yanında dizlerinin üzerinde yükseldi ve şimdi yatağa uzanıp eteği kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indirmesine izin verebilirdim, böylece sadece i amařırđ, hortum ve topuklu ayakkabılarla ona bakıyordu.

Bana baktđ ve yüzü beni ne kadar güzel bulduğunu her kelimededen daha iyi anlatıyordu. "Bir sidhe prensesini böyle görmeme ve bunu yapabileceğimi bilmeme izin verileceğini hiç hayal etmemiştim," dedi ve parmaklarını sutyenin etimin beyazlığıyla buluştuğu göğüslerimin tümsekleri boyunca gezdirdi. Onun için bir nefes çektim. Gülümsedi ve elini styenimin n kısmından aşağıya doğru indirdi. Meme ucunu iki parmağının arasında oynattđ, yuvarladı, imdikledi, yumuşak bir şekilde, onun için küçük bir mutlu ses çıkarana kadar.

Daha fazla gülümsedi ve ellerini açık pantolonuna götürdü, sonra tekrar tereddüt etti. Bu sefer ben yardım ettim: "Pantolonunu ıkar Kitto. Seni pantolonsuz göreyim."

İfademde yeterince açık değildim, çünkü kot pantolonunu çıkarmakla kalmadı; i çamaşırının ipeksi mavisi dđ pantolonuyla uyum sağladı. ırılıplak bana doğru sürünerek geri döndü, vücudu çoktan istekli hale gelmişti. Yatağa uzandım, dizlerim hala yatağın kenarındaydı, topuklarıım yere değmiyordu ve onu izledim, gözlerim onun o çok erkek olan kısmına çekilmişti.

Sadece ağız ağızıma değecek şekilde üzerime eğildi ve öpüştük. Nazikçe başladı, ama benden geri çekilmek zorunda kalana kadar büyüdü, boğuk bir fısıltıyla, "Sen dişlerimle kendini keseceksin."

"Zehirin sadece konsantre olursan işe yaradığını söylemiştin. Aksi takdirde sadece diş olurlar."

Başını iki yana salladı. "Seni ve diğerlerini riske atmak istemiyorum. bebekler." Küçük elini hala düz olan karnımın üzerine koydu ve "Onları riske atmayacağım" dedi.

Yüzündeki nezaketi, hayır, sevgiyi izledim. Babalardan biri değildi ve bunu biliyordu ama diğer adamlardan çok onun için bunun bir önemi yoktu. O

Ayrıca, bazı babalar da dahil olmak üzere diğer erkeklerin çoğundan daha heyecanlı bir şekilde kreşleri dekore ettiler.

Ellerimi çıplak kollarında ve omuzlarında gezdirdim, ta ki bana bakana kadar... Kibarlığın kenarında o kadar da kibar olmayan bir şey vardı. Bu bana ve ruh halime gayet uygundu. Ona ellerimle, kollarımla ve öpücüklerimle bana, bebeklerime, hayatıma, her şeye gösterdiği ilgiyi takdir ettiğimi gösterdim. Ama öpücüklerimi daha dikkatli tuttum, çünkü Kitto haklıydı. Bu riske değmezdi.

O dört ayak üzerinde dururken, ben sadece uyluk hortumum ve yüksek topuklu ayakkabılarımla kalmıştım. Ellerimi kalçalarına dolayabilmek ve ağızımı üzerimde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanan parçasının etrafında gezdirebilmek için yataktan aşağı kaydım.

Ağızımın kaymasına tüm vücudu tepki verdi.

Omurgası eğildi ve başı düştü, elleri pençelerini yoğuran bir kedi gibi yatağa gömüldü. Nefesi yumuşak bir patlama sesiyle çıkıyordu, sanki bir şey söylemek istiyordu ama ben onun kelimelerini çalmıştım.

Elimi sırtının küçük koydum, tırnaklarım hafifçe battı, üst bedenimi yataktan uzak tuttum ve Daha iyi bir açı yakalayabilmek için diğer elimi tabanına doladım. Kitto küçük olduğundan değil, ama hayatımdaki diğer erkekler kadar iyi donanımlı değildi. Ama her yerini yalamanız için sizi zorlamayan bir adama oral seks yapmanın da ayrı bir zevki var. Ağzımı vücuduyla buluşana kadar aşağı indirdim ve artık ağızma girecek bir yeri kalmamıştı. Ellerim kalçalarının ve belinin etrafına dolandı, böylece onun üzerinde bu kadar derin olmanın ve ellerimi kullanmak zorunda kalmamanın tadını çıkarabildim, ama emmek ve yutmak için sadece ağzımı kullandım, böylece ağzımın onun uzun, geniş, titreyen uzunluğu etrafında neredeyse sürekli bir hareketi oldu.

Tırnaklarım sırtına battı ve benim için haykırdı. O sözlerini buldu ve dedi ki, "Dur yoksa gideceğim. Lütfen dur yoksa dayanamayacağım."

"Hadi, ağızma gir" diyecek kadar uzun süre ağzımı ondan ayırdım.

"Önce sana zevk vermeliyim."

"Bundan zevk alıyorum."

Başını salladı ve daha da uzaklaşacaktı ama tırnaklarımı sırtına geçirerek onu üstümde tuttum. "Lütfen, Merry, lütfen bırak beni."

Karnına doğru uzun ıslak bir çizgi yaladım ve vücudunun altından geçip meme ucuna ulaşabilmek için onu . İlgim altında sertleşene kadar kenarını yaladım. Dişlerimi meme ucunun etrafına geçirdim ve onu emdim, Sonra da dişlerimi kullanarak meme ucunu vücudundan ayırdım. Benim için küçük istekli sesler çıkardı.

Sesi soluk soluğaydı, "Lütfen, izin ver üzerine ineyim," dedi.

Onu, dişlerimden meme ucunun etrafında kırmızı halka izi bırakacak kadar sert ısırdım, haykırmasına yetecek kadar sert . Kitto ısırmayı sevdiği kadar ısırılmayı da severdi.

Üstümde titredi. Tüm vücudu ısırığa verdiği tepkiyle titredi. Konuşacak kadar kendini kontrol edebildiğinde, "Lütfen, senin üzerine inebilir miyim?" diye sordu.

"Daha önce de seninle yatmıştım," dedim.

"Ama ikinci olarak, seni memnun ettikten sonra."
Yanımda dört ayak üzerinde durdu ve ona izin vermemi bekledi.

"Benim için eğlenceli olması dışında, ilk benim gitmem neden bu kadar önemli?"

Yatağın üzerine diz çöktü ve topuklarının üzerine oturdu.
"Goblinlerin oral sekse nasıl baktığını biliyor musun?"

"Güçlü goblinler oral seks yapmazlar, daha az güçlü oral seks alırlar. Kafa almak ama asla vermemek bir baskınlık işaretidir."

Gülümsedi. "Aynen öyle. Bazı güçlü goblinler fahişelerine oral seks yaparlar, ama sadece özel olarak, kimsenin olmadığı bir yerde başka kimse öğrenemeyecek."

İki yarı-goblin sevgilim daha vardı, çok güçlü ikizler Holly ve Ash. İkizlerden biri goblinler arasında bir sapıktı çünkü kadınlarla birlikte olmayı seviyordu, ama o Bunu sadece üçümüz yalnızken yapardı. Kardeşinin asla söylemeyeceğini biliyordu, ben de söylemeyecektim ama biri öğrenirse bu onun aralarındaki statüsünü düşürecekti.

"Beni memnun edebilirsin, ama önce ben seni memnun ettikten sonra."

"Söylemem, Kitto."

Başını iki yana salladı. "Siz Sidhe'siniz ve bu da büyü anlamına geliyor ama goblinler hepinizi daha yumuşak, daha zayıf görüyor. Sizi tehlikeye atacak bir şey asla yapmam."

Sırt üstü yatmaya devam ettim ama dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Goblinler, sen bana dokunmadan önce seni oral yoldan tatmin ettiğimi öğrenirlerse, bunun aralarındaki statümü kaybettireceğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı ve çok ciddiye. "Goblinler arasında Goblin Kralı Kurag'ın sana aşık olduğunu düşünenler var ve bu yüzden goblinler senin müttefikler. Senin bilge ve güçlü olduğunu söylediğinde ona inanmıyorlar."

"Bana baskın olmana izin verdiğimi öğrenirlerse davama zarar verirler mi?"

Tekrar başını salladı. "Ve bu Kurag'ın onlar üzerindeki etkisini azaltacaktır. Goblin kralları asla istifa etmez ya da yaşlılıktan ölmez Merry. Halefleri tarafından öldürülürler."

"Onun yerine geçmesi en muhtemel olanlar Holly ve Ash onlar da benim müttefiklerim."

"Goblinler arasında Kurag'ı öldürmelerini engellemek için ikizlerle yattığını düşünenler var."

"Neden Kurag'ı bunu yapacak kadar önemseyeyim ki?" Ben sordum.

"Sarayımızda ikizlerin Kurag'ın sizinle yaptığı anlaşmaya uymayacağını düşünenler var ve sonra goblinler

Unseelie'nin yeni bir hükümdarı olduğunda diledikleri kişiyle ittifak kurmakta özgür olacaklardır."

"Andais etmeyecek," dedim. "Senden

başka kimse için değil," dedi.

"Tahtı istemiyorum," dedim.

"O zaman biri ona suikast düzenleyene kadar kraliçe olacak. Korkarım ki tahta kim geçerse geçsin, sizi her zaman tacı elinde tutmak için bir tehdit olarak görebilir."

"Çünkü peri ve Tanrıça beni ve Doyle'u taçlandırdı." "Evet ve sen de kraliçenin soyundansın."

"Belki peri onlar için yeni bir hükümdar seçer."

"Belki," dedi ama sesi kuşkulu çıkıyordu.

"Ama tüm bu siyasetin kendi yatak odamızın mahremiyetinde oral seks yapmakla ne ilgisi var?"

"Hem Unseelie hem de goblin mahkemelerinde işler yoluna girene kadar sizin için sorun yaratabilecek bir şey yapmak istemiyorum."

Ciddi yüzünü inceledim. "Bunu demek istiyorsun. Her iki mahkeme de yöneticilerinden emin olana kadar, önce beni memnun edeceksin."

Başını salladı.

İçimi çektim ve sonra gülümsedim. "Zor bir şey değil; sözlü olarak çok yeteneklisiniz."

Gülümsedi ve yüzündeki ifadede alçakgönüllü bir şey yoktu. "Ben birinden diğerine geçen

Seks için güçlü bir bekçiden diğerine. Bana değer vermeleri ve korumaları için tek işimde iyi olmalıydım."

"Daha önce hiç sormamıştım. Kurag seni bana teklif ettiğinde nasıl oldu da bir efendin ya da metresin olmadı?"

"Son metresimin kocası beni kıskanmaya başlamıştı ve bu bir zayıflık işareti olduğundan, metresim ya benden kurtulmak ya da kocasını düelloya davet etmek zorundaydı."

Ona baktım. "Bu benim bilmediğim bir goblin kültürü."

"zayıflığa müsamaha gösterilmez."

"Goblin olduğun kadar sidhe'sin, belki de daha fazla," dedim.

Çözemediğim küçük bir gülümseme verdi. "Belki, ama şimdilik, lütfen seni becermeme izin verir misin?"

"Peki bana adını haykırttığında ne olacak?"

"O zaman seni sikmeyi çok isterim." Her şeyi resmi bir şekilde söylemişti ama üslubu bir goblin üslubuydu. Goblinler sevişmez, düzüşürdü. Aslında sevişirlerdi, bazıları ama toplum içinde sorulduğunda sevişirlerdi.

"Kimse bizi duyamaz, Kitto."

"Senin üzerine inmek istiyorum, sonra da sevişmek istiyorum." Tekrar iç çektim ve başımı salladım.

"Evet," dedim.

"Evet," dedi.

Yüzündeki mutluluğun yavaşça yayılmasına gülümsedim.
"Evet."

"Akşam yemeğini senin için bekletmelerini mi istiyoruz?"

"Neden sordun?" Çünkü bir nedeni olduğunu biliyordum.

"Çünkü seni ağız yoluyla iki defadan fazla getirirsem ve sonra istediğim kadar sikersem, akşam yemeğini beklemek zorunda kalacaklar."

Bunun boş bir övünme olmadığını biliyordum. "Sanırım hızlı bir sevişme olması gerekecek," dedim.

Yatağın başucundaki saate baktı. "Bir saat, bu hızlı bir sevişme olacak."

Kitto'nun hayatımda olmasını sevmemin birden fazla nedeni vardı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

KITTO BANA DILININ BİR ŞEY İFADE ETMEDİĞİNİ HATIRLATTI. Diğer sevgililerimin ağzında ve boğazında olan kaslara bağlıydı. Bana hatırlattı ki Dil daha uzun ve inceydi, kısmen önsezili bir uca sahipti ve çatallıydı. Bu, diliyle daha insani donanıma biriyle mümkün olmayan şeyler yapabileceği anlamına geliyordu.

Yaladı, dokundu ve ben çığlık atana kadar emdi. Sonra ağzını tekrar dayadı ve dilini bir dizi hızlı hareketle kullandı; bu hareketler ancak daha önce en az bir kez getirildikten sonra işe yaraymış gibi görünüyordu ama bu ikinci seferde işe yaradı. Tırnaklarımı saçlarına geçirdim, ipeksi bukleleri parmaklarımın altında hissettim ve tırnaklarımı birazcık kafa derisine geçirdim. Küçük bir acı onu yeni zirvelere teşvik ediyor gibiydi ve onu cesaretlendirmek bana üçüncü bir orgazm kazandırdı.

Gözlerim başımın içine geri kaçtı, böylece kör oldum, ellerim ondan uzağa düştü, vücudum yanımda gevşek kaldı

yetenekli ağzının artçı şoklarını yaşadım. Yatağın hareket ettiğini, vücudunun kalçalarımı daha da genişlettiğini hissettim. İçime girmesini izlemek için gözlerimi açmaya çalıştım ama yine de bedenimi bunu yapacak kadar çalıştıramadım. Bu gece kendini aşmıştı.

Ama ben bu kadar ıslakken, bu kadar istekliyken, zevkten şişmişken içime girmesi beni onun altında kıvrandırdı. Kendini içime iterken hareket etmekten başka bir şey yapamıyordum. Yatağımdaki bazı erkekler kadar büyük olmadığını biliyordu ama hazırlık çalışmaları bunu telafi ediyordu ve hiçbir şekilde küçük değildi. Tüm o kalın, ağrıyan sertliği her yavaşça bir inç içime itti, vücudunun ve benim izin verdiği içime gömülmeden önce küçük istekli sesler kadar. Sonra aynı yavaşlıkla, aynı kontrolle kendini içimden çekmeye başladı.

Bedenim kontrollü ya da yavaş olmak istemiyordu. Kalçalarımı onun altında dans ettirmeye başladım, böylece onun boyunu içine alıyor ve ondan uzaklaşıyordum, böylece tüm dikkati benim hevesim tarafından bozuldu.

Boğazından alçak sesle, neredeyse bir çığlık gibi bir ses çıkardı ve sonra yavaş ve dikkatli olmaktan vazgeçti. Aşağıya doğru hareket etmeye başladı.

Ritmi tutturmuştum ve birlikte dans etmeye başladık, onun vücudu benimkinin içine girdi, benim vücudum onunkinin üzerinde ve etrafında, ta ki yatakta dansların en mahreminde dans edene kadar.

Üzerime uzanabilecek kadar kısaydı ve hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakabiliyorduk. Onun altında sıkışıp kalmamıştım; ikimiz de hâlâ hareket edebiliyor ve birbirimiz için kıvrınabiliyorduk. Bacaklarımın arasında o tatlı, ağır hazzın oluşmaya başladığını hissettim ve parmaklarım sırtını buldu. Benim

Nefes alış verişim hızlandı ve kalçalarımın onun bedeniyle dans eden ritmini korumak için mücadele etmek zorunda kaldım. Bir vuruş, bir yükseliş ve bir diğeri arasında, tatlı ağırlık yukarı yayıldı ve

ve ben zevk ıgılları attım, boynum eğildi, tırnaklarım sırtına battı ve orgazmımı tenine resmettim, kalçalarım onun altında sallandı ve tüm bu zevkin içinde bir yerlerde vücudunun kendi ritmini kaybettiğini hissettim. Savaştı

Onu tuttum, bir orgazm daha yaşamaya çalıştım ama onu içimde sıkıca sıkıştırdım ve bu onun felaketi oldu. Vücudu Beni ıgıllık attıran son bir derin itişte benimkine sokuldu, tırnaklar sanki dünyadaki katı şeymiş gibi vücuduna kazıldı ve diğer her şey yıkandı.

bedenlerimizin titreşimine, onun içimde, benim de ona sarılmış olmamın verdiği hazza odaklandım.

yığıldı, başı omzumun kıvrımına . Sırt üstü uzandım, nefesini tutmaya çalışırken kalp atışları göğsüme çarpıyordu. "Akşam yemeğini biraz beklemeleri gerekecek." diye fısıldayabilmek için kendi nabzımı iki kez geçip yutkunmak zorunda kaldım.

Sözsüzce başını salladı ve sonra derin, ürpertici bir nefes alarak, "Kesinlikle buna değer," dedi.

Aynı anda hem konuşmak hem de nefes almayı yeniden öğrenmek için yeterli hava için savaşmayı bıraktığımda sadece sözsüz bir şekilde başımı sallayabildim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN GİYİNMIŞTIM.

Resmi bir olaydı, bu da polis adli tıp laboratuvarı, sihir bölümü için biraz fazla giyinmiş olduğum anlamına geliyordu.

Jeremy'nin

biz daha yemeğimizi yiyemeden aradı çünkü polis büyücülerinden biri onu aramış ve

Gilda'nın el konulan asası hakkındaki görüşünü. Bir polisi yere düşüren ve saatlerce uyanamamasına neden olan asa.

Jeremy bazılarımızın bakmasını istedi, çünkü bunun sidhe işçiliği olduğunu düşünüyordu. Bana evde kalıp yemek yememi teklif etti çünkü eski sidhe'lerden bazısına gerçekten ihtiyacı vardı.

Gardiyanlar, Rhys yeni sithen'iyle iletişim kurmak için erkenden gitmişti ve Galen de benim gibi eski büyü sidhe eşyalarımız hakkında fazla bir şey bilmek için çok gençti. Ama özel dedektiflik lisansına sahip olanlar sadece üçümüzdük. Diğerleri sadece koruma olarak gelebilirdi. Pencereden giren muhabirler tüm haberlere ve YouTube'a çıkmıştı, bu yüzden polis yanımda bir koruma olmadan dışarı çıkmayacağıma inanıyordu.

Bir sürü muhafız. Böylece ben "korunmuş" oldum ve Jeremy de asaya bakmak için istediği sidhe'ye sahip oldu. Tek dezavantajı arabada hızlıca bir şeyler yemek zorunda kalmam ve sarı topuklu ayakkabılarımın sarı, kemerli elbiseme uyacak şekilde boyanmış olmasıydı, Eteğin durması için kabarık etekle tamamlanan ayakkabılar, beton zemin üzerinde durmak için yanlış ayakkabılardı.

Asa pleksiglas bir dikdörtgenin içindeydi. Çantanın içinde kelimenin tam anlamıyla bastırılmış semboller vardı. Taşınabilir bir anti-büyü alanıydı, böylece bir şey bulunursa polis onu ve adli tıp daha kalıcı bir çözüm kadar etkisiz hale getirmek.

Hepimiz etrafta durmuş asaya bakıyorduk ve hepimiz derken iki polis büyücüsünü, Wilson ve Carmichael'ı, ayrıca Jeremy, Frost, Doyle, Barinthus (tam biz ayrılırken ortaya çıkmıştı), Sholto, Rhys ve beni kastediyorum. Rhys suçu çözmek için sithen keşfini kısa kesmişti.

Asa hâlâ iki ayak uzunluğundaydı ama şimdi sadece iki ayak soluk beyaz ve bal rengi ahşaptı, temizdi ve Gilda'nın çok sevdiği ve benim de net bir şekilde hatırladığım tüm ışıltılardan . "Aynı asaya benzemiyor," dedim.

"Yıldız ucu ve gösterişli dış kaplamayı mı kastediyorsunuz?" Carmichael sordu. Başını salladı ve kahverengi atkuyruğunu laboratuvar önlüğünün üzerine savurdu. "Taşların bazılarında

metafiziksel özellikler büyüü güçlendirmeye yardımcı oldu, ama hepsi sadece onu güzelleştirmek ve bunu gizlemek içindi."

Uzun, pürüzsüzce cilalanmış tahtaya baktım. "Neden saklıyorsun?"

"Ona sadece gözlerinle bakma Merry," dedi Barinthus. Krem rengi uzun trençkotuyla hepimizin üzerinde yükseliyordu. Aslında ceketin altına takım elbise giymişti ama kravatını çıkarmıştı. Kaliforniya'ya geldiğinden beri onu en çok bu kıyafetlerle görmüştüm. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, ama bu haliyle bile saçları sıradan bir saça göre biraz fazla hareket ediyordu, sanki bu son derece modern binada, etrafımızdaki en yeni, en harika bilimsel ekipmanlarla dururken bile hala görünmez bir su akıntısı varmış gibi saçıyla oynuyordu. Bunu yapmıyordu; görünüşe göre okyanusa bu kadar yakınken sadece saçlarıyla .

Bu hoşuma gitmedi - bir emir gibi geldi - ama yaptım, çünkü haklıydı. Çoğu insan sihri görmek için çalışmak zorundadır, büyü yapıyordum. Yarı insandım ama bir yönden de tamamen feydim. Büyü görmemek için her gün, her dakika kalkan kullanmak zorundaydım. Adli tıp laboratuvarlarının bu bölümüne girdiğimde yoğun şekilde kalkanlanmışım çünkü burası ne yapacaklarını bilmedikleri ya da büyüden arındırma sürecinde oldukları ya da başka şeyleri patlatmadan yok etmenin bir yolunu buldukları gerçekten güçlü büyüülü eşyaları tuttukları odaydı.

Bazı sihirli eşyaların bir kez yapıldıktan sonra güvenli bir şekilde yok edilmesi zordur.

Kalkanlarımı arttırmıştım çünkü odadaki tüm büyüün içinden geçmek zorunda istemiyordum. Anti-sihirli kutular eşyaların çalışmasını engelledi ama büyücülerin onları inceleyebilmesini engelliyordu. Çok hoş bir büyü mühendisliğiydi. Derin bir nefes aldım, bıraktım ve kalkanlarımı birazcık indirdim.

Sadece asaya konsantre olmaya çalıştım ama tabii ki odada başka şeyler de vardı ve hepsi tepki vermedi.

sadece görmeye. Odadaki bir şey şöyle : "Beni bu hapishaneden kurtar, ben de sana bir dilek hakkı vereyim."

Başka bir şey

Çikolata gibi kokuyordu, hayır, sert kiraz şekeri, hayır, tatlı ve iyi olan her şeyin kokusu gibiydi ve kokuyla birlikte onu bulma ve alma arzusu vardı, böylece tüm bu iyiliğe sahip olabilirdim.

Başımı salladım ve asaya odaklandım. Soluk ahşap büyüğü sembollerle kaplıydı. Tahtanın üzerinde geziniyorlardı, sarı ve beyaz renkte parlıyorlardı ve orada burada turuncu/kırmızı bir alev kıvılcımı , ama bu tam olarak ateş değildi, sanki büyü kıvılcım çıkarıyordu. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Sanki büyüğün bir kısa devre varmış gibi," dedim.

"Ben de öyle dedim," dedi Carmichael.

Wilson, "Büyüyü güçlendirmek için kullanılan küçük sihirli pil parçaları gibi ekstra güç olabileceğini düşündüm," dedi. Uzun boyluydu, Barinthus hariç tüm adamlardan daha uzundu, griden beyaza dönen kısa soluk saçları vardı. Wilson ancak otuz yaşındaydı. Dünyanın sonunu getirecek büyük bir kutsal emaneti patlattıktan sonra saçları ağarmıştı. Dünyanın sonunu getirecek ve bunu gerçekten yapabilecek her şey her zaman yok edilirdi. Sorun şu ki, bu kadar güçlü bir şeyi yok etmek her zaman en güvenli iş değildi. Wilson bomba ekibinin büyüğü eşdeğerindeydi. Ülke çapında yüksek kutsal kalıntıları imha etme sertifikasına sahip bir avuç insan büyücüden biriydi. Diğer sihirli bomba teknisyenlerinden bazıları Wilson'ın eski saç rengiyle ömrünün on yılını ettiğini düşünüyordu.

Tel çerçeveli gözlüklerini burnuna daha sıkı itti. Hâlâ çok uzun boylu, kitap kurdu bir bilgisayar ineği gibi görünüyordu ve kitap kurdu bir büyü ineği olması dışında öyleydi ve diğer büyü teknisyenlerine göre ya en cesur ya da çılgın bir orospu çocuğu. Alıntı yapıyordum. Sadece Wilson ve Carmichael'ın hala üzerinde çalışıyor olması ve bu odada olması, asanın işinin bittiği anlamına geliyordu. hoş olmayan bir şey.

"Gilda'nın bu değnekle vurduğu polis memuru öldü ?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Carmichael.

"Hayır. Ne duydun?" Wilson sordu. Kadın ona kaşlarını çatı.

"Ne?" diye sordu.

Dedim ki, "Bu oda sadece polisi korkutan şeyler için. Büyük kalıntılar, kötü şeyler yapmak için tasarlanmış ve henüz nasıl büyüsunü bozacağınızı ya da yok edeceğinizi bulamadığınız şeyler. Gilda'nın asası burada bir yer kazanmak için ne yaptı?"

İki büyücü birbirlerine baktı.

" şey," dedi Jeremy, "bu asanın gücünü çözmenin anahtarı olabilir."

"Önce bize ne gördüğünü söyle," dedi

Wilson. Jeremy, "Size ne düşündüğümü söyledim," dedi.

"Bunun sidhe işçiliği olabileceğini söylemiştin. Bazı Sidhe'lerin bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Wilson birimizden diğerine baktı; yüzü şimdi çok ciddiye. O

İlgisini çeken büyölü şeyi incelediği gibi bizi de inceliyordu. Wilson'ın bazen feyleri başka bir tür büyölü şey olarak görme gibi rahatsız edici bir eğilimi vardı, sanki ne yapacağımızı görmek için bizi inceliyordu.

Adamlar bana baktı. Omuz silktim ve şöyle dedim: "Beyaz ve sarı renkli büyölü semboller, turuncumsu kırmızı garip kıvılcımlarla birlikte ahşabın üzerinde geziniyor. Semboller durağan değil ama hala hareket ediyor gibi görünüyor. Bu alışılmadık bir durum. Büyölü semboller bazen iç göz için parlar, ama bu kadar taze değiller, sanki boya kurumamış gibi."

Yanımdaki adamlar başlarını salladı. "Bu yüzden bir sidhe yaratımı olabileceğini düşündüm," dedi Jeremy.

"Anlamıyorum," dedim.

"Bu kadar taze kalan bir büyüü en son gördüğümde, halkınızın büyük büyücülerinden biri tarafından yapılmış büyölü bir eşyaydı. Büyünün çekirdeğini metal işçiliğinin ya da büyü tarafından taze tutulan canlı yeşilliklerin arkasına saklıyorlar, ama hepsi numara, Merry. Sadece çekirdeği gizlemek içindir."

"Ne dediğinizi anlıyorum, ama bu neden onu sidhe işçiliği yapıyor?"

"Bu kadar taze ve hayati bir şeyin üzerine büyüü yerleştirebilen sadece sizinkileri gördüm."

Wilson, "Bunu yapabilen bir şeyi daha önce hiç görmedik,"

dedi. "Onu sidhe yapan nedir?" Ben sordum.

"değil," dedi Barinthus. Biz

de ona baktık.

Jeremy biraz rahatsız görünüyordu ama uzun boylu adama baktı ve "Neden sidhe büyüü değil?" diye sordu.

Barinthus onu hiç görmediğim kadar küçümseyici görünmeyi başardı. Jeremy ile anlaşılamıyordu. İlk başta bunun kişisel olduğunu düşünmüştüm ama Barinthus'un Jeremy'nin bir Trow olmasına karşı bir önyargısı olduğunu fark ettim. Bu Barinthus için ırksal bir şey gibiydi, sanki bir Trow bizim patronumuz olacak kadar değerli değilmiş gibi.

Barinthus, "Bunu senin anlayacağın şekilde açıklayabileceğimden şüpheliyim," dedi.

Jeremy'nin yüzü karardı.

Wilson ve Carmichael'a döndüm ve gülümseyerek, "Bize bir dakika izin verir misiniz? Özür dilerim ama şurada bir yere geçebilir misiniz?"

Önce birbirlerine, sonra Jeremy'nin öfkeli yüzüne ve Barinthus'un mağrur duruşuna baktılar ve bizden uzaklaşmaya başladılar. Kimse 1.80 boyundaki adam kavgaya başladığında yanında durmak istemez.

Yedi ayak boyundaki adama döndüm. "Yeter," dedim ve bir parmağımı göğsüne soktum, onu biraz hareket ettirecek kadar sertti. "Jeremy benim patronum. Sen de dahil hepimizi giydiren ve besleyen paranın çoğunu o ödüyor, Barinthus."

Bana baktı ve iki adım, olmanın gerçekten işe yaraması için yeterli bir mesafeydi ama ben bu eski deniz tanrısından alacağımı almıştım.

"Hiç para getirmiyorsun. L.A.'deki feylerin bakımına katkıda bulunmuyorsun. Bize büyüklük taslamadan önce şunu bir düşün derim.

Jeremy benim ve hepimiz için senden daha değerli."

Bu kibrini kırdı ve yüzünde bir belirsizlik gördüm. Saklıyordu ama oradaydı. "Bu şekilde katkıda bulunmam için bana ihtiyacın olduğunu söylemedin."

"Maeve Reed'in evlerini bedavaya alıyor olabiliriz ama beslemesine izin vermeye devam edemeyiz. Avrupa'dan döndüğünde evini geri isteyebilir, tüm evlerini geri isteyebilir. O zaman ne olacak?"

Kaşlarını çattı.

"Evet, bu doğru. Kırmızı Şapkalıları da sayarsak yüzden fazla kişiyiz ve onun üzerinde kamp kurmuş durumdalar. Çünkü evler zaten herkesi almıyor. . Bir peri sarayımız var ama kraliyet hazinemiz ya da bizi giydirecek ve besleyecek büyümüz yok. Hepimizi barındıracak ve ihtiyaç duydukça büyüyecek bir peri höyüğümüz yok."

"Senin vahşi büyün Maeve'in topraklarının kapılarında yeni bir parçası yarattı," dedi.

"Evet ve Taranis beni kaçırmak için o peri parçasını kullandı, bu yüzden düşmanlarımızın onu bize saldırmak için kullanamayacağını garanti edene kadar kimseyi barındırmak için kullanamayız."

"Rhys'in artık bir sithen'i var. Daha fazlası da gelecek."

"Ve biz düşmanlarımızın bu yeni silahı kullanamayacağını bilene kadar
Bir parça peri de bize saldırırsa, oraya çok fazla insan taşıyamayız."

Rhys, "Burası bir Barinthus, geleneksel bir sithen değil," dedi.

"Bir mı?"

Rhys başını salladı. "Sihirli bir şekilde bir caddede belirdi ve iki binanın yerini değiştirerek ortalarında görünmesini sağladı ama yıkık dökük bir benziyor. Kesinlikle bir sithen, ama eskiler gibi. Bir keresinde bir kapı açtım.

ve bir dahaki sefere kapının arkasında farklı bir oda var. Bu vahşi bir büyü, Barinthus. Ne yaptığını ve ne gibi planları olduğunu öğrenene kadar insanları oraya taşıyamayız."

"O kadar güçlü mü?" dedi. Rhys

başını salladı. ", evet."

"Daha fazla sithen gelecek," dedi Barinthus.

"Belki, ama onlar gelene kadar paraya ihtiyacımız var.

İhtiyacımız olan

Mümkün olduğunca çok insan para getirecek. Buna siz de dahilsiniz."

"Bana teklif ettiği koruma işini kabul etmemi istediğini söylemedin."

"Ona 'o' demeyin; onun adı Jeremy. Jeremy Grey ve on yıllardır burada, insanların arasında hayatını kazanıyor ve bu beceriler şu anda benim için senin okyanusun bir eve çarpmasını sağlama yeteneğinden çok daha kullanışlı. Bu arada bu çocukça bir hareketti."

"Söz konusu kişilerin korumaya ihtiyacı yok. Onlar sadece etrafta dikilmemi ve bana bakılmasını istiyorlar."

"Hayır, etrafta durup yakışıklı olmanızı ve dikkatleri kendilerine ve hayatlarına çekmenizi istiyorlar."

"Ben kameralara gösterilecek bir ucube değilim."

Rhys, "Ellili yıllardan kalma o hikâyeyi kimse hatırlamıyor, Barinthus," dedi.

Bir muhabir, parmaklarının arasındaki katlanabilir ağ Barinthus'a Balık Adam adını takmıştı. O muhabir bir tekne kazasında ölmüştü. Görgü tanıkları suyun yükseldiğini ve tekneyi tokatladığını söyledi.

Barinthus bizden uzaklaştı, elleri ceketinin ceplerine gitti. Doyle, "Frost da ben de korunmaya ihtiyacı olmayan insanları koruduk. Durduk ve bize hayranlık duymalarına ve bunun için para ödemelerine izin verdik."

Frost, Barinthus'a "Bir iş yaptın ve ondan sonra reddettin," dedi. "Sonra ne oldu da hayır dedin? Bu mu?"

"Merry'ye onu korumam gerekirken birini koruyormuş gibi yapmanın bana yakışmadığını söyledim."

"Müşteri sizi baştan çıkarmaya çalıştı mı?" Frost sordu.

Barinthus başını salladı; saçları olduğundan daha fazla hareket etti
Rüzgarlı bir günde okyanus gibi. "Baştan çıkarma, kadının yaptığı şey için yeterince kaba değil."

"Sana dokundu," dedi Frost ve bunu söyleme şekli bile ona bakmamı sağladı.

"sanki senin de başına gelmiş gibi söylüyorsun."

"Bizi partilere onları korumaktan daha fazlasını yapmamız için davet ediyorlar, Merry, bunu biliyorsun."

"Medyanın ilgisini çekmek istediklerini biliyorum ama hiçbiriniz bana müşterilerin bu kadar kontrolden çıktığını söylemediniz."

"Bizim seni korumamız gerekiyor Meredith," dedi Doyle, "tam tersi değil."

"Bu yüzden mi sen ve Frost çoğunlukla sadece beni korumaya geri döndünüz?"

"Gördün mü," dedi Barinthus, "sen de kendini ondan uzaklaştırmışsın."

"Ama Meredith'e soruşturmalarında yardım ediyoruz. Partileri bırakıp deniz kenarında saklanmadık."
Doyle söyledi.

Rhys, "Sorunun bir kısmı da bir ortak seçmemiş olmanız," dedi.

"Bununla ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Galen'le birlikte çalışıyorum ve birbirimizin arkasını kolluyoruz ve bize dokunan tek elin dokunmasını istediğimiz eller olduğundan emin oluyoruz. Bir ortak sadece savaşta arkayı kollamak için değildir, Barinthus."

Frost'un arkasına saklandığı o kibir Barinthus'un yüzüne geri dönmüştü ama onun için bunun sadece boş bir yüzün versiyonu olmadığını fark ettim.

"Gerçekten de erkekler arasında hiç kimsenin sizinle ortak olmaya layık olmadığına mı inanıyorsunuz?" diye sordum.

Sadece bana baktı, sanırım bu yeterli bir cevaptı. Doyle'a baktı. "Bir zamanlar Darkness ile çalışmaktan mutlu ."

"Ama artık Frost'la ortak olduğum için değil," dedi.

"Arkadaşlarınızı seçtiniz."

Bir an için Barinthus'un Doyle'a aşık olup olmadığını ya da sözlerinin sadece söylediği şeyi mi ifade ettiğini merak ettim. Onun babamın arkadaşından daha fazlası olduğunu hiç fark etmemiş olmam gerçeği bana birçok şeyi sorgulattı.

" değil," dedi Rhys. "Sen ve ben hiç ."

"Önemli değil," dedim. "Eski haber. Eğer burada kalmak istiyorsan, gerçek katkıda bulunmalısın Barinthus. İşe Jeremy ve kibar polis büyücülerine bunun neden Sidhe büyüsü olmadığını açıklayarak başlayacaksın." İki metrelik boy farkıyla olabildiğince iyi bir göz teması kurdum. I Sanırım üç inçlik topuklarla biraz daha ama yine de boynumu büken bir andı. Birine o kadar yukarıdan bakarken sert görünmek her zaman zordur.

Saçları sanki su altındaymış gibi etrafına yayılmıştı, ancak dokunulduğunda kuru olacağını biliyordum. Bu, artan gücünün yeni bir göstergesiydi ama bunun onun için duygusal bir tepki gibi görüldüğünü zaten fark etmiştim.

"Bu bir hayır mı, yoksa evet mi?" diye sordum.

"Açıklamaya ," dedi sonunda.

"İyi, güzel, hadi şu işi bitirelim de eve gidelim." "Yorgun

musun?" Frost sordu.

"Evet."

Barinthus dedi ki, "Ben bir aptalım. Henüz öyle görünmüyor ama hamilesin. Seninle ilgilenmem gerekirdi. Bunun yerine işleri senin için zorlaştırıyorum."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünüyordum." Polise ve Jeremy'ye giden yolu gösterdim. Hepimiz arabanın etrafında toplandık.

Yine asa. Barinthus özür dilemedi ama açıklama yaptı.

"Eğer gerçekten sidhe işçiliği olsaydı güç olmazdı. Elektriksel kısa devrelerin ne olduğunu anladıysam, bu doğru. Parlama noktaları büyüdeki zayıf noktaları işaret eder, sanki onu büyüleyen kişi büyüü düzgün bir şekilde yapmak için yeterli güce sahip değilmiş gibi. Alevlenme noktaları aynı zamanda Büyücü Wilson'ın dediği gibi, gücün anlardır. İlk başta yaralanan polise zarar verenin de bu güç patlamalarından biri inanıyorum."

"Yani bunu sen ya da başka bir sidhe yapmış olsaydı, o zaman büyüü işaretler pürüzsüz ve güç eşit olurdu," dedi Wilson.

Barinthus başını salladı.

"Carmichael, Kaba olmak istemem ama sidhe'ler sihirselsel olarak bir zamanlar olduklarından daha az güçlü değiller mi?" dedi.

Birinin herkesin bildiği ama kimsenin hakkında konuşmaması gereken bir şeyi söylediği o rahatsız edici an vardı. "Bu doğru olabilir." diyen Rhys'ti.

"Üzgünüm ama eğer bu doğruysa, o zaman bu neden büyüünü daha az kontrol eden bir sidhe olmasın? Belki de büyücünün yapabileceğinin en iyisi budur?"

Barinthus başını salladı. "Hayır."

Doyle, "Mantığı sağlam," dedi.

"Sembolleri görüyorsun; ne için olduklarını biliyorsun, Karanlık. Böyle bir büyü bize yasak ve yüzyıllardır da yasak."

"Bu semboller kadar eski ki hepsine aşına değilim," dedim.

Rhys, "Asa büyü toplamak için tasarlandı," dedi.

Ona kaşlarımı çattım. "Kendi büyüünü daha güçlü getirmeyi mi kastediyorsun?"

"Hayır."

Kaşlarımı daha sert çattım.

Doyle, "Diğer insanların gücünü çalmak için tasarlandı," dedi.

"Ama bunu yapamazsınız," dedim. "Bunu yapmaya izniniz olmadığından değil, ama birinin kişisel büyüünü çalmak mümkün değil. Bu tıpkı zekâları ya da kişilikleri gibi onlara özgüdür."

"Hem evet hem hayır," dedi.

Yorulmaya başlamıştım, gerçekten yorulmuştum. Gerçek bir hamilelik belirtisi yaşamamıştım ama birdenbire yorulmuştum, acı verecek kadar. "Bir sandalye alabilir miyim?" diye sordum.

Wilson, "Özür dilerim, Merry, yani, tabii ki." dedi. Gidip bir sandalye getirdi.

"görünüyorsun," dedi Carmichael. Bana dokunmaya başladı Bir çocuğun ateşini kontrol eder gibi yüzüne baktı, sonra hareketinin ortasında kendini durdurdu.

Rhys onun için yaptı. "Serin ve nemli hissediyorsun. Bu iyi bir şey olamaz."

"Sadece yorgunum."

"Merry'yi eve götürmeliyiz," dedi Rhys.

Frost yanımda diz çöktü, ben otururken göz hizasıdaydı. Elini yüzüme koydu. "Onlara açıkla Doyle, sonra onu eve götürebiliriz."

"Bu asa başkalarından sihir almak için tasarlandı. Merry haklı, büyü birinden kalıcı olarak çalınamaz ama asa bir pil gibidir. Farklı insanlardan büyü emer ve asanın sahibine daha fazla güç verir, ancak asayı neredeyse sürekli olarak yeni güçle beslemesi gerekir. Büyü zekice ve kendi büyümüzün eski günlerine geri , ancak şu izleri taşıyor Sidhe'den başka bir şey. Bizim büyümüz ama değil."

"Bana neyi hatırlattığını biliyorum," dedi Rhys. "İnsanları. Benim takipçilerim olan ama bizim büyülerimizden bazılarını yapabilen insanlar. İyidiler ama hiçbir zaman tam olarak tercüme edilemediler."

Carmichael, "İşaretler ahşabın üzerine oyulmamış ya da boyanmamış," diyor.

"Eğer sidhe büyüğü olsaydı, sembolleri parmağımızla ve irademizle tahtaya çizebilirdik, ama çoğu insan için daha gerçek bir şeye ihtiyaçları vardı. Takipçilerimizin üzerimizdeki güç işaretlerini görüp bunların dövme olduğunu düşünmeleri ve savaşta korunmak için kendilerini buhurla boyamaları gibi."

"Ama bu işe yaramadı," dedi Carmichael.

"Gücümüz varken işe yarıyordu," dedi Rhys, "ama sonra yeterince güç kaybettiğimizde işe yaramazdan da beter oldu. Korumamız gereken insanlar." Rhys çok mutsuz görünüyordu. Hem onun hem de Doyle'un, çok fazla güç kaybettiklerinde artık onları büyüyle koruyamayacak hale geldiklerinde takipçilerine ne olduğuna dair hikâyeler anlattıklarını duymuştum.

"Bu sembollerin izini sürebilecek bir insan var mı?" diye sordum. Oturmak yardımcı olmuştu.

"İrade ve sözden başka bir şey olmadan, bundan şüpheliyim."

"Başka ne kullanmış olabilir?" Carmichael sordu. "Vücut sıvısı," dedi Jeremy.

Hepimiz ona baktık. "Unutmayın, ben büyücülüğü Sidhe'ler hâlâ güçlüyken öğrendim. Geri kalanımız senin büyülerinden bir parça bulabildiğimizde, vücut sıvısını kullanarak onu kopyaladık."

"Tahtada görünür bir şey yok. Çoğu vücut sıvısı arkasında görünür bir şey bırakır," diyor Carmichael.

"Tükürük olmaz," dedi Wilson.

"Tükürük işe yarar," dedi Jeremy. "İnsanlar hep kan ya da meniden bahseder ama tükürük iyidir ve insanın bir parçasıdır

Wilson, "Ahşabı doğrudan örneklemedik çünkü büyülerin buna nasıl tepki vereceğinden emin değildik" dedi.

"Bunu kim yaptıysa sana DNA bırakmış," dedim. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ayağa kalktım ve adli tıp laboratuvarının zeminine kustum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KUSTUKTAN SONRA İYİYDIM. ÖZÜR DILERİM.

Laboratuarda kustum ama neyse ki yerde gerçek kanıt yoktu. Carmichael bana bir nane şekeri verdi ve oradan ayrıldık. Rhys bizi eve bıraktı ve diğer arabayı yarın almak için ayarlamalar yaptı. Diğer arabayı alabilecek tek kişi bendim.

ve erkeklerin hiçbirini bunu yapmamı istemiyor gibiydi. Sanırım onları suçlayamazdım.

Yolcu koltuğunda arkama yaslandım ve şöyle dedim: "Sabah bulantısı çekeceğimi sanıyordum, akşam değil. hastalık."

Doyle arka koltuktan, "Kadından kadına değişir," dedi.

"Akşam hastalığı olan birini tanıyor muydun?" diye sordum. Tek söylediği "Evet" oldu.

Koltuğa döndüğümde karanlık arabanın içinde karanlıktı ama Rhys arabayı sürerken sokak lambaları parlıyordu. Frost onun yanındaydı ve zıtlığın daha da artmasına yardımcı oluyordu. Barinthus arabadaydı. ve Frost'un o kadar yakınında olmak istemediğini açıkça belirtmeyi başardı.

"Kimdi o?" Ben sordum.

"Karım," dedi ve bana değil pencereden dışarı baktı. "Evli miydin?"

"Evet."

"Ve bir çocuğunuz oldu?"

"Evet."

"Onlara ne oldu?" "Öldüler."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Doyle'un evlendiğini, bir çocuğu olduğunu ve ikisini de kaybettiğini öğrenmişim,

Ve birkaç dakika önce bunların hiçbirini bilmiyordum. Koltukta arkamı döndüm ve sessizliğin arabayı doldurmasına izin verdim.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Doyle sessizce sordu.

"Sanırım öyle, ama... Kaçınızın bundan önce karısı ve çocuğu oldu?"

"Sanırım Frost dışında hepimiz," dedi Rhys.

"Bende ikisi de vardı," dedi Frost.

"Rose," dedim.

Başını salladı. "Evet."

"Ondan bir çocuğun olduğunu . Ne oldu?"

"O öldü."

"Hepsi öldü," dedi Doyle.

Barinthus arka koltuğun loşluğundan konuştu. "Ölümsüz ve yaşlanmayan olmanın bir lütuf olmadığı anlar vardır, Meredith."

Bunu düşündüm. "Bildiğimiz kadarıyla, normal insan yaşından biraz daha az yaşıyorum. Ölümsüz değilim ya da yaşlanmaz."

"Çocukken ölümsüz değildin," dedi Barinthus, "ama o zaman da çocukken güçlü ellere sahip değildin."

"Bundan yüzyıl sonra roketle çalışan bir arabada oturup çocuklarımıza benden mi bahsedeceksiniz?"

Kimse bir şey söylemedi ama Rhys bir elini direksiyondan çekip benimkinin üzerine koydu. Sanırım gerçekten söylenecek ya da teselli edecek bir şey yoktu. Rhys'in eline yapıştım ve o da eve kadar tuttu. Bazen rahatlık kelimelerle ilgili değildir.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

TOPUKLU AYAKKABILARIMI ÇIKARIR ÇIKARMAZ

Kapıdan. Sonra bütün erkeklerin merdivenlerden çıkmama yardım etmeye çalıştığı bir komedi rutini gibiydi. Julian ve Galen oturma odasından fuayeye çıktılar. Galen hasta olduğumu duyunca endişelenmişti ama hem o hem de Julian adli tıp laboratuvarında kustuğumu duyunca gülmek için kendilerini zor tuttular.

İkisine de kaşlarımı çattım ama Julian'a sarıldım çünkü onun burada olmasının Adam'la yemeğinin iyi geçmediği anlamına geldiğini biliyordum. "Üzgünüm, film sırasında sarılmak için burada değildim. bu gece."

Julian yanağıma kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Suçla mücadele etmiyordun. Seni affediyorum." Şaka yapıyordu ve gülümsemesi samimiydi ama kahverengi gözlerinde hüzünlü bir gölge vardı.

Ondan geri çekildim ve Galen beni aldı.

"Yürüyeblirim," dedim.

"Evet, ama şimdi tartışmayı bırakacaklar ve sen yatmaya hazırlanırken bizi takip edecekler. Daha fazla haberim var. Julian'ın da öyle."

Galen çoktan merdivenlere yönelmişti ve Julian'a seslenerek uzun bacaklarının ona verebileceği hızı kullandı. Julian ona yetişmek için acele etmek zorundaydı.

Rhys aslında merdivenlerde bize herkesten önce yetişti. Bize yetişmek için koşarken açıkladı, "Doyle ve Frost Barinthus'la konuşuyorlar. Biz hiç arkadaş olmadık, bu yüzden gelip sizi yatırmaya yardım edeyim dedim." Sırttı ve şehvetle kaşlarını salladı.

Beni gülümsetti, zaten o da yüzden yapmıştı. "Şimdi ne oldu?" diye sordum.

Galen merdivenlerin başına geldiğinde yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kötü bir haber değil Merry, ama muhtemelen onsuz da yapabilirsin."

"Sadece söyle," dedim.

"Julian," dedi Galen.

"Jordan ilaçlardan çıktığında tek bir cümleyi söylüyordu: 'Thumbelina büyük olmak istiyor'. Bunu tekrarlayıp durdu, ama ilaçların etkisinden tamamen çıktığında ne söylediğini ne de ne anlama geldiğini hatırlamıyordu."

"Lucy'ye söyledin mi?"

Başını salladı. "Ama saçma da olabilir. Bunu sen de biliyorsun."

"Olabilir, ama katil çocuk kitaplarını kopyalıyormuş. Belki de bir sonraki kitap budur," dedim.

Rhys yatak odasının kapısını açtı ve Galen beni içeri taşıdı. Yatak çoktan açılmıştı ve üzerime ipek bir bornoz .

Başımı Galen'in boynunun kıvrımına yasladım, teninin sıcaklığının ve kokusunun beni rahatlatmasına izin verdim. Fısıldadım, "Barinthus'a karşı durmak zorundaydım. Ona Jeremy'nin benim için ondan daha faydalı olduğunu söyledim."

"Kaçırđığım için üzgünüm," diye fısıldadı

Galen. Rhys, "Ona gerçekten sahip izin verdi," dedi.

"Ne dediklerini duydun mu?" Julian sordu.

Rhys başını salladı. Diğer adama baktı. "Tıpkı Galen ve benim kaldırımda Merry ile konuşmanızı duyduğumuz gibi, burada olmanızın Adam ile akşam yemeğiniz için kötü bir işaret olduğunu biliyorum."

"Kahretsin, kulakların ne kadar iyi duyuyor?" Julian sordu. Galen beni yatağa yatırdı. Sonra önümde diz çöktü.

"Mistral, Kraliçe Niceven ile odadaki aynada konuşuyor. Ana oda. Bu gece Royal'i beslemen konusunda ısrar ediyor yoksa aranızdaki ittifak sona erecek."

Ona baktım. "Bir kez beslenirse ittifakı iptal eder," dedim.

Başını salladı. "Gittiğin zamanın çoğunda onunla konuşuyorduk."

"Mahkemede bizden kurtulmayı bu kadar çok istemesine neden olacak ne oluyor?"

Galen, ipucunu alan Julian'a dönüp baktı ve "Sanırım buradaki işleri halletmen ve bu gece uyuman gerekiyor, Merry. Sarılma teklifin için teşekkürler ama benden daha fazla yapman gereken başka şeyler var."

"Seni kucaklayacağız," dedi

Rhys. Julian kaşlarını çatarak ona baktı.

Rhys sıırttı. "Sana söyledim, Galen ve ben Merry'ye ne

söylediğini duyduk. Eğer biraz dokunuş için bu kadar
çaresizsen, Galen ve ben

Yapabilirsin."

Julian adamların birinden diğetine baktı. "Teşekkürler, ama ne teklif edildiğinden emin değilim."

"Seni ortaya koyacağız," dedi Galen. "Kesinlikle arkadaş olarak," dedi Rhys.

Julian o anda bana baktı ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Güldüm. "Kucaklaşacaksın ama etraftaki en güzel iki erkeğin arasında sıkışıp kalacaksın ve seks yapamayacaksın."

Ağzını açtı, kapattı ve sonunda şöyle dedi: "Dokunmak istiyorum ama hakaret mi etmeliyim yoksa iltifat etti."

Rhys ve Galen ikisi de güldü. "Bu bir iltifat," dedi Rhys, "ve seni erdemin bozulmadan evine geri gönderebiliriz."

"Bu gece Merry ile yatmayacak mısın?" Julian sordu.

"Bu gece olmaz. Mistral onu iki gündür görmedi, neredeyse üç gün oldu, bu yüzden onun için kenara çekileceğiz. Diğer adamın kim olacağından emin değilim ama son zamanlarda onunla yattık ve sanırım bu gece seksle ilgili olmayacak."

"Şu anda kendimi garip bir şekilde iyi hissediyorum," dedim.

Rhys bana bir bakış attı. "Ben olsam yine de . Bu geçirdiğin ilk sabah bulantısı, o yüzden ağırdan al derim."

"Akşamları sabah bulantısı olabileceğini bilmiyordum," dedi Galen.

"Görünüşe göre yapabiliyorsun," dedim ve arabadaki konuşmayı detaylandırmadım. Eteğimin altına uzandım ve

Uyluklarımın üst kısımları. Onları çıkarmak istiyordum ve sonra fırçalayacaktım. Garip bir şekilde, bir an önce dişlerimi fırçalamak .

Carmichael'ın bana verdiği nane şekerleri bir yere kadar işe yaradı.

Mistral kapıdan içeri girdiğinde nefesinin altında küfrediyordu. Saçları yağmur bulutları gibi tekdüze bir griydi ama Wilson'ınkinin aksine onunki hep bu renkteydi. Gözlerinin rengi Gökler açılmadan ve kasırga dünyayı yutmadan hemen önce gökyüzünün döndüğü hastalıklı sarı-yeşil. Çok endişelendiğinde ya da çok kızdığında gözleri renge bürünürdü. Uzun zaman önce Mistral'in gözleri bu renkteyken gökyüzü onları yansıtmış, böylece öfkesi ya da endişesi havayı değiştirdi. Artık bir metreden daha uzun, kaslı bir savaşıydı. Adamlarımın en erkeksi yakışıklısıydı. Çok yakışıklıydı ama asla yüzüne bakıp güzel ya da şirin olduğunu düşünmezsiniz. Çok yakışıklıydı.

Bunun için fazla erkek görünümlüydü. Ayrıca omuzları Doyle ya da Frost'tan daha geniş olan tek kişiydi. Barinthus fiziksel büyüklük olarak onu geçmişti, ama her zaman Fırtınaların Efendisi Mistral'de onu büyük yapan bir şey vardı. Çok yer kaplayan büyük bir adamdı. Şimdi kocaman, öfkeli bir adamdı. Çok eski Galya dilinin telaşı içinde tamamen yakaladığım tek şey Niceven ismiydi ve birkaç seçim lanetleri.

Galen, "Anladığım kadarıyla Niceven fikrini değiştirmeyecek,"

dedi. "Bu ittifaktan ayrılmak istemesinin bir nedeni var." "Bu

ittifaktan çıkmak istemesinin bir nedeni var.

öfkesine hakim olmak için gözle görülür bir çaba gösterdi ve geldi. "Seni hayal kırıklığına uğrattım, Merry. O yarattığı beslemek zorundasın. bu gece."

"Onunla konuşmayı deneyeyim," dedi

Rhys. "Benim yapabileceğini mi

sanıyorsun?"

"Ona Merry'nin bu gece hastalandığını söyleyebilirim. Niceven'in çocukları oldu. Belki bunun için Merry'yi biraz rahat bırakır."

Mistral yanımdaki yatağa oturdu, yüzü tamamen endişeliydi. "İyi misin?"

"Artık öyle görünüyorum. Sanırım biraz sabah bulantısı olmadan yapamazdım."

Bana çok nazikçe sarıldı, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi. Mistral seksini oldukça sert , bu yüzden beni yumurta kabuğundan yapılmış gibi tuttuğunu hissetmek beni gülümsetti. Ben de ona sarıldım. biraz daha sertçe. "Dişlerimi fırçalayayım, sonra nasıl hissettiğime bakarız." Ve öyle de yaptık. Yatağın üzerinde duran bornozu banyoya götürdüm, dişlerimi fırçaladım, hortumu ve elbisemi çıkardım. Dışarı çıktığımda Bornozun kemeri takılıydı ve oda Rhys dışında boştu. Yatağın kenarında oturmuş, pek de memnun görünmüyordu.

"Nasıl

hissediyorsun?"

"İyiyim," dedim.

Bana bir bakış attı.

"Gerçekten iyiyim; hasta olmama neden olan şey geçmiş gibi ."

"Aşçılara bu gece yediğiniz yemeklerin bir listesini yaptıracağım. Bazı kadınlar hamileyken belirli yiyecekleri yiyemezler."

"Karınız olabilir mi?" Ben sordum.

Biraz gülümseyerek başını salladı ve ayağa kalktı. "Hayır, bunun hakkında konuşmayacağım. Royal'in dışarıda olmasından bahsedeceğim. Kraliçesi dışarıda olduğu için gerçekten utanmış görünüyor.

Bu akşam erken saatlerde hasta olduğunuzu bile bile bu konuda ısrar ediyor, ama onun için iyi bir küçük vekil olmayı reddederse onu eve endişeleniyor."

Ona doğru geldim ve kollarımı beline doladım. O da bu iyiliğe karşılık verdi ve benden sadece on santim uzun olduğu için göz teması rahattı. "Kitto, Kurag'ın ittifakımızdan çıkmak istediğinden bahsetti ve Kitto herhangi bir bahane vermemeye dikkat et. Unseelie Sarayı'nda bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?"

"Unseelie Sarayı'nı yönetmek istemedin, bu yüzden bu senin sorunun değil."

"Bu evet demek olur. Bir şeyler oluyor." "Ama senin bilmen gereken bir şey değil."

Yüzünü inceledim, gülümseyen hoşluğunun bir şeyler okumaya çalıştım. "Neden hem goblinler hem de yarı-fey benimle bağlarını koparmak istiyor?"

"Senin kraliçe olacağını düşündüklerinde sizinle ittifak kurmak ama şimdi yarışı kim kazanırsa onunla ittifak kurmak istiyorlar."

"Unseelie Sarayı'nın hâlâ bir kraliçesi var," dedim.

"Oğlunun ölümüyle delirmiş gibi görünen bir kadın."

Ona sarıldım ve yüzümü göğsüne yasladım. "Cel beni öldürecekti. Başka seçeneğim yoktu."

Başını saçlarıma yasladı. "Hepimizi öldürebilirdi Merry ve o da buna izin verirdi. Gerçek şu ki bunu yapmak için yeterli güce sahip olması şaşırtıcı ve harikadır ve

Kabul , başlangıçta kutudaki en istikrarlı kurabiye o değildi."

"Mahkememizi böyle kargaşa içinde bırakmak istememiştim. Sadece güvende olmamızı istedim."

"Kimse seni suçlamıyor, Merry."

"Barinthus biliyor, o biliyorsa diğerleri de biliyor."

Yanağımı öptü ve bana ve yine bu yeterli bir cevaptı. Nasıl olduğu hakkında sorular sorabilirdim.

ve ne yapabilirdik, ama tek şey geri dönüp tahtı almaktı, ama biz

Peri taşlarını bir kez reddetmişim. Bu tür tekliflerde ikinci bir şansın olduğunu bilmiyordum. Başımızdaki taşlarla bile, Doyle ve benim

Andais'in sarayında yükselmesine izin verdiği tüm hiziplere karşı tahtı zayıftı. Güvende kalmak ve bebeklerimizi doğurmak istiyordum. Onlar ve sevdiğim adamlar benim için taşlardan ve hatta Unseelie'den bile daha önemliydi. Bu yüzden beni tutmasına izin verdim ve detaylar için baskı yapmadım çünkü hepsinin kötü olacağından emindim.

KIRKINCI BÖLÜM

KRALİYET ONUN HAKKINDA UTANMIŞ OLABILIR
QUEEN'İN GÖRGÜ EKSİKLİĞİ ama benimle birlikte olmak istediğini saklayamadı. Elbette, fey kültüründe birini çekici bulduğunu saklamak, özellikle de çekici olmaya çalışıyorsa, hakaret sayılırdı. Tam olarak çekici olmaya çalışmıyordum ama olmamaya da çalışmıyordum.

Yatağın tüm soluk kremlerine ve altın rengine karşı beyaz bornozun içinde uzandım. Royal kırmızı, siyah ve gri kanatlarıyla üzerimde süzülüyordu. Bir renk bulanıklığıydılar ve buna rağmen

kanatlar bir güve kanadı gibiydi, daha çok
Bir yusufçuğun ya da bir arının kanatlarını andırıyordu,
güveden çok daha hızlıydı. Kanatları saçlarımı kırmızı bir dalga
halinde yastığın üzerine savurana kadar kendini yavaşça bana
doğru indirdi. O
göğsümün ortasına indi. Ağırlığı beni rahatsız edecek kadar
fazla değildi ama orada olduğunu bilecek kadar da sertti.
Göğüslerimin arasında diz çöktü, dizleri yumuşak etime
değiyordu. Bazı demi-feylerin sevdiği tüllü peştamallardan
birini giymişti. Bu, katilin ilk olay yerinde demi-fey'e giydirdiği
kıyafetlerin yetişkin versiyonuydu.

Kanatlarını arkasına katladı, böylece daha koyu ve sade olan
dış örtüler kırmızı-siyah şeritlerin şaşırtıcı parlaklığının
üzerinden kaydı. Bana baktı ve sallanan siyah antenleriyle bu
kadar küçük bir yüzle sevimli hatta aptal gerekirdi, ama Royal
her zaman
Onunla tanıştığım ilk andan itibaren bunların değildi.

"Ciddi görünüyorsunuz, Prenses. İyi misiniz? Daha önce
hasta olduğunuzu duymuştum."

"Peki hasta olduğumu söylesem, bu neyi değiştirir?" diye
sordum.

Başını eğdi ve iç çekti. "Yine de ama bunun için üzülürdüm."
Bunu söylerken bile küçük bir el
göğsümün kenarını bornozun dokunduğu yerde izledi.

"Hareketleriniz sözlerinizi yalanlıyor, Kraliyet."

"Yalan söylemiyorum, ama sizi güzel bulduğum konusunda size
hiç yalan söylemedim. Seni istemem için kör olmam ve
teninin ipeğine dokunamamam gerekirdi, Prenses
Meredith."

Gerçeği söyledim. "Şu anda kendimi yeterince iyi ama yorgunum ve sanırım uyumak bana iyi gelecek."

"Seninle gerçekten sevişebilseydim bütün gece sürerdi, ama sadece Glimmer'ın yaptığını yapabildiğim için, bunu zevkli hale getireceğim ama çok uzun sürmeyecek."

"Glimmer. Bu ne anlama geliyor?"

Rahatsız görünüyordu. "Cevabı beğenmeyeceksin." "Yine de bilmek istiyorum."

"Benim gibi küçük insanlara karşı fetişi olan insanlar var ve hatta büyük insanlara karşı aynı ilgiyi duyan yarı-feyler bile var. Bilgisayardaki görüntüleri gördüm ve filmler olduğu söylendi."

"Ama... nasıl? Yani, boyut farkı."

"Cinsel ilişki değil," dedi, "ama karşılıklı mastürbasyon ya da demi-fey her ikisi de boşalana kadar kendilerini erkeğin penisine sürüyor. Bilgisayardaki en popüler görüntü bu gibi görünüyor." Bunu söylerken çok ciddi görünüyordu ve Sanki gerçekmiş ve seksle hiç ilgisi yokmuş gibi ilgisini çekti.

"Ve adı Glimmer mı?"

"Eğer büyük bir insan bir demi-fey'den hoşlanıyorsa bu bir Parıltı Fetişi." "Demi-fey büyük insandan hoşlanıyorsa buna ne denir?"

Başı göğüslerimin hemen üzerinde, ayakları da hemen altında olacak şekilde karnının üzerine, göğüslerimin arasına uzandı. "Keşke" dedi.

Bu beni güldürdü, bu da göğsümün yükselip alçalmasına neden oldu ve bornozu biraz iki yana kaydırđı, böylece aniden

Çıplak göğüslerimin daha büyük bir kısmı onun iki yanında yatıyordu, meme uçları tam olarak görünmüyordu ama göğüslerimin tümsekleri onu çerçeveledi. Elini iki yana doğru uzattı. "Şimdi büyü kullanabilir miyim?"

Royal, cazibe konusunda çok iyi olan yarı-feylerden biriydi, bu yüzden bir sistem geliştirmiştik. Bana büyü yapmadan önce sorması gerekiyordu. Zihnimin bulanıklaştığı anı bilmek istiyordum, çünkü her zaman anlayamayacağım kadar iyiydi. Kraliyet, kraliçesi için beslenirken bazı erkekler yatağımı paylaşmıştı ve cazibesi onlarda işe yarayacak kadar iyiydi, O da öyle. Bundan hoşlanmıyorlardı ve Niceven'in vekili olarak hareket eden ve bana sahip olan tek yarı-fey oydu, çünkü erkekler onu rahatsız edici buluyordu ya da Royal'i rahatsız edici bulmayan erkekler Royal'i rahatsız ediyordu. Doyle kalmaya istekliydi ama yarı-feyler onu sevmiyordu, hiçbiri. Cazibesini üzerinden atabilen tüm erkekler için durum aynıydı. Yarı-fey beslenmek için etraflarına konsantre olmakta zorlanıyorlardı. Bu yüzden Royal ve ben, belirlenen bir zamanda gardiyanlardan birinin kapıyı çalıp araya gireceğini bilerek beslenmeyi kendimize ayırdık.

Niceven'in asıl planı, neredeyse benim boyuma gelebilen taşıyıcı annelerinden birinin beni hamile bırakıp Unseelie'nin kralı olmaya çalışmasıydı ama ben zaten hamileydim ve Royal'in daha büyük bir formu yoktu.

"Beslenmenin tadını olabildiğince çıkarabilmemiz için cazibemi şimdi kullanabilir miyim?"

İçimi çektim ve yine göğüslerimin üzerinde yükselip alçaldı. Elleriyle göğüslerimin yumuşak tümseklerini adeta bir yüzücü gibi okşadı. Başını göğsüme yasladı ve "Kalbinin sesini böyle seviyorum" dedi.

"Bu fetiş her neyse, sanırım sende var."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Sadece senin için."

Ona bu yorumun hak ettiği şüpheci bakışı attım. "Bana inanmanız için yemin etmem mi gerekiyor?" diye sordu.

"Hayır," dedim, "ve evet, cazibe kullanabilirsin, ama terbiyeli ol."

Bana sırtıttı ve hiç sıcaklık olmamalıydı.

Onun boyunda bir adam için mümkün değil. Daha çok göğüslerimin arasında kıvrılmış bir kediye benzemeliydi, cinsiyetsiz ve güzel, ama bir kedi sana öyle bakamazdı. Sonra benim laboratuvarıda yaptığım gibi o da kalkanlarını indirdi ama benim kalkanlarımın beni her yerde sihir görmekten alıkoyduğu yerde Royal'in kalkanları onu sihriyle dünyayı şaşırtmaktan alıkoyuyordu.

Bir an oyuncak bebek büyüklüğünde bir adamın beni nasıl sinirlendirebildiğine şaşırmışken, bir sonraki adımda aşığı doğru kayıyordu.

Vücudumun yan tarafını tuttu, göğüslerimi ortaya çıkarana kadar bornozumu geriye doğru sıyırdı. Onu her zaman mahrem şeylerden uzak tutmuştum ama bu gece her zamanki gibi sıkı pazarlık yapmayı unutmuştum. Biliyordum ki

Belli belirsiz, o minik gül goncası ağzını meme uçlarımdan birine koymasına izin vermemem için bir neden olduğunu düşündüm, ama ben hala nedenini düşünmeye çalışırken, ağzını etrafıma koydu ve emmeye başladığı andan itibaren bunu neden yapmaması gerektiğini hatırlayamadım, daha doğrusu artık umursamıyordum.

Demi-fey'e parmak uçlarını ve böylesine masum öpücüklerden çok daha mahrem şeyleri emiyormuş gibi hissettirebiliyorlardı. Şimdi o bir şey emiyordu.

Mahremdi ve sanki oradan bir erkeğin bir kadını emebileceği en mahrem yere kadar bir çizgi vardı. Ama bundan daha fazlası vardı; sanki

vücudunu benimkinin kenarında hissediyordum. Royal, daha büyük olduğu yanılsamasını vermek için cazibesini kullanabilirdi. Göğsümü emerken vücudumun yan tarafındaki ağırlığını hissedebiliyordum, o kadar sıcak, o kadar gerçekti ki.

Sadece bu kadar büyük olduğundan ve daha fazla olmadığından emin olmak için elimi kanatlarının narin fırçasına koymak zorunda kaldım. Kanatlarını parmaklarıma vurdu ve aniden onlar da daha büyük hissettiler, sanki bir gemideki yelkenler gibi sırtının üzerinde yükseliyorlardı, ama kadife pullarla fırçalanmış ve narin bir şekilde ve elime karşı çok güzel.

Onun için ağlamamı sağlayacak kadar ısırdı beni. Birdenbire dünya gül kokmaya başladı. Yaban gülleri ve yaz sıcağı dünyayı doldurdu. Hâlâ saten ve ipekle kaplı soluk yatak odasında olduğumuzdan emin olmak için gözlerimi açmak zorunda kaldım. Yatağın üzerine nereden geldiği belli olmayan gül yaprakları düşmeye başladı.

Elleri göğsümü kavradı, meme ucumu daha iyi kapatabilmek için yukarı ve elleri daha büyük hissettirdi, meme ucumu uzun, sert bir çizgiye çekerken ağzı beni sert ve daha sert öptü, ama acı tam olarak doğruydı, sadece onun için tekrar haykırmak için ihtiyacım olan şeydi. Birdenbire bana bakmaya başladığında bunun onun cazibesi olduğunu düşündüm. benimkinin üstünde. Büyüsünün onu tüm bunları yapabilecek kadar büyük gösterdiğini hissetmiştim. Gözlerimi açtığımda kanatlarını gördüm.

Bir renk ve hareket cümbüşü içinde ikimizin de üzerinde yükseliyordu. Yüzü hâlâ narin bir üçgendi ama benimki kadar büyüktü.

ve hâlâ güzeldi, ama öpüşmek için eğilmesini izlerken bunun bir illüzyon olmadığını fark ettim.

Gül yaprakları üzerine döküldü, onu pembe bir yağmurla çevreledi ve

Beni öperken bembeyazdı -doğru düzgün öpecek kadar büyük dudaklarla gerçek bir öpücük. Ellerimden biri boynunun arkasını ve saçlarının buklelerini bulurken, diğer elim

kanatlarının vücuduyla birleştiği yeri bulana kadar sırtının çizgisini takip etti ve biz

Nazikçe ve uzun uzun öpüştük ve vücudu benimkine yaklaştı. Onun büyüdüğünü ama kıyafetlerinin büyümediğini fark ettim. Öpüşürken o benim bedenime karşı çıplaktı ve ben de bornozun altında çıplaktım.

"Lütfen, Merry, lütfen" diyecek kadar öpücüğün etkisinden kurtuldu. Dileğimi bir daha asla gerçekleştiremeyebilirim."

"Ne diledin?"

"Ne dilediğimi biliyorsun." Parmakları açıklığıma bulana kadar eli bedenlerimizin arasından aşağı kaydı. Bir parmağını kaydırды içime girdi ve bu küçük giriş bile nefesimi tutmama ve onun için kıvranmama neden oldu. Bana gülümsedi. "Islanmışsın."

Başımı salladım. "Evet." Kendi elimi bedenlerimizin arasına kaydırдыm ve onu sert, uzun ve her kadını memnun edecek kadar büyük buldum. Üstümde titreyene kadar elimi onun etrafına sardım.

"Lütfen," dedi.

"Evet," dedim ve onu bırakıp kalçalarımı vücuduyla buluşacak şekilde yukarı kaldırdım.

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Evet?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Gülümsedi ve sonra vücudunu yeterince kaldırdı ve elini kullanarak kendini açıklığıma yönlendirdi. Yolunu bulmasına yardımcı olmak için kalçalarımı kaldırdım ve aniden içimde kaymaya başladı. "Çok sıkı ama çok ıslak." Kollarının üzerinde yükseldi, böylece bir vücudunun alt kısmıyla biraz daha. Bu hareket bana vücut hatlarımızın aşağısını net bir şekilde görmemi sağladı, böylece onu görebiliyordum

doğru ilerliyor, vücudunun ilk kez girdiğini görüyorum.

"Tanrıça!" diye . Yaprak yağmuru yumuşak, parfümlü kar gibi kalınlaştı, ancak bu kar çıplak tenimize karşı sıcak ve ipeksiydi.

Royal, vücutlarımız birleşene kadar içime doğru ilerledi ve sonra üzerimde titredi, kanatları vücudunun solgun güzelliğini çerçevesiyordu. Bana baktı. "Gül yapraklarıyla dolu bir yatakta yatıyorsun." dedi. Sonra benimle sevişmeye başladı, vücudu içime girip çıkıyordu. Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden yukarı kaldırdı. Biraz daha derine, biraz daha farklı bir açıyla ve sanki bunun tam içimdeki o noktaya ulaşmasına yardımcı olacağını biliyordu. Yükselirken kendini o noktanın üzerinde kaydırmaya başladı. , kendini bedenimin en derinlerine gömerken kanatlarını en geniş haliyle açtı.

Nefes alışım hızlandı ve içimde büyüyen o ağır tatlı hissi hissettim. Nefesi daha hızlıydı, vücudu daha da çılgınlaşıyordu. "Neredeyse, neredeyse oldu." diye nefes aldım.

Sanki beni anlamış ya da duymuş gibi başını salladı. Vücuduyla, nefes alışıyla, her şeyiyle mücadele ederek birkaç kez daha içime girip çıkmaya çalıştı. ve bir sonraki beni kenardan döktü ve ben Adını haykırıyor, ellerim yanlarını, sırtını buluyor, ona tutunuyor, beni altında kıvrandırıyor ve çığlık attırıyordu.

Tenim onun kanatlı gölgesini tavana yansıtacak kadar parlıyordu. Üzerimde haykırdı ve son bir kez daha girdi. Birlikte çığlık attık ve sonra kendini kollarının üzerinde tuttu, başı bir soluk soluğa at. Kanatları arkasına doğru katlanmaya başladı.

Odada bir hareketlenme gördüm ve Mistral ile Frost'un sevişmemizin en azından sonunu gördüklerini anladım. Kraliyet Yavaşça üstüme yığıldı ve ancak bana sımsıcak sarılıp başı yastığa değdiğinde Başımın yanında, bu haliyle Kitto'dan daha uzun olduğunu fark ettim. Benim boyumdaydı.

Ona sarıldım, ikimiz de kalp atışlarımızın yavaşlamasını beklerken ellerim kanatlarının kenarlarına dikkat ediyordu. Bir şey hissettim Az önce paylaştığımız vücut sıvısından daha soğuktu ve omzumdaydı. Buklelerini okşadım ve yüzünü bana bakacak kadar kaldırdı. Ağlıyordu. Tenime değen onun gözyaşlarıydı.

Yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Onu öptüm ve banyoda temizlenebilecek kadar hareket kadar birbirimize sarıldık. Bu gece Mistral ile birlikte yatağımı kimin paylaşacağını tartışıyorduk. Oyumun kime gideceğini biliyordum.

Fırtına Lordu buna izin verirse ve belki de vermezse. Belki de Barinthus'ta olduğu gibi herkese iyi davranmayı bırakıp istediğimi istememin zamanı gelmişti.

Royal'i yanımda tutmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyordum. Belki kendi cazibesiydi, ya da Belki de Tanrıça'nın gül yaprakları dökmesiydi, ama nedeni ne olursa olsun, o istediğim adamlardan biriydi Bu gece uyurken yanımda.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ROYAL BİR TARAFIMDAYKEN UYUYAKALMIŞIM.

Sırtınızda güve kanatları varken yapmak zorunda olduğunuz gibi karnının üzerinde. Mistral yatağı onunla paylaşmayacaktı, Royal'in daha büyük bir forma sokulması gerektiğine karar veren Tanrıça olduğunu kanıtlamak için çarşaflarda hala gül yaprakları olsa bile. Aslında Mistral'in suçu değildi, ama herkese kendini iyi hissettirmeye çalışmaktan bıkmıştım. kendi duygularım pahasına kendilerini iyi hissetmek.

Bu konuda adil olmanın bir yolu yoktu. Ya Royal'i muhteşem seksin, yeni formunun ve Tanrıça'nın kutsamasının hala ikimize de binmesinin etkisiyle kovacaktım ki bunu düşünmek bile beni üzüyordu ya da Mistral'e ya benimle paylaşmak istediği kişiyle paylaşacağını ya da bensiz uyuyacağını söyleyecektim. O buna yanaşmadı ve ben de Barinthus'ta olduğu gibi Benim yerime.

Yatak Frost ve Doyle'un yatabileceği kadar büyüktü. bir tarafta, Royal diğer tarafta. İkisi de Royal'in daha büyük bir forma bürünmesini başka bir lütuf olarak görüyordu. Erkeklerin çoğu da öyle düşünüyordu ama Mistral için bensiz geçen iki günün ardından yarı-fey bir şekilde hakkı olduğunu düşündüğü sekse kavuşmuştu. O gece onun sert seks seviyesine uygun olmadığımı ona bildirmiştim ve bu da pek hoşuna gitmemişti.

Frost yanımdaydı, bir kolunu uzatmıştı ve gümüş saçları yatağın üzerinde dalgalanıyordu, öyle ki Royal'in kanatları gümüşten bir havuzun içinde titreyerek uyanıyordu, sanki kanatları bir Erimiş gümüşten bir tabana yerleştirilmiş egzotik bir mücevher parçası. Doyle, Frost'un diğer tarafındaydı ve bir dirseğinin üzerinde duruyordu.

Gözlerimi açtığımda beni izliyordu. Bir gece önce Frost'u yanıma koymuş ve şöyle demişti: "Rhys tenine doğrudan dokunmuyordu. Rüya görüşünü korumak için uyanık olmasının nedeninin bu olabileceğini düşünüyorum. Güvenliğini korumak için bu gece sana dokunma şansından vazgeçeceğim."

Frost beni korumaya yardım etmek istediğini söyleyerek itiraz etmeye çalışmıştı ama Doyle ısrarcıydı ve çoğu şeyde olduğu gibi Karanlık ısrarcı olduğunda diğer adamlara da istediğini yaptırıyordu. Mistral ve Barinthus bu kuralın iki istisnasıydı ve onlar bile genellikle kendilerini ikna etmesine izin verirlerdi.

Frost ve Royal'in sıcaklığı arasında gümüş saçlarımla uzanmıştım ve Karanlığım beni izliyordu. Uyanmak için iyi bir yoldu ve uyandığım için mutluydum.

yine çöle gitmemiştii. Haberlerde gizemli siyah bir Humvee'nin ortaya çıktığı ve birliklerimize yardım ettiğı anlatılıyordu. Medya, bunun kurşunlara ve daha büyük şeylere karşı dayanıklı yeni bir özel kuvvet Hummer'ı olduğı yönünde spekülasyonlar yapıyordu. Siyah Koç ondan yapmasını istediğı şeyi yapıyordu. Belki de bu yüzden başka kimseyi kişisel olarak kurtarmak zorunda kalmadım.

Kaliforniya sabahının erken saatleri aslında soğuk olmasa da, en iyi ihtimalle serin olsa da, mutlu uyanışı soğuk bir gecede rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafıma sardım. Ama Lucy'nin bu kadar erken ve aydınlık bir saatte gelip görmemi istediğı şey beni iliklerime kadar üşüttü.

Eski bir evin arkasında küçük bir gül bahçesiydi. Gül fidanlarının hepsi melez çaylardı ve mükemmel bir daire şeklinde dikilmişlerdi, içine sadece küçük bir kemer giriyordu, bir tarafta oturmak ve hayranlıkla seyretmek için bir bank ve tam ortasında küçük bir müzikli çeşme vardı. Bankta oturup suyun şarkısını dinlemek beni mutlu ederdi, Gül kokusunun üzerime sinmesine izin veriyordum ama gül kokusunun altında başka kokular vardı, bir daha koklamak istemediğim kokular. Gül kokusu bana hala Tanrıça'nın kutsamalarını hatırlatıyordu ama bu hatıra onu kanla ve ölülerin hayatlarının son anlarından vazgeçerken duydukları korkunun kokusuyla eşleştiriyordu, böylece gül kokulu sabahta bir nebze de olsa tımarhane ve müştemilat kokusu vardı.

Lucy, "İnsan boyutunda olsalardı bir katliam olurdu ama o kadar küçükler ki yirmi bile gerçek gibi görünmüyor" dedi.

Aynı fikirde olduğumdan emin değildim ama ifadesinin olmasına izin verdim. Ama cesetler daha büyük olsaydı, katiller onları güllerin arasına ürkütücü bir çamaşır ipi gibi asamazlardı. Ölü demi-fey, güllerin arasında

Henüz renk değiştirmemişlerdi. Hepsi küçük bebekler gibi solgun ve mükemmeldi, ancak hangi çocuk bebeklerini bileklerinden bağlar ve bağlı vücutları güllerle bir daire oluşturacak şekilde gül ağaçlarının arasına asar ki? Ama katiller kemeri açık bırakmışlardı, böylece insanlar geri yürüyebilecekti.

ve eğilmeden ileri geri. Kemerin tepesinden korkunç bir şey gibi sarkan yarı-fey bir erkek vardı.

süs. Boğazları solgun ve bütündü, dokunulmamıştı. "Çok fazla

kan yok. Nasıl ölmüşler?" diye sordum. "Göğüslerine bak,"

dedi.

İstemediğimi söylemeye başladım ama omuzlarımı dikleştirdim ve kadın kurbanlardan birine doğru eğildim. Güneş ışığı gibi soluk sarı saçları vardı. Minik gözleri üstümüzdeki gökyüzü kadar parlak bir maviydi ama

biraz bulutlanmaya başlamıştı. Kendimi, giydiğı tüllü mor elbiseye bakmaya zorladım ve orada bir iğne vardı göğsünden. Bir kelebeğin ölmesini ve ölüm katılığının size istediğiniz kanatları ve mükemmel görüntüyü vermesini beklerken onu sabitlemek için kullandığınız uzun ince iğnelerden biriydi.

Cesetten uzaklaştım ve iki sıra halinde asılı duran kurbanlara baktım. İlk demi-fey kurbanları gibi tüllü elbiseler ya da etekler giymişlerdi, söz konusu fey'in cinsiyetine bağlı olarak değişiyordu ama her şeyi örten tüllü giysilerin çocuk kitaplarındaki versiyonlarıydı bunlar. Yakın zamandaki deneyimlerimden, demi-feylerin çok yetişkin olduklarını ve çoğunun daha fazla ten göstermekten hoşlandıklarını biliyordum.

Burada, sabahın serin havasında durmuş, kanatlarını arkalarında açmış cansız bedenleri izlerken Royal'i ve onu çerçeveleyen kanatlarıyla üzerimde nasıl yükseldiğini düşünmemek zordu. Acaba bu yarı feylerden herhangi biri daha da büyüebilmiş miydi?

"Katillerden birinin bir demi-fey olduğuna dair bazı ipularımız var ama başka bir demi-fey bunu kendi türüne nasıl yapabilir?" Lucy sordu.

"Her kimse, demi-fey olmaktan nefret ediyor. Sanki insan değil de gerçekten benzedikleri kelebeklermiş gibi kalbe saplanan iğne gerçek bir nefreti ya da küçümsemeyi gösteriyor," dedim.

Başını salladı ve plastik ambalajlı illüstrasyonu bana uzattı. *Peter Pan*'dan, gölgesinin asılı bir sahneydi. Birebir değildi, yakın bile değildi. "Bu farklı," dedim.

"Yakın bir kopya değil," dedi Lucy.

"Sanki katiller bu cinayeti bu şekilde işlemek istemişler ve bunu haklı bir imaj aramışlar ama cinayetler planda önce gelmiş, imajda değil."

"Belki," dedi.

Başımı salladım. Haklıydı; tahmin yürütüyordum. "Madem tahminlerimi istemiyorsun, o zaman neden buradayım Lucy?"

"gereken daha iyi bir yer mi ?" diye sordu ve bu sorusunda bir düşmanlık vardı.

"Yorgun olduğunu biliyorum," dedim, "ama *beni* aramıştın, unuttun mu?"

"Üzgünüm Merry, ama basın bizi çarmıha geriyor, yeterince çalışmadığımızı söylüyor çünkü kurbanlar insan."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedim.

"Bunu biliyorsun ama fey topluluğu korkuyor. Birini suçlamak istiyorlar ve eğer onlara bir katil veremezsek bizi suçlayacaklar. Gilda'yı büyüü kötüye kullanma suçlamasıyla tutuklamak zorunda kalmamız da işe yaramadı."

"Kötü zamanlama," dedim.

Başını salladı. "En kötüsü."

"Asasını yapan kişinin adını verdi mi?"

Lucy başını salladı. "İsmi verirse suçlamalardan vazgeçmeyi teklif ettik ama görünüşe göre üreticiyi bulamazsak, asanın ne yaptığını kanıtlayamayız."

"Bir mahkemede büyüü kanıtlamak zordur. Büyücüleriniz bu sadece sihri açıklayabilecekler. Jüriye gösterebildiğiniz zaman büyüü kanıtlamak daha kolaydır."

"Evet, ama biri emdiğinde görecektir bir şey yok ya da en azından büyücülerin bana söylediği bu," dedi Lucy.

Rhys çemberde bize katıldı. "Güne böyle başlamak istemezdim," dedi.

"Hiçbirimiz bunu istemedik," diye çıkıştı Lucy ona.

"Ol" der gibi ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, Dedektif, sadece sohbet ediyorduk."

"Sadece sohbet etme Rhys, bana bu piçin yakalanmasına yardımcı olacak bir şey söyle."

"Ürdün'den biliyoruz ki piçler, çoğul olarak," dedi.

"Bana bilmediğimiz bir şey söyle," dedi.

"Burada yaşayan yaşlı kadın ayda en az bir kez demi-feyin gelip gül çemberinde dans etmesine izin veriyor. O oturur ve onları izliyor."

"İnsanların izlemesine izin vermelerinin kurallara aykırı olduğunu sanıyordum," dedi Lucy.

"Görünüşe göre kocası yarı feymiş, yüzden teknik olarak fey sayılıyorlarmış."

"Ne tür bir feydi?" Ben sordum.

"Öyle olduğundan emin değilim, ama kadın buna inanıyor ve ben kimim ki ona bir kadın olmak ile bir erkek olmak arasında fark olduğunu söyleyeyim? sanatsal ya da çılgın ve fey soyundan gibi biraz fey?"

"Bunadı mı?" Ben sordum.

"Bir dokunuş, ama kötü değil. Sevgili kocasının ona söylediklerine, annesinin kısa bir süreliğine sahip olduğu bir fey aşığının ürünü olduğuna inanıyor."

"Neden doğru olmasın?" Lucy sordu.

Rhys ona bir bakış attı. "Son bir saatimi onun resimlerine bakarak geçirdim. Eğer yarı fey ise, bu soy ağacında çok eskilere dayanıyor, yeni bir şey değil."

"Sadece bakarak anlayabiliyor musun?"

diye sordu. Adam başını salladı.

"İz bırakıyor," dedim.

"Yani insanların demi-fey'in düzenli olarak geldiğini bildiği başka bir çember."

"Jordan, cinayet mahallinde kanatları olan şey olduğunu ve ölen kekin uçan şeyin güzel olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Bir sürü güzel şey uçuyor," dedi Lucy.

"Evet, ama onlara bir bak. Hayattayken çok güzellerdi."

"Bunu bir demi-fey'in yapmış olabileceğini söyleyip duruyorsunuz, ama bu adamlardan biri bunu yapacak kadar kendinden nefret etse bile, yirmi tanesini tüm bunları yaparken hareketsiz tutamazdı.

Bu." Sesindeki güvensizliği saklamaya çalışmadı.

"Demi-feyleri hafife alma, Lucy. Bize kalan en güçlü cazibelerden bazılarını sahipler ve boyutlarına göre delicesine güçlüler, diğer tüm fey türlerinden daha fazla."

"Ne kadar güçlü?" diye sordu.

Rhys, "Seni oradan savurabilirler." diye cevap

verdi. "Buna inanmıyorum."

"Bu doğru," dedi.

"İçlerinden biri seni kış üstü yere devirebilir," dedim.

"Ama bir çift bunu yapabilir mi?"

"Sanırım çiftin en az yarısının normal beden olması gerekiyor," dedim.

"Ve bu kadar çok demi-fey'i kontrol edebiliyorlar, onlara bunu yapacak kadar kontrol edebiliyorlar mı?" diye sordu.

İçimi çektim ve daha az derin nefes almaya çalıştım.
"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Lucy, bu kadar çok sayıda fey'in herhangi bir türden olmasına izin verecek kadar güçlü birini tanımıyorum.
Ama iğneler önce ölmüşlerse, bir şekilde büyüyle ölmüşlerse, bu kadarını aynı anda öldürebilecek kadar güçlü bir fey tanıyorum."

Eğildim ve Rhys'le sessizce konuştum. "Bir Fear Dearg bunu yapabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Demi-fey'i bu şekilde çalıştırmak için asla yeterli cazibeye sahip olmadılar. İnsanları bu kadar çok sevmelerinin nedenlerinden biri de buydu. Bu onlara kendilerini güçlü hissettiriyordu."

"Fısıldamayın. Sınıfla paylaşın," dedi Lucy.

Bahçedeki çok polisten birinin kulak misafiri olması ve onunla sorun çıkarması ihtimaline karşı ona yaklaştım.
işinin başka bir bölümünü yapmakta başarısız oldu.
"Bittersweet'i bulabildin mi?"

"Hayır."

"Muhabirlerle olanlar yüzünden onu kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Bu senin hatan değil

Merry." "Yine de

üzgünüm."

"Neden bu sefer illüstrasyondan bu kadar uzağa gittiler?
Sadece bir gölge asılı ve burada yirmi tane var."

Rhys, "Belki de onlardan daha fazlasını öldürmek istemişlerdir," dedi. "Neden?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok." "Benim de yok, lanet olsun," dedi.

Buna ekleyebileceğim tek şey "Ben de." oldu. Bunun bir faydası olmadı ve Bittersweet'i bulup bize görgü tanığı olarak yardımcı olana kadar sıkışıp kaldık.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

DAHA SONRA OFISIME GERİ DÖNDÜM VE MÜŞTERİLERİ KABUL ETTİM.

Sanki olağandışı bir şey olmamış gibi bir gün geçirdim. O asılı cesetleri gördükten sonra gün boyunca başka bir şey yapmamam gerekirmiş gibi geliyordu ama hayat böyle işlemiyor. Güne kabuslarla başlıyor olmanız, işe gitmek zorunda olmadığınız anlamına gelmez. Bazen bir sorumlu yetişkin çok berbattı.

Müşteri seanslarında Doyle ve Frost arkamda duruyordu. Kimseyle yalnız görüşmeme izin verilmezdi. Bu konuda tartışmaktan vazgeçmiştim. Bu kazanamayacağım bir savaştı ve bazen bilgelik enerjini kazanabileceğin savaşılar saklamaktır. Rhys'in gözetleme görevine gitmeden önce iki saati vardı, bu yüzden de odasının köşesinde bir sandalyede oturuyordu.

Odaya. Bu, süregelen "daha fazla muhafız daha iyidir" teorimizin bir parçasıydı.

Ama listemdeki isimle kimin geldiğini görünce hepsinin orada olduğuna sevindim. Müşterinin adı John MacDonald'dı ama odaya giren adam Donal'dı, en son o gün Fael'in Çay Dükkânı'nda görmüştüm.

Bittersweet ortadan kayboldu ve Gilda'nın asası bir polisi yere serdi.

Hala uzun boylu ve aşırı kaslıydı, uzun sarı saçları ve çok güzel bir kulak implantı vardı, bu yüzden zarif bir kıvrımı vardı.

kulakları. Aslında Doyle'unakilere çok benziyorlardı ama onunkiler siyah, Donal'ınkiler ise insan solgunluğundaydı.

"Polis seni arıyordu," dedim, sesim sakindi.

"Duydum," dedi. "Oturabilir miyim?"

Rhys ayaktaıdı. Donal'ın kim olduğunu bilmese de gerginliğimizi anlamıştı. "Üzerinizde büyü ve silah araması yaptıktan sonra, evet," dedi Doyle.

Rhys adamı duvara dayadı ve üzerini aradı. tepeden tırnağa. "Temiz." Rhys sesi, adama sert davranmak için bir bahane bulmayı diler gibiydi ama o işini yaptı ve geri çekildi.

"Şimdi oturabilirsin," dedim.

"Eğer ellerini görebileceğimiz bir yerde tutarsan Doyle ekledi. Rhys, Donal sandalyeye doğru giderken onu takip etti ve sol omzuna bir post aldı.

Donal sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı, sonra ellerini kalçalarının üzerinde düz bir şekilde açarak müşteri koltuğuna oturdu.

Yüzünü inceledim ve çok hızlı atan kalbime bunun aptallık olduğunu söyledim ama Donal'ın arkadaşlarından biri neredeyse bana tecavüz ediyordu ve neredeyse beni öldürüyordu. Beni kurtaran Doyleun büyüsyüdü, ama bu yakın bir şeydi, yaşam özümün bir kısmını almaya çalıştıklarından bahsetmiyorum bile. Çok kötü bir büyüydü.

"Madem polisin seni aradığını biliyorsun, neden teslim olmuyorsun?" diye sordum.

"Alistair Norton ile çalışan grubun bir parçası olduğumu biliyorsunuz."

"Fey soyundan gelen kadınların yaşam özünü çalmasına yardım eden kişilerden biriydin."

"Büyünün böyle bir şey yaptığını bilmiyordum. Bana inanmadığınızı biliyorum ama polis . Aptaldım ama aptal olmak sizi suçlu yapmaz."

"Arkadaşınız bana tecavüz çalıştığından beri pek sempatik davranmayacağım. Polisin sizi bizden daha çok seveceğini düşünüyorum."

Gözleri arkamdaki Frost ve Doyle'a kaydı - Rhys'a bakmamak için kendini zor tuttu - sonra tekrar bana döndü. "Benden nefret ediyor olabilirsin ama büyüden polisten daha iyi anlıyorsun ve onlara büyüü açıklamama yardım etmeni istiyorum."

"Arkadaşınız hakkında şeyi ve bana yapmaya çalıştığı ve diğer birçok kişiye başarıyla yaptığı şeyleri zaten biliyoruz. kadınlar."

"Arkadaşım Liam da bu işe karışmıştı. Polis asla öğrenemedi çünkü o onların büyücülerinden biri. Eğer bilselerdi, onlardaki sertifikasını kaybederdi."

"Yani asla bulamadıkları Liam onlarınkilerden biri miydi?"

Başını salladı. "Ama gerçek adı Liam değil. Diğer sidhe özentileriyle uğraşırken hep bunu kullanırdı, çünkü soyunu gösteren bir isim istiyordu."

"Ne mirası?" Doyle sordu.

"Doğru mu bilmiyorum ama annesi ona hep bir sidhe ile tek gecelik bir ilişkiden olduğunu . Yeterince uzun boylu ve teni normal insan teninden daha soluk. Seninki," dedi bana bakarak. "Ve onunki," dedi Frost'u göstererek.

"Arkadaşın kaç yaşında?" diye sordum.

"O da benim gibi otuzun altında."

Başımı salladım. "O zaman annesi ya yalan söylüyordu ya da hayal görüyordu."

"Neden?"

"Çünkü Sidhe'den doğan son çocuğum ve otuzumu geçtim."

Donal omuz silkti. "Sadece ne ve annesinin ona ne söylediğini biliyorum ama yarı sidhe olduğu gerçeğine kafayı takmıştı." Kulağındaki implantlara dokundu. "Numara yaptığımın farkındayım ama öyle olduğundan emin değilim."

"Gerçek adı ne?" Ben sordum.

"Polisi ararsınız ve size bu olur, bu yüzden önce açıklayacağım ve sonra size onun adını vereceğim."

Tartışmak istedim ama sonunda başımı salladım. "Dinliyoruz."

"Liam hala fey büyüsü istiyordu, böylece mirası için yeterince sidhe olabilecekti, bu yüzden diğer insanlardan büyü çalmak için bir büyü tasarlamaya başladı."

"Diğer arkadaşının yaptığı gibi onların özünü mü kastediyorsun?"

"Hayır, tam olarak değil. Büyü istiyordu, yaşam gücü değil. Geçen sefer saflık ettim, ya da belki de kandırılmak istedim, ama ne zaman

Liam da benzer şeyler söylemeye başladı. Kötü olacaktı. Sihri olan insanların diğer insanların sihrini çalmasına yardımcı olan asalar yaratmanın bir yolunu buldu. Büyüsü olmayan insanlara yardım etmeyecek ama büyücüler ve diğer feyler için tasarlandı."

"Asa mı dedin?" Ben sordum. Doyle'un hareketsiz kaldığını hissettim.

Frost masanın etrafından dolaşarak Rhys'in yanına geldi, korumalar gibi değil de daha çok hapisane gardiyanları gibiydiler.

Donal Frost'a gergin bir bakış attı ama, "Evet, işe yaradığını gördüm. Bu kalıcı bir çalma değil. Sanki asa şarj oluyor ve onların büyüğü de bir pil gibi. Onlar güçlerini geri kazanıyor ve asa güç kaybediyor."

"Yani sürekli şarj zorundasın," dedim. Başını salladı.

"Gücü nasıl çalışıyorsunuz?" Ben sordum.

"dokunarak, ama onları öldürmeye istekli olursa daha fazla güç çalabileceğini teorize etti. Görünüşe göre Eğer kişinin ruhunu alabilirse tüm sihirlerinin asaya geçeceğine inanıyor."

"İşe yaradı mı?" Doyle sordu.

"Bilmiyorum. Çılgınca konuşmaya başladığında onunla kopardım, onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Sonra ne oldu?

Alistair'le yaşadıklarımın sonra, bazen bunun sadece saçma bir konuşma olmadığını öğrendim. Bazen arkadaşınız olduğunu düşündüğünüz insanlar gerçekten de bahsettikleri korkunç şeyleri yaparlar. Bu palavra değildir; bazen sadece çılgınlıktır."

"Neden polise gitmiyorsun?" diye sordum.

"Ve onlara ne söyleyeceksin? Geçen seferden sulanmadan zar zor kurtuldum, bu yüzden işler tuhaflaştığında ilgi çekici biriyim, ama bundan daha fazlası teorisini test edeceğinden emin değildim. Polise onun yapabileceğini düşündüğümü söyleyemezdim; ya hiç yapmadıysa? O onların büyücülerinden biriydi.

Tanrıça sevgisi. Benim yerime ona inanırlar."

"Yani polise gitmekten korktuğunuz için bize geldiniz."

"Evet, ama bundan da öte, büyüyü ve gücü onlardan daha iyi anlıyorsun. Diğer büyücüleri bile aynı senin gibi."

"Fikrinizi ne değiştirdi? Bize söylemeyi düşündüren neydi?" Ben sordum.

"Fey cinayetleri. Korkarım bunların arkasında eski arkadaşım var."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Sözde lmsz öldürmek için çok fazla gücü gerekir, değil mi?"

"Arkadaşının böyle bir gücü var mı?"

"Hayır, ama kız arkadaşı yle. O küçük bir şey ve sen onun zararsız ve sevimli olduğunu düşünüyorsun. Biraz hasta ama sevimli."

"Deli gibi hasta mı?"

"şey, evet, ama demek istediğim bu ilişki hastalıklı. Yani, o bir demi-fey ve o da benim bedenimde."

"Beden değiştirebilen biri değil mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Ama bunu istiyor ve kendisi saklayamadığı için kim olduklarını saklayabilen tüm feylerden nefret ediyor."

"Cazibesi saklanması için yeterince iyi değil mi?"

"Kelebek taklidi yapabiliyor ama cazibe konusunda pek iyi değil ya da insanlar her zaman onun illüzyonlarını anlıyor gibi görünüyor. Bu konuda çok daha iyi olan başkalarını tanıyorum."

"Yani asa onun için değil, onun içindi," dedim.

Başını salladı. "Evet ve işe yaradı. Onları son gördüğümde daha güçlüydü. Üzerimde cazibe kullandı, onu istememi, onu daha büyük görmemi sağladı ama öyle değildi. I..." O Belli ki utanmış.

Masaya yaslandı, elini uzatarak bana yalvardı. "Bir şeyler yaptım. Yapmak istemediğim şeyler." Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, bana inanmayacaksın. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Bildiği her şeyi bize anlatmasını istedim. bize geleceğini söyledi. Müşterilerimize yardım etmek için sihir kullanmamıza izin vardı. Bu, ajansımızın tanındığı şeylerden biriydi ve yapacağım şeyi haklı çıkardığımı biliyordum. Sonraki.

Masanın üzerinden uzanıp eline dokunabilmek için ayağa kalktım. " değil, güçlü bir demi-fey'in seni etkilemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

üzerindeki elime baktı. "Elini tutabilir miyim?" "Neden istiyorsun?"

"Çünkü elf aşığı oldum ve sadece elini tutmak bile elde edebileceğimi düşündüğümde çok daha fazlası olurdu."

Gözlerini inceledim. Orada acı vardı ve gerçektir. Bunu düşündüm ve bana ne kadar çok dokunursa o kadar çok acı çekeceğimi biliyordum, bana her şeyi anlatma olasılığı o kadar artardı. Eğer bedenime dokunmaktan gerçekten etkilenmişse, bildiği tüm sırları anlatabilirdi. "Evet" dedim.

Elimi avucunun içine aldı ve sanki olması gerekenden çok daha önemliymiş gibi eli titredi. Frost omzuna dokundu ama Donal korkmak yerine sanki bu dokunuş harikaymış gibi ona baktı. Gerçekten de kötüydü.

"Terapistim, on iki yaşındayken elf pornosu izlediğim için kafamın karıştığını söylüyor. Bu yüzden elflere vurulduğumu ve tüm ilgi alanlarımın sidhe olduğunu, çünkü cinselliğim yeni oluşurken onların ekranda parıldamasını izlediğimi söylüyor." Frost'tan bana döndü ve gözleri azap doluydu. "İkinizin bir odayı aydınlattığını gördükten sonra, herhangi bir insan nasıl kıyaslanabilir ki?"

Ona göz kırptım. "Özür dilerim. Sidhe'lerin porno çektiğini bilmiyordum."

Rhys cevap verdi, "Bir kaç kişi var. Maeve Reed yaptı ama onun oyunculuk yeteneğine sahip değillerdi."

Ben de ona baktım. "Şu anda porno filmlerde oynayan sidhe'ler olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını salladı. "Kahretsin, Glimmer pornosu bile var." "Royal dün gece bahsetmişti," dedim.

"Eminim öyledir," dedi Rhys.

Ona düşmanca bir bakış attım.

"Özür dilerim," dedi.

Donal'ın elini tuttum ve bu kadar küçük bir dokunuştan duyduğu mutluluğu hissettim. Bir insan için elf aşığı olmak gerçekten korkunç bir şeydi. Bu, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ihtiyacımızı karşılamadığı anlamına geliyordu. İnsanlar bizim dokunuşumuzdan yoksun kaldıkları için yok olup gitmişlerdi ama bu genellikle yakalayıp peri diyarına götürdüğümüz ve sonra serbest bıraktığımız bir insan ya da kaçan ama aslında peri diyarından asla kaçamayacağını anlayan biri oluyordu. Bu eski günlerde, ben doğmadan çok önceydi, ama insan normal yaşam için mahvolmuştu. İnsanların onlara veremeyeceği şeylerin özlemini çekiyorlardı.

Sonra aklıma bir şey geldi. "Rhys, Glimmer pornosunu nasıl öğrendin?"

"Constantine'in filmlerini izlediğimizde feyli birkaç ekstra film vardı."

"Bu yüzden büyük olmak istiyordu," dedi Donal, "böylece gerçek seks yapabilirdi. Bir süre kameramanlık yaptı."

"Kameraman kız ne yapar?"

"Demi-fey'lerin kendilerine, birbirlerine ve bazen de insanlara yaptıkları şeyleri izleyebileceğiniz bir internet siteleri var. Herhangi bir porno sitesine üye olur gibi üye oluyorsunuz."

"Kız arkadaşının geçim kaynağı bu muydu?" diye sordum.

"Site aracılığıyla tanışmışlar. Bir müşteriyle çıkarak kuralları çiğnedi ve onu kovdular."

"Yani kameraman kız bir yarı-fey."

"Sadece demi-fey değil, insanlar da. Onlar sadece parasını ödeyebileceğiniz ve fetişinizi canlandıracak kızlar," dedi Rhys.

Donal başını salladı.

"Peki bütün bunları nereden biliyorsun Rhys?" diye sordum.

"Peri dışında bir evim var, Merry, hatırladın mı? Başka birine dokunmanıza izin verilmediğinde, porno harika bir şeydir."

Doyle'a baktım. "Kraliçenin muhafızların kendilerini tatmin etmesine bile izin vermediğini sanıyordum."

"Bu kuralı sadece en güvendiği erkekler için koymuştu. Zaman ve mesafeyle birlikte, sanırım sadece bir gün tekrar isteyebileceğini düşündüğü erkekler."

"Aşağılanmalı mıyım?" Rhys sordu.

"Hayır, mutlu ol. En azından bir kurtuluşun oldu." Rhys başını salladı.

"Yeterince adil."

"Birini öldürdüklerini gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır, yemin ederim polise giderdim." "Peki neden onların yaptığından eminsiniz?"

"Ölen yarı-feylerden bazılarının kim olduğunu öğrendiğimde oldu. Saklanıp insan gibi davranabilenlerden nefret ediyordu ve daha güçlü olanlardan da nefret ediyordu. ama sadece bazen. Bazen onların arkadaşıydı, ama diğer zamanlarda onlardan nefret ediyor gibiydi. Adını gerçekten hak ediyordu."

"Hangi isim?" Ben sordum.

"Bittersweet. Bazen kendine Tatlı derdi ve öyle de olurdu, ama diğer zamanlarda kendine Acı derdi ve o

deli gibi kötüydü."

Her şeyin yerli yerine oturduğu o anlardan birini yaşadım. O bizim tanışımız değildi, katillerimizden biriydi, ama neden buralarda takılmıştı? Neden uzak durmadı?

"İlk cinayetlerin tanışığı gibi davrandı," dedim. "Numara yapmıyor olabilir," dedi Donal.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Acı olsaydı ve kötü şeyler yapsaydı, Tatlı olarak geri döndüğünde şaşırdı. Ben asla böyle korkunç şeyler yapmam, derdi. İlk başta bunun bir rol olduğunu düşündüm ama sonunda gerçekten hatırlamadığını fark ettim."

"Demi-fey bogart yapabilir mi?" Rhys sordu.

"Jekyll-and-Hyde olayını sadece brownie'lerin yaptığını sanıyordum," dedim.

"Yarı brownie'ydi," dedi Donal. "Thumbelina gibi olduğunu söyledi, tam boy bir anneden doğmuş ama başparmağı kadarmış. Kız kardeşi normal boyutlarda ama brownie'ye benziyor."

Jordan'ın evinden çıkarken verdiği mesajı hatırladım. ilaçlı uyku. "Thumbelina büyük olmak istiyor." "Peki ya babası?" Ben sordum.

"İnsan boyutuna gelebilen bir demi-fey. Onun da böyle bir kardeşi var."

"Kız kardeşinin adı ne?" diye sordum.

ama kurbanımız o değildi. başka bir şey geldi. "Annesi ve kız kardeşi yüzlerini düzeltmek için ameliyat oldular mı?"

"İnsan gibi görünüyorlar, burunları, ağızları, her şeyleri. Ve feyler insanlardan çok daha iyi iyileşiyor, bu yüzden ameliyatları gerçekten iyi görünüyor."

"Yani annesi ve kız kardeşi, kek olsalar da, insan olarak geçebilirler mi?"

Başını salladı. "Eğer babası ve erkek kardeşi kanatlarını saklayabildiyse, onlar da saklayabilirdi."

"Şekil değiştiremeyen tek kişi o mu?" Ben sordum.

Başını salladı. Başparmağını parmak eklemlerime sürtmeye başladı.

Ondan uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum ama eğer elflere vurulduysa ve sadece film izleyerek bu hale geldiyse, o zaman tüm hayatı bazı insanlarımız tarafından mahvedilmişti.

Rhys'e baktım. "Sidhe pornosunu gördün mü?" "Bazılarını," dedi.

"Bu bir insanı elf aşığı yapmak için yeterli olabilir mi?"

"Eğer duyarlı olsalardı, çocuk olmak bunu daha kötü." Müşteri koltuğundaki adama baktı ve o da başını salladı. O da buna inanmıştı.

"Bize Liam'ın gerçek adını ver," dedim.

"Bana inanıyor musun?"

"İstiyorum."

Gülümsedi ve rahatlamış görünüyordu. "Steve Patterson ve sadece Steve, Steven değil. İlk adının bir lakap olmasından her zaman nefret etmiştir."

Elimi geri çektim ve o da isteksizce gitmeme izin verdi. "Polisi aramalıyım ve onlara onun adını söylemeliyim."

"Anlıyorum." Ama gözleri yaşlarla dolmuştu ve eli hâlâ omzunda olan Frost'a dönüp baktı. Sanki bizden gelen herhangi bir dokunuş hiç dokunmamaktan daha iyiydi.

Lucy'yi aradım ve ona her şeyi verdim. "Donal'ın bu işe karışmadığına inanıyor musun?"

Sanki dünyanın en güzel şeyiymiş gibi Frost'a bakan ona baktım. "Evet, öyle."

"Tamam, Patterson elimize geçtiğinde size haber veririm. Bizden biri olduğuna inanamıyorum. Medya çılgına dönecek."

"Üzgünüm Lucy..." ama boş havaya konuşuyordum. O katilimizi yakalamak için yola çıkmıştı ve biz de on iki yaşından beri sadece bizi istemeye mahkûm olan Donal'la baş başa kalmıştık. Büyümüzün filmlerde bu kadar işe yaradığını kim bilebilirdi? Ve bunun bir tedavisi var mıydı?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PATTERSON EVDE, İŞTE YA DA HERHANGİ BİR YERDE DEĞİLDİ. Polis onu arıyordu. Toplanmıştı ve ortadan kayboldu. Ancak Los Angeles'ta tam bir insan bulmak, Barbie bebekten daha küçük bir demi-fey bulmaktan daha kolaydı. Onlar

Sonunda cinayetler hakkında bilgi sahibi olabilecek şüpheli kişiler olarak haberlere resimlerini koydular. Şüpheli katillerimiz olduklarına dair haberler çıkarsa fey topluluğunun ne yapabileceğinden korkuyorlardı. Karışık duygular içindeydim çünkü vergi mükelleflerini mahkeme masrafından kurtarmanın bir cazibesi .

O gece rüyamda son cinayet sahnesini gördüm. Ama Royal kemerin tepesinde asılı duruyordu, vücudu ölümle gevşemişti ve sonra gözlerini açmıştı, ama gözleri Ölülerin gözleri gibi bulanıktı. Ter içinde uyandım ve onun adını sayıkladım.

Rhys ve Galen beni tekrar uyutmaya çalıştılar ama onlar Royal'i uyandırıp getirene kadar uyuyamadım. Tekrar uyuyabilmem için onu canlı görmem gerekiyordu.

Rhys ve Galen'in arasına sıkışmış bir şekilde uyandım, Royal başımın yanındaki yastıkta kıvrılmıştı ve bir çocuğun gündüz düşü ile çok yetişkin bir fantezi arasında bir yerde görünüyordu.

Tembel bir gülümsemeye uyandı ve "Günaydın Prenses," dedi.

"Dün gece seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Beni bu kadar endişelendirecek kadar önemsiyor olman kötü bir şey değil."

"Konuşmak için çok erken," diye mırıldandı Galen yastığına doğru ve sonra gözlerini omzuma saklayabilmek için yatağa daha da sokuldu.

Rhys yuvarlandı ve bir kolunu belime, bir kolunu da Galen'in bir kısmına doladı. Rhys'in uyanık olduğunu hissedebiliyordum ama eğer yapabiliyormuş gibi davranmak istedi.

Royal ve ben seslerimizi alçalttık o da yüzümün yan tarafına sokulup kulağıma fısıldayabilmek için yastığı aşağı indirdi. "Diğer yarı-feyler kıskanıyor," dedi.

"Seksin mi?" Fısıldadım.

Elini kulağımın kıvrımında, büyük bir sevgilinin omzunu okşadığı gibi gezdirdi. "Öyle, ama boyut olarak büyüeyebilmek aramızda nadir görülen bir yetenektir. Burada hiç kimse Ben hariç ev bunu yapabilir. Seninle geçirecekleri bir gecenin onlar için de aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ediyorlar."

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Seni onlarla paylaşmak istiyor muyum bilmiyorum ama ben de tüm yeni aşklar gibi kıskanç ve karasevdalıyım. Bizden olmayan bazı yarı-feyler bile bize yaklaştı. Böyle bir güç kazandığımın doğru olup olmadığını bilmek istiyorlar."

Rhys başını kaldırdı, numara yapmaktan vazgeçmişti. "Onlara ne söyledin?"

Royal yüzümün yanına oturdu ve kollarını dizlerine doladı. "Doğru olduğunu söyledim ama gösterene kadar bana inanmadılar."

"Yani bunu istediğın zaman yapabilirsin," dedi Rhys. O da mutlulukla başını salladı.

"Fael'e gitsek ve sen herkesin önünde üstünü değıştirsene ne olur sence?"

"Merry, büyük olmak isteyen diğey yarı-feyler tarafından rahatsız edilirdi."

Rhys'e baktım ve Galen başını kaldırdı. "Hayır, Rhys, hayır."

Rhys, "İki gün oldu ve polisin hâlâ nerede olduklarına dair bir fikri yok," dedi.

"Merry'yi bu canavarlar için yem yapmayacaksın."

"Bence bu Merry'ye bağlı," dedi Rhys.

Galen mutsuz yüzünü ondan bana çevirdi. "Yapma bunu."

"Bence Bittersweet buna karşı koyamaz," dedim. "Ben de tam olarak bundan korkuyorum," dedi.

Rhys, "Bunu Dedektif Tate'e sormak zorundayız," dedi.

Galen iki dirseğinin üzerinde doğrulup hepimize baktı. "Çığlık atarak uyandın Merry. Bu sadece kurbanlarını gördüğün için. Gerçekten kendini onlar için potansiyel bir kurban olarak ortaya koymak istiyor musun?"

Aslında hayır, ama yüksek sesle şöyle dedim: "Başka bir cinayet mahalline istemediğimi biliyorum, özellikle de onları dışarı çıkarabilirsem açıkta."

"Hayır," dedi Galen.

"Bunu Lucy ile konuşacağız," dedim.

Dizlerinin üzerine çöktü, hatta çıplak ve güzeldi, o kadar kızgındı ki bu hiç seksi değildi. "Benim oyum burada hiç sayılmıyor mu?"

"Kendimi güvende tutup daha fazla fey'in ölmesine izin verirsem nasıl bir hükümdar olurum?"

"Aşk için o lanet tacı bıraktın; bunu da aynı sebepten yapma. Seni seviyorum, seni seviyoruz ve bu insan aramızdaki en yaşlıların yüzyıllardır gördüğü en güçlü büyü eşyalara sahip. Neler yapabileceğini bilmiyoruz Merry. Yapma bunu. Kendini ve bebeklerimizi riske atma."

"Polis yem oynamama bile izin vermeyebilir. Sadece medya tarafından incitileceğimden endişeli görünüyorlar."

"Ve eğer polis hayır derse, yine Fael'e gidip Kraliyet gösterisi yapacaksınız, değil mi?"

Ben bir şey söylemedim. Rhys bana baktı, Galen'e değil. Royal sanki sidhe'nin ne diyeceğini bekliyormuş gibi öylece oturdu. kendi türünün yüzyıllardır yaptığı gibi karar verdi.

Galen yataktan kalktı ve dün gece yere düşürdüğü giysilerini yerden aldı. Onu hiç görmediğim kadar kızgındı. "Bunu nasıl yaparsınız? Nasıl riske atarsın her şey mi?"

"Gerçekten başka bir cinayet daha mı görmek istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, ama hayatta kalacağım. Cesedini morgda görsem hayatta kalabilir emin değilim."

"Çık dışarı," dedim.

"Ne?"

"Çık dışarı."

"Savaştan önce onu çözemezsin," dedi Rhys. "Bu da ne demek oluyor?" Galen sordu.

"Bu, korktuğu ve bunu yapmak istemediği anlamına geliyor, ancak bunu bizim bir silah alıp çatışmadan kaçmak yerine ona doğru koşmamızla aynı nedenden dolayı yapacak."

"Ama biz onun korumalarıyız. Soruna doğru koşmamız gerekiyordu. Korumamız gereken kişi o. Bu işin bir parçası da onun risk almasını engellemek değil mi?"

Rhys doğrulup çarşafı kucağına çekti ve benden biraz uzaklaştı. "Bazen, ama eski günlerde savaşa liderlerimizin yanında giderdik. Onlar önden giderdi, arkadan değil. Bir kralın muhafızları için tek başarısızlık onların yanında ölmek ya da onlar bizden önce ölmektir."

"Merry'nin ölmesini hiç istemiyorum."

"Ben de öyle ve hayatım üzerine bahse girerim ki bunun olmasını engelleyebilirim."

"Bu delilik. , Merry, yapamazsın."

Başımı salladım. "Umarım zorunda kalmam ama senin histeri krizleri geçirmen bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor."

"Güzel, çünkü konuda kendini iyi hissetmemelisin. Bunu hiç yapmamalısın."

"Sadece git Galen, sadece git," dedim.

Giysileri hâlâ kollarında, çıplak ve güzel bir şekilde kapıdan çıkıp arkasından çarparak gitti.

"Korkuyorum," dedim.

"Sen endişelenirdim," dedi Rhys. "Bu hiç rahatlatıcı değil," dedim.

"Lider olmak rahatlık demek değildir Merry. Bunu buraya geldiğimizden beri sahip olduğumuz tüm liderlerden daha iyi biliyorsun. Ülke."

Royal aniden beni tutabilecek kadar büyümüştü. Kollarını bana doladı, kanatları arkasından dışarı fırladı, kırmızı-siyah alt kanadını bir güve gibi yelpazeleyerek

Bir yırtıcıyı korkutup . "Bana yeni gücümü göstermememi söyle, ben de onu saklayayım."

"Hayır, Royal, bilmelerini istiyoruz."

Yüzünü benimkine bastırdı ve Rhys'e baktı. "Gerçekten o kadar tehlikeli mi?"

"Olabilir," dedi.

"Yeşil şövalyeye verdiğim oy fikrini değiştirmeyecek, değil mi?"

"Hayır," dedim.

"O zaman ne isterseniz yapacağım prensesim, ama size bir şey olmayacağına söz vermelisiniz."

Başımı salladım, ellerim sırtından kanatlarının garip, sert narinliğine doğru ilerledi. "Ben bir kraliyet Peri. Yemin ettirilmeden tutamayacağımı bildiğim bir sözü veremem."

"Doyle ve konuşacağız," dedi Rhys. "Belki daha güvenli bir planları vardır."

Kabul ettim. Royal beni tuttu ama sonuçta kimsenin daha iyi bir planı yoktu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇARŞAMBA GÜNÜ FAEL'E GİTTİK VE ROYAL YEDİK

Yeni yeteneğini gösterecekti. Barista Alice'in aceleyle attığı bir havluyla insan hukuku için yeterince örtünmüştü. Çay dükkanındaki demi-fey sürüsü onun etrafında çırpınıp duruyordu ve nasıl olduğunu anlattığında bana geldiler. Üstüm başım küçük

Eller, küçük bedenler, hepsi bana dokunmak, saçlarımdan sallanmak ve giysilerimin üzerinde gezinmek istiyordu. Küçük bir çocuğu sürüklemek zorunda kaldım. bluzumdan çıkıp göğüslerimin arasına yerleşti.

Bir an klostrofobi yaşadım; çok fazla küçük beden vardı. Doyle, Rhys ve diğerleri onlardan çıkmama yardım ettiler ve tuzağa yem atarak eve gittik. en az dört koruma olmadan hiçbir yere, hatta eve bile girmiyordum. Korunuyordum ama Los Angeles'ta arkadaşlarım olduğunu, değer verdiğim insanlar olduğunu ve hepsini korumadığımızı düşünmemiştik.

Yatmak için hazırlanıyordum. Doyle dişlerimi fırçalamamı izliyordu, bunun biraz fazla dikkatli olduğunu düşündüm ama Steve Patterson'ın sihirli eşyalarının yapabileceği her şeyi bilmediğimiz için itiraz etmedim, gerçi kendime ayıracak bir dakikam bile olmamıştı ve sadece üç gün olmuştu.

Yatak odasında cep telefonum çaldı. Aradım, "Biri bakabilir mi?"

Frost telefonumla geldi ve bana uzattı. Kimlikte Julian yazıyordu. Açtım ve "Hey, Julian, işte bana doyamadın mı?" dedim.

"Bu senin arkadaşın değil." Bir erkek sesiydi ama tanıyamadım.

"Bu kim?" diye sordum. Kötü bir şey olacağını bildiğiniz anlardan birini yaşadım ama yapabileceğiniz bir şey yoktu çünkü hata günler önce yapılmıştı.

"Kim olduğunu biliyorsunuz, Prenses."

"Steve, değil mi?"

"Gördün mü, bildiğini biliyordum."

Adamlar kıpırdamadan dinlemeye
koyuldular. "Julian'ın telefonunu nasıl
aldığınızı sorabilir miyim?"

"Bunu sen de biliyorsun," dedi ve sesi çok kontrollüydü.
Soğuk değildi ama korku ya da heyecandan yoksundu.
Telefondan hiç etkilenmemesi hoşuma gitmemiştir.

"Nerede o?" Ben sordum.

"Bu daha iyi. O bizimle birlikte. İnsanları büyümle alt etmek
feyleleri alt etmekten çok daha kolay."

"Julian'la konuşmama izin
ver." "Hayır," dedi.

"O zaman bence o öldü ve eğer öldüyse pazarlık edecek bir
şeyiniz yok demektir."

"Belki de sadece onunla konuşmana izin vermek
istemiyordumdur."

"Belki, ama onunla konuşmazsam ölür. Onu kaçırma
planınızda bir şeyler ters gitti ve o zaten
öldü." Benim sesim de heyecanlı ya da korkmuş gibi değildi.
Belki de bir süre sonra o kadar çok şey oluyor ki,
heyecanlanmak için yeterli enerjiniz kalmıyor.
Acil durumun başlangıcı. Belki Patterson'ın da sorunu buydu.

Diğer uçtan emin olamadığım bir ses duydum ve sonra Julian'ın
sesi, "Merry, gelme. Onlar..." Bir sonraki sesi biliyordum, etin
ete çarpması. Hatırlayacak kadar duymuştum.

"Ağzını tekrar kapattım. Sana söz veriyorum, eğer gelip Bittersweet'i Kraliyetin gibi büyütürsen onu öldürmeyeceğim."

"Büyünün her demi-fey için işe yarayacağını garanti edemem," dedim.

"Yarı brownie. Onun genetiğinde var daha büyük olmak ve hem babası hem de erkek kardeşi bunu yapabilir. Ne olmak istiyorsa o olabilir." Şimdi sesinde duygu *vardı*. Buna inanmak istiyordu. Bu onun kendine söylediği yalandı; aşkıyla onu öldürmeyecek gerçek bir şekilde birlikte olmanın bir yolu vardı. Buna inanmaya ihtiyacı vardı, tıpkı benim Julian'ı öldürmeyeceğine inanmaya ihtiyacım olduğu gibi.

"Deneyebilirim ama işe yarası da yaraması da Julian serbest kalacak."

"Anlaştık," dedi ve sesi yine hiç etkili değildi. Yalan söylediğinden neredeyse emindim. "Yalnız gel," dedi.

"Bunu yapamam. Bunu biliyorsun."

"Bittersweet'in çalışmalarını gördünüz. O çok yaratıcı, Prenses." Emin bir ses daha geldi ve ardından bir adamdan bir ses geldi. Çığlık değildi ama iyi bir ses de değildi.

Bir kadının tiz sesini duydum. "Benim için çığlık at, insan, benim için çığlık at!"

Julian'ın sesi çabayla kalın ve kısık çıkmıştı. Çığlık atmamak için mücadele ederken sesindeki gerginliğin sesini . "Hayır." Sakin ve net bir şekilde söyledi.

Steve'in sesi yükseldi. "Hayır, Bitter. Onu öldürürsen seni büyütmez."

Sesi artık tiz bir iniltiye dönüşmüştü. "Bu kısmı keseceğim. Kaçırmaz."

"Eğer onu çok kötü incitirsen kurtaracak bir şey kalmayacak," dedim ve sesim duygusallaşmaya başladı. Lanet olsun.

"Bitter, büyük olmak , değil mi?"

"Evet." Ve sesi çoktan değişmeye başlamıştı. "Tanrım, ben ne yaptım? Neredeyiz biz? Neler oluyor? Steve, neler oluyor?"

"Bu gece gelmen gerek. Polis yoksa o ölür. Korumalar yoksa o ölür."

"Korumalar olmadan gelmeme izin vermiyorlar. Onların çocuklarına hamileyim. Yalnız gelmeme izin vermezler." Bu konuşmayı günler önce yapmıştık ve Galen bir noktada kazanmıştı. Eğer kötü adamlar arayıp onlarla yalnız buluşmamı isterlerse bunu yapmayacaktım.

Bittersweet ağlıyordu ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla Julian'ın omzunda, kulağına yakın bir yerde . En azından kişiliğinin bu Julian'a zarar vermezdi. Aslında, elimi kaldırdım

"Bittersweet, ben Prenses Meredith. Beni hatırladınız mı?"

"Prenses Meredith," dedi ve küçük sesi telefona daha yakındı, "neden Steve ile telefondasın?"

"Seni büyütmemi istiyor."

"Evet, Royal için yaptığın gibi," dedi ve konuştukça sesi sakinleşiyordu.

"Eğer yapmazsam arkadaşımı öldüreceğini söylüyor."

"O sadece birbirimizi sevebilmemizi istiyor."

"Biliyorum, ama bunu yapmazsam arkadaşına işkence edeceğini söylüyor."

"Oh, ben asla..." ve sonra bir şey gördü ve küçük çığlıklar atmaya başladı. "Kan, üzerimde kan var, ben ne yaptım? Neler oluyor?" Sesi uzaklaştı ve Steve tekrar telefona döndü.

"Bu gece bizimle buluşmanı istiyorum,

Prenses." "Yardıma ihtiyacı var, Steve."

"Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum," dedi ve sesinde yine duygu vardı.

"Bırak Julian gitsin."

"Arkadaşlarını ve sevgililerini daha iyi korumalıydın, Meredith."

Julian'ın sevgilim olmadığını söylemeye başladım ama Doyle koluma dokundu ve başını salladı. Onun kararına güvendim ve "İnan bana Steve, her şeyi berbat ettiğimizi biliyorum" dedim.

"Bu gece bizimle buluş. İki muhafız getirebilirsin ama büyü yaptıklarını hissedersen sevgilini kafasından O bir insan; iyileşmez."

"Onun insan olduğunu biliyorum," dedim.

"Yatağinizda bu kadar yetenek varken neden bir insan alıyorsunuz?" diye sordu.

Bunun Steve için boş bir soru olmadığını düşündüm. "O benim arkadaşım."

"Onu seviyor musun?"

Tereddüt çünkü hangi cevabın Julian'ı en güvende tutacağından emin değildim.

Doyle başını salladı.

"Evet," dedim.

"O zaman sadece iki muhafızla gel ve bu Karanlık ya da Öldüren Don olmasın. Eğer ikisinden birini görürsem onu vururum."

"Tamam, korumalarım olarak onları yanıma almayacağım. Şimdi seninle nerede buluşacağım?"

Bana bir adres verdi. Frost'un yatağının başucundan getirdiği kâğıda yazdım ve bir yanlılık olmasın diye ona tekrar ettim. Birden fazla kez yanlış yazılan bir numara yüzünden hayatlar kaybedildi.

"Saat sekizde burada ol. Sekiz buçukta gelmeyeceğini varsayacağız ve Bitter'ın ona istediğini yapmasına izin vereceğim." Sesini alçalttı ve fısıldadı, "Son cesetleri gördün. Öldürme konusunda gittikçe ustalaşılıyor. Artık bundan zevk alıyor. İllüstrasyonunu seçti ve bu bir çocuk kitabından değil."

"Sen neden ?"

"Bu bir ders kitabı, tıbbi bir ders kitabı görüntüsü. Geç kalmayın." Telefon elimde kapandı.

"Son kısmı duydun mu?" Ben sordum.

Duymuşlardı.

"Kahretsin, Julian'ın tehlikede olduğunu düşünmemiştim. Neden o?"

Rhys, "O gün sokakta ona sokulmuştun, seni izliyor olmalılar," dedi.

"Olay yerinde polis büyücüleri vardı. Rhys, kendi suç mahallinde çalışıyor olabilir."

"Mantıklı."

Doyle, "Ve eğer evi izliyorlarsa, orada kaldığını ve sabaha kadar ayrılmadığını biliyorlar," dedi.

"Beş yıldan uzun bir süredir başka bir adamla yaşıyor. Neden sizden biriyle yattığını dşnmesinler ki?"

Rhys, "nk Steve Patterson ve bu yüzden erkeklerden önce kızları düşünecek," dedi.

"Bir tıp kitabı. Onu kesecek."

Frost ve Doyle birbirlerine bakarken Rhys kapı aralığına doğru eğildi. "Asıl soru şu, zaten bu adreste mi bulunuyorlar yoksa Julian'ı buluşma noktasına mı taşıyacaklar?" Rhys söyledi.

"Lucy'ye söyleyecek miyiz? Polise söyleyecek miyiz?" Ben sordum.

Adamlar birbirlerine baktılar. Doyle dedi ki, "Eğer Polisi içeri alırsak onları kolayca ldrebiliriz. Beni yanlarında istemiyorlar, sorun değil. Ben Karanlık'ım. Çok geç olana kadar beni göremeyecekler."

"Onları sadece öldürmeyi planlarsak daha kolay olur," dedi Rhys, "daha basit."

"Julian'ın buradan canlı ve bütün olarak çıkması için en iyi şansı ne verir?" diye sordum.

Aralarında tekrar bakiştılar. "Polis yok," dedi Doyle.

Rhys başıyla onayladı. "Polis yok."

Frost bana sarıldı ve saçlarıma fısıldadı. "Polis yok."

Ve böylece plan tekrar değişti. Polisi aramayacaktık. Onları öldürürdük. Bundan rahatsız olacak kadar insan olmalıydım ama Julian'ın

ve onun çığlık isteyen sesini duydum. Kurbanlarını görmeye devam ettim. Royal'in öldüğü rüyamı hatırladım. Julian'a ne yapmayı planladıklarını ve şu anda ona ne yapıyor olabileceklerini düşündüm. Adresi nasıl bulacağımızı, fark edilmeden nasıl keşif yapacağımızı ve Julian'ı en iyi nasıl kurtaracağımızı planlarken kendimi kötü hissetmedim. Eğer biz

onları canlı yakalayabilirdik, yakalardık ama tek bir önceliğimiz vardı: Julian'ın mümkün olduğunca zarar görmemesi ve sadece ölmesi:

Steve ve Bittersweet. Bunun ötesinde her şey mübahtı. Rhys

haklıydı. Çok daha basitti.

KIRK BEşİNCİ BÖLÜM

ADRES TEPELERDE BİR EVDİ. GÜZEL BİR EVDİ

Ev, banka almadan ve konut piyasası çökmeden önceydi.

Görünüşe göre seri katillerimiz evde kalıyordu. Emlakçı beklenmedik bir anda müstakbel alıcıları getirirse ne yapacaklarını merak ediyordum. Muhtemelen bunun olmaması en iyisiydi.

Sholto Los Angeles'a geri döndü. O, Aradan Geçenlerin Efendisiydi. Ağaç sınırı ve evin avlusu, tıpkı kumsalın okyanusla buluştuğu yer ya da ekili bir tarlanın vahşi bir yerle bitiştiği yer gibi arada kalan bir yerdi. Avlunun kenarına bir düzineden fazla asker getirebilirdi. Ama ancak bu kadar . Doyle'un

bölgede keşif yapmakla görevliydi ve büyülü korumalarla dolu bir ev. Çılgın seri katiller olabilirlerdi ama sihirli koşuışlarını biliyorlardı. İnsan ve fey büyüsünün bir karışımıydı, yıllardır gördükleri kadar iyiydi, ki bu büyük bir övgüydü.

Bu, koşuışların içinde olmamız ve Sholto ile desteğine ihtiyacımız olmayacağına ya da onlar duvarları yıkana kadar oyalanabileceğimize güvenmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Kırmızı Kepleri getirecekti çünkü büyülü korumalar onları durdurmuyacaktı. Sadece en ağır korumalı olan pencere ve kapılardan kaçınacaklar ve duvarlarda korumaların olmadığı yerlerde yeni kapılar açacaklardı. Demi-fey güçlüydü ama bu tür bir kaba kuvveti insanlardan daha fazla . Bu bizim için bir avantajdı ama daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

Frost, Sholto ve Kırmızı Keplerle birlikte geliyordu. Doyle diğer iki muhafız Cathbodia ve Usna ile birlikte önden gideceğini söyledi, "Neredeyse benim kadar iyi . Bunu yapmaları için onlara güvenirim." Yine büyük övgü.

Asıl soru, iki açık korumam olarak kimin gideceğiydi? Barinthus gitmek istedi. "Seni hayal kırıklığına uğrattım Merry. Kibirli ve yararsız davrandım ama bunun için ideal olan benim. Çoğu Sidhe'den bile daha fazla hasar alabilirim. Ben kullandım Yüzyıllardır diplomasi yapıyorum ama bunun nedeni herhangi bir silah kullanma becerisinden yoksun olmam değil." Doyle bu konuda onu desteklemişti.

Barinthus ekledi, "Ve ne olursa olsun çoğu büyüye karşı dayanıklıyım."

Yüzünü inceledim, yine palavra atıp atmadığından emin değildim.

"Ben ete kemiğe bürünmüş denizim, Merry. Denizi ateşe veremezsin. Onu . Tüm denizi zehirleyemezsin bile.

onu. Ona vurabilirsiniz ama darbenin size bir olmaz. Yanında olmak

Okyanus bana gücümün çoğunu geri verdi. Bunu senin için yapmama izin ver. Essus'un arkadaşı olmaya layık olduğumu ve senin olduğumu kanıtlamama izin ver."

Sonunda hem Doyle hem de Frost onun iyi bir seçim olduğu konusunda hemfikir oldular ve o da seçildi.

"Diğeri de ben olmalıyım," dedi Rhys. "Üçüncü sorumluyum ve silah kullanmada neredeyse buradaki iki büyük adam kadar iyiyim, baltayla daha iyiyim. Ve neredeyse eski güç seviyeme geri döndüm. Elimin bir dokunuşuyla feyleri öldürebilirim;

Beni bunu yaparken gördün."

"Peri size ya da kurbana dokunmuyorken bunu yapmayı denediniz mi?" Ben sordum.

Hepimiz bunu düşünmek zorunda kaldık. Sonunda dışarı çıktı. bahçenin fey haline gelmemiş bir bölümüne girdi ve bir böcek buldu. Demi-fey'in onunla iyi olduğundan emin oldu. Sonra ona dokundu ve ölmesini söyledi. Sırt üstü yuvarlandı, bir kez seğirdi ve öldü.

"Keşke iyileştirme güçlerimi de geri alabilseydim," dedi.

Doyle kabul etmişti ama bu geceki iş için ölüm daha iyiydi. O gece saat altıda planımız hazırды ve işe yaraması için yeterli sayıda insan vardı. Bu yüzden krallar ve kraliçeler yüzlerce insana ihtiyaç duyarlardı. Bazen de askerlere ihtiyaç duyulurdu.

Sholto bize biraz zaman tanıyacak ve sonra Herkesi avluya ve duvara çıkarır, onları kilometrelerce ötedeki diğer avlunun kenarına . Bunu yapabileceğini biliyordum ve o zaman ihtiyacımız olan tüm yardıma sahip , ama birkaç dakika sonra iş bir avuç dolusu bize kalacaktı ilk kim olacaktı. Barinthus ve Rhys benim

muhafızlar ve eve fark edilmeden girme şansı en yüksek olan Doyle, Usna ve Cathbodua.

Bazı demi-feylerimiz arazinin kenarında, evin yakınındaki kır çiçekleri bankasında yerel böceklere karıştı. Bittersweet çok erken acılaşır ve Julian'ı kesmeye başlarsa bize haber vermeleri gerekiyordu. Yapabileceğimizin en iyisi buydu.

Doyle, Cathbodua ve Usna bizden önce arabalardan birine bindiler. Doyle beni kollarıyla sardı ve kalbinin yavaş, derin duyabilmek için başımı göğsüne yasladım. Kokusunu sanki ezberleyecekmişim gibi içime çektim.

Beni öpebilmek için yüzümü kaldırdı. Orada bir Söylemek istediğim binlerce şey vardı ama sonunda en önemlisini söyledim. "Seni seviyorum."

"Ve ben de seni, Merry'm."

"Sakın öldürülme," dedim.

"Sen de."

Tekrar öpüştük, aşkımızı tekrar ilan ettik ve hepsi bu kadar. En çok önemsemişim insanlardan ilki, peri dışında yüzyıllardır gördükleri en güçlü büyülü korumalardan bazılarını aşmaya çalışmak için ayrıldı. Eğer geçebilirlerse Biz gelmeden önce içeride kötü adamlarımızı alıp Julian'ı kurtaracaklardı ama Julian'ı kurtaramadan alarmin çalacağını düşünürlerse bekleyeceklerdi. Barinthus yanlışlıkla yanlış alarm gibi tüm koğuşlarını kapatırdı ve Doyle, Cathbodua ve Usna aynı anda koğuşları kırardı. Koğuşlarını yeniden kurduklarında içeride fazladan adamımız olacaktı. Plan buydu.

Gitme sırası bize geldiğinde çok fazla insana veda öpücüğü vermek zorunda kaldım. Çok fazla "seni seviyorum" ve çok fazla "sakın ölme" demek zorunda kaldım. Galen bana sarılıp veda öpücüğü verirken tek kelime etmedi. Sholto ve diğerleriyle birlikte gelecekti.

bu savaşta mücadele edecekti. Julian'ı kaçırdıklarında itiraz bile etmemişti ve bir kez bile "Sana söylemiştim" dememişti. Bu yüzden onu Julian'ı kurtarmak için kan dökme isteğinden daha çok sevdim. Hepimiz arkadaşımızı kurtarmak için yapmamız gerekeni yapardık ama çoğu adam "Ben sana söylemiştim" demeye dayanamazdı.

Rhys sürdü ve Barinthus arka oturdu. I Gerçek bir tüfek olmasa da koltuğu vardı. Lady Smith'imi taşıyordum çünkü bize polis ya da ikiden fazla koruma getirmememizi söylemişlerdi; getirmememizi söylememişlerdi. Silahları getirin, böylece Dragon için hepimiz hazırдық.

Ayrıca yazlık eteğimin altına kalça kılıfı içinde katlanır bir bıçak taşıyordum, bunu birini kesmek için kullanacağımı düşündüğümünden değil, soğuk çelik çoğu cazibeyi kestiği için. Eğer içimde daha az insan ya da brownie kanı olsaydı, bıçağı tenimin yanında ,

Ama ben tek bir şey değildim. Parçalarımın toplamıydım. Rhys arabayı tepelere doğru sürerken sakın şeyler düşünmeye devam ettim. I

Yediğim azıcık yemeğin, bebek zengini yeni bedenimin hoşlanmayacağı bir şey olmamasını umuyordum. Kötü adamların üzerine kusmak istemedim, ya da belki de istedim. Bu olabilirdi.

kesinlikle dikkat dağıtıcı olabilir.

Sıkıştığım da sabah bulantısı numarası yapabilirdim. Bu düşünceyi kendime sakladım ve Tanrıça ile Eş'e Julian'ın kötü yaralanmaması, sağ salım çıkmamız ve hiçbirimizin zarar görmemesi için dua ettim. Alacakaranlığa doğru ilerlerken duam buydu.

Duaya eşlik edecek gül kokusu yoktu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

RHYS ÇEKİLDİĞİNDE YIRMI DAKIKA ERKEN GELMİŞTİK.

Küçük çakıl park alanına. Kaçıranların buluşma yerine erken vardığınızda ne yaparsınız? Dışarı mı çıkarsınız? Bekler misiniz? Bayan Manners bu konuda ne derdi? Bahse girerim hiçbir kitabında yoktur.

Önce Rhys çıktı, sonra Barinthus. Benim için kapıyı açtı ve dışarı çıkarken bana elini uzattı. Üzerimde küçük bir ceket vardı.

Sırtımdaki Lady Smith'i gizlemek için eteğimin ve yazlık bluzumun üzerine giymiştim. Rhys ve Barinthus silahlarını, bıçaklarını, kılıçlarını ve Rhys'in sırtındaki küçük baltayı gizlemek için hafif trençkotlar giymişlerdi. Hatta bazı silahlar büyümlü kutsal eşyalardı. Benimkini evde bırakmışım, Çünkü elime geçen kılıcın tek bir amacı vardı, o da öldürmek ve öldürmektir. En azından başka bir şey için buradaymışız gibi davranacaktık. Eğer polis çağırırsa, en azından Steve ve küçük kız arkadaşını öldürmeye değil de Julian'ı kurtarmaya gelmişiz gibi . Yukarıdakilerin hepsini yapacağımıza bahse girmiştim ama komşulardan birinin polisi araması ihtimaline karşı elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

Sanki ziyarete gelmişiz gibi kapıya gittik. Kapının zilini çalıp cevap vermelerini beklemek neredeyse yanlış geliyordu. Doyle bizi arabadan aramıştı ve Julian'ın öldürülmesinden korktukları için koşulları riske atmamışlardı. Onu kurtarmak için. Kapıdan içeri girdiğimizde Barinthus bütün koşulları patlatacak kadar büyü yapacaktı. vardı. Zamanlamayı doğru yaparsak aynı anda içeri gireceklerdi. Doğru zamanlama konusunda Doyle'a güvenmişim.

Rhys kapı zilini çaldı. Beni ikisinin arasına . Kendimi göstermemem için emir almışım.

Rhys farklı söyledi. Kapının açıldığından başka bir şey göremedim.

Rhys'in gerçekçi sesi ilk ipucum oldu... "Bir silahın namlusu ziyarete başlamak için pek dostça bir yol değil."

"Prenses nerede?" "Adama

el sallama, Merry."

Geniş omuzlarının üzerinden el salladım.

"Tamam, içeri gel, ama eğer büyü yapmaya kalkarsan arkadaşın sen ona ulaşmadan ölmüş olacak. Bittersweet şu anda onun yanında."

Bu hiç hoşuma gitmedi ama Rhys'i kapıya kadar takip ettim. Onu geçtiğim anda koğuşlar tenimde öyle güçlü bir sihirle parladı ki bir an için nefesimi kesti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. perinin kendisi.

Barinthus en son geldi ve planladığımız şeyi yaptı. Alarmı çalıştırdığınızdan emin olmak için büyüsünü bir pelerini genişçe atar gibi alevlendirdi. Ama bu alarmların çıkardığı ses değil, sihirdi.

Rhys beni arkasında tuttu, vücuduyla korudu. "Korumalarını Barinthus için fazla hassas ayarlamışsın. Sakin ol, o Mannan Mac Lir'di. Bu korumaların içine girmek için çok fazla büyü var."

Barinthus fiziksel görünüş olarak bu kadar muhteşem olmasaydı işe yaramayabilirdi ama saçları dünyadaki okyanusların mavisinin her tonunda olan ve mavi gözbebekleri elips şeklinde olan yedi ayak boyundaki bir adama bakmak zordu.

Derin denizlerde yaşıyan bir yaratık gibi gözlerinizi açtığınızda önünüzde ne kadar büyük bir sihrin durduğunu anlayamazsınız.

Bittersweet, büyük açık oturma odasına bakan balkondan aşağıya doğru hızla indi. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük odalardan biriydi. Rhys ve Barinthus Steve Patterson'la konuşmaya çalışırken onun Rhys'in omzunun üzerinden geçtiğini gördüm. silahı indirmek için.

Elinde neredeyse kendisi kadar büyük kanlı bir bıçak vardı ve sadece yüzündeki ifadeden bile onun Tatlı değil Acı olduğunu anladım. Hyde'la yüz yüze görüşmek üzereydik.

"Arkamızdan geliyor Rhys," dedim sessizce.

Patterson'ı sakinleştirmeye çalışırken gülümseyen dudaklarının arasından, "Silah için endişeleniyorum," dedi

Yüzümü ona döndüm ve "Steve'le sevişebilmene yardım için buradayım," diye . Yüzünde gördüğüm kana susamışlığın üstesinden gelebilecek aklıma gelen tek şey buydu.

Öfkeyle çırpın kanatlarının üzerinde havada asılı kalmasına neden oldu. İnanılmaz uzunluktaki bıçağın ucundan ağır ve yoğun bir şekilde kan damlıyordu. Tahta ya da seramik bir bıçak olmalıydı. Yoksa o kadar metali tutamazdı.

"Onlar bize yardım etmek için buradalar, Bitter. İsteddiğimiz her şey için yeterince büyük olmana yardım edecekler."

Sanki onu duymuş ama anlayamamış gibi tekrar gözlerini kırıştırdı. Sebep için çok mu geç kalmıştık acaba? Akıl hastalığı onu kana susamışlığın aşktan daha önemli olduğu bir noktaya mı getirmişti?

"Acı tatlı," dedi, "lütfen tatlım, beni duyabiliyor musun?" Onun için endişelenen tek kişi ben değildim.

"Bittersweet," dedim, "Steve'le birlikte olmak istiyor musun?"

Küçücük yüzü konsantrasyonla buruştu ve sonunda başını salladı.

"Güzel," dedim. "Steve'le istediğin şekilde birlikte olmana yardımcı olmak için buradayım."

Yüzü boşalıyor ya da doluyordu. Öfke ama gözlerine, yüzüne daha fazla kişilik geliyordu. Bıçak elinden düşerek yere çarptı ve kan sıçradı, öyle ki bazı damlacıklar eteğime çarptı. İrkilmemek için elimden geleni yaptım. Sorun kan değil, kanın Julian'a ait olduğu düşüncesi idi.

Bittersweet ellerine ve düşen bıçağa baktı ve feryat etti. Bunu anlatacak tek kelime buydu. Birinden duyduğum en kötü seslerden biriydi. Umutsuzluk içeriyordu. ve işkence ve mutlak umutsuzluk. Eğer Hristiyan cehennemi varsa, o zaman insanlar orada bu sesi çıkarmalıdır.

"Steve, Steve, ben şimdi ne yaptım? Ne yapmama izin verdin? Sana onu incitmeme izin verme demiştim."

"Bittersweet, sen misin?"

"Şimdilik," dedi ve bana baktı. Yüzünde yorgunluk vardı. "Beni , değil mi?"

"Yapabilirim ama Tanrıça'nın bizi kutsaması gerekir."

"Burada kutsama yok," dedi. "Tanrıça artık benimle konuşmuyor." Yere indi ve yukarı baktı

bana bakıyordu. ıplaktı ama o kadar çok kan vardı ki yaklaşana kadar fark edememiştim. Julian'a ne yapmıştı? Doyle ve diğlereri evin içinde miydi? Doyle ve diğlereri Julian'ı mı kurtarıyorlar?

Bana elini uzattı. Diz . Rhys, "Merry, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değılim." dedi.

Barinthus, "Silahını indir," dedi.

Adamlar üçlü silah danslarını yaptılar ama benim için dünya halının üzerindeki kana bulanmış küçük figüre daralmıştı. Ona elimi uzattım ve o da küçük elini bir parmağıma doladı. Cazibesini çağırmaya ve beni bazı insanlar gibi yuvarlamaya çalıştı, ama o gerçekten yeterli güce sahip değıldi. Sanki demi-fey babasının görünümünü almıştı ama büyüğü brownieydi. Bu hiç adil değıldi.

"Bizi kurtaramazsınız," dedi.

"Acı tatlı, o seni büyütecek. Birlikte olabiliriz."

"Bende korkunç bir sorun olduğunu biliyorum," dedi ve bunu söylerken sakindi.

"Evet," dedim. "Bence herhangi bir jüriden kolayca delilik savunması alabilirsin."

Parmağımi okşayarak gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değıldi. "Artık zihnimin diğler kısmını görebiliyorum. Çok korkunç şeyler yapmak istiyor. Ne yaptığımdan ve ne yapmayı hayal ettiğimden emin değılim." Beni tekrar okşadı. "İçimdeki öteki, onu büyütmeni istiyor ama bunu yaptığında senden bebekleri kesecek ve kanında dans edecek. Onu durduramam, anlıyor musun?"

Ona baktım, nabzımın atmasını engellemek için yutkunmaya çalıştım. "Sanırım öyle." "Güzel. Steve anlamıyor. İnanmak istemiyor." "Neye inanmak istemiyor?" diye sordum.

"Artık çok geç." O hüzünlü, yorgun gülümsemesini takındı ve sonra tamamen farklı bir gülümseme oldu. Parmağımı ısırdı ve ben de elimi sallayarak tepki verdim, ağzında kanımla onu havaya uçurdum. Yerdeki bıçağa doğru gitti ve aynı anda pek çok şey oldu.

Steve bir şeyler bağırdı ve silah patladı. Kapalı odada gök gürültüsü gibiydi ve onun bıçağı alıp yüzündeki o şeytani gülümsemeyle bana doğru gelişini izlerken kısmen sağırdım. Silahı çekmeye ve bu kadar küçük ve hızlı bir hedefi vurmaya çalışmadım. Güç ellerimi, et ellerimi ve kan ellerimi çağırdım. Bana doğru hamle yaptı ve ben de sol kolumu kesmesi için ona verirken diğer elimle, yani etten elimle bacaklarına dokundum. Yukarıdan bir bıçak geldi ve sırtına saplayarak onu dizlerimin önünde yere yapıştırdı.

Rhys ve Barinthus'a doğru döndüm ve Barinthus'u yerde kanlar içinde buldum. Rhys silahını çıkarmış ve doğrultmuştu. Diğer adam yerde sırt üstü yatıyordu.

Doyle bıçağı fırlattığı balkondan atladı ve ellerinin üzerinde çömelerek yere indi. Bana doğru geldi, gömleğini çıkarıp Kanayan kol. Henüz acıımıyordu, bu da muhtemelen derin olacağı anlamına geliyordu.

Büyüm etini ters yüz etmeye başlamadan önce Bittersweet'in bedeni ölmüştü. İkiye ayrılan bıçağın etrafında kıvrılmış, tanınmaz hale gelmiş bir et yumağı olarak son buldu. Bir el dolusu et, bir bedeni eritip bir kütleye dönüştürebilirdi ve en kötüsü de şuydu

ölümsüzü öldürmez. Onları durdurabilirdiniz ama ölüm için bir bıçağa ihtiyacınız vardı. Önce onun ölmesine sevinmişim.

"Ben yaşayacağım. Barinthus'a bak," dedim.

Doyle tereddüt etti, sonra dediğimi yaptı. Rhys, Patterson'ın nabzını kontrol ediyordu. Silahın elinden kurtulduğundan emin oldu ama dönüp baktığımı görünce başını salladı. Patterson ölmüştü.

Siren seslerini duydum. Komşular silah sesleri yüzünden aramışlardı. L.A.'de birinin polisi araması için onca zaman varken.

Doyle Barinthus' oturmasına yardım etti. İri adam yüzünü buruşturdu ve "Vurulmanın ne kadar acı verdiğini unutmuşum," dedi.

"Ölümcül değil," dedi

Doyle. "Yine de acıyor."

"Bana denizin nasıl incitilemeyeceği konusunda ders verdiğini sanıyordum," dedim.

Bana gülümsedi. "Eğer , gelmeme izin verir miydin?"

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum."

Başını salladı. "Üzerime düşeni yapmamın zamanı geldi," dedi.

Cathbodia balkondan uçtu, kuzgun tüyü pelerini her daha fazla kanat gibi görünüyordu. diz çöktü. "Durum ne kadar kötü?"

"Emin değilim," dedim. "Julian... mı?"

"Yaşayacak ve iyileşecek ama yaralı. Usna şu anda onun yanında." Derme çatma bandajın üzerine baskı uyguluyordu. Doyle, Barinthus'un yan tarafına baskı uyguluyordu ve Rhys, polis kapıya vurduğunda silahını gözden uzak bir yere koymuş ve dedektiflik ruhsatını görünür bir yere çıkarmıştı.

Bizi vurmadılar ve tutuklamadılar. Çok fazla yaralımızın olması ve benim Prenses Meredith Nic Essus olmamın yardımı oldu. Arada bir ünlü olmak berbat bir şey değil.

BÖLÜM KIRK YEDİ

KOLUMA DIKIŞ ATMAK ZORUNDA KALDIM.

Yaranın içinde eriyen türden çünkü diğer tür dikişler doktor onları çıkaramadan vücut tarafından büyütülürdü. O kadar hızlı iyileştiğimden emin değildim ama doktorun feyler hakkında önlem alacak kadar bilgi sahibi olmasına sevindim.

Lucy onu hiç görmediğim kadar kızgındı. "Öldürülebilirdin."

"O polis için çalışıyordu, Lucy. Eğer sizi çağırırsak bunun ona geri döneceğinden korktum."

"Adamlarımızdan hiçbiri o seri katil orospu çocuğuyla konuşmazdı."

"Julian'ı riske atamazdım, özellikle de onu kaçırmaları benim hatam olduğu için."

"Bu nasıl senin hatan oldu?" diye sordu.

"Kendimi yem olarak ortaya attım ve kendimizi ve demi-feyimizi, feyimizi koruduk ama Julian'ı ve diğerlerini korumayı düşünmedik."

"Onu neden aldılar?" diye sordu.

"Arada sırada buraya gelip deri açlığını gideriyor."

"Bu seks için bir kod mu?"

"Hayır, tam olarak görüldüğü gibi. Sarılmak için geliyor ve biz onu erdemi bozulmadan evine geri gönderiyoruz.

Geçen gece ilk kez yatıya kaldı ve

Görünüşe göre kötü adamlar onu sabah giderken görmüşler.

Onun başka bir sevgili olduğunu düşünmüşler."

"Zaten yeterince yok mu?" Başımı

salladım. "Bazı günler çok fazla."

"Julian'ın eşcinsel olduğunu öğrenmediler mi?"

"Doyle, birinin heteroseksüel olduğunda ilk önce bunu düşündüğünü söyledi."

Sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. "Teğmen Peterson'ın birini tutuklamamız için çılgılık attığını biliyorsunuz."

"Hangi suçlamayla? Adli tıp kan izlerine bakabilir ama o bana saldırdı. Eğer Doyle bıçağını durum bundan çok daha kötü olurdu." Elimle

Sargılı kol.

"Ve Barinthus'u koridorda gördüm. Doktorlar yaşayacağını söylüyor, ama eğer insan olsaydı var."

"Eski bir tanrıyı öldürmek zordur," dedim.

Omzumu okşadı. "İşimizi bildiğimizi biliyorsun, Merry. Bu konuda sana destek olabilirdik."

"Patronunun patronu, aşırı hevesli bir muhabir tarafından incitileceğimden korktuğu için olay yerine gitmemden bile hoşlanmıyor. Sence Julian'ı kurtarmak için oraya gitmemi gerçekten kabul eder miydi?"

Odaya baktı, sonra eğildi ve konuştu sessizce. "Herkesin içinde sorulursa bunu inkâr ederim ama hayır. İçeri girmene asla izin "

"Arkadaşımın ölmesine izin veremezdim çünkü hata yaptık ve tüm arkadaşlarımı korumaya almadık." Bu beni düşündürdü. "Julian nasıl?"

"Hâlâ ameliyatta. gibi görünüyor ama biraz yara almış. O küçük psikopat sürtüğün bu sefer kullandığı resmi görmek istemezsin. Anatomi üzerine bir tıp metniydi." Lucy ürperdi. "Çok fazla almamıştı Ona ulaştığınızda çok uzaktaydı, ama en bu olurdu ve ilk önce onu öldürmeyeceklerdi."

"Güç ya da büyü kazanmak için öldürüyormuş gibi yapmıyordu. Acıyı ve öldürmeyi sevdiğini kendine itiraf etmişti."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ölmeden önce bana bir kısmını anlattı." "Ne,

kötü adam konuşması mı yaptı?"

" gibi bir şey."

"Patterson Gilda'nın esasını yapan kişi. Ondan eşya alan herkesi tanıyor ve hoşgörü için hepsinin izini sürmemize yardım etmeyi kabul etti."

"Hapishaneyi görecek mi?"

"Seri katillerden biri polis alışanıydı, Merry. Los Angeles'ın Peri Anne'sini hapse atmadan da fey topluluğu ile yeterince kötü ilişkilerimiz var."

"Gilda'nın büyülu eşyalar için onları ispiyonlamasına feyler nasıl tepki veriyor?"

"Bunun onların iyiliği için olduğunu söylüyor. Eşyalar toplum için tehlike oluşturuyormuş ve asasının kötölük." Lucy kötü derken tırnak işareti yaptı.

"Gildayı dinleyecek olursak, şeytani seri katilin çalışmalarını bizzat yok etmek için mücadele ediyor."

"Gilda'nın halkın gözünde kendi ayakları üzerinde duracağına güveniyorum," dedim.

"Jeremy ve ekibi bekleme odasındalar. Adam, Julian'ın hayat arkadaşı, paramparça oldu."

"Kardeşinin ölümünü henüz atlatabilmiş değil."

Lucy ciddi görünüyordu. "Bunu hatırlıyorum. Harika bir yıl geçiriyorsun Merry."

Buna ne diyebilirdim ki? Onunla aynı fikirdeydim.

Kapı çalındı ve Doyle, Frost ve Galen içeri girdi. "Sanırım bu sizi biraz yalnız bırakmam için bir işaret. zaman." selam verdi ve bizi yalnız bıraktı.

Doyle sağlam elimi avucunun içine aldı. "Neredeyse seni öldürmesine izin verecektim."

"Neredeyse seni öldürmesine izin ," dedi Rhys ve elini çarşafın altından bacağıma koydu.

Galen orada öylece durup bana baktı. "'Sana söylemiştim' mi diyeceksin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Julian'a ne yaptığını ve kopyalamaya çalıştığı resmi gördüm. Birinin Julian'a bunu yapmasına izin veremezdik."

"Ama en başta onları yemlememiş olsaydık hedef olmazdı."

Rhys, "Ya da insan dostlarımıza ve iş arkadaşlarımıza muhafız koymayı düşünseydik bunlar olmazdı," dedi.

Doyle başını salladı. "'Bizi' sadece evde bizimle birlikte olan sidhe ve fey olarak düşünmüştüm. Ailemizin bundan daha büyük olduğunu unutmuşum. Jeremy ve ajanstaki herkes. Lucy ve diğer polis memurları. Kurtardığınız ve Tanrıça'nın ilgisini çekmiş gibi görünen askerler. I sadece küçük bir toprak parçasına sahip olan bir tanrı gibi düşünmeyi bırakıp daha büyük düşünmeye başlamalıyız."

İfade karşısında biraz irkildim. "Steve'in tek istediği Bittersweet'in gerçekten sevgilisi olabilecek kadar büyük olmasıydı."

"Ama Bittersweet gerçekten ne istiyordu?" Rhys sordu.

"Ölüm," dedi Doyle.

"Ne?" Ben sordum.

"Beni gördü, Merry. Beni balkonda gördü, biliyorum ama yine de bıçağa davrandı. Yine de sana saldırdı. ve onu bana geri verdi."

Rhys, "Belki de o kadar küçük bir hedefi o mesafeden, o açıyla bir kılıçla vurabileceğinizi düşünmemiştir," dedi. "Çoğumuz o kadar yakın bir mesafeye atma riskini göze alamazdık. Merry."

"Özlemiyorum," dedi.

"Ama belki de demi-fey bunu bilmiyordu, Doyle," dedi Rhys.

"Ama o zaman neden Merry'ye saldırdı, neden sana saldırmadı? Silahını çektiğini gördü ve sevgilisi kurtarılmak için oradaydı. Neden onu kurtarmaya çalışmadı? Ölmek istemiyorsa neden Merry'ye saldırdı ve onu bana geri verdi?"

"Sanırım bir yanı ölmek istiyordu," dedim, "ama sanırım bir yanı da acı çektirmekten hoşlanıyordu. Bittersweet bana diğer parçasının ayağa kalkıp çıldırmadan hemen önce söyledi. O parçasının büyütölmek istediğini ve sonra bedenimden bebekleri kesip çıkaracağını ve kanımda dans edeceğini söyledi. Onu kontrol edemediğini söyledi."

Galen, "Yani ölmek istediğini ve Doyle tarafından intihar edildiğini düşünüyorsunuz," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, bence ikisini de öldüreceğimizi biliyordu ve elinden gelen en büyük zararı vermek, hepimize en büyük acıyı yaşatmak istedi. Sanırım bunu hissetti Beni ve bebekleri öldürmek hepinizi onun yapabileceği her şeyden daha fazla incitirdi."

Hepimiz sessizdik, etrafımızdaki hastanenin telaşını ve sessizliğini duyuyorduk. "Öldüklerine sevindim," dedi Galen.

Doyle'un elini bırakıp ona uzandım. Gözleri dökölmemiş yaşlarla parlıyordu. Elime doğru eğildi ve öptü. "Kavga ettiğimiz için özür

dilerim." "Ben de."

"İşi şansa bırakmandan asla hoşlanmayacağım ama söz veriyorum bir daha savaştan önce seni çöz"

Gülümsedim ve Rhys onun omzunu sıvazladı. Doyle eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bütün gece odada en az ikimiz olacağız."

"Katiller öldü, Doyle."

Gülümsedi ve saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti. "Her zaman daha fazla katil vardır Merry'ciğim ve ben daha nişan alamadan sana bıçakla iki kez vurduğunu gördüğümde kalbimin duracağını sandım."

"Ona zaten etten elimle dokunmuştum."

"Ama ben bunu bilmiyordum." Beni tekrar öptü ve "Frost, Adam'ın Julian için omzunda ağlamasına izin veriyor. Görünüşe göre ölüme yakın deneyim Adam'ın hatalarını görmesine yardımcı olmuş. Sanırım Julian hastaneden çıktığında kucaklaşmak için bize gelmek zorunda kalmayacak."

"Frost nasıl oldu da Adam'ın elini tuttu?" "Onun geldiğini gördüm," dedi Doyle gülümseyerek.

"Ben de," dedi Rhys.

"Ben, üç," dedi Galen. "İhtiyacı olursa Julian'ın elini tutarım ama Adam ona kötü davrandı ve bunun için ona kızgınım."

Sanki bir işaretmiş gibi Frost kapıdan içeri girdi. Doyle ona kendi öpüşmesini yapabilmesi için yer açmak üzere geri çekildi. "Adam sevdiği adamı kurtarmak için her şeyi riske attığın için sana teşekkür etmek istiyor."

"Artık onu seviyor," dedi Galen.

"Beni bir daha Adam'la yalnız bırakmayın. En az ikinizin köşeden geri döndüğünü gördüm."

"İlk nöbeti biz alacağız," dedi Doyle. Frost başıyla onayladı. Öyle de yaptılar. Dört saatleri dolduğunda Galen ve Rhys oradaydı, sonra Amatheon ve Adair, Usna ve Cathbodua, Saraid ve Dogmaela, Ivi ve Brii, ta ki ben perdelerden sızan ışıkla uyandığımda Doyle ve tekrar Frost. Doyle, "Doktor bugün eve gidebileceğinizi söyledi," dedi.

"Buradasın. Ben zaten evdeyim." İkisi de beni öptü ve doktor nihayet kalkıp eve gitmeme izin vermek için içeri girdiğinde birbirimize dokunuyorduk.

Bazı geceler Karanlığım ve Öldüren Ayazım arasında uyuyorum. Bazı geceler Rhys ve Galen, ve Mistral sonunda yatağımı Barinthus ile paylaşmayı kabul etti. Barinthus, Mistral'in Maeve Reed'in evi ve arazisi dışındaki dünyaya daha rahat alışmasına yardımcı oluyor ve Mistral beni Barinthus ile paylaşmaya istekli Henüz o engeli geçemedim. Benimle seks yapmak ona Rhys ve Doyle'a verdiği kadar güç verseydi Mannan Mac Lir'in ne yapacağından emin değilim.

Bazı geceler Royal bize katılıyor, bazı geceler Adam ve Julian akşam yemeği için geliyor. Jeremy ve yeni insan kız arkadaşı da birkaç kez geldiler. Jeremy dokunulmaktan biraz rahatsız, o yüzden onunla olduğu gecelerde Jeremy'ye dokunmuyoruz. Uther ve Saraid arkadaş oluyorlar ve daha fazlasına dönüşürse, bu onlara kalmış.

Brennan ve ekibi yakında Amerika'ya dönüyor. Ziyaret etmek istiyorlar ve bu da doğru görünüyor. Çölü ziyaret ettiğim başka bir rüya görmedim, ama içimden bir ses Tanrıça'nın bununla ya da benimle işinin bitmediğini söylüyor. Rüya Hükümet laboratuvardaki toprak örneğini işaretledi. Nereden aldığımızı bilmek . Gerçeğe inanmıyorlar. Ben ve yabancılar bana dokunmaya çalışıp duruyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sanki şanslı bir Buda heykeliymişim gibi. Bana bunu tüm hamile kadınlara yaptıkları söylendi, ama kadınların gülümseyerek uzaklaştığını ve erkeklerin Galen'in elini arkadaşmış gibi sıkıldığını gördüm. Maeve Reed yakında Avrupa'dan döneceğini söyledi. Daha fazla paraya ihtiyacımız var, daha çoğumuz için daha fazla işe. Bu kadar büyüünün ve bu kadar nimetin ortasında bile gerçek dünya bizi çağırıyor ve sanırım Tanrıça'nın vermeye çalıştığı mesaj da buydu. Avrupa'daki sidhe'ler başka bir etnik gruptan biraz daha fazlası olmaya zorlandılar. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sidhe'ler kendilerini çukur tepelerine sakladılar ve insanlardan ayrı kaldılar. Bence bizim dünyadan olmamız gerekiyor, dünyadan ayrı değil, ama yine de sidhe olmamız gerekiyor. Hâlâ sihirli olmamız ve etrafımızdaki insanların da sihirli olduklarını görmelerine yardımcı olmamız gerekiyor; bu sadece farklı bir sihir türü.